

Liahona

Fjalime në Konferencën e Përgjithshme

Thirren Të Shtatëdhjetë të rinj,
Presidenca e re e Përgjithshme
e Të Rinjve dhe Këshilltare e re
në Presidencën e Përgjithshme
të Filllores

Njoftohen Tri Tempuj të Rinj

© GREG OLSEN, NUK LEJOHET KOPJIMI

Rruga për në Emaus, nga Greg Olsen

*“Po atë ditë, dy [dishepuj] po shkonin drejt një fshati, me emër Emaus. . . .
Dhe ndodhi që, ndërsa po flisnin dhe bisedonin bashkë, vetë Jezusi u afrua dhe nisi të ecë me ta. . . .
Dhe, siç ishte në tryezë me ta, mori bukën, e bekoj dhe, si e theu, ua ndau atyre.
Atëherë atyre iu çelën sytë dhe e njohën, por ai u zhduk prej syve të tyre.
Dhe ata i thanë njëri-tjetrit: ‘Po a nuk na digjej zemra përbrenda,
kur ai na fliste udhës dhe na hapte Shkrimet?’” (Lluka 24: 13, 15, 30–32).*

Sesioni i Përgjithshëm i Grave

- 8 **T'i Mbushim Shtëpitë Tona me Dritë dhe të Vërtetë**
Sheril A. Esplin
- 11 **Familja Është prej Perëndisë**
Karol M. Stevens
- 14 **Mbrojtëse të Proklamatës së Familjes**
Boni L. Oskarson
- 17 **Ngushëlluesi**
Presidenti Henri B. Ajring

Sesioni i Paradites të së Shtunës

- 22 **"Agjërimi që më Pëlqen a Nuk Është Vallë Ky?"**
Presidenti Henri B. Ajring
- 26 **Plani i Lumturisë**
Presidenti Bojd K. Paker
- 29 **Ne Do të Lartësohemi së Bashku**
Linda K. Barton
- 32 **Shëmbëlltyra e Mbjellësit**
Plaku Dallin H. Ouks
- 36 **Zgjidhni të Besoni**
Plaku L. Uitni Klejton
- 39 **Përse Martesa dhe Familja Janë të Rëndësishme - Kudo në Botë**
Plaku L. Tom Peri

Sesioni i Pasdites të së Shtunës

- 43 **Mbështetja e Drejtuesve të Kishës**
Presidenti Diter F. Uhtdorf
- 45 **Raporti i Departamentit të Kontrollit Financiar të Kishës, 2014**
Kevin R. Xhergensen
- 45 **Raporti Statistikor, 2014**
Bruk P. Hejls
- 46 **Prandaj, Ata e Përmbajtën Frikën**
Plaku Dejvid A. Bednar
- 50 **Përse Martesa, Përse Familja**
Plaku D. Tod Kristoferson
- 54 **Muzika e Ungjillit**
Plaku Uilford W. Andersen
- 56 **Shenjtoret e Ditëve të Mëvonshme Vazhdojnë të Përpiqen**
Plaku Dejll G. Renlund
- 59 **Me të Vërtetë plot Mirësi dhe pa Mashtrim**
Plaku Majkëll T. Ringud
- 62 **Zoti Është Drita Ime**
Plaku Kuentin L. Kuk

Sesioni i Përgjithshëm i Priftërisë

- 67 **Brezi më i Mirë i Të Rinjve në Moshë Madhore**
Plaku M. Rasëll Ballard
- 70 **Po, Ne Mund dhe Do Të Fitojmë!**
Plaku Ulises Soaresh
- 77 **Atësia - Fati Ynë i Përjetshëm**
Leri M. Gibson
- 80 **Mbi të Qenit të Vërtetë**
Presidenti Diter F. Uhtdorf
- 84 **Lutja e Priftërisë dhe Lutja Vetjake**
Presidenti Henri B. Ajring
- 88 **Priftëria - Një Dhuratë e Shenjtë**
Presidenti Tomas S. Monson

Sesioni i Paradites të së Dielës

- 91 **Bekime të Tempullit**
Presidenti Tomas S. Monson
- 93 **Rikthimi në Besim**
Rozmari M. Uiksom
- 96 **Në Kërkim të Zotit**
Plaku Zhózé A. Teisheira
- 98 **A Është Ende i Mahnitshëm për Ju?**
Peshkopi Zherald Kosé
- 101 **Pritja për Plangprishësin**
Plaku Brent H. Nilson
- 104 **Ku Drejtësia, Dashuria e Mëshira Takohen**
Plaku Xhefri R. Holland
- 107 **Dhurata e Hirit**
Presidenti Diter F. Uhtdorf

Sesioni i Pasdites të së Dielës

- 111 **Ruajtja e Lirisë së Zgjedhjes, Mbrojtja e Lirisë Fetare**
Plaku Robert D. Hejls
- 114 **Qëndroni Afër Pemës**
Plaku Kevin W. Dirson
- 117 **Perspektiva e Përjetshme e Ungjillit**
Plaku Rafael E. Pino
- 119 **Ardhtë Mbretëria Jote**
Plaku Nil L. Andersen
- 123 **Nëse do të Jesh i Përgjegjshëm**
Plaku Horhe F. Zebalos
- 126 **Jini të Frytshëm, Shumëzohuni dhe Nënshtroneni Tokën**
Plaku Xhozef W. Sitati
- 129 **Shabati Është një Kënaqësi**
Plaku Rasëll M. Nelson
- 72 **Autoritetet e Përgjithshme dhe Drejtuesit e Përgjithshëm të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme**
- 133 **Treguesi i Ngjarjeve në Konferencë**
- 134 **Ata na Folën Neve: Ta Bëjmë Konferencën Pjesë të Jetës Sonë**
- 136 **Lajme të Kishës**

Konferenca e Përgjithshme Vjetore e 185-të

Sesioni i Përgjithshëm i Grave i Mbrëmjes të së Shtunës, 28 mars 2015

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson.

Drejtimi: Linda K. Barton.

Lutja e hapjes: Beverli Tingi.

Lutja e mbylljes: Reina I. Aburto.

Muzika nga një kor i bashkuar i Fillores, Të Rejave dhe Shoqatës së Ndihmës nga kunjet në Solt-Lejk, Mërei, Kamas dhe Park-Siti të Jutas; Erin Pajk-Toll, drejtuese; Linda Margets; organiste: "Sa i Fortë një Themel", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 6; paraqitja me muzikë, "Familja Vjen nga Perëndia", Neeley, përsht. Zabriskie, i pabotuar; "From Homes of Saints Glad Songs Arise" ["Nga Shtëpitë e Shenjtorëve Ngrihen Këngë Gëzimi"], *Hymns*, nr. 297, përsht. Wilberg, i pabotuar; Portpuri: "Dashuri në Shtëpi", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 44; "Let Us Oft Speak Kind Words" ["Le t'Flasim Fjal' t'Mira Njëri-Tjetrit"], *Hymns*, nr. 232; "Dashuria e Shpëtimtarit Tonë", *Hymns*, nr. 113, përsht. Tall/Margets, i pabotuar.

Sesioni i Përgjithshëm i Paradites të së Shtunës, 4 prill 2015

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson.

Drejtimi: Presidenti Diter F. Uhtdorf.

Lutja e hapjes: Plaku Timothy J. Daiks.

Lutja e mbylljes: Plaku Leri J. Eko Houk.

Muzika nga Kori i Tabernakullit; Mak Uilberg dhe Rajën Mërfi, drejtues; Endriu Ansuorth dhe Klei Kristianseni, organistë: "Na Udhëhiq O Jehova i Madh", *Hymns*, nr. 83; "Glory to God on High" ["Lavdi Perëndisë Lart"], *Hymns*, nr. 67; "Have I Done Any Good?" ["A Kam Bër' Ndonjë të Mir?"] *Hymns*, nr. 223, përsht. Zabriskie © HolySheetMusic.com; "Lart në Majën e Malit", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 30; "Come unto Jesus" ["Te Jezusi t'Vini"] *Hymns*, nr. 117, përsht. Murphy, i pabotuar; "I Believe in Christ" ["Të Besoj Ty Krisht"], *Hymns*, nr. 134, përsht. Wilberg, bot. nga Jackman.

Sesioni i Përgjithshëm i Pasdites të së Shtunës, 4 prill 2015

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson.

Drejtimi: Presidenti Henri B. Ajring.

Lutja e hapjes: Xhin A. Stevens.

Lutja e mbylljes: Plaku Rendi D. Fank.

Muzika nga një kor i bashkuar nga kunjet e të rinjve në moshë madhore beqarë në qarqet Dejvis dhe Ueber të Jutas; Sonja Sperling, drejtuese; Boni Gudlajf dhe Linda Margets; organistë: "Praise to the Lord, the Almighty" ["Lavdi Zotit, të Plotfuqishmit"], *Hymns*, nr. 72, përsht. Wilberg, bot. nga Oxford; "Qëndroj Plot Habi", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 22, përsht. Murphy, i pabotuar; "Të Falemi, Zot, për Profetin", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 36; "Punës Le t'i Vihemi", *Himne dhe*

Këngë të Fëmijëve, f. 10, përsht. Elliott, bot. nga Jackman.

Sesioni i Përgjithshëm i Priftërisë i Mbrëmjes të së Shtunës, 4 prill 2015

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson.

Drejtimi: Presidenti Diter F. Uhtdorf.

Lutja e hapjes: Dejvid L. Bek.

Lutja e mbylljes: Plaku Robert C. Gei.

Muzika nga një kor i priftërisë nga Universiteti "Brigam Jang"; Ronald Shtaeli, drejtues; Riçard Eliot dhe Endriu Ansuorth, organistë: "For the Strength of the Hills" ["Për K'të Forc' t'Kodrave"], *Hymns*, nr. 35, përsht. Tom Durham, bot. nga Jackman; "On This Day of Joy and Gladness" ["Në K'të Dit' Hareje, G'zimi"], *Hymns*, nr. 64, përsht. Staheli, i pabotuar; "Hark, All Ye Nations" ["Dëgjoni Kombel!"] *Hymns*, nr. 264; "Master, the Tempest Is Raging" ["M'sues, Furtuna po Shtohet"], *Hymns*, nr. 105, përsht. Staheli, i pabotuar.

Sesioni i Përgjithshëm i Paradites të së Dielës, 5 prill 2015

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson.

Drejtimi: Presidenti Henri B. Ajring.

Lutja e hapjes: Linda S. Rivs.

Lutja e mbylljes: Plaku Kevin S. Hamilton.

Muzika nga Kori i Tabernakullit; Mak Uilberg, drejtues; Klei Kristiansen dhe Riçard Eliot, organistë: "Rejoice, the Lord Is King!" ["Gëzim, Zoti Ësht' Mbret!"] *Hymns*, nr. 66; "Ai Ësht' Ngritur" *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 55, përsht. Wilberg, i pabotuar; "Consider the Lilies" ["Vini re Zambakët"], Hoffman, përsht. Lyon, bot. nga Jackman; "E Di se Rron Shëlbuesi Im", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 40; "Jesus Has Risen" ["Jezusi Ësht' Ngritur"], *Children's Songbook*, f. 70, përsht. Murphy, i pabotuar; "Zoti Krisht Ësht' Ngritur Sot", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 54, përsht. Wilberg, i pabotuar.

Sesioni i Përgjithshëm i Pasdites të së Dielës, 5 prill 2015

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson.

Drejtimi: Presidenti Diter F. Uhtdorf.

Lutja e hapjes: Plaku S. Giford Nilsen.

Lutja e mbylljes: Plaku Koiçi Aojagi.

Muzika nga Kori i Tabernakullit; Mak Uilberg dhe Rajën Mërfi, drejtues; Boni Gudlajf dhe Linda Margets, organistë: "My Redeemer Lives" ["Shëlbuesi Im Jeton"], *Hymns*, nr. 135, përsht. Wilberg, i pabotuar; "He Sent His Son" ["Ai e Dërgoi Birin"], *Children's Songbook*, f. 34, përsht. Hofheins, i pabotuar; "Come, O Thou King of Kings" ["Eja, Mbret i Mbret'Ve"], *Hymns*, nr. 59; "Tell Me the Stories of Jesus" ["Historitë e Jezusit m'Trego"], *Children's Songbook*, f. 57, përsht. Murphy, i pabotuar; "Lord, I Would

Follow Thee" ["Zot, Un' Ty do të t'Ndjek"], *Hymns*, nr. 220, përsht. Murphy, i pabotuar.

Mundësohen Bisedat e Konferencës

Për të gjetur biseda të konferencës së përgjithshme në internet në shumë gjuhë, vizitoni faqen conference.lds.org dhe përzgjidhni një nga gjuhët. Bisedat mundësohen gjithashtu në programin për celularë Gospel Library [Biblioteka e Ungjillit]. Përgjithësisht, brenda gjashtë javëve pas konferencës së përgjithshme, mundësohen gjithashtu regjistrime pamore e zanore në anglisht në qendrat e shpërndarjes. Informacioni mbi konferencën e përgjithshme në formate të përdorshme nga anëtarë me paafësi është i mundësuar në faqen disability.lds.org.

Mesazhet e Mësimi të Shtëpisë dhe të Vizitës Mësimore

Për mesazhet e mësimi të shtëpisë dhe të vizitës mësimore, ju lutemi përzgjidhni atë fjalim që u përgjigjet më mirë nevojave të atyre që vizitoni.

Në Kopertinë

Përpara: Fotografia nga Cody Bell.

Prapa: Fotografia nga Leslie Nilsson.

Fotografimi i Konferencës

Fotografitë në Solt-Lejk-Siti u bënë nga Welden C. Andersen, Cody Bell, Janae Bingham, Ale Borges, Randy Collier, Weston Colton, Mark Davis, Craig Dimond, Nathaniel Ray Edwards, Brandon Flint, Ashlee Larsen, August Miller, Leslie Nilsson, Brad Slade dhe Christina Smith; fotografia e lulediellit me mirësinë e familjes së Kuentin L. Kukut; në aeroplan, nga Craig Marshall Jacobsen; në Uodbëri, Minesota, SHBA, nga Sandra Wahlquist; në Mek-Minwillë, Oregon, SHBA, nga Jade West; në Abixhan, Bregu i Fildishtë, nga Lucien dhe Agathe Affoue dhe Philippe dhe Annelies Assard; në Perpinjon, Francë, nga Renee Castagno; në Helsinkë, Finlandë, nga Kukka Fristrom; në Johannesburg, Afrika e Jugut, me mirësinë e familjes së Christoffel Golden; në Qytetin e Vatikanit nga Humanum; në Bangkok, Tajlandë, nga Sathit Kaivaivatana; në Mumbai, Indi, nga Wendy Keeler; në Montreal, Kebek, Kanada, nga Laurent Lucuix; në Sjudad del Karmen, Kampeçe, Meksikë, nga Hector Manuel Hernandez Martinez; në San-Martin de Los Andes, Neukuen, Argentinë, nga Colton Mondragon; Hong-Kong, fotografi për konkursin e revistës National Geographic, nga Brian Yan; në Natal, Rio-Grande do Norte, Brazil, nga Clebher Tex; dhe në Londër, Angli, nga Kami Weddick. Faqe 77: Ilustrimi nga Brian Call.

Revista ndërkombëtare zyrtare e Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme

Presidencia e Parë: Tomas S. Monson, Henri B. Ajring, Diter F. Uhtdorf

Kuorumi i Dymbëdhjetë Apostujve: Bojd K. Paker, L. Tom Perri, Rasëll M. Nelson, Dallin H. Ouks, M. Rasëll Ballard, Riçard G. Skot, Robert D. Hejls, Xhefiri R. Holland, Dejid A. Bednar, Kuentin L. Kuk, D. Tod Kristoferson, Nil L. Andersen

Botues: Craig A. Cardon

Këshilltarë: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden, Larry R. Lawrence, James B. Martino, Joseph W. Sitati

Drejtor Administrimi: David T. Warner

Drejtor i Mbështetjes për Familjet dhe Anëtarët:

Vincent A. Vaughn

Drejtor i Revistave të Kishës: Allan R. Loyborg

Administrues i Punëve: Garff Cannon

Redaktor Administrimi: R. Val Johnson

Ndihmëredaktor Administrimi: Ryan Carr

Ndihmëse e Botimit: Lisa Carolina López

Grupi i Shkrimit dhe i Redaktimit: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Mindi Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Drejtor Administrimi i Artit: J. Scott Knudsen

Drejtor Arti: Tadd R. Peterson

Grupi i Dizajnit: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Bashkërenduese për Pronësinë Intelektuale:

Collette Nebeker Aune

Administrimi i Prodhimit: Jane Ann Peters

Grupi i Prodhimit: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Përgatitja për Shtyp: Jeff L. Martin

Drejtor i Prodhimit: Craig K. Sedgwick

Drejtor i Shpërndarjes: Stephen R. Christiansen

Mbikëqyrës i Përkthimit Shqip: Atilla Böröcz

Për pajtimet dhe për çmimet jashtë Shteteve të Bashkuara dhe Kanadasë, shkoni në store.lds.org ose kontaktoni me qendrën tuaj vendore të Kishës për shpërndarjen ose me udhëheqësin e lagjes apo degës

Paraqitini dorëshkrimet dhe pyetjet në internet në liahona.lds.org; nëpërmjet postës elektronike liahona@ldschurch.org; ose nëpërmjet postës në *LiAhona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

LiAhona (një term nga Libri i Mormonit, që do të thotë "busull" apo "drejtues") botohet në anglisht, armenisht, bislamisht, bullgarisht, çekisht, danisht, estonisht, fihisht, finlandisht, frëngjisht, greqisht, gjermanisht, holandisht, fihisht, indonezisht, islandisht, italisht, japonisht, kambodhianisht, kinezisht, kirbatsisht, koreanisht, kroatisht, letonisht, lituanisht, malagasisht, marshallisht, mongolisht, norvegjisht, polonisht, portugalisht, rumanisht, rusisht, samoaisht, sebanisht, slovenisht, spanjisht, suahilisht, suedisht, shqip, tagalogisht, tahitisht, taisht, tongaisht, ukrainisht, urduisht dhe vietnamisht. (Periodiciteti ndryshon sipas gjuhës.)

© 2015 nga Intellectual Reserve, Inc. I rezervohen të gjitha të drejtat. Shtypur në Shtetet e Bashkuara të Amerikës.

Lënda e shkruar dhe ajo figurative e *LiAhonës* mund të kopjohet për ta përdorur me raste në kishë ose në shtëpi, jo për tregti. Lënda figurative nuk mund të kopjohet nëse ajo shoqërohet me kufizime të shënimit i meritave për punën artistike. Çështjet e së drejtës së autorit duhet të adresohen te: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; adresa elektronike: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2015 Vol. 17 No. 2. *LIAHONA* (USPS 311-480) Albanian (ISSN 1521-4753), is published four times a year (April, May, October and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$3.00 per year; Canada, \$3.60 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Treguesi i Folësve

Ajring, Henri B., 17, 22, 84
Andersen, Nil L., 119
Andersen, Uilford W., 54
Ballard, M. Rasëll, 67
Barton, Linda K., 29
Bednar, Dejid A., 46
Esplin, Sheril A., 8
Gibson, Leri M., 77
Hejls, Bruk P., 45
Hejls, Robert D., 111
Holland, Xhefiri R., 104
Klejton, L. Uitni, 36
Kosë, Zherald, 98
Kristoferson, D. Tod, 50
Kuk, Kuentin L., 62
Monson, Tomas S., 88, 91
Nelson, Rasëll M., 129
Nilson, Brent H., 101
Oskarson, Boni L., 14
Ouks, Dallin H., 32
Paker, Bojd K., 26
Peri, L. Tom, 39
Pino, Rafael E., 117
Pirson, Kevin W., 114
Ringvud, Majkëll T., 59
Rinland, Dejl G., 56
Sitati, Xhozef W., 126
Soares, Ulises, 70
Stivens, Karol M., 11
Teisheira, Hozë A., 96
Uhtdorf, Diter F., 43, 80, 107
Uiksom, Rozmari M., 93
Xhergensen, Kevin R., 45
Zebalos, Horhe F., 123

Treguesi Tematik

Adami dhe Eva, 26, 46, 50, 104, 117
Agjërimi, 22, 67, 84, 129
Aktivizimi, 93, 101
Ardhja e Dytë, 119
Atësia, 14, 29, 77
Bekimet, 22, 36, 88, 91
Besëlidhjet, 11, 17, 29, 46, 59, 114, 129
Besimi, 36, 46, 62, 84, 93, 98, 101, 114
Dashuria, 11, 26, 29, 50, 62, 80, 96, 101, 104
Dëshmia, 36, 67, 70, 80, 93, 101
Detyra, 88, 123
Dhembshuria, 11, 17
Dishepullimi, 32, 59, 67, 80, 114, 123
Dita e Shabatit, 36, 62, 67, 129
Drita, 8, 36
Durimi, 114
Durimi, 54, 101, 129
Dyshimi, 36, 93, 101
E vërteta, 8
Familja, 8, 11, 14, 26, 39, 50, 62, 101, 126, 129
Faqja kryesore, 8, 14, 54, 62
Fatqeqësia, 11, 17, 36, 62, 91, 96, 117, 119
Frika, 46
Fryma e Shenjtë, 8, 17, 54, 84, 98, 111
Gëzimi, 26, 93, 96
Hiri, 36, 46, 50, 59, 80, 104, 107
Historia familjare, 129
Instituti, 67
Jeta e përjetshme, 114, 117
Jezu Krishti, 17, 36, 46, 50, 62, 67, 77, 80, 91, 93, 96, 101, 104, 107, 111, 114, 119
Jozef Smithi, 8, 111
Kthimi në besim, 32, 56, 93

Libri i Mormonit, 8, 114
Liria e zgjedhjes, 36, 70, 111, 123
Liria fetare, 111
Lufta, 22, 84, 91, 114
Martesa, 14, 26, 29, 39, 50, 67, 126
Mëmësia, 14
Mësimi i shtëpisë, 84
Mirësia, 29
Moralshmëria, 26
Mrekullitë, 98, 119
Natyra hyjnore, 11, 126
Paqja, 17, 46, 91
Pashka, 91, 104, 107
Pendimi, 26, 56, 107
Perëndia, Ati, 11, 77
Përparësitë, 32
Perspektiva, 117, 119
Përulësia, 59, 84
Plani i shpëtimit, 14, 26, 50, 111, 117, 126
Pornografia, 67, 70
Priftëria, 77, 84, 88
Prindërimi, 14, 39, 50, 54, 126, 129
Puna misionare, 91, 111, 126
Ringjallja, 104, 107
Rritja e Kishës, 45, 119
Seminari, 67
Shërbimi, 22, 59, 80, 84, 129
Shlyerja, 17, 46, 50, 56, 62, 70, 96, 104, 107, 123
Shoqërimi, 93
Shpresa, 36, 101, 117
Studimi i shkrimeve të shenjta, 98, 129
Takimet, 67
Teknologjia, 67, 96
Tempujt, 26, 91
Të rinjtë në moshë madhore, 67
Thirrjet në Kishë, 59, 88
Toleranca, 111
Tundimi, 70
Uniteti, 11, 62
Zbulesa, 84

Pjesë të spikatura nga Konferenca e Përgjithshme Vjetore e 185-të e Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme

“**T**emat për bisedat e konferencës së përgjithshme caktohen – jo nga autoriteti i vdekshëm, por nga mbresat e Shpirtit”, shpjegoi Plaku Dallin H. Oaks, i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve (faqe 32). Në një konferencë frymëzuese të përgjithshme që nisi me sesionin e përgjithshëm të grave dhe përfundoi të dielën e Pashkës, folësit na folën rreth familjes, agjërimit, punës në tempull, dishepullimit, Shabatit dhe Shlyerjes së Shpëtimtarit, midis shumë parimeve të tjera të ungjillit (shih faqen 3).

Në vijim janë disa pjesë të spikatura:

- Presidenti Tomas S. Monson njoftoi ndërtimin e tempujve të rinj në Abixhan, Bregu i Fildishtë; Port-o-Princ, Haiti dhe Bankok, Tajlandë. Për këtë, ai tha: “Ç’bekime të mrekullueshme janë ruajtur për anëtarët tanë besnikë në këto zona dhe, me të vërtetë, kudo që tempujt vendosen anembanë botës” (faqe 91).
- Anëtarët e Kishës mbështetën pesë anëtarë të rinj të Kuorumit të Parë të Të Shtatëdhjetëve, një presidencë të re të përgjithshme të Të Rinjve, një këshilltare të re në presidencën e përgjithshme të Filllores.
- Raporti statistikor vjetor njoftoi 15.3 milionë anëtarë të Kishës në 3.114

kunje dhe 561 distrikte. Tre tempuj të rinj u përkushtuan vitin e kaluar, duke e çuar numrin e përgjithshëm të tempujve në funksionim në 144.

- Konferenca e interpretua në 95 gjuhë. Pas risisë që nisi tetorin e kaluar, tre folës i dhanë bisedat e tyre në gjuhë të tjera përveç anglishtes. Duke folur në fundjavën e Pashkës, disa folës dëshmuan për Ringjalljen e Shpëtimtarit. “Ai është Biri i Perëndisë”, dëshmoi Presidenti Tomas S. Monson. “Është Ai që u ngrit nga varri atë mëngjes të parë Pashke, duke sjellë me Vete dhuratën e jetës së amshuar për të gjithë fëmijët e Perëndisë” (faqe 93). ■

Nga Sheril A. Esplin,
Këshilltare e Dytë në Presidencën e Përgjithshme të Fillores

T'i Mbushim Shtëpitë Tona me Dritë dhe të Vërtetë

*Me qëllim që ne dhe familjet tona t'u bëjmë ballë trysnive të botës,
ne duhet të mbushemi me dritë dhe me të vërtetën e ungjillit.*

Zemra ime u mbush me Shpirtin ndërsa po i dëgjoja këto familje duke na e mësuar këtë të vërtetë të shenjtë: “Familja Vjen nga Perëndia”¹. Muzika frymëzuese është pikërisht një nga mënyrat e shumta se si mund ta ndiejmë Shpirtin të na pëshpëritë, duke na mbushur me dritë dhe të vërtetë.

Koncepti i të qenit i mbushur me dritë dhe të vërtetë u bë veçanërisht i rëndësishëm për mua për shkak të një përvojë që pata shumë vite më parë. Unë mora pjesë në një mbledhje ku anëtarët e bordit të përgjithshëm të Të Rejave dhanë mësim rreth krijimit të familjeve dhe shtëpive të forta shpirtërore. Për ta paraqitur këtë nga ana pamore, një udhëheqëse e Të Rejave tregoi dy kanoçe me pije të gazuara. Në njërin dorë ajo mbajti një kanoçe që ishte bosh dhe në dorën tjetër një kanoçe që ishte e pahapur dhe plot me pije të gazuar. Së pari, ajo shtypi kanoçen bosh; kanoça filloi të përkulej e më pas u shtyp e tëra nga trysnia. Pastaj, me dorën tjetër, shtypi kanoçen e pahapur. Ajo mbeti e pandryshuar.

As nuk u përkul ose as nuk u shtyp si kanoça bosh – sepse ishte e mbushur.

Ne e krahasuam këtë paraqitje me jetën tonë vetjake dhe me familjet e shtëpitë tona. Kur mbushemi me Shpirtin dhe me të vërtetën e ungjillit, ne kemi fuqinë t'u bëjmë ballë forcave të jashtme të botës, që na rrethojnë dhe ushtrojnë shtytje kundër nesh. Megjithatë, nëse nuk mbushemi shpirtërisht, ne nuk e kemi forcën e brendshme për t'u bërë ballë trysnive të jashtme dhe mund të rrëzohemi kur forcat ushtrojnë shtytje kundër nesh.

Satani e di që, me qëllim që ne dhe familjet tona t'u bëjmë ballë trysnive të botës, ne duhet të mbushemi me dritë dhe me të vërtetën e ungjillit. Ndaj ai bën gjithçka është në fuqinë e tij për ta dobësuar, shtrembëruar dhe shkatërruar të vërtetën e ungjillit dhe për të na mbajtur të veçuar nga ajo e vërtetë.

Shumë nga ne janë pagëzuar dhe e kanë marrë dhuratën e Frymës së Shenjtë, roli i të cilit është të zbulojë dhe të na e mësojë të vërtetën e të gjitha gjërave.² Me privilegjin e asaj

dhurate vjen përgjegjësia për ta kërkuar të vërtetën, për ta jetuar të vërtetën që njohim dhe për ta shpërndarë e për ta mbrojtur të vërtetën.

Një vend, ku ne kërkojmë më së miri për t'u mbushur me dritë dhe të vërtetë, është në shtëpitë tona. Fjalët në refrenin e këngës që dëgjuam, na kujtojnë: “Per'ndia familjet na dha që ne t'bëhemi siç do Ai”³. Familjet janë shkolla e Zotit në tokë për të na ndihmuar ta mësojmë dhe ta jetojmë ungjillin. Ne vijmë te familjet tona me një detyrë të shenjtë për të ndihmuar që ta forcojmë njëri-tjetrin shpirtërisht.

Familje të forta, të përjetshme dhe shtëpi të mbushura me Shpirtin nuk krijohen vetë. Ato kërkojnë përpjekje të mëdha, ato kërkojnë kohë dhe ato

kërkojnë që çdo pjesëtar i familjes të bëjë pjesën e tij apo të saj. Çdo shtëpi është e ndryshme, por çdo shtëpi ku qoftë vetëm një individ e kërkon të vërtetën, mund të sjellë ndryshim.

Ne këshillohemi vazhdimisht ta rritim njohurinë tonë shpirtërore nëpërmjet lutjes dhe nëpërmjet studimit e përsiatjes së shkrimeve të shenjta dhe fjalëve të profetëve të gjallë. Në bisedën e tij të konferencës së përgjithshme rreth marrjes së një dëshmie për dritën e të vërtetën, Presidenti Diter F. Uhtdorf tha:

“Perëndia i Përvetshëm dhe i Plotfuqishëm . . . do t’iu flasë atyre që i afrohen Atij me një zemër të sinqertë dhe një qëllim të vërtetë.

Ai do t’iu flasë atyre në ëndrra, vegime, mendime dhe ndjenja.”

Presidenti Uhtdorf vazhdoi: “Perëndia përkujdeset për ju. Ai do të dëgjojë dhe Ai do t’iu japë përgjigje pyetjeve tuaja vetjake. Përgjigjet ndaj lutjeve tuaja do të vijnë sipas vetë mënyrës së Tij dhe në vetë kohën e Tij dhe, si rrjedhim, ju keni nevojë të mësoni ta dëgjoni zërin e Tij.”⁴

Një tregim i shkurtër nga historia familjare e ilustron këtë këshillë.

Disa vite më parë, unë lexova një dëshmi të motrës së stërgjyshit tim, Elisabet Stejli Uokerit. Kur ishte fëmijë, Elisabeta emigroi nga Zvicra për në Amerikë me familjen e saj.

Pasi Elisabeta u martua, ajo, bashkëshorti dhe fëmijët e saj jetuan në Juta pranë kufijve të Nevadës, ku drejtuan një zyrë postare. Shtëpia e tyre ishte një

pikë ndalimi për udhëtarët. Gjithë ditën e gjithë natën ata duhej të ishin gati për të gatuar e shërbyer vakte ushqimi për udhëtarët. Ishte punë e vështirë, rraskapitëse dhe ata kishin pak çlodhje. Por gjëja më e rëndësishme që e shqetësonte Elisabetën, ishte biseda me njerëzit me të cilët shoqëroheshin.

Elisabeta tha se deri në këtë kohë ajo gjithmonë e kishte marrë si të mirëqenë që Libri i Mormoni ishte i vërtetë, që Profeti Jozef Smith ishte autorizuar nga Perëndia që të bënte atë që bëri, dhe që mesazhi i tij ishte plani i jetës dhe shpëtimit. Por jeta që ajo po kalonte, nuk ishte aspak një jetë që do ta përforconte një besim të tillë.

Disa nga udhëtarët që ndalonin, ishin burra që kishin lexuar shumë, të

shkolluar, të zgjuar dhe gjithnjë biseda rreth tryezës ishte që Jozef Smithi ishte “një mashtrues dinak”, i cili e kishte shkruar vetë Librin e Mormonit dhe më pas e shpërndau atë për të fituar para. Ata sillëshin sikur po të mendoje diçka tjetër, ishte e pakuptimtë, duke këmbëngulur se “mormonizmi ishte një trillim”.

Të gjitha këto biseda e bënë Elisabetën të ndihej e veçuar dhe e vetmuar. S’kishte asnjë njeri me të cilin të fliste, madje as kohë për të thënë lutjet e saj – edhe pse lutej ndërsa punonte. Ishte shumë e frikësuar për t’u thënë ndonjë gjë atyre që talleshin me fenë e saj. Ajo tha që duhej të hamendësonte se ata po thonin të vërtetën dhe ndjeu se nuk do të mund ta kishte mbrojtur besimin e saj nëse do të ishte përpjekur.

Më vonë, Elisabeta dhe familja e saj u shpërngulën. Elisabeta tha se kishte më shumë kohë të mendonte dhe se nuk ishte kaq e shpërqendruar gjithë kohën. Ajo shpesh zbriste në qilar dhe i lutej Atit Qiellor rreth asaj që po e shqetësonte – rreth historive që ata burra në dukje të zgjuar i kishin thënë se unguilli ishte trillim dhe rreth Jozef Smithit e Librit të Mormonit.

Një natë Elisabeta pa një ëndërr. Ajo tha: “Dukej sikur po qëndroja pranë një udhe të ngushtë karrocash, e cila çonte pranë rrëzës së një kodrine të ultë, të valëzuar, nga mesi i kodrës pashë një

burrë që shihte poshtë dhe fliste, ose dukej se po i fliste një të riu, që ishte në gjunjë; dhe i cili po përkulej mbi një gropë në tokë. Krahët e tij ishin të shtrira dhe dukej sikur po zgjatej për të nxjerrë diçka nga gropa. Unë mund ta shihja kapakun prej guri që dukej se ishte hequr nga gropa mbi të cilën po përkulej djali. Përgjatë udhës kishte shumë njerëz, por asnjëri prej tyre nuk dukej ndopak i interesuar për dy burrat në shpatin e kodrës. Pati diçka që erdhi bashkë me ëndrrën, e cila më la mbresë në mënyrë kaq të çuditshme sa që u zgjova menjëherë; . . . nuk munda t’ia tregojta ëndrrën time askujt, por duke-sha se isha kënaqur që ajo nënkuptoi engjëllin Moroni që [e udhëzoi] djalo-shin Jozef në kohën kur i mori fletët.”

Në pranverën e vitit 1893, Elisabeta shkoi në Solt-Lejk-Siti për përkushtimin e tempullit. Ajo e përshkroi përvojën e saj: “Atje brenda unë pashë të njëjtën pamje [që] e kisha parë në ëndrrën time, më duket se ishte [një] murale xhami me ngjyra. Unë u ndjeva e kënaqur se, edhe sikur ta shihja vetë kodrën Kumorah, ajo nuk do të dukej më e vërtetë. Unë u ndjeva e kënaqur që m’u tregua në ëndërr një pamje e engjëllit Moroni duke e dhënë Jozef Smithit fletët [e arta].”

Shumë vite pasi e pa këtë ëndërr dhe disa muaj para se të vdiste afërsisht në moshën 88-vjeçare, Elisabeta

mori një mbresë të fuqishme. Ajo tha: “Mendimi më erdhi po aq i qartë . . . sikur dikush të më thoshte: . . . ‘Mos e gropos në dhe dëshminë tënde.’”⁵

Breza më vonë, pasardhësit e Elisabetës vazhdojnë të marrin forcë nga dëshmia e saj. Ashtu si Elisabeta, ne jetojmë në një botë me shumë njerëz dyshues dhe kritikues që i përqeshin dhe kundërshtojnë të vërtetat që ne i çmojmë shumë. Ne mund të dëgjojmë histori pështjelluese dhe mesazhe kundërshtuese. Ashtu si Elisabeta, ne do të na duhet të bëjmë gjithçka mundemi për t’u mbajtur te çfarëdo drite dhe të vërtete që e kemi tashmë, sidomos në rrethana të vështira. Përgjigjet e lutjeve tona mund të mos vijnë në mënyrë të bujshme, por ne duhet të gjejmë çaste të qeta për të kërkuar dritë dhe të vërtetë më të madhe. Dhe kur e marrim atë, është përgjegjësia jonë për ta jetuar, për ta shpërndarë dhe për ta mbrojtur atë.

Ju lë me dëshminë time që unë e di se, teksa i mbushim zemrat dhe shtëpitë tona me dritën dhe të vërtetën e Shpëtimtarit, ne vërtet do ta kemi forcën e brendshme për t’i bërë ballë çdo rrethane. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

Shënim: Më 4 prill 2015, Motra Esplin u lirua si këshilltare e dytë në presidencën e përgjithshme të Fillores dhe u mbështet si këshilltare e parë.

SHËNIME

1. “Familja Vjen nga Perëndia”, te *Familjet Janë Përgjithmonë: Orientues për Kohën e Përbashkët – 2014* [2014], f. 28–29.
2. Shih Moroni 10:5.
3. “Familja Vjen nga Perëndia”.
4. Diter F. Uhtdorf, “Marrja e një Dëshmie për Dritën dhe të Vërtetën”, *Liahona*, nëntor 2014, f. 21.
5. Shih Elizabeth Staheli Walker, “My Testimony, Written for My Children and Their Children after I Am Gone”, 1939, f. 22–26, University of Nevada, Las Vegas, Special Collections; pikësimi, përdorimi i gërmës së madhe dhe drejtshkrimi janë standardizuar.

Nga Karol M. Stevens,
Këshilltare e Parë në Presidencën e Përgjithshme
të Shoqatës së Ndihmës

Familja Vjen nga Perëndia

Secila prej nesh bën pjesë në një familje të Perëndisë dhe është e nevojshme në atë familje.

A ka ndonjë gjë më të bukur dhe më të rëndësishme sesa të vërtetat e thjeshta dhe të pastra të ungjillit, të dhëna mësim në një këngë të Fillores? Dhe të gjitha ju, vajza të Fillores këtu sonte e dini këngën për të cilën do të flas. Ju e mësuat atë në programin tuaj të Fillores vitin e shkuar.

Në fjalët “Familja Vjen nga Perëndia”¹ – të kënduara më herët në këtë mbledhje – neve na kujtohet doktrina e pastër. Ne mësojmë jo vetëm që familja vjen nga Perëndia, por edhe që secila prej nesh është pjesë e familjes së Perëndisë.

Vargu i parë i këngës na mëson: **“Ati yn’ një familje ka: jam un’ dhe ju; fëmij’ të Tij jemi të gjith’ ne”**. Nga proklamata për familjen, ne mësojmë: “Në mbretërinë paratokësore, bijtë dhe bijat shpirtërore e njihnin dhe e adhuronin Perëndinë si Atin e tyre të Amshuar”. Në atë mbretëri, ne mësuam rreth identitetit tonë të përjetshëm si femra. E dinim që secila prej nesh ishte “një bijë . . . e dashur e prindërve qiellorë”².

Udhëtimi ynë në tokë nëpër vdekshmëri nuk i ndryshoi ato të vërteta. Secila prej nesh bën pjesë në një familje

të Perëndisë dhe është e nevojshme në atë familje. Të gjitha familjet tokësore duken të ndryshme. Dhe ndërsa bëjmë gjithçka mundemi që të krijojmë familje të forta tradicionale, anëtarësia në familjen e Perëndisë nuk është nën varësinë e ndonjë lloji të gjendjes – gjendjes martesore, gjendjes prindërore, gjendjes financiare, gjendjes shoqërore apo madje të llojit të gjendjes që e publikojmë në mediat shoqërore.

Ne bëjmë pjesë. “Ne jemi bija të Atit tonë Qiellor, i cili na do ne dhe ne e duam Atë.”³

Vargu i dytë i këngës e zgjeron të parin. **“Nëpërmjet lindjes na dërgoi në tok’, t’jetojmë’, t’mësojmë’ në familje.”**

Në jetën paratokësore, ne mësuam se do të kishim nevojë për një periudhë të vdekshmërisë. Ne “e pranua[m] planin e [Atit Qiellor], me anë të të cilit [ne] fëmijët e Tij mund të merrni[m] një trup fizik, mund të fitoni[m] përvojë tokësore për të përparuar drejt përsosjes dhe së fundi, mund të arrini[m] të ardhmen [tonë] hyjnore si trashëgimtar[e të] jetës së përjetshme”⁴.

Plaku Riçard G. Skot shpjegoi që ne “na u mësu në botën para vdekshmërisë se qëllimi ynë i ardhjes këtu është të vihem në provë, të sprovohemi dhe të sforcohemi”⁵. Ai sforcim vjen në po aq shumë forma sa ka individë që po e përjetojnë atë. Nuk më është dashur kurrë të jetoj përmes divorcit, dhembjes dhe pasigurisë që vjen nga braktisja, apo me përgjegjësinë që lidhet me të qenit një nënë e vetme. Nuk e kam

përjetuar vdekjen e një fëmije, shterpësinë apo tërheqjen fizike ndaj së njëjtës gjini. Nuk më është dashur të duroj keqtrajtimin, sëmundje kronike ose varësinë nga lëndët e ndryshme. Këto nuk kanë qenë mundësitë e mia sforcuese.

Prandaj tani disa prej jush po mendoni: “Pra, atëherë, Motra Stivens, ti thjesht nuk kupton!” Dhe ju përgjigjem që mund të keni të drejtë. Nuk i kuptoj tërësisht sfidat tuaja. Por përmes sprovave dhe sfidave të mia vetjake – atyre që më kanë bërë *mua* të bie në gjunjë – unë jam njohur mirë me Atë që vërtet kupton, Atë që ishte “njohës i vuajtjes”⁶, i cili i përjetoi të gjitha gjërat dhe i kupton të gjitha gjërat. Dhe përveç kësaj, i kam përjetuar të gjitha provat e vdekshmërisë që sapo i përmenda, nëpërmjet këndvështrimit

të një bije, nëne, gjysheje, motre, teteje dhe shoqeje.

Mundësia jonë si bija të Perëndisë, që i mbajmë besëlidhjet, nuk është thjesht të mësojmë nga vetë sfidat tona; ajo është që të bashkohemi në dashamirësi e dhembshuri, ndërsa i mbështetim anëtarët e tjerë të familjes së Perëndisë në mundimet e tyre, siç kemi besëlidhur ta bëjmë.

Kur e bëjmë këtë, ne gjithashtu arrijmë të kuptojmë e të mirëbesojmë se Shpëtimtari i njeh vështirësitë e udhës dhe mund të na udhëheqë përmes çfarëdo hidhërimesh e zhgënjimesh që mund të vijnë. Ai është dashuria hyjnore e vërtetë dhe dashuria e Tij “nuk ka mbarim”⁷ – pjesërisht nëpërmjet nesh kur e ndjekim Atë.

Si bija të Perëndisë dhe dishepulle të Jezu Krishtit, ne atëherë “veprojmë

sipas atyre mirëkuptimeve që Perëndia ka mbjellë” në zemrën tonë⁸. Fusha jonë e ndikimit nuk kufizohet te vetë pjesëtarët e familjes sonë.

Kohët e fundit pata mundësinë të takohesha me Motrën Jazi të Kunjit të Çinlit në Arizona, në shtëpinë e saj prej balte. Kur më uroi mirëseardhjen në shtëpinë e saj, gjëja e parë që vura re ishte shumëllojshmëria e fotografive të familjes dhe të misionarëve, të varura në korniza në mure dhe të vendosura në tavolina. Prandaj e pyeta: “Motra Jazi, sa nipër e mbesa ke?”

E habitur nga pyetja ime, ajo mboldhi supet. E pështjelluar nga përgjigja e saj, unë pashë nga e bija, Motra Jelloher, që u përgjigj: “Ajo nuk e di se sa nipër e mbesa ka. Nuk i numërojmë. Të gjithë fëmijët e thërrasin Gjyshe – ajo është gjyshja e të gjithëve.”

Motra Jazi nuk e kufizon dashurinë dhe ndikimin e saj me familjen e saj biologjike. Ajo e kupton se çfarë do të thotë ta zgjerojë fushën e saj të ndikimit, ndërkohë që shkon poshtë e lart duke bërë mirë, duke bekuar, duke ushqyer shpirtërisht dhe duke e mbrojtur familjen e Perëndisë. Ajo e kupton se “sa herë që një grua e forcon besimin e një fëmije, ajo ndihmon në forcimin e një familjeje – tani dhe në të ardhmen”⁹.

Vargu i tretë i këngës e shpjegon më tej qëllimin e vdekshmërisë sonë: **“Per’ndia familjet na dha që ne t’bëhemi siç do Ai”**. Shpëtimtari na mësoi: “Jini një; dhe nëse nuk jeni një, nuk jeni të mitë”¹⁰. Proklamata për familjen na mëson se, si bija të dashura shpirtërore të prindërve qiellorë, ne kemi një natyrë hyjnore, një identitet të përjetshëm dhe kemi qëllim. Perëndia na do të jemi një. Perëndia ka nevojë që ne të jemi një – bija që i mbajmë besëlidhjet, të bashkuara në ndryshueshmëritë e jetës sonë vetjake¹¹, bija

që dëshirojmë të mësojmë gjithçka që na nevojitet për t'u kthyer në praninë e Tij, të vulosura me Të si pjesë e familjes së Tij të përjetshme.

“Ordinancat dhe besëlidhjet e shenjta që janë në dispozicion në tempujt e shenjtë, bëjnë të mundur që [ne] të kthehemi në praninë e Perëndisë dhe që familjet të bashkohen përjetësisht.”¹² Ordinancat që i marrim dhe besëlidhjet që i bëjmë në pagëzim dhe në tempujt e shenjtë, e lidhin familjen e Perëndisë në të dy anët e velit – duke na lidhur me Atin tonë përmes Birit të Tij, i cili u lut: “Që të gjithë të jenë një, ashtu si ti, o Atë, je në mua dhe unë në ty; edhe ata të jenë një në ne”¹³.

Kur e përdorim kohën tonë në vdekshmëri për të studiuar e vënë në jetë mësimet e Shpëtimtarit, ne bëhemi më shumë si Ai. Ne arrijmë të kuptojmë se Ai është udha – e vetmja udhë – nëpërmjet së cilës ne mund t'i mposhtim sfidat e vdekshmërisë, të shërohemi dhe të kthehemi përsëri te shtëpia jonë qiellore.

Vargu i fundit i këngës kthehet atje ku filloi: **“Kështu na shfaq dashuri, se familja vjen prej Tij”**. Plani i Atit për fëmijët e Tij është një plan i dashurisë. Është një plan për t'i bashkuar fëmijët e Tij – familjen e Tij – me Të. Plaku Rasëll M. Nelson na mësoi: “Ati Qiellor ka veçse dy dëshira për fëmijët e Tij . . . : pavdekësinë dhe jetën e përjetshme, ‘që nënkupton jetën me Të, të kthyer në shtëpi’”¹⁴. Ato dëshira mund të bëhen realitet vetëm kur edhe ne e ndajmë dashurinë që Ati Qiellor ka për familjen e Tij, duke iu afruar dhe duke ua treguar planin e Tij të tjerëve.

Njëzet vjet më parë, Presidenca e Parë dhe Kuorumi i Dymbëdhjetë Apostujve iu drejtuan tërë botës kur nxorën një proklamata për familjen. Që atëherë, sulmet mbi familjen janë shtuar.

Nëse duam të jemi të suksesshme në përgjegjësitë tona të shenjta si bija të

Perëndisë, ne duhet të kuptojmë rëndësinë e përjetshme të së vërtetave rreth planit të Atit tonë Qiellor për familjen e Tij dhe përgjegjësinë tonë vetjake për t'i dhënë mësim ato të vërteta. Presidenti Hauard W. Hanter shpjegoi:

“Ka një nevojë të madhe për t'i mbledhur gratë e Kishës që të qëndrojnë me Vëllezërit dhe për ta ndaluar valën e ligësisë që na rrethon dhe për ta çuar përpara veprën e Shpëtimtarit tonë. . . .

. . . Ne ju nxitim të shërbeni me ndikimin tuaj të fuqishëm për mirë në forcimin e familjeve tona, të kishës sonë dhe të komuniteteve tona.”¹⁵

Motra, ne bëjmë pjesë. Ne na duan. Ne jemi të nevojshme. Ne kemi një qëllim, punë, vend e rol hyjnor në Kishën dhe në mbretërinë e Perëndisë dhe në familjen e Tij të përjetshme. A e dini thellë në zemrën tuaj se Ati juaj Qiellor ju do dhe dëshiron që ju dhe njerëzit që ju i doni, të jeni me Të? Ashtu si “Ati Qiellor dhe Biri i Tij, Jezu Krishti janë të përsosur . . . , shpresat e Tyre për ne janë të përsosura”¹⁶. Plani i tyre për ne është i përsosur dhe premtimet e Tyre janë të sigurta. Për këto të vërteta unë

dëshmoj plot mirënjohje, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih “Familja Vjen nga Perëndia”, në *Familjet Janë Përgjithmonë: Orientues për Kohën e Përbashkët – 2014* (2013), f. 28–29.
2. “Familja: Një Proklamata drejtuar Botës”, *Liahona*, nëntor 2010, f. 129.
3. “Tema e Të Rejave”, në *Përparimi Personal i Të Rejave* (broshurë, 2009), f. 3.
4. “Familja: Një Proklamata drejtuar Botës.”
5. Riçard G. Skot, “Bëjeni Ushtrimin e Besimit Përparësinë Tuaj Parësore”, *Liahona*, nëntor 2014, f. 92.
6. Isaia 53:3.
7. Moroni 7:47.
8. Joseph Smith, në *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), f. 16.
9. *Daughters in My Kingdom*, f. 159.
10. Doktrina e Besëlidhje 38:27.
11. Shih Patricia T. Holland, “‘One Thing Needful’: Becoming Women of Greater Faith in Christ”, *Ensign*, tetor 1987, f. 26–33.
12. “Familja: Një Proklamata drejtuar Botës.”
13. Gjoni 17:21.
14. R. Scott Lloyd, “God Wants His Children to Return to Him, Elder Nelson Teaches”, seksioni Church News i LDS.org-ut, 28 janar 2014, lds.org/church/news/god-wants-his-children-to-return-to-him-elder-nelson-teaches.
15. Howard W. Hunter, në *Daughters in My Kingdom*, f. 157; shih edhe “To the Women of the Church”, *Ensign*, nëntor 1992, f. 96.
16. M. Russell Ballard, “Let Us Think Straight” (Takim shpirtëror në Universitetin “Brigam Jang”, 20 gusht 2013); speeches.byu.edu.

Nga Boni L. Oskarson,
Presidente e Përgjithshme e Të Rejave

Mbrojtëse të Proklamatës së Familjes

Le të ndihmojmë në ndërtimin e mbretërisë së Perëndisë duke u ngritur në këmbë me guxim dhe duke u bërë mbrojtëse të martesës, prindërimit dhe të shtëpisë.

Cfarë privilegji dhe gëzimi të jesh pjesë e kësaj asambleje të mrekullueshme vajzash dhe grash. Sa të bekuara jemi ne si gra që mblihdemi së bashku këtë mbrëmje në unitet dhe dashuri.

Së fundi lexova historinë e Marie Medëllejn Kardonit, e cila, bashkë me familjen e saj, e mori mesazhin e ungjillit të rivendosur të Jezu Krishtit nga misionarët e parë të thirrur për të shërbyer në Itali në 1850-ën. Ajo ishte

një e re në moshën 17 ose 18-vjeçare kur ata u pagëzuan. Një të diel, ndërsa e gjithë familja po mbante një shërbesë adhurimi në shtëpinë e tyre, lart në alpet e Italisë veriore, një turmë e inatosur burrash, duke përfshirë disa nga shërbestarët vendas, u mbledh rreth shtëpisë dhe filloi të bërtiste, ulërinte e thërriste që misionarët të nxirreshin jashtë. Nuk mendoj se ishin thjesht të paduruar që t'u mësohej ungjilli – ata kishin si qëllim t'i lëndonin fizikisht.

Ishte e reja Marie, e cila doli jashtë shtëpisë për t'u përballur me turmën.

Ata vazhduan me ulërimat e egra dhe me kërkesat e tyre që misionarët të nxirreshin jashtë. Maria ngriti lart Biblën në dorën e saj dhe i urdhëroi ata të largoheshin. Ajo u tha atyre se pleqtë ishin nën mbrojtjen e saj dhe që ata nuk mund t'u dëmtonin asnjë fije floku të kokës së tyre. Dëgjojini vetë fjalët e saj: “Të gjithë u shtangën. . . Perëndia ishte me mua. Ai i vuri ato fjalë në gojën time, përndryshe unë nuk do të mund t'i kisha folur ato. Gjithçka u qetësua, menjëherë. Ai grup i fortë dhe i egër burrash qëndroi i pafuqishëm përballë një vajze të dobët, që po dridhej, por prapë të patrembur.” Shërbestarët i kërkuan turmës të largoheshin, gjë që ata e bënë heshturazi me turp, frikë, dhe keqardhje. Tufa e vogël e përfundoi mbledhjen e saj në paqe.¹

A mund ta përfytyroni atë të re të guximshme, moshatare me shumë prej jush, duke qëndruar përpara një turme dhe duke i mbrojtur bindjet e saj të sapogjetura me guxim dhe vendosmëri?

Motra, pak prej nesh do të duhet të përballen ndonjëherë me një turmë të inatosur, por ka një luftë e cila po zhvillohet në këtë botë, në të cilën doktrinën tona më të dashura dhe theme-lore janë nën sulm. Po flas veçanërisht për doktrinën e familjes. Shenjtëria e shtëpisë dhe qëllimi thelbësor i familjes po vihen në dyshim, kritikohen dhe sulmohen në çdo front.

Kur Presidenti Gordon B. Hinkli lexoi për herë të parë shpalljen “Familja: Një Proklamatë drejtuar Botës”, 20 vjet më parë, ne ishim mirënjohëse dhe e vlerësuam qartësinë, thjeshtësinë dhe të vërtetat e këtij dokumenti të frymëzuar nga zbuluesi. Pak e kuptonim në atë kohë se sa dëshpërimisht do të na nevojiteshin këto deklarata bazë në botën e sotme si kriteri mbi të cilin

ne mund të gjykonim çdo erë të re të dogmave të botës që vijnë te ne nga media, interneti, dijetarët, televizioni e filmat dhe madje ligjvënësit. Proklamata mbi familjen është bërë standardi ynë për gjykimin e filozofive të botës dhe unë dëshmoj se parimet e parashtruara në këtë deklaratë janë po aq të vërteta sot saç ishin kur na u dhanë nga një profet i Perëndisë afro 20 vjet më parë.

A mund të nxjerr në pah diçka të dukshme? Jeta rrallëherë shkon pikërisht sipas planit për cilindo dhe ne jemi shumë të vetëdijshme që jo të gjitha gratë po përfjethojnë atë që proklamata përshkruan. Është prapëseprapë e rëndësishme që ta kuptojmë dhe japim mësim modelin e Zotit dhe të mundohemi për përmbushjen e atij modeli sa më mirë të mundemi.

Secila prej nesh ka një rol për të luajtur në plan dhe secila prej nesh vlerësohet njësoj në sytë e Zotit. Ne duhet të kujtojmë që një Atë i dashur Qiellor është në dijeni të dëshirave tona të drejta dhe Ai do t'i nderojë premtimet e Tij se asgjë nuk do t'u kursehet atyre që i mbajnë besëlidhjet e tyre me besnikëri. Ati Qiellor ka një mision dhe plan për secilën prej nesh, por Ai gjithashtu ka një kohë të Vetën. Një nga

sfidat më të vështira në këtë jetë është të kemi besim në kohën e Zotit. Është një ide e mirë të kemi një plan rezervë në mendje, i cili na ndihmon të jemi mbajtëse të besëlidhjes, mirëbërëse dhe gra të drejta që e ndërtojnë mbretërinë e Perëndisë pavarësisht drejtimit që merr jeta jonë. Ne duhet t'u mësojnë bijave tona të synojnë për idealen, por të planifikojnë për të papriturat.

Gjatë këtij 20-vjetori të proklamatës mbi familjen, do të doja të hidhja një sfidë për të gjitha ne si gra të Kishës, që të jemi mbrojtëse të shpalljes "Familja: Një Proklamata drejtuar Botës". Ashtu sikurse Marie Medëllejn Kardoni i mbrojti me guxim misionarët dhe bindjet e saj të sapogjetura, ne duhet t'i mbrojmë me guxim doktrinat e zbuluara nga Zoti që përshkruajnë martesën, familjen, rolet hyjnore të burrave e grave dhe rëndësinë e shtëpive si vende të shenjta – madje edhe kur bota bërthet në veshët tanë se këto parime janë të vjetruara, kufizuese dhe nuk kanë më rëndësi. Çdonjëra, pavarësisht nga rrethana e saj martesore apo numri i fëmijëve, mund të jetë mbrojtëse e planit të Zotit të përshkruar në proklamatën mbi familjen. Nëse është plani i Zotit, ai duhet të jetë edhe plani ynë!

Ka tri parime të dhëna mësim në proklamatë, të cilët unë mendoj se kanë nevojë veçanërisht për mbrojtëse të palëkundura. I pari është martesë midis një burri dhe një gruaje. Në shkriemet e shenjta na mësohet: "Gjithsesi në Zotin as burri s'është pa gruan, as gruaja pa burrin"². Në mënyrë që çdokush të arrijë plotësinë e bekimeve të priftërisë, duhet të ketë një burrë dhe një grua të vulosur në shtëpinë e Zotit, të cilët punojnë së bashku në drejtësi dhe qëndrojnë besnikë ndaj besëlidhjeve të tyre. Ky është plani i Zotit për fëmijët e Tij dhe asnjë masë diskutimi apo kritike publike nuk do ta ndryshojë atë që Zoti ka shpallur. Ne duhet të vazhdojmë të jemi shembuj të martesave të drejta, ta kërkojmë atë bekim në jetën tonë dhe të kemi besim nëse ai vonon së ardhuri. Le të jemi mbrojtëse të martesës ashtu si Zoti e ka shuguruar atë, ndërsa vazhdojmë të tregojmë dashuri dhe dhembshuri për ata me pikëpamje të ndryshme.

Parimi tjetër që u bën thirrje zërave tanë mbrojtës, është lartësimi i roleve hyjnore të nënave dhe etërve. Ne plot dëshirë i mësojmë fëmijët tanë të synojnë lart në këtë jetë. Ne duam të sigurohemi që bijat tona të dinë se ato

kanë potencialin për të arritur dhe për të qenë cilado që ato mund të përfytyrojnë. Ne shpresojmë që ato do ta duan të mësuarin, do jenë të shkolluara, të talentuara dhe madje të bëhen Mari Kyrria ose Eliza R. Snou e ardhshme.

A u mësojmë gjithashtu bijve dhe bijave tona që nuk ka nder më të madh, tituj më të lartësuar dhe role më të rëndësishme në këtë jetë sesa ai i nënës dhe atit? Do të shpresoja që, teksa i nxitim fëmijët tanë që të arrijnë më të mirën në këtë jetë, t'u mësojmë atyre gjithashtu t'i nderojnë dhe ekzaltojnë rolet që nënat dhe etërit luajnë në planin e Atit tonë Qiellor.

Vajza jonë më e vogël, Abi, pa një mundësi të rrallë për të qëndruar si një mbrojtëse e rolit të nënës. Një ditë ajo mori një njoftim nga shkolla e fëmijëve të saj që aty do të bënin paraqitje për Ditën e Karrierës. Prindërit u ftuan të dërgonin një kërkesë nëse ata donin të vinin në shkollë për t'iu mësuar fëmijëve rreth punës të tyre dhe Abi ndjeu përshtypjen se duhet të bënte kërkesë që të vinte e të fliste rreth memësisë. Ajo nuk mori përgjigje nga shkolla dhe, kur Dita e Karrierës po afrohej, ajo më në fund i telefonoi shkollës, duke menduar që ata mund ta kishin humbur kërkesën e saj. Organizuesit kërkuan me nxitim dhe gjetën dy mësues që ranë dakord që Abi të shkonte për të folur në klasat e tyre nga fundi i Ditës së Karrierës.

Në paraqitjen e saj shumë argëtuese për fëmijët, ndër të tjera, Abi u mësoi atyre që si një nënë ajo duhej të ishte një lloj mjeshtrë mjekësie, psikologjie, feje, mësimdhënieje, muzike, letërsie, arti, finance, zbukurimi, floktarie, e të ngarit të makinës, sportesh, e arteve të kuzhinës dhe shumë më tepër. Fëmijëve u bëri përshtypje. Ajo përfundoi duke e bërë secilin prej fëmijëve të kujtonte nënën e vet duke i shkruar një

pusullë falenderimi që shprehte mirënjohje për aktet e shumta të dashura të shërbimit që ai/ajo merrte çdo ditë. Abi ndjeu se fëmijët i panë nënat e tyre nga një pikëpamje krejt e re dhe se të qenit nënë apo atë ishte diçka me vlerë të madhe. Ajo bëri kërkesë që të fliste sërish këtë vit dhe u ftua të bënte paraqitje në gjashtë klasa.

Abi ka thënë këtë rreth përvojës së saj: “Ndhem sikur mund të ishte e lehtë në këtë botë për një fëmijë që të kuptonte se të qenit prind ishte një punë dytësore apo edhe një shqetësim i nevojshëm. Unë dua që çdo fëmijë të ndiejë se ata janë përparësia më e rëndësishme për prindërit e tyre dhe, mbase duke u thënë atyre se sa e rëndësishme është për mua të qenit prind,

do t'i ndihmojë ata për të kuptuar gjithçka që prindërit e tyre bëjnë për ta dhe përse e bëjnë atë”.

Profeti ynë i dashur, Presidenti Tomas S. Monson, është një shembull i mrekullueshëm i nderimit të grave dhe të memësisë, veçanërisht të vetë nënës së tij. Në lidhje me nënat tona tokësore, ai ka thënë: “Le ta ruajë si thesar secili prej nesh këtë të vërtetë; një njeri nuk mund ta harrojë nënën dhe të kujtojë Perëndinë. Një njeri nuk mund ta kujtojë nënën dhe të harrojë Perëndinë. Përse? Sepse këta dy persona të shenjtë, Perëndia dhe nëna [jonë tokësore], ortakë në krijim, në dashuri, në sakrificë, në shërbim, janë si një e vetme.”³

Parimi i fundit për të cilin duhet të ngrihem dhe ta mbrojmë është

Nga Presidenti Henri B. Ajring,
Këshilltar i Parë në Presidencën e Parë

shenjtëria e shtëpisë. Ne duhet ta marrim një term i cili ndonjëherë përflitet dhe ta lartësojmë atë. Është termi *familjar*. Të gjithë ne – gra, burra, të rinj dhe fëmijë, beqarë apo të martuar – mund të punojmë me të qenit familjarë. Ne duhet t'i "bëjmë shtëpitë tona" vende rregull, strehimi, shenjtërie dhe sigurie. Shtëpitë tona duhet të jenë vende ku Shpirti i Zotit ndjehet me bollëk të dendur edhe ku shkrimet dhe ungjilli studiohen, jepen mësim dhe jetojnë. Çfarë ndryshimi do të bënte në botë nëse të gjithë njerëzit do ta shihnin vetveten si bërës të shtëpive të drejta. Le ta mbrojmë shtëpinë si një vend i cili është i dyti për shenjtëri pas tempullit.

Motra, unë jam mirënjohëse që jam një grua në këto ditë të mëvonshme. Ne kemi shanse dhe mundësi të cilat nuk i ka pasur asnjë brez tjetër grash në botë. Le të ndihmojmë në ndërtimin e mbretërisë së Perëndisë duke u ngritur në këmbë me guxim dhe duke u bërë mbrojtëse të martesës, prindërimit dhe të shtëpisë. Zoti do që ne të jemi luftëtare trimëresha, të patundura dhe të palëvizshme, të cilat do ta mbrojnë planin e Tij dhe do t'ua japin mësim të vërtetat e Tij brezave të ardhshëm.

Unë jap dëshmi se Ati Qiellor jeton dhe e do secilën prej nesh. Biri i Tij, Jezu Krishti, është Shpëtimtari dhe Shëlbuesi ynë. E lë këtë dëshmi me ju në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih Marie Madeline Cardon Guild, "Marie Madeline Cardon Guild: An Autobiography," cardonfamilies.org/Histories/MarieMadelineCardonGuild.html; shih edhe Marie C. Guild autobiography, circa 1909, Church History Library, Salt Lake City, Utah.
2. 1 Korintasve 11:11.
3. Thomas S. Monson, "Behold Thy Mother", *Ensign*, janar 1974, f. 32.

Ngushëlluesi

Jap dëshminë time që Krishti i gjallë ua dërgon Frymën e Shenjtë atyre për të cilët kemi besëlidhur ta ndihmojmë Atë për t'i ngushëlluar.

Motrat e mia të dashura, ka qenë një gëzim për mua që të jem me ju. Kam menduar për nënën time, gruan time, vajzat e mia, nuset e mia, mbesat e mia – një pjesë e të cilave janë këtu. Ky program i mrekullueshëm më ka bërë t'i vlerësoj ato edhe më shumë. E kuptoj që pasja e një familjeje të tillë dhe e një jete të tillë të mrekullueshme familjare vjen nga fakti që secila prej tyre e ka Shpëtimtarin në qendër të jetës së saj. Ne e kemi kujtuar Atë sonte në muzikë, në lutje dhe nëpërmjet predikimeve të frymëzuar. Një prej tipareve të Shpëtimtarit që

e vlerësojmë më shumë, është dhembshuria e Tij e pafundme.

Sonte ju e keni ndier se Ai ju njeh dhe ju do. Ju e keni ndier dashurinë e Tij për ato që janë ulur përreth jush. Ato janë motrat tuaja, bija shpirtërore të Atit tonë Qiellor. Ai përkujdeset për to, ashtu siç përkujdeset për ju. Ai i kupton të gjitha hidhërimet e tyre. Ai dëshiron t'i ndihmojë ato.

Mesazhi im për ju sonte është që ju mund dhe duhet të jeni një pjesë e rëndësishme e dhënies së ngushëllimit të Tij atyre që kanë nevojë për ngushëllim. Ju mund ta kryeni më mirë rolin tuaj

nëse dini më shumë rreth mënyrës se si Ai u përgjigjet atyre lutjeve për ndihmë.

Shumë njerëz po i luten Atit Qiellor për lehtësim, për ndihmë në mbartjen e barrëve të tyre të pikëllimit, vetmisë dhe frikës. Ati Qiellor i dëgjon ato lutjet dhe i kupton nevojat e tyre. Ai dhe Biri i Tij i Dashur, Jezu Krishti i ringjallur, kanë premtuar ndihmë.

Jezu Krishti dha këtë premtim të ëmbël:

“Ejani tek unë, o ju të gjithë të munduar dhe të rënduar, dhe unë do t’ju jap çlodhje.

Merrni mbi vete zgjedhën time dhe mësoni nga unë, sepse unë jam zemërbutë dhe i përulur nga zemra; dhe ju do të gjeni prehje për shpirtrat tuaj.

Sepse zgjedha ime është e ëmbël dhe barra ime është e lehtë!”¹

Barrët që duhet të mbarten nga shërbëtorët e Tij besnikë në jetë, bëhen

më të lehta nëpërmjet Shlyerjes së Tij. Barra e mëkatit mund të hiqet, por sprovat e jetës në vdekshmëri për njerëzit e mirë ende mund të jenë barrë të rënda.

Ju i keni parë prova të tilla në jetën e njerëzve të mirë që i doni. Keni ndier dëshirë për t’i ndihmuar ata. Ka një arsye për ndjenjën tuaj të dhembshurisë për ta.

Ju jeni një anëtare besëlidhëse e Kishës së Jezu Krishtit. Një ndryshim i madh filloi në zemrën tuaj kur erdhët në Kishë. Ju bëtë një besëlidhje dhe morët një premtim që filloi t’jua ndryshonte vetë natyrën tuaj.

Alma e përshkoi, me fjalët e tij tek Ujërat e Mormonit, atë që ju e premtuat në pagëzimin tuaj dhe se çfarë do të thotë për ju dhe për këdo përreth jush – veçanërisht në familjet tuaja. Ai po u fliste atyre që ishin gati të bënin

besëlidhjet që ju i keni bërë, dhe ata gjithashtu morën premtimin që Zoti jua bëri juve:

“Vini re, këtu janë ujërat e Mormonit (pasi kështu quheshin) dhe tani, pasi ju dëshironi të hyni në grigjën e Perëndisë dhe të quheni populli i tij dhe jeni të gatshëm të mbani barrat e njëri-tjetrit, që ato të mund të jenë të lehta –

Po, dhe jeni të gatshëm të vajtoni me ata që vajtojnë; po, dhe të ngushëllooni ata që kanë nevojë të ngushëllohen dhe të qëndroni si dëshmitarë të Perëndisë në të gjitha kohërat dhe në të gjitha gjërat dhe në të gjitha vendet që ju të gjendeni, madje deri në vdekje, që ju të mund të shëlboheni nga Perëndia dhe të numëroheni me ata të ringjalljes së parë, që ju të mund të keni jetën e përjetshme.”²

Kjo është arsyeja përse ju keni një ndjenjë që të dëshironi ta ndihmoni një njeri në mundim, që të ecë përpara nën një barrë hidhërimi e vështirësie. Ju premtuat se do ta ndihmoni Zotin që t’i bënte barrët e tyre të lehta dhe që të gjenin ngushëllim. Juve ju dha fuqia për të ndihmuar që t’i lehtësoni ato barrë, kur e morët dhuratën e Frymës së Shenjtë.

Kur Ai ishte gati për t’u kryqëzuar, Shpëtimtari e përshkroi mënyrën se si Ai ndihmon për t’i lehtësuar barrët dhe jep forcë për t’i mbartur ato. Ai e dinte se dishepujt e Tij do të hidhëroheshin. Ai e dinte se ata do të kishin frikë për të ardhmen e tyre. Ai e dinte se ata do të ndienin pasiguri në aftësinë e tyre për të vazhduar pa Atë këtu.

Prandaj iu dha atyre premtimin që Ai na e bën neve dhe të gjithë dishepujve të Tij të vërtetë:

“Dhe unë do t’i lutem Atit dhe ai do t’ju japë një Ngushëllues tjetër, që do të qëndrojë përgjithmonë me ju,

Frymën e së Vërtetës, që bota nuk mund ta marrë, sepse nuk e sheh dhe

të lehtësoheshin. Mrekullia e barrëve që lehtësohen, erdhi sipas një mënyre që Zoti e premtoi. Ai dhe Ati Qiellor dërguan Frymën e Shenjtë si Ngushëlluesin që t'i ndihmonte dishepujt e Tij.

Kohët e fundit tre breza të një familjeje ishin brengosur nga vdekja e një

Mumbai, Indi

nuk e njeh; por ju e njihni, sepse qëndron me ju dhe do të jetë në ju”³.

Më pas Ai premtoi:

“Por Ngushëlluesi, Fryma e Shenjtë, që Ati do ta dërgojë në emrin tim, do t’ju mësojë çdo gjë dhe do t’ju kujtojë të gjitha këto që ju thashë.

Unë po ju lë paqen, po ju jap paqen time: unë po jua jap, po jo si e jep bota; zemra juaj mos u tronditë dhe mos u frikësoftë.”⁴

Vetëm në disa javë të shkuara, e kam parë atë premtim të dërgimit të Frymës së Shenjtë, të përmbushet në jetën e fëmijëve të Perëndisë të cilët po përgjroheshin në lutje që barrët e tyre

djali pesëvjeçar. Ai vdiq aksidentalisht ndërsa ishte me familjen për pushime. M’u dha mundësia të shihja edhe një herë se si Zoti i bekon njerëzit besnikë me lehtësim e forcë për të duruar.

Vëzhgova mënyrën se si Zoti e bëri më të lehtë barrën e tyre të madhe. Isha me ta në rolin tim të shërbëtorit besëlidhës të Zotit – sikurse ju do të jeni shpesh në jetën tuaj – “të vajto[ja] me ata që vajojnë . . . dhe të ngushëllo[ja] ata që [kishin] nevojë të ngushëllohe[shin]”⁵.

Ngaqë e dija se ajo ishte e vërtetë, isha i kënaqur dhe në paqe kur gjyshërit më ftuan të takohesha me ta

dhe prindërit e djalit të vogël përpara ceremonisë së varrimit.

U luta të dija se si mund ta ndihmoja Zotin që t’i ngushëllonte ata. U ulën me mua në dhomën tonë të ndenjjes. E kisha ngrohur dhomën, në një natë të ftohtë, me një zjarr të vogël në vatër.

E kisha ndier t’iu thoja atyre se i doja. U thashë atyre që e kisha ndier dashurinë e Zotit për ta. Me vetëm pak fjalë u përpoqa t’iu them se vajtoja për ta, por edhe se vetëm Zoti e dinte dhe mund ta përjetonte përsosurisht dhembjen dhe brengosjen e tyre.

Pasi ua thashë ato pak fjalë, ndjeva mbresën që të dëgjoja me dashuri ndërsa ata folën rreth ndjenjave të tyre.

Në orën që qëndruam së bashku, ata folën shumë më tepër nga sa fola unë. Mund ta ndieja në zërat e tyre dhe ta shihja në sytë e tyre se Fryma e Shenjtë po i prekte. Duke përdorur fjalë të një dëshmie të thjeshtë, ata folën për atë që ndodhi dhe se si u ndien. Fryma e Shenjtë ua kishte dhënë tashmë paqen që vjen me shpresën e jetës së përjetshme, kur biri i tyre, i cili vdiq pa mëkat, mund të jetë biri i tyre përgjithmonë.

Kur u dhashë atyre secilit nga një bekim priftëror, unë dhashë falënderime për ndikimin e Frymës së Shenjtë që ishte atje. Ngushëlluesi kishte ardhur, duke sjellë shpresë, kurajë dhe forcë të shtuar për ne të gjithë.

Atë natë, e pashë të tregohej mënyra se si Zoti vepron me ne për t’ia lehtësuar barrët popullit të Tij. Ju kujtohet në Librin e Mormonit kur populli i Tij ishte gati në të rrëzuar për shkak të barrëve të vendosura mbi shpinën e tyre nga shtypësit e rreptë.

Njerëzit u lutën për lehtësim, ashtu sikurse luten shumë prej njerëzve që i duam dhe të cilëve iu shërbejmë. Ja tregimi, të cilin e di se është i vërtetë:

“Dhe unë do t’u lehtësoj gjithashtu barrat që ju janë vënë mbi shpatulla, që ju të mos i ndjeni në shpinat tuaja, madje ndërsa jeni në robëri; dhe këtë do ta bëj që ju të qëndroni si dëshmitarë për mua në të ardhmen dhe që ju të dini me siguri se unë, Zoti Perëndi, i vizitohet njerëzit e mi në pikëllimet e tyre.

Dhe tani ndodhi që barrat që iu vunë Almës dhe vëllezërve të tij u lehtësuan; po, Zoti i forcoi ata që të mund të duronin barrat e tyre me lehtësi dhe ata iu nënshtruan me gëzim dhe me durim gjithë vullnetit të Zotit.”⁶

E kam parë atë mrekulli herë pas here. Ne i lehtësojmë barrët e të tjerëve më mirë duke e ndihmuar Zotin që t’i forcojë ata. Kjo është arsyeja përse Zoti e përfshiu në detyrën tonë për t’i ngushëlluar të tjerët, urdhrin për të qenë dëshmitarë të Tij në të gjitha kohët dhe në të gjitha vendet.

Babai dhe nëna e djalit të vogël dhanë dëshmi për Shpëtimtarin atë mbrëmje në dhomën time të ndenjjes. Fryma e Shenjtë erdhi dhe të gjithë u ngushëlluan. Prindërit u forcuar. Barra e pikëllimit nuk u shpërnda, por ata u bënë më të aftë për ta duruar hidhërimin. Besimi i tyre u rrit. Dhe forca e tyre do të vazhdojë të rritet kur ata e kërkojnë atë dhe jetojnë për të.

Dëshmia e Shpirtit për Shlyerjen, që erdhi atë natë, gjithashtu e forcoi Jobin për ta mbartur barrën e tij:

“Por unë e di që Shpëtimtari im jeton dhe që në fund do të ngrihet mbi tokë.

Mbas shkatërrimit të lëkurës sime, në mishin tim do të shoh Perëndinë”⁷.

Ishte ajo dëshmi e Shpirtit që i dha atij forcë për të duruar. Ai do të kalonte përmes vajtimit dhe mungesës së ngushëllimit nga njerëzit përreth tij, për të kuptuar gëzimin që do t’iu vijë njerëzve besnikë pasi të kalojnë me besnikëri përmes sprovave të tyre.

Ishte e vërtetë për Jobin. Bekime i erdhën atij në këtë jetë. Historia e Jobit përfundon me këtë mrekulli:

“Zoti i bekoi vitet e fundit të Jobit më tepër se vitet e para. . . .

Në tërë vendin nuk kishte gra aq të bukura sa bijat e Jobit; dhe i ati u la atyre një trashëgimi midis vëllezërve të tyre.

Mbas kësaj Jobi jetoj njëqind e dyzet vjet dhe i pa bijtë e tij dhe bijtë e bijve të tij për katër breza.

Pastaj Jobi vdiq plak dhe i ngopur me ditë.”⁸

Ishte nga dëshmia e Shpirtit për Shlyerjen që do të vinte, gjë e cila e ndihmoi Jobin përmes provave të cilat ka për qëllim t’i përfshijë jeta për ne të gjithë. Kjo është pjesë e planit të madhërisëm të lumturisë, të cilin na e dha Ati. Ai e lejoj Birin e Tij të siguron-te, nëpërmjet flijimit të Tij shlyes, shpresën me të cilën përballemi, pavarësisht

nga sa e vështirë mund të jetë udha për t’u kthyer në shtëpi tek Ai.

Ati dhe Biri e dërguan Frymën e Shenjtë për t’i ngushëlluar e forcuar dishepujt e Mësuesit përgjatë udhëtimit të tyre.

E pashë këtë mrekulli të ngushëllimit kur arrita jashtë godinës kishtare ku do të mbahej ceremonia e varrimit të djalit të vogël. Më ndaloi një grua e re dhe e bukur, të cilën nuk e njihja. Ajo tha se po vinte në ceremoninë e varrimit që të vajtonte dhe të jepte ngushëllim nëse mundej.

Ajo tha se kishte ardhur në ceremoninë e varrimit pjesërisht për ngushëllim për vetveten. Ajo më tha se femija i saj i parë kishte vdekur kohët e fundit. Po mbante në duart e saj një vajzë të vogël, të bukur. U përkula drejt saj për ta parë fytyrën e qeshur të vajzës së vogël. E pyeta nënën e foshnjës: “Si e ka emrin?” Përgjigjja e saj e shpejtë dhe plot kënaqësi ishte: “Quhet Xhoi [Gëzim]. Gëzimi gjithmonë vjen pas hidhërimit.”

Ajo po më jepte dëshminë e saj. Mund ta shihja paqen dhe ngushëllimin që i kishin ardhur asaj nga i vetmi burim i sigurt. Vetëm Perëndia i njeh zemrat dhe prandaj vetëm Ai mund të thotë, me të vërtetë: “E di se si ndiheni”. Kështu që vetëm mund të përfytyroj si gëzimin e saj, ashtu edhe hidhërimin që e parapriu atë, por Zoti, i cili e do atë, e di atë.

Unë mund të di vetëm pjesërisht se sa shumë gëzim ndien Ai çdo herë që ju, si dishepulle të Tij, e ndihmoni Atë të sjellë një çast paqeje dhe gëzimi të një femijë i Atit tonë Qiellor.

Ju jap dëshminë time që Zoti i ka kërkuar secilit prej nesh, dishepujve të Tij, që të ndihmojmë për t’i mbartur barrët e njëri-tjetrit. Ne kemi premtuar ta bëjmë atë. Jap dëshminë time që Zoti, nëpërmjet Shlyerjes dhe Ringjalljes

së Tij, e ka thyer fuqinë e vdekjes. Jap dëshminë time që Krishti i gjallë ua dërgon Frymën e Shenjtë atyre për të cilët kemi besëlidhur ta ndihmojmë Atë për t'i ngushëlluar.

Ju jeni dëshmitare, siç jam unë dëshmitar, i të vërtetës në mbishkrimin e karficës që nëna ime e mbahti për më shumë se 20 vjet si anëtare e bordit të përgjithshëm të Shoqatës së Ndhmës. Lexon: “Dashuria Hyjnore Nuk Dështon Kurrë”⁹. Ende nuk e di kuptimin e plotë të atyre fjalëve. Por e kam kuptuar një pjesëz të saj teksa e pashë atë të ndihmonte njerëzit nevojtarë. Shkrimi i shenjtë na tregon këtë të vërtetë: “Dashuria hyjnore është dashuria e pastër e Krishtit”¹⁰.

Dashuria e tij nuk dështon kurrë dhe ne kurrë nuk do të pushojmë së ndieri në zemrat tona nxitjen që “të vajto[jmë] me ata që vajtojnë . . . dhe të ngushëllo[jmë] ata që kanë nevojë të ngushëllohen”¹¹. As nuk do të na largohet kurrë paqja që Ai premton, teksta u shërbejmë të tjerëve për Të.

Si dëshmitari i Tij, ju shpreh mirënjohje për atë që bëni kaq mirë për t'i ndihmuar Zotin e gjallë, Jezu Krishtin, dhe Frymën e Shenjtë, Ngushëlluesin, që të forcojnë gjunjët e këputur dhe të ngrenë duart që varen.¹² Jam mirënjohës, me gjithë zemër, për gratë në jetën time, të cilat, si dishepulle të vërteta të Jezu Krishtit, më kanë ndihmuar e bekuar mua. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Mateu 11:28–30.
2. Mosia 18:8–9.
3. Gjoni 14:16–17.
4. Gjoni 14:26–27.
5. Mosia 18:9.
6. Mosia 24:14–15.
7. Jobit 19:25–26.
8. Jobit 42:12, 15–17.
9. 1 Korintasve 13:8.
10. Moroni 7:47.
11. Mosia 18:9.
12. Shih Doktrina e Besëlidhje 81:5.

Nga Presidenti Henri B. Ajring,
Këshilltar i Parë në Presidencën e Parë

“Agjërimi që më Pëlqen a Nuk Është Vallë Ky?”

Oferta juaj e agjërimit do të bëjë më shumë se sa të ndihmojë për të ushqyer e veshur trupat. Ajo do të shërojë dhe do të ndryshojë zemra.

Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, është gëzim për mua që t’jua shtrij dashurinë time juve në këtë konferencë të përgjithshme të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme. Ai gëzim vjen prej dëshmisë së Shpirtit që dashuria e Shpëtimtarit i drejtohet secilit prej jush dhe të gjithë fëmijëve të Atit Qiellor. Ati ynë Qiellor dëshiron t’i bekojë fëmijët e Tij shpirtërisht dhe materialisht. Ai e kupton secilën prej nevojave të tyre, dhembjeve të tyre dhe shpresave të tyre.

Kur i ofrojmë ndihmë dikujt, Shpëtimtari e sheh atë sikur të ishim duke iu drejtuar Atij për ta ndihmuar.

Ai na tha se ajo ishte e vërtetë kur përshkroi një çast të ardhshëm që ne të gjithë do ta kemi, kur ta shohim Atë pasi të ketë mbaruar jeta jonë në këtë botë. Në mendjen time, një pamje e asaj dite është rritur më e gjallë në ditët që jam lutur dhe kam agjëruar për të ditur se çfarë të them këtë mëngjes. Përshkrimi i Zotit për atë intervistë të ardhshme iu dha dishepujve të Tij dhe ajo përshkruan atë që ne dëshirojmë me gjithë zemër që të jetë e vërtetë edhe për ne:

“Atëherë Mbreti do t’u thotë atyre që do të jenë në të djathtën e tij: ‘Ejani, të bekuar të Atit tim; merrni në trashëgim mbretërinë që u bë gati për ju që nga krijimi i botës.

Sepse pata uri dhe më dhatë për të ngrënë, pata etje dhe më dhatë për të pirë; isha i huaj dhe më pritët,

isha i zhveshur dhe më veshët, isha i sëmurë dhe ju më vizitonit, isha në burg dhe erdhët tek unë.’

Atëherë të drejtët do t’i përgjigjen duke thënë: ‘Zot, kur të pamë të uritur dhe të dhamë për të ngrënë; ose të etur dhe të dhamë për të pirë?’

Dhe kur të pamë të huaj dhe të pritem ose të zhveshur dhe të veshëm?

Dhe kur të pamë të lënguar ose në burg dhe erdhëm te ti?’

Dhe Mbreti duke iu përgjigjur do t’u thotë: ‘Në të vërtetë po ju them: sa herë ia keni bërë këtë ndonjërit prej këtyre vëllezërve të mi më të vegjël, këtë ma bëtë mua’.¹

Ju dhe unë e duam atë mirëpritje të ngrohtë nga Shpëtimtari. Por si mund ta meritojmë atë? Ka më shumë fëmijë të Atit Qiellor të uritur, të pastrehë dhe të vetmuar, të cilëve ndoshta mund t’u afrohem. Dhe numrat rriten gjithnjë e më shumë përtej aftësisë sonë për të ndihmuar.

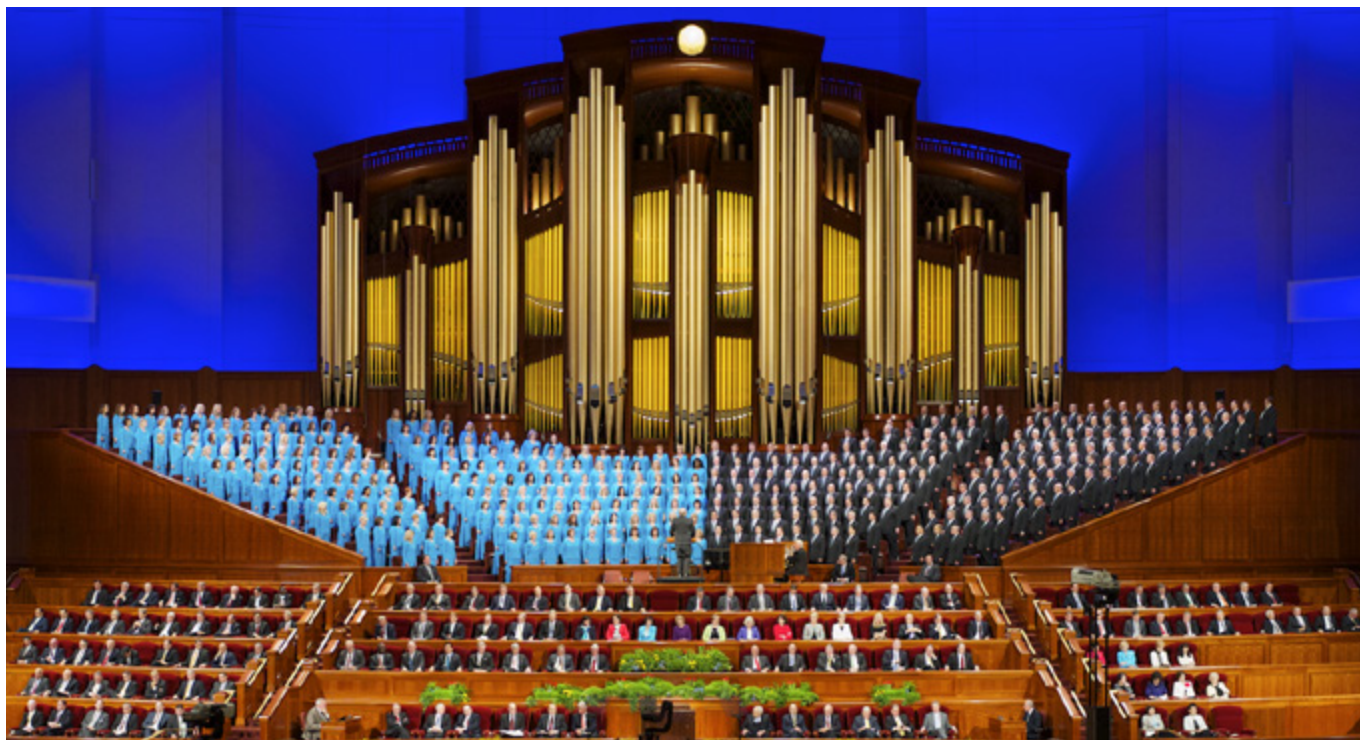
Kështu që Zoti na ka dhënë diçka që secili nga ne mund ta bëjë. Është një urdhërim kaq i thjeshtë sa edhe një fëmijë mund ta kuptojë. Është një urdhërim me një premtim të mrekullueshëm për ata që janë nevojtarë dhe për ne.

Është ligji i agjërimit. Fjalët në librin e Isaia janë përshkrimi i Zotit për urdhërimin dhe bekimin e mundshëm për ata njerëz prej nesh në Kishën e Tij:

“Agjërimi që më pëlqen a nuk është vallë ky: të thyesh zinxhirët e ligësisë, të zgjidhësh verigat e zgjedhës, t’i lësh të lirë të shtypurit, të dërrmsh çdo zgjedhë?

A nuk konsiston vallë në ndarjen e bukës sate me atë që ka uri, në sjelljen në shtëpinë tënde të të varfërit pa strehë, në të veshurit e atij që është lakuriq, pa lënë pas dore ata që janë nga gjaku yt?

Atëherë drita jote do të shpërthejë si agimi dhe shërimi yt do të mbi-jë menjëherë, drejtësia jote do të të pararendë dhe lavdia e Zotit do të jetë praparoja jote.

Atëherë do të thërrasësh dhe Zoti do të të përgjigjet, do të bërtasësh dhe ai do të thotë: 'Ja ku jam!' Në rast se ti heq dorë nga zgjedha, tregimi me gisht dhe të folurit mbrapsht,

në rast se plotëson nevojat e të uriturit dhe ngop shpirtin e pikëlluar, atëherë drita jote do të lindë nga terri dhe terri yt do të jetë si mesdita.

Zoti do të të udhëheqë vazhdimisht, do të ngopë shpirtin tënd në vendet e thata dhe do t'u japë forcë kockave të tua; ti do të jesh si një kopsht i vaditur dhe si një burim uji, ujërat e të cilit nuk shterojnë.²

Kështu Zoti na ka dhënë një urdhërim të thjeshtë me një premtim të mrekullueshëm. Në Kishë sot ne na jepet mundësia të agjërojmë një herë në muaj dhe të japim një ofertë bujare agjërimit nëpërmjet peshkopit ose presidentit tonë të degës për përfitimin e të varfërve dhe nevojtarëve. Një pjesë e asaj që jepni, do të përdoren për të ndihmuar njerëzit përreth jush, ndoshta dikë në vetë familjen tuaj. Shërbëtorët e Zotit do të lutën e agjërojnë për zbulësën që të dinë se kë të ndihmojnë dhe çfarë ndihme të japin. Ajo që nuk nevojitet për t'i ndihmuar njerëzit në njësinë tuaj vendore të Kishës, do të vihet në

dispozicion për t'i bekuar anëtarët e tjerë të Kishës anembanë botës, të cilët janë nevojtarë.

Urdhërimi për të agjëruar për përfitimin e të varfërve ka shumë bekime të lidhura me të. Presidenti Spenser W. Kimball e quajti dështimin për ta ndjekur atë ligj një mëkat i mosbërjes, me një peshë të rëndë. Ai shkroi: "Premtime të çmuara u bëhen nga Zoti atyre që agjërojnë dhe i ndihmojnë nevojtarët. . . . Frymëzimi dhe udhërrëfimi shpirtëror do të vijnë për shkak të drejtësisë dhe afërsisë ndaj Atit tonë Qiellor. Lënia pas dore e kryerjes së këtij veprimi të drejtë të agjërimit, do të na bëjë t'i humbasim këto bekime."³

Unë e mora një prej këtyre bekimeve vetëm pak javë më parë. Ngaqë konferenca e përgjithshme ndodh në një fundjavë që zakonisht do të përfshinte mbledhjen e agjërimit dhe të dëshmimeve, unë agjërova dhe u luta për të ditur se si akoma duhej t'i bindesha urdhërimit për t'u kujdesur për njerëzit nevojtarë.

Një të shtunë, ende duke agjëruar, u zgjova në 6:00 të mëngjesit dhe u luta përsëri. U ndjeva i nxitur të shihja lajmet botërore. Atje lexova këtë njoftim:

Cikloni tropikal Pem shkatëroi shumë shtëpi ndërsa kalonte

drejtpërsëdrejti mbi Port-Vilën, kryeqytetin e Vanuatus. Vrau të paktën gjashtë njerëz në Vanuatu, stuhia e parë e vërtetuar me vdekje si një prej stuhive më të fuqishme që preku ndonjëherë tokën.

"As edhe një pemë nuk qëndroi më këmbë [kur cikloni] e goditi mes përmes" kombin e ishujve të Paqësorit.⁴

Ekipi i vlerësimit të urgjencave nga organizata World Vision planifikoi ta vlerësonte dëmtimin pasi të mbaronte stuhia.

Ata i këshilluan banorët që të kërkonin strehim në godina të qëndrueshme, të tilla si universitete e shkolla.

Dhe më pas ata thanë: 'Gjëja më e fortë që kemi, është kishat prej betoni', tha Inga Mefami [nga] organizata CARE International. . . . 'Disa prej njerëzve nuk e kanë as atë. Është e vështirë të gjendet një godinë që ta mendosh të jetë në gjendje t'i bëjë ballë një (stuhie) të kategorisë 5.'⁵

Kur e lexova atë, m'u kujtua që kisha vizituar shtëpi të vogla në Vanuatu. Mund të përfytyroja në mendjen time njerëz të kruspulluar në shtëpitë që po shkatëroheshin nga erërat. Dhe më pas m'u kujtua mikpritja e ngrohtë ndaj meje prej njerëzve të Vanuatus.

Mendova për ta dhe fqinjët e tyre duke ikur me nxitim drejt sigurisë së kishës sonë prej betoni.

Më pas përfytyrova peshkopin dhe presidenten e Shoqatës së Ndhmës duke ecur mes tyre, duke dhënë ngushëllim, batanije, ushqim për të ngrënë dhe ujë për të pirë. Mund të përfytyroja fëmijët e frikësuar, të kruspulluar së bashku.

Ata janë kaq larg nga shtëpia ku e lexova atë artikull dhe prapëseprapë e dija se çfarë Zoti do të ishte duke bërë nëpërmjet shërbëtorëve të Tij. E dija se ajo që e bëri të mundshme për ta që t'i ndihmonin fëmijët e Atit Qiellor, ishin ofertat e agjërimit, të dhëna lirisht nga dishepujt e Zotit të cilët ishin shumë larg prej tyre, por ishin pranë Zotit.

Kështu që nuk prita për të dielën. Ia çova një ofertë agjërimit peshkopit tim atë mëngjes. E di se oferta ime mund të përdoret nga peshkopi dhe presidentja e Shoqatës së Ndhmës për ta ndihmuar dikë në lagjen time të banimit. Oferta ime e vogël mund të mos nevojitet pranë vendit ku jetojmë familja ime dhe unë, por teprica vendore mund të arrijë edhe aq larg sa Vanuatu.

Stuhi dhe tragjedi të tjera do të vijnë anëmbanë botës drejt njerëzve që Zoti i do dhe hidhërimet e të cilëve Ai i ndien. Një pjesë e ofertës suaj dhe ofertës sime të agjërimit këtë muaj do të përdoret për ta ndihmuar dikë, diku, lehtësimin e të cilit Zoti do ta ndjejë sikur të ishte për Atë vetë.

Oferta juaj e agjërimit do të bëjë më shumë se sa të ndihmojë për të ushqyer e veshur trupat. Ajo do të shërojë dhe do të ndryshojë zemra. Fryti i një oferte të dhënë lirisht mund të jetë dëshira në zemrën e marrësit për t'i ndihmuar të tjerët që janë nevojtarë. Ajo ndodh anëmbanë botës.

Ndodhi në jetën e Motrës Abi Ture, që jeton në Sierra-Leone. Një luftë civile

filloi në vitin 1991. E rrënoi vendin për vite. Sierra-Leone ishte tashmë një nga vendet më të varfra në botë. “Gjatë luftës ishte e paqartë se kush e kontrollonte vendin – bankat . . . u mbyllën, zyrtarë qeveritare i mbyllën dyert, forcat policore [ishin të paefektshme kundër forcave rebele] . . . dhe kishte rrëmujë, vrasje dhe hidhërim. Dhjetëra mijëra njerëz humbën jetën dhe më shumë se dy milionë njerëz u detyruan të largoheshin nga shtëpitë e tyre për t’iu shmangur masakrës.”⁶

Edhe në kohë të tilla, Kisha e Jezu Krishtit e Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme u rrit.

Një nga degët e para u organizua në qytetin ku jetonte Motra Ture. Bashkëshorti i saj ishte presidenti i parë i degës. Ai shërbeu si president distrikti gjatë luftës civile.

Kur miqtë e vizitojnë shtëpinë e Motrës Ture [tani], ajo me shumë dëshirë iu tregon atyre dy [thesarë] nga lufta: një këmishë me viza blu e të bardha [që e mori] nga një grumbull rrobash të përdorura, [të dhëna nga anëtarët e Kishës], dhe një batanije, tani e grisur dhe plot vrime.”⁷

Ajo thotë: “Kjo këmishë është veshja . . . e parë [që mora]. . . . Dikur e vishja që të shkoja në punë – ishte kaq e mirë. [Më bëri të ndiheshja kaq e bukur.] Nuk kisha veshje të tjera.

“Gjatë luftës, kjo batanije na mbajti ngrohtë, mua dhe fëmijët e mi. Kur rebelët [do të] vinin të na sulmonin, kjo ishte e vetmja gjë që [mund] ta merrja me vete [tekta vraponim drejt

shkurreve për t’u fshehur]. Kështu që [do ta] merrnim batanijen me vete. Do të na mbante ngrohtë dhe do t’i largonte mushkonjat prej nesh.”⁸

“Motra Ture flet për mirënjohjen e saj për një president misioni, i cili do t’ia dilte mbanë të hynte në një vend të rrënuar nga lufta me [para] në xhep.” Ato fonde, nga dhurimet e ofertave të agjërimit të dikujt si ju, i lejuan shenjtorët të blinin ushqime që shumica e njerëzve në Sierra-Leone nuk mund t’i blinin me një çmim që mund ta përballonin.⁹

Motra Ture, duke folur për njerëzit që ishin mjaft bujarë sa të dhuronin që ata të mbijetonin, thotë: “Kur mendoj [për] njerëzit që e bënë këtë gjë, . . . unë e ndiej se [ata u dërguan] nga Perëndia, sepse qenie të zakonshme njerëzore e bënë këtë veprim dashamirës për [ne]”¹⁰.

Një vizitor nga Shtetet e Bashkuara u takua me Abin jo shumë kohë më parë. Gjatë kohës që ai kaloi me të, sytë e tij “u tërhoqën drejt një kompleti të shkrimeve të shenjta që ishte mbi tavolinë”. Mundi të shihte se ato ishin një thesar, “të shënuara mirë me shënime nëpër kolonat. Faqet ishin [të vjetruara]; disa ishin të grisura. Kapaku ishte i shkëputur nga lidhësja.”

Ai i mbajti shkrimet e shenjta në “dorë dhe me kujdes i hapi fletët. Ndërsa [i hapte, gjeti një] kopje të verdhë të një mandatdhurimi të së dhjetës. [Ai] mundi të shihte se në një vend ku një dollar amerikan kishte vlerën e floririt, Abi Ture kishte paguar një dollar për të dhjetën e saj, një dollar për fondin misionar dhe një dollar si ofertë agjërimit për ata që, sipas fjalëve të saj, ishin ‘me të vërtetë të varfër’”.

Vizitori i mbylli shkrimet e shenjta të Motrës Ture dhe mendoi, teksa qëndronte me këtë nënë besnike afrikane, se ai ishte në një vend të shenjtë.¹¹

Ashtu sikurse marrja e bekimit të ofertës suaj dhe të ofertës sime të agjërimit mund ta ndryshojë zemrën, kështu mund ta ndryshojë zemrën edhe agjërimi për të mirën e një njeriu tjetër. Edhe një fëmijë mund ta ndiejë atë.

Shumë fëmijë dhe disa të rritur, për arsye vetjake mund ta konsiderojnë agjërimit për 24 orë si diçka të vështirë. Mund të mendohet, sipas fjalëve të Isaia, se agjërimi i ka "hidhëruar shpirtrat [e tyre]". Prindër të urtë e dallojnë atë mundësi dhe prandaj janë të kujdesshëm që ta ndjekin këshillën e Presidentit Jozef F. Smith: "Më mirë t'ua mësoni atyre parimin dhe t'i lejoni ta vëzhgojnë atë kur të jenë në moshë të mjaftueshme për të zgjedhur në mënyrë inteligjente"¹².

E pashë bekimin që vjen nga ajo këshillë kohët e fundit. Një nga nipërit e mi e kishte parë agjërimit për 24 orë si diçka përtej fuqisë së tij për të duruar. Por prindërit e tij të urtë prapëseprapë e vendosën atë parim në zemrën e tij. Një prej shokëve të tij në shkollë kohët e fundit e humbi një kushëri në moshë të re prej një vdekjeje aksidentale. Nipi im e pyeti nënën e tij në ditën e agjërimit, pranë atij çasti kur gjithmonë e kishte

ndier se agjërimi ishte shumë i vështirë ta vazhdonte, nëse do ta bënte të ndihej më mirë mikun e tij të hidhëruar, në qoftë se ai do ta vazhdonte agjërimit e tij.

Pyetja e tij ishte pohimi i këshillës së Presidentit Jozef F. Smith. Nipi im kishte arritur në pikën ku jo vetëm që e kishte kuptuar parimin e agjërimit, por ai parim gjithashtu kishte hedhur rrënjë në zemrën e tij. Kishte arritur ta ndiente se agjërimi dhe lutjet e tij do të çonin drejt një bekimi nga Perëndia për një njeri nevojtar. Nëse nipi e jeton parimin mjaft shpesh, ai parim do të sjellë efektet e mrekullueshme siç u premtuan nga Zoti, në vetë jetën e tij. Ai do të ketë bekimin shpirtëror të fuqisë për të marrë frymëzim dhe aftësi më të mëdha për t'i bërë ballë tundimit.

Ne nuk i njohim të gjitha arsyet përse Jezu Krishti shkoi në shkretëtirë për të agjëruar dhe për t'u lutur. Por ne e dimë të paktën njërin prej këtyre ndikimeve: Shpëtimtari u bëri ballë tërësisht tundimeve të Satanit për ta keqpërdorur fuqinë e Tij hyjnore.

Koha e shkurtër që agjërojmë çdo muaj dhe sasia e vogël që ofrojmë për të varfrit, mund të na japë vetëm një pjesë të vogël të ndryshimit në natyrën

tonë për të mos pasur më dëshirë për të bërë keq. Por ka një premtim të madhërishtë, edhe kur bëjmë, në mënyrë të arsyeshme, gjithçka që mundemi për t'u lutur, për të agjëruar e për të dhuruar për njerëzit nevojtarë:

"Atëherë drita jote do të shpërthejë si agimi dhe shërimi yt do të mbi-jë menjëherë, drejtësia jote do të të pararendë dhe lavdia e Zotit do të jetë preparoja jote.

Atëherë do të thërrasësh dhe Zoti do të të përgjigjet, do të bërtasësh dhe ai do të thotë: 'Ja ku jam!'"¹³

Lutem që ne do t'i marrim ato beki-me të madhërishtë për veten tonë dhe për familjet tona.

Unë jap dëshminë time se Jezusi është Krishti, se në Kishën e Tij ne ftohemi ta ndihmojmë Atë teksa Ai kujdeset për të varfrit sipas mënyrës së Tij dhe se Ai premtim që bekime të përhershme do të vijnë nga ndihma jonë për Të. Në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Mateu 25:34–40.
2. Isaia 58:6–11.
3. Spencer W. Kimball, *The Miracle of Forgiveness* (1969), f. 98.
4. Shih Steve Almasy, Ben Brumfield dhe Laura Smith-Spark, "Cleanup Begins in Vanuatu after Cyclone Batters Islands", 14 mars 2015, edition.cnn.com.
5. Shih Sean Morris, Steve Almasy dhe Laura Smith-Spark, "Unbelievable Destruction Reported in Tropical Cyclone Pam's Wake", 14 mars 2015, edition.cnn.com.
6. Peter F. Evans, "Sister Abie Turay's Story", dorëshkrim i pabotuar.
7. Peter F. Evans, "Sister Abie Turay's Story".
8. Abie Turay, cituar në Peter F. Evans, "Sister Abie Turay's Story".
9. Peter F. Evans, "Sister Abie Turay's Story".
10. Abie Turay, cituar në Peter F. Evans, "Sister Abie Turay's Story".
11. Peter F. Evans, "Sister Abie Turay's Story"; një video rreth Motrës Turi, "We Did Not Stand Alone", është në dispozicion te lds.org/media-library.
12. Joseph F. Smith, "Editor's Table", *Improvement Era*, dhjetor 1903, f. 149.
13. Isaia 58:8–9.

Nga Presidenti Bojd K. Paker,
President i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Plani i Lumturisë

Qëllimi i të gjithë veprimtarisë së Kishës është që të shikojë se një burrë e një grua me fëmijët e tyre janë të lumtur në shtëpi, të vulosur për përjetësinë.

Shumë vite më parë, pas Luftës II Botërore, unë po frekuentoja kolegjin. Atje takova Dona Smithin. Rreth asaj kohe lexova se dy përbërës thelbësorë të një martese të suksesshme janë një biskotë dhe një e puthur. Mendova se ky ishte një baraspeshim mjaft i mirë.

E frekuentoja kolegjin në mëngjes dhe më pas kthehesha në Brigam-Siti që të punoja në punishten e riparimit të makinave të babait tim gjatë pasdites. Ora e fundit mësimore në mëngjes për Donën ishte ora e ekonomisë shtëpiake. Ndalesha pranë klasës së saj përpara se të largohesha. Dera kishte një dritare me xham akulli por, nëse qëndroja pranë xhamit, ajo mund ta shihte hijen time jashtë derës. Ajo do të rrëshqiste jashtë me një biskotë dhe një të puthur. Përfundimi dihet. Ne u martuam në Tempullin e Loganit në Juta dhe kjo filloi aventurën e madhërishtë të jetës sonë.

Përgjatë viteve, unë shpesh e kam dhënë mësim një parim të rëndësishëm: qëllimi i të gjithë veprimtarisë së Kishës është që të shikojë se një burrë e një grua me fëmijët e tyre janë të lumtur në shtëpi, të vulosur së bashku për kohën e për gjithë përjetësinë.

Në fillim:

“Kështu Perënditë zbritën për të organizuar njeriun sipas shëmbëlltyrës së tyre, në shëmbëlltyrën e Perëndive për ta formuar atë, mashkull dhe femër për t'i formuar ata.

Dhe Perënditë thanë: Ne do t'i bekojmë. Dhe Perënditë thanë: Ne do t'i bëjmë të jenë të frytshëm dhe të shumëzohen e të mbushin tokën, dhe ta nënshtrojnë atë” (Abraham 4:27–28).

Dhe kështu cikli i jetës njerëzore filloi mbi këtë tokë, ndërkohë që “Adami e njohu gruan e tij dhe ajo i dha atij bij

e bija dhe ata filluan të shumëzohen e të mbushin tokën.

Dhe . . . bijtë dhe bijat e Adamit filluan të ndahen dy nga dy në tokë . . . dhe ata gjithashtu patën bij e bija” (Moisiu 5:2–3).

Urdhërimi për t'u shumëzuar e për të mbushur tokën nuk është hequr kurrë. Është thelbësor për planin e shëlbimit dhe është burimi i lumturisë njerëzore. Nëpërmjet ushtrimit të drejtë të kësaj fuqie, ne mund të vijmë pranë Atit tonë në Qiell dhe të përjetojmë një plotësi të gëzimit, madje të qenit perëndi. Fuqia e riprodhimit nuk është një pjesë rastësore e planit; ajo është plani i lumturisë; ajo është kyçi i lumturisë.

Dëshira e njerëzimit për t'u çiftëzuar është e përhershme dhe shumë e fortë. Lumturia jonë në jetën në vdekshmëri, gëzimi dhe ekzaltimi ynë janë të varur nga mënyra se si u përgjigjemi këtyre dëshirave fizike të vazhdueshme dhe shtrënguese. Teksa fuqia riprodhuese piqet në vitet e hershme të qenies burrë dhe grua, ndjenja shumë vetjake ndodhin, në mënyrë të natyrshme, që nuk ngjajnë me asnjë përvojë tjetër fizike.

Në mënyrë ideale, çiftëzimi fillon me veprime romantike. Edhe pse traditat mund të ndryshojnë, ai lulëzon me të gjitha ndjenjat e historive të librave lidhur me emocionet dhe parapritjen, madje edhe mospranimin. Ka takime nën dritën e hënës dhe trëndafilat, letra dashurie, këngë dashurie, poezi, kapje duarsh dhe shprehje të tjera të ndjenjës së përkujdesjes midis një të riu dhe një të reje. Bota zhduket përreth çiftit dhe ata përjetojnë ndjenja gëzimi.

Dhe nëse hamendësoni se shpërthimi plotësisht i lulëzuar i dashurisë së romantike është përmbledhja e përgjithshme e mundësive që rrjedhin nga burimet e jetës, ju nuk keni jetuar ende që të shihni përkushtimin dhe ngushëllimin e një dashurie jetëgjatë martesore.

Çiftet e martuara vihen në provë nga tundimi, keqkuptimet, problemet financiare, krizat familjare e sëmundja dhe, përmes gjithë këtyre përvojave, dashuria forcohet edhe më shumë. Dashuria e pjekur ka një lumturi të papërfytyrueshme nga çiftet e sapomartuara.

Dashuria e vërtetë kërkon ruajtjen deri pas martesës të ndarjes së atyre ndjenjave që i çelin ato fuqi të shenjtja brenda atij burimi të jetës. Do të thotë që të shmangen situata ku dëshira fizike mund të jetë fuqia kontrolluese. Dashuria e pastër parakupton që vetëm pas një betimi të besnikërisë së përjetshme, pas një ceremonie ligjore dhe të ligjshme dhe, në mënyrë ideale, pas ordinancës së vulosjes në tempull, këto fuqi riprodhuese çlirohen sipas Perëndisë për shprehjen e plotë të dashurisë. Ajo duhet të ndahet veçse dhe vetëm me atë që është shoqëruesi/ja juaj përgjithmonë.

Kur ky proces fillohet me denjësi, ai ndërthur ndjenjat më të jashtëzakonshme dhe më të ekzaltuara fizike, emocionale dhe shpirtërore, të shoqëruara me fjalën *dashuri*. Ajo pjesë e jetës nuk ka asgjë të barabartë, asgjë të krahasueshme, në të gjithë përvojën njerëzore. Kur besëlidhjet bëhen dhe mbahen, ajo do të vazhdojë përjetësisht, “sepse në të shugurohen çelësat e priftërisë së shenjtë; që ju të merrni nder dhe lavdi” (DeB 124:34), “lavdi e cila do të jetë një plotësi dhe vazhdimësi e farës përherë e përgjithmonë” (DeB 132:19).

Por dashuria romantike nuk është e plotë; ajo është një parathënie. Dashuria ushqehet nga ardhja e fëmijëve, të

cilët burojnë nga ai burim i jetës që u është besuar çifteve në martesë. Krijimi i jetës ndodh në një përfshirje martesore ndërmjet një bashkëshorti e një bashkëshorteje. Një trup i vogël fillon të formohet sipas një modeli të një ndërlíkimi të mrekullueshëm. Një fëmijë vjen në jetë nëpërmjet mrekullisë së lindjes, i krijuar sipas shëmbëlltërisë së atit dhe nënës së tij tokësore. Brenda trupit të tij të vdekshëm gjendet një shpirt i aftë që të ndiejë dhe të kuptojë gjëra shpirtërore. E përgjumur brenda atij trupi të vdekshëm të këtij fëmijë është fuqia për të sjellë në jetë pasardhës sipas shëmbëlltërisë së vet.

“Fryma dhe trupi janë shpirti i njeriut” (DeB 88:15) dhe ka ligje shpirtërore dhe fizike të cilave duhet t’iu bindemi nëse duam të jemi të lumtur. Ka ligje të përjetshme, përfshirë ligjet që lidhen me këtë fuqi për të dhënë jetë, “të shpallur[a] në mënyrë të pakthyeshme në qiell, përpara krijimit të kësaj bote, mbi të cil[ët] të gjitha bekimet bazohen” (DeB 130:20). Këto ligje, që përcaktojnë standardin moral për njerëzimin, janë shpirtërore (shih Përkthimi prej Joseph Smith-it, Romakëve 7:14–15 [pas Udhëzuesit për Shkrimet e Shenjta]; 2 Nefi 2:5; DeB 29:34; 134:6). Ka besëlidhje që na lidhin, vulosin e mbajnë të sigurt dhe që na japin premtimin e bekimeve të përjetshme.

Alma e këshilloi birin e tij, Shiblónin: “Vër re të frenosh të gjitha pasionet e tua, që të mund të mbushesh me dashuri” (Alma 38:12). Freri përdoret për të udhërrëfyer, drejtuar e kufizuar.

Pasioni ynë duhet të kontrollohet. Kur përdoret në mënyrë të ligjshme, fuqia e riprodhimit do të bekojë e do të shenjtërojë (shih *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* [1998], f. 158).

Tundimet janë gjithmonë të pranishtme. Ngaqë kundërshtari nuk mund të japë jetë, ai është ziliqar kundrejt të gjithë atyre që e kanë atë fuqi hyjnore. Ai dhe ata që e ndoqën atë, u dëbuan dhe e humbën të drejtën për një trup të vdekshëm. “Ai kërkon që të gjithë njerëzit të jenë të mjeruar sikurse është ai vetë” (2 Nefi 2:27). Ai do të tundojë, nëse mundet, nënçmojë, prishë dhe, nëse ka mundësi, do ta shkatërrojë këtë dhuratë me anë të së cilës ne mund të kemi, nëse jemi të denjë, rritje të përjetshme (shih DeB 132:28–31).

Nëse i ndotim burimet tona të jetës ose i çojmë të tjerët drejt shkeljes, do të ketë gjoba më “therëse” dhe më të “vështira për t’u duruar” (DeB 19:15) sesa e gjithë kënaqësia fizike që mund të kishte ndonjë vlerë ndonjëherë.

Alma i tha birit të tij, Koriantonit: “A nuk e di, biri im, se këto gjëra janë një neveri në pamjen e Zotit; po, më të neveritshme mbi të gjitha mëkatet e tjera, me përjashtim të gjakderdhjes së një të pafajshmi, ose të mohimit të Frymës së Shenjtë?” (Alma 39:5). Ne nuk mund t’iu largohemi pasojave kur e bëjmë shkeljen.

E vetmja shprehje ligjëruese, e autorizuar e fuqive të riprodhimit është midis bashkëshortit dhe bashkëshortes, një burri e një gruaje, të cilët janë martuar në mënyrë ligjore dhe të ligjshme.

Çdo gjë e ndryshme nga kjo i shkel urdhërimet e Perëndisë. Mos iu dorëzoni tundimeve të tmerrshme të kundërshtarit, sepse çdo borxh i shkeljes duhet të shlyhet duke “paguar edhe qindarkën e fundit” (Mateu 5:26).

Askund nuk shfaqen më shumë bujaria dhe mëshira e Perëndisë sesa të pendimi.

Trupat tanë fizikë, kur dëmtohen, janë në gjendje ta ndreqin vetveten, nganjëherë me ndihmën e një mjeku. Nëse dëmtimi është tepër i madh, megjithatë, shpesh një shenjë do të mbetet si një kujtues i dëmtimit.

Me trupat tanë shpirtërorë gjendja është e ndryshme. Shpirtrat tanë dëmtohen kur bëjmë gabime dhe kryejmë mëkate. Por ndryshe nga rasti i trupave tanë të vdekshëm, kur procesi i pendimit është tërësor, asnjë shenjë nuk mbetet për shkak të Shlyerjes së Jezu Krishtit. Premtimi është: “Vini re, ai që është penduar për mëkatet e tij, po ai falet dhe unë, Zoti, nuk i kujtoj më ato” (DeB 58:42).

Kur flasim për martesën dhe jetën familjare, në mënyrë të pashmangshme vjen në mendje: “Po për përjashtimet?” Disa njerëz linden me paaftësi dhe nuk mund bëjnë fëmijë. Disa njerëz të pafajshëm i kanë martesat e tyre të rrënuara për shkak të mungesës së besnikërisë nga bashkëshorti/ja i/e tyre. Të tjerë nuk martohen dhe e jetojnë me denjësi jetën si beqarë.

Për tani unë ofroj këtë ngushëllim: Perëndia është Ati ynë! E gjithë

dashuria dhe zemërgjerësia, që shfaqen tek ati i përsosur tokësor, shfaqen tek Ai që është Ati ynë dhe Perëndia ynë përtej aftësisë që mund ta kuptojë mendja njerëzore. Gjykimet e Tij janë të drejta; mëshira e Tij pa kufi; fuqia e Tij për të shpërblyer është përtej çdo krahasimi tokësor. “Në qoftë se shpresojmë në Krishtin vetëm në këtë jetë, ne jemi më të mjerët e të gjithë njerëzve” (1 Korintasve 15:19).

Me nderim, tani po përdor fjalën *tempull*. Përfytyroj një dhomë vulosjeje dhe një altar me një çift të ri në moshë, të rënë në gjunjë atje. Kjo ordinancë e shenjtë e tempullit është shumë më tepër sesa një dasmë, sepse kjo martesë mund të vuloset me anë të Shpirtit të Shenjtë të Premtimit dhe shkrimet e shenjta shpallin që ne “do të trashëgojmë frone, mbretëri, principata dhe fuqi, sundime” (DeB 132:19). E shoh gëzimin që i pret ata që e pranojnë këtë dhuratë hyjnore dhe që e përdorin atë me denjësi.

Motra Dona Smith Paker dhe unë kemi qenë krah për krah njëri-tjetrit në martesë për gati 70 vjet. Kur flas për bashkëshorten time, nënën e fëmijëve të mi, unë nuk i gjej dot fjalët. Ndjenja është kaq e thellë dhe mirënjohja kaq e fuqishme sa unë mbetem pothuajse pa gojë. Shpërblimi më i madh që ne kemi marrë në këtë jetë, dhe në jetën që vjen, janë fëmijët tanë dhe nipërit tanë e mbesat tona. Afër mbarimit të ditëve tona së bashku në vdekshmëri, unë jam mirënjohës për çdo çast që

jam me të përkrah meje dhe për premtimin që Zoti ka dhënë se nuk do të ketë mbarim.

Jap dëshmi se Jezusi është Krishti dhe Biri i Perëndisë së gjallë. Ai qëndron në krye të Kishës. Nëpërmjet Shlyerjes së Tij dhe fuqisë së priftërisë, familjet që fillohen në vdekshmëri, mund të jenë së bashku për gjithë përjetësitë. Shlyerja, të cilën mund ta marrë secili prej nesh, nuk mbart asnjë shenjë. Kjo do të thotë që, pavarësisht nga ajo që kemi bërë ose ku kemi qenë apo se si ndodhi diçka, nëse me të vërtetë pendohe mi, Ai na ka premtuar që do të shlyente. Dhe kur Ai e bëri Shlyerjen, ajo gjë u zgjidh. Ka kaq shumë prej nesh që bien përtokë, sikurse është, me ndjenjën e fajit, duke e mos ditur se si të largohemi prej saj. Ju largohemi prej saj duke e pranuar Shlyerjen e Krishtit dhe gjithçka që shkaktonte dhembje, mund të kthehet në bukuri, dashuri dhe përjetësi.

Jam kaq shumë mirënjohës për bekimet e Zotit Jezu Krisht, për fuqinë e riprodhimit, për fuqinë e shëlbimit, për Shlyerjen – Shlyerje e cila mund të na pastrojë nga çdo njollë, pavarësisht nga sa e vështirë ose për sa kohë apo për sa herë është përsëritur. Shlyerja mund t’ju bëjë të lirë sërish për të ecur përpara, me pastërti e denjësi, për ta vazhduar atë shteg që e keni zgjedhur në jetën tuaj.

Jap dëshmi se Perëndia jeton, se Jezusi është Krishti, se Shlyerja nuk është një diçka e përgjithshme që është për të gjithë Kishën. Shlyerja është individuale dhe nëse keni diçka që po ju shqetëson – nganjëherë prej shumë kohësh më parë sa mezi e mbani mend atë – vëreni Shlyerjen në veprim. Do ta pastrojë atë dhe ju, ashtu sikurse bën Ai, nuk do t’i kujtoni më mëkatet tuaja. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

Nga Linda K. Barton,
Presidente e Përgjithshme e Shoqatës së Ndhmës

Ne do të Lartësohemi së Bashku

Si gra dhe burra mbajtës të besëlidhjeve, ne kemi nevojë ta ngremë njëri-tjetrin dhe ta ndihmojmë njëri-tjetrin të bëhemi njerëzit që Zoti do që ne të bëhemi.

Përveç bisedave, muzikës dhe lutjeve frymëzuese që përherë na i prekin zemrat tona gjatë konferencës së përgjithshme, më është thënë nga shumë motra se ajo që pëlqejnë më shumë, është të shohin Presidencën e Parë dhe Kuorumin e Të Dymbëdhjetëve ndërsa dalin nga kjo foltore me shoqet e tyre të përjetshme. Dhe a nuk kënaqemi të gjithë duke i dëgjuar Vëllezërit të shprehin me ëmbëlsi dashurinë e tyre për to?

Duke folur për bashkëshorten e tij, Donën, Presidenti Bojd K. Paker tha: “Për shkak të detyrës që mbaj, kam një detyrim solemn për të thënë të vërtetën: Ajo është e përsosur”¹.

“Ajo është drita e jetës sime”,² tha Presidenti Diter F. Uhtdorf për bashkëshorten e tij, Harietën.

Presidenti Henri B. Ajring, duke iu drejtuar bashkëshortes së tij, Keithlinit, tha: “Ajo [është] një person që më ka bërë përherë të kem dëshirë të jem më i miri që mund të jem”³.

Dhe Presidenti Tomas S. Monson, duke folur për Frensisin e tij të dashur, tha: “Ajo ishte dashuria e jetës sime, njeriu im i besuar dhe shoqja ime më

e ngushtë. Të them që më mungon, as nuk fillon ta përçojë thellësinë e ndjenjave të mia”⁴.

Unë gjithashtu dëshiroj të shpreh dashurinë time për shokun tim të dashur, Krejgun. Ai është një dhuratë e çmuar për mua! Duke iu drejtuar bashkëshortit tim, një frazë e dashur dhe e shtrenjtë në bekimin tim patriarkal premtan se jeta ime dhe jeta e fëmijëve të mi do të “jenë mirë nën kujdesin e tij”. Është e qartë për mua se Krejgu është përmbushja e atij premtimi. Duke i huazuar

fjalët e Mark Tuejnit, unë them se “jeta pa [Krejgun] nuk do të ishte jetë”⁵. E dua atë me zemër e me shpirt!

Rolet dhe Përgjegjësitë Hyjnore

Sot dëshiroj të nderoj bashkëshortët, etërit, vëllezërit, bijtë dhe ungjit, të cilët e dinë se kush janë, dhe që po bëjnë më të mirën e tyre për të përmbushur rolet e tyre të dhëna nga Perëndia siç përshkruhen në proklamaten mbi familjen, përfshirë kryesimin me drejtësi dhe sigurimin e mbrojtjen e familjeve të tyre. Ju lutem, dijeni se jam shumë e vetëdijshme se temat e atësisë, mëmësisë dhe martesës mund të jenë shqetësuese për disa. E di që disa anëtarë të Kishës mendojnë se shtëpitë e tyre nuk do ta arrijnë asnjëherë atë që ata perceptojnë të jetë idealja. Shumë po lëndohen për shkak të shpërfilljes, abuzimit, varësive dhe traditave e kulturës së gabuar. Nuk i harroj veprimet e burrave apo grave që me paramendim ose edhe në padijeni, kanë sjellë dhembje, vuajtje dhe dëshpërim në shtëpitë e tyre. Por sot po flas për diçka tjetër.

Jam e bindur se një bashkëshort nuk është asnjëherë më ngashënjyes për bashkëshorten e tij sesa kur është duke shërbyer në rolet e tij të dhëna nga Perëndia si një mbajtës i denjë i priftërisë – më e rëndësishmja në shtëpi. I dua dhe i besoj këto fjalë nga Presidenti Paker për bashkëshortët dhe etërit e denjë: “Ju keni fuqinë e priftërisë drejtpërdrejt nga Zoti për të mbrojtur shtëpinë tuaj. Do të ketë kohë kur gjithçka që qëndron si mburojë midis familjes tuaj dhe dinakërisë së kundërshtarit do të jetë ajo fuqi”⁶.

Udhëheqësit dhe Mësuesit Shpirtërorë në Shtëpi

Nga fillimi i këtij viti mora pjesë në varrimin e një burri të jashtëzakonshëm

e të thjeshtë njëkohësisht – xhaxhait të bashkëshortit tim, Doni. Një nga djemtë e xhaxhait Doni, tregoi një përvojë që pati kur ishte fëmijë, pak pasi prindërit e tij kishin blerë shtëpinë e tyre të parë. Për shkak se ishin pesë fëmijë të vegjël për t'u ushqyer dhe veshur, nuk kishte para të mjaftueshme për të rrethuar oborrin. Duke e marrë me seriozitet një nga rolet e tij hyjnore si mbrojtës i familjes së vet, xhaxha Doni nguli disa kunjat të vogla të drunjtave në tokë, mori pak spango dhe e lidhi atë nga kunji në kunj rreth gjithë oborrit. Më pas i thirri fëmijët pranë vetes. Ai u tregoi atyre kunjat dhe spangon dhe u shpjegoi se, nëse ata do të qëndronin brenda atij gardhi të improvizuar, ata do të ishin të sigurt.

Një ditë mësueset vizitore panë me habi teksa iu afruan shtëpisë dhe panë pesë fëmijë të vegjël duke qëndruar të bindur në buzë të spangos, duke parë me dëshirë topin që kishte kërcyer përtej kufijve të tyre dhe kishte dalë në rrugë. Një nga të vegjlit vrapoi për të marrë babanë e tyre, i cili, në përgjigje, vrapoi dhe e mori sërish topin.

Më vonë në varrim, djali më i madh shprehu i përplotur se gjithçka që kishte shpresuar ndonjëherë në këtë jetë, që që të ishte si babai i tij i dashur.

Presidenti Ezra Taft Benson tha:

“O, bashkëshortë dhe etër në Izrael, ju mund të bëni kaq shumë për shpëtimin dhe ekzaltimin e familjeve tuaja! . . .

Mbajeni mend thirrjen tuaj të shenjtë si një atë në Izrael – thirrjen tuaj më të rëndësishme për kohën dhe përjetësinë – një thirrje nga e cila nuk do të liroheni kurrë.”

“Ju duhet të ndihmoni për të krijuar një shtëpi ku Shpirti i Zotit mund të banojë.”⁷

Sa të zbatueshme janë sot ato fjalë profetike.

Duhet të jetë e vështirë, të paktën për burrat e besëlidhjes, që të jetojnë në një botë që jo vetëm i përçmon rolet dhe përgjegjësitë e tyre hyjnore, por gjithashtu dërgon mesazhe të rreme rreth asaj se çfarë do të thotë të jesh një “burrë i vërtetë”. Një mesazh i rremë është: “Gjithçka ka lidhje me mua”. Dhe gjithashtu kemi mesazhin ulës dhe tallës se bashkëshortët dhe etërit nuk nevojiten më. Unë ju lutem që të mos i dëgjoni gënjeshtret e Satanit! Ai e ka humbur privilegjin e shenjtë të të bërit ndonjëherë një bashkëshort ose atë. Për shkak se ai është ziliqar ndaj atyre që kanë role të shenjta që ai nuk do t'i përmbushë asnjëherë, ai ka për qëllim t'i bëjë “të gjithë njerëzit . . . të mjeruar sikurse është ai vetë!”⁸

Ngritja dhe Dhënia e Ndhimës në Rolet tona Plotësuese

Vëllezër dhe motra, ne kemi nevojë për njëri-tjetrin! Si gra dhe burra mbajtës të besëlidhjeve, ne kemi nevojë ta ngremë njëri-tjetrin dhe ta ndihmojmë

njëri-tjetrin të bëhemi njerëzit që Zoti do që ne të bëhemi. Dhe ne duhet të punojmë bashkërisht për ta ngritur brezin e ri dhe për t'i ndihmuar ata ta arrijnë potencialin e tyre hyjnor si trashëgimtarë të jetës së përjetshme. Ne mund të bëjmë sikurse kanë bërë Plaku Robert D. Hejls dhe bashkëshortja e tij, Meri, dhe të ndjekim fjalën e urtë “Ti më ngri mua dhe unë do të të ngre ty, dhe ne do të lartësohemi së bashku”⁹.

Ne e dimë nga shkrimet e shenjta se “nuk është mirë që njeriu të jetë vetëm”. Kjo është arsyeja përse Ati ynë Qiellor bëri “një ndihmë që i leverdis”¹⁰. Frazja *ndihmë që i leverdis* do të thotë “një ndihmues të përshtatshëm, të denjë ose përgjegjës për të”¹¹. Për shembull, dy duart tona janë të ngjashme me njëra-tjetrën, por jo saktësisht njëjloj. Në fakt, ato janë të kundërta të sakta, por ato e plotësojnë njëra-tjetrën dhe janë të përshtatshme për njëra-tjetrën. Duke punuar së bashku, ato janë më të forta.¹²

Në një kapitull për familjet, manuali i Kishës përmban këtë pohim: “Tiparet e shpirtave mashkullorë dhe femërorë janë të tilla që ata plotësojnë njëri-tjetrin”¹³. Ju lutem vini re se nuk thotë “konkurrojnë me njëri-tjetrin” por “plotësojnë njëri-tjetrin”! Ne jemi këtu për ta ndihmuar, ngritur dhe për të gëzuar me njëri-tjetrin ndërsa përpiqemi të bëhemi vetvetja jonë më e mirë. Motra Barbara B. Smith dha mësim me urtësi: “Ne

mund të kemi shumë më tepër lumturi kur ne mund të gëzojmë me sukseset e tjetrit dhe jo vetëm me tonat”¹⁴. Kur kërkojmë të “plotësoj[më]” në vend që të “konkurrojmë”, është shumë më e lehtë ta inkurajojmë njëri-tjetrin!

Kur isha nënë e re me disa fëmijë të vegjël, në fund të ditëve të mbushura me ndërrim pelenash, larje enësh dhe disiplinim, askush nuk e këndonte me më shumë entuziazëm himnin e Fillores “Jam shumë e lumtur kur babi vjen në shtëpi”¹⁵. Megjithatë, me trishtim e pranoj se nuk isha përherë e gëzuar kur Krejgu dukej se hynte plot gaz në shtëpi pas një dite pune të vështirë.

Ai e përshëndeste përherë secilin prej nesh me një përqafim dhe puthje dhe shumë ditë të vështira e ndonjëherë shkatërruese i kthente në kohë të gëzueshme me babin. Do të doja që të kisha qenë më pak e shqetësuar me listën e pafundme të gjërave që kisha për të bërë ende dhe të isha urtësisht më e përqendruar, sikur bënte ai, në gjërat që kishin më tepër rëndësi. Duhej të kisha ndalur më shpesh dhe të gëzoja kohën e shenjtë me familjen dhe duhej ta kisha falënderuar atë më shpesh që e bekonte jetën tonë!

Le t'i Flasim Shpesh Fjalë të Mira Njëri-Tjetrit

Jo shumë kohë më parë, një motër besnike në Kishë më tregoi një shqetësim të madh për të cilin ishte lutur për shumë kohë. Shqetësimi i saj ishte për disa nga motrat në lagjen e saj. Ajo më tha se si i lëndohej zemra kur vërente se ato ndonjëherë u flisnin pa respekt bashkëshortëve të tyre dhe flisnin pa respekt për ta, madje edhe para fëmijëve të vetë. Më pas ajo më tregoi se si një e re kishte dëshiruar dhe ishte lutur me zell që të gjente e të martohej me një mbajtës të denjë priftërie dhe të ndërtonte një shtëpi të lumtur me të.

Ajo ishte rritur në një shtëpi ku mamaja kishte “sunduar kotecin” dhe babi ishte strukur nën kërkesat e mamasë me qëllim që të ruante paqen në shtëpi. Ajo ndjente se kishte një mënyrë më të mirë. Ajo nuk e kishte parë si model në shtëpinë ku u rrit, por ndërsa u lut me zjarr për drejtim, Zoti e bekoj atë për të ditur se si të krijonte një shtëpi me bashkëshortin e saj ku Shpirti do të mirëpritej ngrohtësisht. Kam qenë në atë shtëpi dhe mund të dëshmoj se është një vend i shenjtë!

Motra dhe vëllezër, sa shpesh qëllimisht “i flasim fjalë të mira njëri-tjetrit”?¹⁶

Ne duhet ta vëmë në provë veten duke bërë disa pyetje. Me pak përshtatje, këto pyetje mund të gjejnë zbatim për shumë prej nesh, qoftë nëse jemi të martuar ose beqarë, sido që mund të jetë situata jonë familjare.

1. Kur ishte hera e fundit që unë e lavdërova me sinqeritet shokun/shoqen tim/e, qoftë vetëm ose në prani të fëmijëve tanë?
2. Kur ishte hera e fundit që e falënderova, i shpreha dashuri ose u

përgjérova zellshëm me besim për të në lutje?

3. Kur ishte hera e fundit që e ndalova veten nga të thënit e diçkaje që e dija se mund të ishte lënduese?
4. Kur ishte hera e fundit që u shfaqësova dhe kërkova falje me përlulësi – pa shtuar fjalët “por vetëm sikur të kishe” ose “por vetëm sikur të mos kishe”?
5. Kur ishte hera e fundit që zgjodha të jem i/e lumtur në vend që të kërkoja të kisha “të drejtë”?

Tani, nëse ndonjë prej këtyre pyetjeve ju bën të ndiheni jo të qetë ose edhe pak fajtorë, kujtoni se Plaku Dejvid A. Bednar dha mësim se “ndjenja e fajit është për shpirtin tonë ashtu siç është dhembja për trupin tonë – një paralajmërim për rrezikun dhe një mbrojtje nga dëmi shtesë”¹⁷.

E ftoj secilin prej nesh t’ia vërë veshin kërkesës së përzemërt të Plakut Xhefri R. Holland: “Vëllezër dhe motra, në këtë kërkim të gjatë e të përjetshëm për të qenë më shumë si Shpëtimtari ynë, u përpjekshim për të qenë burra dhe gra ‘të përsosur’ të paktën në këtë të vetmen mënyrë tani – duke mos fyer me fjalë ose e thënë në një mënyrë më pozitive, duke folur me një gjuhë të re, gjuhën e engjëjve”¹⁸.

Ndërsa jam përgatitur për këtë mundësi sot, Shpirti më ka mësuar mua dhe jam zotuar t’i flas fjalë mirësie më shpesh shokut tim të dashur dhe të flas fjalë mirësie për të, që t’i ngre burrat në familjen time dhe të shpreh mirënjohje për mënyrat se si ata i përmbushin rolet e tyre hyjnore dhe plotësuese. Dhe jam zotuar ta ndjek fjalën e urtë “Ti më ngri mua dhe unë do të të ngre ty, dhe ne do të lartësohemi së bashku”.

A do të bashkoheni me mua për të kërkuar ndihmën e Frymës së Shenjtë që të na mësojë se si mund ta ngremë

më mirë njëri-tjetrin në rolet tona plotësuese si bijë dhe bija të besëlidhjes të prindërve tanë të dashur qiellorë?

E di se, nëpërmjet fuqisë ndihmuese të Shlyerjes së Jezu Krishtit dhe besimit tonë tek Ai, ne mund t'ia dalim. Lutem që ne do ta vendosim mirëbesimin tonë tek Ai, që të na ndihmojë të ndihmojmë njëri-tjetrin për të jetuar të lumtur dhe përjetësisht ndërsa lartësohemi së bashku, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Boyd K. Packer, në "Donna Smith Packer Receives Family History Certificate from BYU", news.byu.edu/archive12-jun-packer.aspx.
2. Dieter F. Uchtdorf, në Jeffrey R. Holland, "Elder Dieter F. Uchtdorf: On to New Horizons", *Liahona*, mars 2005, f. 10.
3. Henry B. Eyring, në Gerald N. Lund, "Elder Henry B. Eyring: Molded by 'Defining Influences'", *Liahona*, prill 1996, f. 31.
4. Tomas S. Monson, "Nuk do të të Lë, As Nuk do të të Braktis", *Liahona*, nëntor 2013, f. 85.
5. Mark Twain, *Eve's Diary* (1905), f. 107.
6. Boyd K. Packer, "Fuqia e Priftërisë", *Liahona*, maj 2010, f. 9.
7. Ezra Taft Benson, "To the Fathers in Israel", *Ensign*, nëntor 1987, f. 51, 50.
8. 2 Nefi 2:27.
9. Shih Robert D. Hales, "Strengthening Families: Our Sacred Duty", *Liahona*, korrik 1999, f. 40; shih edhe LaRene Gaunt, "Elder Robert D. Hales: 'Return with Honor'", *Liahona*, prill 1995, f. 31.
10. Zanafilla 2:18.
11. Zanafilla 2:18, poshtëshënimi b.
12. Shih Bruce K. Satterfield, "The Family under Siege: The Role of Man and Woman" (paraqitje e dhënë në Javën e Edukimit në Universitetin "Riks", 7 qershor 2001), f. 4; emp.byui.edu/SATTERFIELDB/PDF/RoleManWoman2.pdf.
13. *Manuali 2: Administrimi i Kishës* (2010), 1.3.1.
14. Barbara B. Smith, "Hearts So Similar", *Ensign*, maj 1982, f. 97.
15. "Daddy's Homecoming", *Children's Songbook*, f. 210.
16. "Let Us Oft Speak Kind Words", *Hymns*, nr. 232.
17. Dejvid A. Bednar, "Ne Besojmë në Qenien të Dëlirë", *Liahona*, maj 2013, f. 44.
18. Jeffrey R. Holland, "The Tongue of Angels", *Liahona*, maj 2007, f. 18.

Nga Plaku Dallin H. Ouks,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Shëmbëlltyra e Mbjellësit

Është në dorën e secilit prej nesh që të vendosë përparësi dhe të bëjë gjërat që e bëjnë tokën tonë të mirë dhe të korrën tonë të bollshme.

Temat për bisedat e konferencës së përgjithshme caktohen – jo nga autoriteti i vdekshëm, por nga mbresat e Shpirtit. Shumë tema do të sugjerohen nga shqetësimet e vdekshmërisë që ne të gjithë i kemi të përbashkëta. Por, ashtu sikurse Jezusi nuk dha mësim se si të mposhten sfidat apo shtypjet politike të vdekshmërisë të kohës së Tij, Ai zakonisht i frymëzon shërbëtorët e Tij bashkëkohorë që të flasin rreth asaj që ne duhet të bëjmë për ta përmirësuar jetën tonë vetjake, që të përgatitemi për t'u kthyer në shtëpinë tonë qiellore. Në këtë fundjavë Pashke, kam ndier nxitjen për të folur rreth mesimeve të çmuara dhe të përjetshme në një nga shëmbëlltyrat e Jezusit.

Shëmbëlltyra e mbjellësit është një nga të paktat shëmbëlltyra të paraqitura në të tre Ungjijtë sinoptikë. Ajo është gjithashtu një shëmbëlltyrë në grupin edhe më të vogël të shëmbëlltyrave që Jezusi u shpjegoi dishepujve të Tij. Fara që u mboll, ishte "fjal[a] e mbretërisë" (Mateu 13:19), "fjal[a]" (Marku 4:14) ose "fjala e Perëndisë" (Lluka 8:11) – mesimet e Mësuesit dhe të shërbëtorëve të Tij.

Tokat e ndryshme mbi të cilat bien farat, përfaqësojnë mënyrat e ndryshme në të cilat të vdekshmit i marrin dhe i ndjekin këto mesime. Si rrjedhojë, farat që "ra[në] gjatë rrugës" (Marku 4:4) nuk e arriten tokën e vdekshme, ku ndofta mund të rriteshin. Ato janë si mesimet që i paraqiten një zemre të ngurtësuar ose të papërgatitur. Nuk do të them asgjë më shumë për këto. Mesazhi im ka lidhje me ata prej nesh që janë zotuar të jenë ndjekës të Krishtit. Çfarë bëjmë ne me mesimet e Shpëtimtarit ndërsa e jetojmë jetën tonë?

Shëmbëlltyra e mbjellësit na paralajmëron për gjendjet dhe qëndrimet të cilat mund ta pengojnë cilindo që e ka marrë farën e mesazhit të ungjillit, nga nxjerrja e një të korre të mirë.

I. Gurishte, Nuk Kishte Rrënjë

Disa fara "ra[në] në gurishte, ku nuk kishte shumë dhe dhe mbiu menjëherë, sepse s'kishte një tokë të thellë. Por, kur doli dielli, u dogi; dhe me që nuk kishte rrënjë, u tha" (Marku 4:5–6).

Jezusi shpjegoi se kjo përshkruan ata "që, kur e kanë dëgjuar fjalën, e pranojnë menjëherë me gëzim", por për shkak se "nuk kanë rrënjë në

vetvete, . . . kur vjen mundimi ose përndjekja për shkak të fjalës, skandalizohen menjëherë” (Marku 4:16–17).

Çfarë i bën dëgjuesit që të “[mos kenë] rrënjë në vetvete”? Kjo është gjendja e anëtarëve të rinj, të cilët kthehen në besim thjesht nga misio-narët ose nga karakteristikat e shumta tërheqëse të Kishës apo frytet e shumta të mrekullueshme të anëtarësisë në Kishë. Duke mos u rrënjësuar në fjalë, kur vjen kundërshtimi, ata mund të përzhiten dhe të thahen. Por madje edhe ata të rritur në Kishë – anëtarët prej një kohe të gjatë – mund të

shkasin në një gjendje ku nuk kanë rrënjë në vetvete. Kam njohur disa prej këtyre – anëtarë pa kthim të sigurt e të qëndrueshëm në besim në ungjillin e Jezu Krishtit. Nëse nuk jemi rrënjësuar në mësimet e ungjillit dhe nuk jemi të rregullt në ushtrimin e tij, çdonjëri prej nesh mund të zhvillojë një zemër të ngurtë, që është një gurishte për farat shpirtërore.

Ushqimi shpirtëror është i domosdoshëm për mbijetesë shpirtërore, veçanërisht në një botë që po largohet nga besimi në Perëndi dhe palëkundshmëria e së drejtës dhe të gabuarës. Në

një epokë që zotërohet nga interneti, i cili lartëson mesazhe që e kërcënojnë besimin, ne duhet ta rritim ekspozimin tonë ndaj së vërtetës shpirtërore me qëllim që ta forcojmë besimin tonë dhe të qëndrojmë të rrënjësuar në ungjill.

Të rinj, nëse ky mësim duket tepër i përgjithshëm, ja tek është një shembull specifik. Nëse po shpërndahen emblemat e sakramentit dhe ju po shkruani mesazhe, ose po pëshpëritni, apo po luani lojëra kompjuterike, ose po bëni çfarëdo gjëje tjetër që t’i mohoni vetes ushqimin e domosdoshëm shpirtëror, ju po i dobësoni rrënjët tuaja shpirtërore dhe po e çoni veten drejt gurishtes. Ju po e bëni veten të cenushtëm ndaj tharjes kur të hasni vuajtje si veçimi, kërcënimi ose tallja. Dhe kjo gjen zbatim edhe për të rriturit.

Një shkatërrues tjetër i mundshëm i rrënjëve shpirtërore – i përshpejtuar nga teknologjia e tanishme, por jo vetëm prej saj – është pikëpamja e ngushtë për ungjillin ose Kishën. Kjo pikëpamje e kufizuar përqendrohet mbi një doktrinë apo praktikë të caktuar ose mangësia e marrë me mend të një udhëheqës dhe e shpërfill tablonë e madhe të planit të ungjillit dhe të fryteve vetjake e të përbashkëta të korrjes së tij. Presidenti Gordon B. Hinkli dha një përshkrim të gjallë për një anë të kësaj pikëpamjeje të ngushtë. Ai u tregoi dëgjuesve në UBJ rreth komentuesve politikë “të ndezur me zemëratë” për një ngjarje aktuale asokohe. “Me marifet të studiuar ata e nxorën uthullën e thartuar të sharjes dhe zemërimit. . . . Me siguri”, e mbylli ai, “kjo është koha dhe ky është vendi i njeriut me prirje për t’u dukur.”¹ Përkundrazi, për t’u rrënjësuar mirë në ungjill, ne duhet të jemi të zbutur e të matur në kritikë dhe përherë të kërkojmë pikëpamjen më të gjerë të punës së madhërishtme të Perëndisë.

II. Ferrat: Shqetësimet e Kësaj Bote dhe Mashtrimet e Pasurisë

Jezusi dha mësim se “pjes[a] tjetër ra midis ferrave; ferrat u rritën, e mbytën dhe nuk dha fryt” (Marku 4:7). Ai shpjegoi se këta janë “ata që e dëgjojnë fjalën, por shqetësimet e kësaj bote, mashtrimet e pasurisë dhe lakmitë për gjëra të tjera që hynë, e mbyten fjalën dhe ajo bëhet e pafrytshme” (Marku 4:18–19). Ky sigurisht është një paralajmërim për t’u mbajtur vesh nga të gjithë ne.

Së pari do të flas për mashtrimet e pasurisë. Kudo qofshim në udhëtimin tonë shpirtëror – cilado qoftë gjendja jonë e kthimit në besim – ne të gjithë joshemi nga kjo. Kur qëndrimet ose përparësitë nguliten te përvetësimi, përdorimi apo zotërimi i pasurisë, ne këtë e quajmë materializëm. Është thënë dhe shkruar aq shumë për materializmin sa pak ka nevojë të shtohet këtu.² Ata që

besojnë në atë që është quajtur teologjia e mirëqenies, po vuajnë nga mashtrimet e pasurisë. Zotërimi i pasurisë ose i të ardhurave të konsiderueshme nuk është shenjë e pëlqimit nga qielli dhe mungesa e tyre nuk është fakt i mospëlqimit nga qielli. Kur Jezusi i tha një ndjekësi besnik se ai mund ta trashëgonte jetën e përjetshme vetëm nëse mund t’ia jepte gjithçka që kishte të varfërve (shih Marku 10:17–24), Ai nuk po e quante ligësi *zotërimin* e pasurisë por e quajti ligësi *qëndrimin* e atij ndjekësi kundrejt saj. Sikurse të gjithë jemi në dijeni, Jezusi e lavdëroi Samaritanin e Mirë, i cili përdori të njëjtën monedhë për t’i shërbyer bashkënjërit të tij që Juda e përdori për ta tradhtuar Shpëtimtarin e tij. Rrënja e gjithë të këqijave nuk është paraja por *lakmia për para* (shih 1 Timoteut 6:10).

Libri i Mormonit na tregon për një kohë kur Kisha e Perëndisë “filloi

të dështonte në përparimin e saj” (Alma 4:10) sepse “njerëzit e kishës filluan . . . t’i vinin zemrat e tyre mbi pasuritë dhe gjërat e kota të botës” (Alma 4:8). Kushdo që ka bollëk gjërash materiale, është në rrezik të të qenit shpirtërisht “i joshur” nga pasuria dhe gjërat e tjera të botës.³ Kjo është një hyrje me vend për mësimet e tjera të Shpëtimtarit.

Ferrat më dinake për ta mbytur efektin e fjalës së ungjillit në jetën tonë janë forcat e botës që Jezusi i quajti “shqetësimet, pasuritë dhe kënaqësitë e kësaj jete” (Luka 8:14). Janë tepër të panumërt për t’u përsëritur. Disa shembuj do të mjaftojnë.

Në një rast, Jezusi e qortoi kryeapostullin e Tij, duke i thënë Pjetrit: “Ti je një skandal për mua, sepse s’ke ndër mend punët e Perëndisë, por punët e njerëzve” (Mateu 16:23; shih edhe DeB 3:6–7; 58:39). Të kesh ndër mend punët e njerëzve do të thotë t’i vendosësh shqetësimet e kësaj bote përpara gjërave të Perëndisë në veprimet tona, përparësitë tona dhe të menduarin tonë.

Ne u dorëzohemi “kënaqësi[ve të] kësaj jete” 1) kur krijojmë varësi, e cila dobëson dhuratën e çmuar të lirisë së zgjedhjes nga Perëndia; 2) kur ne mashtrohemi nga argëtimet e parëndësishme, që na largojnë nga gjërat me rëndësi të përjetshme; dhe 3) kur kemi një mendësi se bekimet na takojnë me të drejtë, gjë që e dobëson rritjen vetjake të nevojshme për të na kualifikuar për fatin tonë të përjetshëm.

Ne mposhtemi nga “shqetësimet . . . e kësaj jete” kur shtangemi nga frika për të ardhmen, e cila e pengon ecjen tonë përpara me besim, duke i mirëbesuar Perëndisë dhe premtimeve të Tij. Njëzet e pesë vite më parë, mësuesi im i nderuar i UBJ-së, Hag W. Niblei, foli për rreziqet e dorëzimit ndaj

shqetësimeve të botës. Ai u pyet në një intervistë nëse kushtet e botës dhe detyra jonë për ta përhapur ungjillin e bënin të dëshirueshme të kërkohej ndonjë mënyrë për “ta përshtatur me botën atë që bëjmë në Kishë”⁴.

Përgjigja e tij: “Kjo ka qenë e gjithë historia e Kishës, apo jo? Ti duhet të jesh i gatshëm të cenosh këtu, ti duhet të jesh i gatshëm ta marrësh rrezikun. Kjo është koha kur në skenë futet besimi. . . . Zotimi ynë supozohet të jetë një provë, supozohet të jetë i vështirë, supozohet të mos jetë praktik sipas kushteve të kësaj bote.”⁵

Kjo përparësi ungjillore u pohua në kompleksin e UBJ-së vetëm pak muaj më parë nga një udhëheqës i respektuar katolik, Çarls J. Çaput, kryepeshkop i Filadelfias. Duke folur për “shqetësimet që komunitetet SHDM dhe katolike i kanë të përbashkëta”, të tilla si “rreth martesës dhe familjes, natyrës së seksualitetit tonë, shenjtërisë së jetës njerëzore dhe ngutjes për liri fetare”, ai tha këtë:

“Dua ta theksoj sërish rëndësinë e të jetuarit me të vërtetë të asaj që ne pretendojmë se besojmë. Kjo duhet të jetë një përparësi – jo vetëm në jetën tonë vetjake dhe atë familjare por në kishat tona, zgjedhjet tona politike, marrëdhëniet tona të punës, trajtimin e të varfërve nga ana jonë; me fjalë të tjera, në gjithçka që ne bëjmë.”

“Kjo është arsyeja përse ajo ka rëndësi”, vijoi ai. “Mësoni nga përvoja e katolikëve. Ne katolikët besojmë se qëllimi ynë është të jemi majaja në shoqëri. Por ka një vijë të qartë midis të qenit majaja në shoqëri dhe të qenit i tretur nga shoqëria.”⁶

Paralajmërimi i Shpëtimtarit kundër mbytyjes së fjalës së Perëndisë në jetën tonë prej shqetësimeve të kësaj bote sigurisht që na sfidon t’i mbajmë të ngulitura përparësitë tona – zemrat

tona të vendosura – tek urdhërimet e Perëndisë dhe tek udhëheqja e Kishës së Tij.

Shembujt e Shpëtimtarit mund të na bëjnë ta mendojmë këtë shëmbëlltore si shëmbëlltura e tokave. Përshtatshmëria e tokës varet nga zemra e secilit prej nesh që i është ekspozuar farës së ungjillit. Për sa i përket gatishmërisë për mësimet shpirtërore, disa zemra janë të ashpëruara dhe të papërgatitura, disa zemra janë të ngurtësuara nga mospërdorimi dhe disa zemra janë të vendosura te gjërat e botës.

III. Ra në Tokë të Mirë dhe Dha Fryt

Shëmbëlltura e mbjellësit përfundon me përkrahimin e Shpëtimtarit të farës që “ra në tokë të mirë dhe dha fryt” në masa të ndryshme (Mateu 13:8). Si mund ta përgatitim veten tonë që të jemi ajo tokë e mirë dhe të kemi atë të korrë të mirë?

Jezusi shpjegoi se “pjesa që ra në tokë të mirë janë ata që, pasi e dëgjuan fjalën, e ruajnë në zemër të ndershme dhe të mirë dhe japin fryt me qëndrueshmëri” (Lluka 8:15). Ne e kemi farën e fjalës së ungjillit. Është në dorën e secilit prej nesh që të vendosë përparësi dhe të bëjë gjërat që e bëjnë tokën tonë të mirë dhe të korrën tonë të bollshme. Ne duhet të kërkojmë që të jemi të rrënjësuar dhe të kthyer në besim me vendosmëri tek ungjilli i Jezu Krishtit (shih Kolosianëve 2:6–7). Ne e arrijmë këtë kthim në besim me anë të lutjes, me anë të leximit të shkrimeve të shenjta, me anë të shërbimit dhe me anë të marrjes së sakramentit rregullisht

që gjithnjë të kemi Shpirtin e Tij me ne. Ne gjithashtu duhet ta kërkojmë atë ndryshim të madh të zemrës (shih Alma 5:12–14) që i zëvendëson dëshirat e liga dhe shqetësimet vetëdashëse me dashurinë e Perëndisë dhe dëshirën për t’i shërbyer Atij dhe fëmijëve të Tij.

Unë dëshmoj për të vërtetën e këtyre gjërave, dhe unë dëshmoj për Shpëtimtarin tonë, Jezu Krishtin, mësimet e të cilit na tregojnë udhën dhe Shlyerja e të cilit e bën gjithçka të mundur, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Gordon B. Hinckley, “Let Not Your Heart Be Troubled” (takim shpirtëror në Universitetin “Brigam Jang”, 29 tetor 1974), f. 1; speeches.byu.edu.
2. Shih, për shembull, Dallin H. Oaks, “Materialism”, kapitulli 5 te *Pure in Heart* (1988), f. 73–87.
3. I jam borxhli Plakut Nil A. Makuell për këtë simbolizëm të paharruar (shih “These Are Your Days”, *Ensign*, tetor 2004, f. 26).
4. James P. Bell, në “Hugh Nibley, in Black and White”, *BYU Today*, maj 1990, f. 37.
5. Hugh Nibley, në “Hugh Nibley, in Black and White”, f. 37–38.
6. Charles J. Chaput, “The Great Charter at 800: Why It Still Matters”, *First Things*, 23 janar 2015, firstthings.com/web-exclusives/2015/01/the-great-charter-at-800; shih edhe Tad Walch, “At BYU, Catholic Archbishop Seeks Friends, Says U.S. Liberty Depends on Moral People”, *Deseret News*, 23 janar 2015, deseretnews.com/article/865620233/At-BYU-Catholic-archbishop-seeks-friends-says-US-liberty-depends-on-moral-people.html. Kryepeshkopi Çaput gjithashtu tha se “disa nga institucionet tona më të mira katolike ose e kanë humbur ose e kanë zbutur në masë të madhe identitetin e tyre fetar. . . . Brigam Jangu është një universitet i jashtëzakonshëm . . . sepse është një qendër nxënjeje, e pasuruar nga identiteti i tij fetar. Mos e harroni kurrë këtë” (“The Great Charter at 800”).

Nga Plaku L. Uitni Klejton,
i Presidencës së Të Shtatëdhjetëve

Zgjidhni të Besoni

Shpëtimtari na e jep ungjillin e Tij si një dritë për t'i udhëhequr ata që zgjedhin të besojnë tek Ai dhe ta ndjekin Atë.

ajo do të çohet në spital dhe do të ndihmohej gjatë rrugës për t'u shëruar.¹

Sejlori mbijetoi sepse pa një dritë në largësi dhe bëri përpara drejt saj – pavarësisht terrenit të egër rural, shkallës së tragjedisë me të cilën u përball dhe plagëve që ajo kishte pësuar. Është e vështirë të përfytyrosh se si Sejlori arriti të bëjë atë që bëri atë natë. Por ajo që ne vërtet dimë, është se ajo dalloj në dritën e asaj shtëpie të largët një mundësi për shpëtim. Kishte shpresë. Ajo mori guxim në faktin se pavarësisht

Janarin e shkuar, shtatëvjeçarja Sejlor Gaclër dhe familja e saj po fluturonin nga Florida për në Illinois në një aeroplan privat. I ati i Sejlorit po drejtonte aeroplanin. Fill mbas muzgut, aeroplani pësoi disa probleme mekanike dhe u rrëzua kokëposhtë në terren shumë të ashpër, në kodrat shumë të errëta të Kentakit. Të gjithë humbën jetën në aksident përveç Sejlorit. Kyçi i dorës së saj u thye gjatë përplasjes. Ajo pësoi prerje e gërvishnje dhe humbi këpucët e saj. Temperatura ishte 3 gradë celsius – ishte një natë e ftohtë dimri me shi në Kentaki – dhe Sejlori kishte veshur vetëm pantallona të shkurtra, një bluzë me mëngë të shkurtra dhe një çorape.

Ajo thirri për nënën dhe babanë e vet, por askush nuk u përgjigj. Duke përdorur atë pak kurajë që kishte, ajo u nis zbathur drejt fshatit për të kërkuar ndihmë, duke kaluar nëpër përrenj, duke kapërcyer kanale dhe duke kaluar me guxim përmes gjëmbave të manaferrave. Nga maja e një kodrine, Sejlori vuri re një dritë në largësi, rreth një kilometër e gjysmë larg. Duke u penguar nëpër errësirë dhe shkurre drejt asaj drite, ajo më në fund arriti të shtëpia e një burri të mirë, që nuk e kishte takuar kurrë më parë, i cili nxitoi të kujdesej për të. Sejlori ishte e sigurt. Së shpejti

nga sa keq ishin gjërat, shpëtimi i saj do të gjendej në atë dritë.

Pak nga ne do të durojnë ndonjëherë një përvojë kaq pikëlluese sa të Sejlorit. Por të gjithë ne, në një kohë apo në një tjetër, do të duhet të kalojmë përmes vetë shkretëtirës tonë shpirtërore dhe të ndërmarrim vetë udhëtimet tona të ashpra emocionale. Në ato çaste, sado të errëta apo të pashpresa në dukje mund të jenë ato, nëse ne e kërkojmë atë, do të ketë *gjithmonë* një dritë shpirtërore që të na drejtojë, duke na dhënë shpresën e shpëtimit dhe lehtësimin. Ajo dritë shkëlqen nga Shpëtimtari i të gjithë njerëzimit, i cili është Drita e Botës.

Të ndierit e dritës shpirtërore është e ndryshme nga të parit e dritës fizike. Njohja e dritës shpirtërore të Shpëtimtarit fillon me gatishmërinë tonë për të besuar. Perëndia kërkon fillimisht që të kemi së paku dëshirën për të besuar. “Në qoftë se ju do të zgjoheni dhe do të vini në veprim aftësitë tuaja . . . dhe të ushtroni një pjesëz të besimit”, jep mësim profeti Alma, “po, edhe në qoftë se ju nuk mund të bëni më shumë sesa të dëshironi të besoni, lëreni këtë dëshirë të veprojnë në ju, madje derisa të besoni në mënyrë që të bëni vend për një pjesë të fjalëve të [Shpëtimtarit].”²

Thirrja e Almës që ne të kemi dëshirë të besojmë dhe të “bëjmë] vend” në zemrën tonë për fjalët e Shpëtimtarit, na kujton se bindja dhe besimi kërkojnë zgjedhjen dhe veprimin tonë vetjak. Ne duhet “të zgjohe[mi] dhe . . . [vëmë] në veprim aftësitë [tona]”. Ne lypim para se të na jepet; kërkojmë para se të gjejmë; trokasim para se të na hapet. Më pas na jepet ky premtim: “Pasi kushdo që të lypë, merr; dhe ai që kërkon, gjen; dhe atij që do të trokasë, do t’i hapet”³.

Nuk ka pasur ndonjëherë një përgjërje më të flaktë për ne që të besojmë sesa nga Vetë Shpëtimtari gjatë

shërbesës së Tij tokësore, kur iu drejtua dëgjuesve të Tij mosbesues:

“Nëse unë nuk bëj veprat e Atit tim, mos më besoni,

por nëse i bëj, edhe po të mos më besoni mua, u besoni të paktën veprave, që të njihni e të besoni se Ati është në mua dhe unë në atë”⁴.

Çdo ditë secili presh nësh përballet me një provë. Është prova e tërë jetës sonë: a do të zgjedhim ne të besojmë tek Ai dhe ta lejojmë dritën e ungjillit të Tij të rritet brenda nesh, apo do të refuzojmë të besojmë dhe do të këmbëngulim të udhëtojmë të vetëm në errësirë? Shpëtimtari na e jep ungjillin e Tij si një dritë për të udhëhequr ata që zgjedhin të besojnë tek Ai dhe ta ndjekin Atë.

Pas përplasjes, Sejlori kishte një zgjedhje. Ajo mund të kishte zgjedhur të qëndronte pranë aeroplanit në errësirë, e vetmuar dhe e frikësuar. Por ishte një natë e gjatë përpara dhe do të

bëhej edhe më ftohtë. Ajo zgjodhi një rrugë tjetër. Sejlori u ngjit majë një kodre dhe aty ajo pa një dritë në horizont.

Shkallë-shkallë, teksa ajo eci nëpër natë drejt dritës, ajo u bë më e ndritshme. Përsëri, duhet të ketë pasur raste kur ajo nuk mund ta shihte atë. Mbase i humbi nga shikimi kur ajo ishte në një luginë të thellë apo pas pemëve apo shkurreve, por ajo vazhdoi përpara. Kurdoherë që mund ta shihte dritën, Sejlori kishte prova që ishte në udhën e duhur. Ajo nuk e dinte akoma saktësisht se çfarë ishte ajo dritë, por ajo vazhdoi të ecë drejt saj e mbështetur në atë që ajo dinte, duke besuar dhe shpresuar se do ta shihte sërish nëse do të vazhdonte të ecte në drejtimin e duhur. Duke bërë këtë, ajo mund të ketë shpëtuar jetën e saj.

Jeta jonë mund të jetë e ngjashme. Mund të ketë kohë kur jemi lënduar, kur jemi të lodhur dhe kur jeta jonë duket

e errët dhe e ftohtë. Mund të ketë kohë kur ne nuk mund të shohim ndonjë dritë në horizont dhe mund të ndiejmë se po dorëzohemi. Nëse jemi të gatshëm të besojmë, nëse dëshirojmë të besojmë, nëse zgjedhim të besojmë, atëherë mësimet dhe shembulli i Shpëtimtarit do të na tregojnë shtegun përpara.

Zgjidhni të Besoni

Njësoj si Sejlorit iu desh të besonte që ajo do të gjente siguri në atë dritë të largët, ne gjithashtu duhet të zgjedhim të hapim zemrën tonë ndaj realitetit hyjnor të Shpëtimtarit – ndaj dritës së Tij të përjetshme dhe mëshirës së Tij shëruese. Profetët përgjatë shekujve na kanë nxitur dhe madje na janë përgjyruar që të besojmë në Krisht. Porositë e tyre pasqyrojnë një fakt themelor: Perëndia nuk na detyron të besojmë. Përkundrazi, Ai na fton të besojmë duke dërguar profetë dhe apostujt të gjallë që të na mësojnë, duke dhënë shkrimet e shenjta e duke na drejtuar nëpërmjet Shpirtit të Tij. Jemi ne ata që duhet të zgjedhim t'i përqafojmë këto ftesa shpirtërore, duke vendosur ta shohim me sytë e brendshëm dritën shpirtërore me të cilën Ai na thërret. Vendimi për të besuar është zgjedhja më e rëndësishme që bëjmë ndonjëherë. Ai u jep formë të gjitha vendimeve tona të tjera.

Perëndia nuk na detyron të besojmë sikurse nuk na detyron të mbajmë

ndonjë prej urdhërimeve, pavarësisht nga dëshira e Tij e përsosur për të na bekuar. Sidoqoftë thirrja e Tij që ne të besojmë në Të – që të ushtrojmë atë pjesëz besimi dhe të bëjmë vend për fjalët e Tij – mbetet në fuqi sot. Siç tha Shpëtimtari: “Unë dëshmoj që Ati i urdhëron të gjithë njerëzit, kudo, të pendohen dhe të besojnë në mua”⁵.

Bindja dhe dëshmia dhe besimi nuk janë parime pësore. Nuk është se ato thjesht na ndodhin. Besimi është diçka që ne e zgjedhim – ne shpresojmë për të, punojmë për të dhe sakrifikojmë për të. Ne nuk do të arrijmë të besojmë rastësisht te Shpëtimtari dhe ungjilli i Tij sikurse nuk do të lutemi apo paguajmë të dhjetën rastësisht. Ne në mënyrë aktive zgjedhim të besojmë, njësoj siç zgjedhim t'i mbajmë urdhërimet e tjera.

Vëreni Besimin në Veprim

Sejlori nuk mund ta dinte që në fillim nëse ajo që po bënte teksa shtyhej përmes gëmushave, do të funksiononte në të vërtetë. Ajo kishte humbur dhe ishte e lënduar; ishte errësirë dhe ftohtë. Por ajo u largua nga vendi i përplasjes dhe doli jashtë me shpresën për shpëtim, duke u zvarritur dhe duke çarë rrugën përpara derisa pa një dritë në largësi. Pasi e kishte parë dritën, ajo bëri të pamundurën për të lëvizur drejt saj, duke mbajtur mend atë që kishte parë.

Ne gjithashtu duhet të bëjmë vend për shpresën që ne do të gjejmë dritë shpirtërore duke e përqaftuar besimin në vend që të zgjedhim të dyshojmë. Veprimet tona janë prova e besimit tonë dhe bëhen thelbi i besimit tonë. Ne po zgjedhim të besojmë kur lutemi dhe kur i lexojmë shkrimet e shenjta. Ne po zgjedhim të besojmë kur agjërojmë, kur e mbajmë të shenjtë ditën e Shabatit dhe kur adhurojmë në tempull. Ne po zgjedhim të besojmë kur pagëzohemi dhe kur e marrim sakramentin. Ne po zgjedhim të besojmë kur pendohemi dhe kërkojmë falje hyjnore dhe dashuri shëruese.

Kurrë Mos u Dorëzoni

Ndonjëherë përparimi në gjërat shpirtërore mund të duket i ngadaltë apo i paqëndrueshëm. Ndonjëherë mund të ndiejmë se kemi mbetur prapa, që kemi bërë gabime ose që përpjekjet tona më të mira për ta gjetur Shpëtimtarin nuk po funksionojnë. Nëse ndiheni kështu, ju lutem mos u dorëzoni – kurrë. Vazhdoni të palëkundur duke besuar në Të dhe në ungjillin e Tij e në Kishën e Tij. Drejtjoni veprimet tuaja me atë besim. Në ato çaste kur drita e besimit tuaj është zbehur, lëreni shpresën tuaj për dashurinë dhe hirin e Shpëtimtarit, që gjendet në ungjillin e Tij dhe në Kishën e Tij, ta mposhtë dyshimin tuaj. Ju premtoj se

Nga Plaku L. Tom Peri,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Ai qëndron gati t’ju pranojë. Me kalimin e kohës ju do të arrini të kuptoni se keni bërë zgjedhjen më të mirë që mund të kishit bërë ndonjëherë. Vendimi juaj i guximshëm për të besuar tek Ai do t’ju bekojë pa masë dhe përgjithmonë.

Bekimet e Besimit

E kam ndier dashurinë e mëshirshme të Shpëtimtarit në jetën time. E kam kërkuar Atë në çastet e mia të errësirës dhe Ai ka ardhur tek unë me dritën e Tij shëruese. Një nga gëzimet e mëdha të jetës sime ka qenë të udhëtoja me gruan time, Ketin, për t’u takuar me anëtarët e Kishës në shumë anë të globit. Këto takime të mrekullueshme më kanë mësuar mua dhe na kanë mësuar ne rreth dashurisë së Perëndisë për ne. Ato më kanë treguar potencialin e pafundmë për lumturi, që bëhet bekimi i atyre që zgjedhin të ndjekin mësimet e Zotit Jezu Krisht. Unë kam mësuar se të besuarit në Të dhe në fuqinë e Tij shëlbuese është udha e vërtetë drejt “paq[es] në këtë botë dhe jetë[s] [së] përjetshme në botën që vjen”⁶.

Unë dëshmoj se Jezu Krishti është burimi i dritës dhe shpresës për të gjithë ne. Unë lutem që ne të gjithë të mund të zgjedhim të besojmë në Të. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih Lindsey Bever, “How 7-Year-Old Sailor Gutzler Survived a Plane Crash”, *Washington Post*, 5 janar 2015, washingtonpost.com; “Girl Who Survived Plane Crash Hoped Family ‘Was Just Sleeping’”, 4 janar 2015, myfox8.com; “Kentucky Plane Crash: Four Killed, Little Girl Survives” 2015 janar 2015, news.com.au; “Young Girl, Sole Survivor of Kentucky Plane Crash”, Associated Press, 3 janar 2015, jems.com.
2. Alma 32:27; theksimi i shtuar.
3. 3 Nefi 14:8; shih edhe vargun 7.
4. Gjoni 10:37–38.
5. 3 Nefi 11:32.
6. Doktrina e Besëlidhje 59:23.

Përse Martesa dhe Familja Janë të Rëndësishme – Kudo në Botë

Familja është thelbi i jetës dhe është kyçi i lumturisë së përjetshme.

Nëntorin e kaluar unë pata privilegjin që të isha i ftuar – së bashku me Presidentin Henri B. Ajring dhe Peshkopin Zherald Kosë – për të ndjekur një konferencë të Vatikanit rreth martesës dhe familjes, në Romë

të Italisë. Pjesëmarrës ishin përfaqësues fetarë nga 14 besime të ndryshme fetare dhe nga gjashtë prej shtatë kontinenteve, të cilët që të gjithë ishin ftuar për të shprehur bindjet e tyre lidhur me atë që po i ndodh familjes në botën e sotme.

Papa Françesku e hapi sesionin e parë të kuvendit me këtë thënie: “Ne tani jetojmë në një kulturë të së përkohshmes, në të cilën gjithnjë e më shumë njerëz thjesht po heqin dorë nga martesa si një zotim publik. Ky revolucion në sjellje dhe vlera morale shpesh ka ngritur flamurin e lirisë, por në fakt ai u ka sjellë rrënim shpirtëror e material qenieve njerëzore të panumërta, veçanërisht më të varfërve dhe më të cenueshmëve. . . . Janë gjithmonë ata të cilët vuajnë më të shumtën në këtë krizë.”¹

Duke iu drejtuar atyre të brezit të ri, ai tha se është e rëndësishme që ata “të mos i dorëzohen [mendësisë] helmuese të së përkohshmes, por përkundrazi

Konferencë rreth martesës dhe familjes, Qyteti i Vatikanit

të jenë revolucionarë me kurajë për të kërkuar dashurinë e vërtetë dhe jetëgjatë, duke ecur në të kundërt të modelit të zakonshëm”; kjo duhet bërë.²

Ky fjalim u pasua nga tri ditë prezantimesh dhe diskutimesh me udhëheqës fetarë, duke folur për temën e martesës midis një burri dhe një gruaje. Teksa dëgjoja larminë më të gjerë të imagjinueshme të udhëheqësve fetarë mbarëbotërorë, i dëgjoja ata të binin tërësisht dakord me njëri-tjetrin dhe të shprehnin mbështetje për bindjet e njëri-tjetrit lidhur me shenjtërinë e institucionit të martesës dhe të rëndësisë së familjeve si njësi bazë e shoqërisë. Ndjeva një ndjenjë të fuqishme të bashkësisë dhe unitetit me ta.

Pati shumë që e panë dhe e shprehën këtë unitet dhe e bënë këtë në një shumëllojshmëri mënyrash. Një nga mënyrat më të parapëlqyera për mua ishte kur një studiues mysliman nga Irani citoi dy paragrafë fjalë për fjalë nga pikërisht proklamata jonë për familjen.

Gjatë konferencës, vëzhgova se, kur besime fetare, grupe fetare dhe fe të ndryshme janë të bashkuar lidhur me martesën dhe familjen, ata gjithashtu janë të bashkuar lidhur me vlerat, besnikërinë dhe zotimin, të cilat shoqërohen në mënyrë të natyrshme me njësitë familjare. Ishte mbresëlënëse për mua të shihja se si martesë dhe përparësitë që përqendrohen te familja, mënjanojnë dhe zëvendësojnë çdo dallim politik, ekonomik ose fetar. Përsa i përket dashurisë për bashkëshortin/en dhe shpresave, shqetësimeve dhe ëndrrave për fëmijët, ne të gjithë jemi njësoj.

Ishte e mrekullueshme të isha në mbledhje me prezantues nga e gjithë bota, teksa ata, në mënyrë

mbizotëruese, folën rreth ndjenjave të tyre për rëndësinë e martesës midis një burri dhe një gruaje. Secili prej fjalimeve të tyre u pasua nga dëshmi prej udhëheqësve të tjerë fetarë. Presidenti Henri B. Ajring dha një dëshmi përfundimtare në konferencë. Ai dha dëshmi të fuqishme për bukurinë e një martese të zotuar dhe për besimin tonë në bekimin e premtuar të familjeve të përjetshme.

Dëshmia e Presidentit Ajring ishte një mbyllje me vend për ato tri ditë të veçanta.

Tani, ju mund të pyetni: “Nëse shumica e ndjeu atë ngjashmëri të përparësisë dhe bindjeve për familjen, nëse të gjitha ato besime fetare dhe fe në thellorë ranë dakord se çfarë duhet të jetë martesë dhe nëse ranë dakord lidhur me vlerën që duhet të vendoset mbi vatrën familjare dhe marrëdhëniet familjare, atëherë si jemi ne të ndryshëm? Si e

dallon dhe e veçon veten e saj Kisha e Jezu Krishtit e Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme nga pjesa tjetër e botës?”

Ja përgjigjja ime: ndërsa ishte e mrekullueshme të shihja dhe të ndieja se kemi kaq shumë gjëra të përbashkëta me pjesën tjetër të botës për sa u përket familjeve tona, vetëm ne e kemi këndvështrimin e përjetshëm të ungjillit të rivendosur.

Ajo që sjell ungjilli i rivendosur në diskutimin mbi martesën dhe familjen, është kaq e gjerë dhe kaq domethënëse sa ajo nuk mund të theksohet më shumë nga ç’duhet: ne e bëjmë çështjen të përjetshme! Ne e çojmë zotimin dhe shenjtërinë e martesës në një nivel më të lartë për shkak të bindjes dhe kuptueshmërisë sonë që familjet e kanë fillësen përpara se të ishte kjo tokë dhe se ato mund të shkojnë përpara deri në përjetësi.

Kjo doktrinë na mësohet në mënyrë kaq të thjeshtë, të fuqishme dhe të bukur nga teksti i këngës së Fillores “Familjet Mund të Jen’ Bashk’ Përgjithmon’”, të shkruar nga Ruth Gardneri. Ndaluni për një çast dhe mendoni rreth fëmijëve të Fillores në mbarë botën duke kënduar këto fjalë në gjuhën e tyre amtare, me sa kanë fuqi, me një entuziazëm që vetëm dashuria për familjen mund ta nxitë:

*Familjet mund të jen’ bashk’
përgjithmon’
Përmes planit t’Atit.*

*Dua të jem me familjen në përjet’si,
Dhe Zoti më ka treguar si.³*

E gjithë teologjia e ungjillit tonë të rivendosur përqendrohet te familjet dhe te besëlidhja e re dhe e përjetshme e martesës. Në Kishën e Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme, ne besojmë në jetën paratokësore ku ne të gjithë jetuam si fëmijë të drejtpërdrejtë shpirtërorë të Perëndisë, Atit tonë Qiellor. Ne besojmë se ishim, dhe ende jemi, anëtarë të familjes së Tij.

Ne besojmë se martesat dhe lidhjet familjare mund të vazhdojnë përtej varrit – se martesat e kryera nga ata që kanë autoritetin e duhur në tempujt e Tij, do të vazhdojnë të jenë të vlefshme në botën që vjen. Ceremonitë tona martesore i përjashtojnë fjalët “derisa vdekja të na ndajë” dhe në vend të tyre thonë “për kohën dhe për gjithë përjetësinë”.

Ne gjithashtu besojmë se familjet e forta tradicionale nuk janë vetëm njësitë bazë të një shoqërie të qëndrueshme, të një ekonomie të qëndrueshme dhe të një kulture të qëndrueshme të vlerave – por që ato janë edhe njësitë bazë të përjetësisë dhe të mbretërisë e të qeverisjes së Perëndisë.

Ne besojmë se organizimi dhe qeverisja e qiellit do të ngrihen përreth familjeve dhe të afërmeve të tjerë.

Është për shkak të bindjes sonë se martesat dhe familjet janë të përjetshme që ne, si kishë, dëshirojmë të jemi një udhëheqës dhe një pjesëmarrës në lëvizjet mbarëbotërore për t’i forcuar ato. Ne e dimë se nuk janë vetëm ata që janë fetarë në mënyrë aktive, të cilët tregojnë vlera dhe përparësi të përbashkëta për martesat jetëgjata dhe për marrëdhëniet e forta familjare. Një numër i madh i njerëzve laikë kanë arritur në përfundimin që një martesë e zotuar dhe një jetesë familjare është mënyra më e ndjeshme, më ekonomike dhe më e lumtur për të jetuar.

Askush nuk ka gjetur ndonjëherë një mënyrë më të efektshme për ta rritur brezin e ardhshëm sesa një vatrë familjare e prindërve të martuar me fëmijë.

Përse martesat dhe familja duhet të jenë të rëndësishme – kudo? Sondazhet e opinionit publik tregojnë se martesat akoma është ideali dhe shpresa midis shumicës së çdo grupmoshe – edhe midis brezit të mijëvjeçarit, ku ne dëgjojmë kaq shumë rreth zgjedhjes së beqarisë, lirisë vetjake dhe bashkëjetesës në vend

të martesës. Fakti është që shumica dërrmuese e njerëzve anembanë botës ende dëshirojnë të kenë fëmijë dhe të krijojnë familje të forta.

Kur ne martohemi dhe kur kemi fëmijë, ndjenja e vërtetë e bashkësisë mes gjithë njerëzimit bëhet edhe më e dukshme. Si “njerëz familjarë” – pavarësisht nga vendi ku jetojmë ose cilat mund të jenë bindjet tona fetare – ne përjetojmë shumë prej sprovave të njëjta, të përshtatjeve të njëjta dhe të shpresave, shqetësimeve dhe ëndrrave të njëjta për fëmijët tanë.

Siç tha gazetari Dejvid Bruks i gazetës *New York Times*: “Njerëzit nuk kanë jetë më të mirë kur atyre iu jepet liria vetjake maksimale për të bërë atë që dëshirojnë. Ata kanë jetë më të mirë kur përfshihen në zotime që e tejkalojnë zgjedhjen vetjake – zotime ndaj familjes, Perëndisë, punësimit dhe atdheut.”⁴

Një problem është se shumë nga mjetet e medias dhe të argëtimit që bota i përdor, nuk i pasqyrojnë përparësitë dhe vlerat e shumicës së njerëzve. Për çfarëdo arsyesh, shumë prej televizionit, filmave, muzikës dhe internetit tonë paraqesin një rast shumë tipik të një pakice që maskohet si një

shumicë. Sjelljet e pamoralshme dhe mungesa e vlerave morale, të shkallëzuara nga dhuna e skajshme deri te marrëdhëniet seksuale për arsye argëtuese, portretizohen si gjendja normale dhe mund të shkaktojnë që ata njerëz, të cilët kanë vlera të përgjithshme, të ndihen sikur ne jemi të dalë nga moda ose prej një epoke që i ka ikur koha. Në një botë të tillë, të mbisunduar nga media dhe interneti, nuk ka qenë kurrë më e vështirë për të rritur fëmijë të përgjegjshëm dhe për t'i mbajtur martesat e familjet së bashku.

Pavarësisht nga ajo që shumica e mjeteve të medias dhe argëtimit mund të sugjerojnë, megjithatë dhe pavarësisht nga vetë pakësimi real i dëshirës për martesën dhe orientimin familjar të disa njerëzve, shumica dërmuese e njerëzimit ende beson se martesë duhet të jetë midis një burri e një gruaje. Ata besojnë në besnikërinë brenda martesës dhe besojnë në betimet e martesës si “në sëmundje e në shëndet” dhe “derisa vdekja të na ndajë”.

Na nevojitet ta kujtojmë veten tonë herë pas here, sikurse u kujtova unë në Romë, për faktin mrekullisht risigures dhe ngushëllues që martesë dhe familja janë akoma aspirata dhe ideali për shumicën e njerëzve dhe që ne nuk

jemi të vetëm në ato besime. Nuk ka qenë kurrë një sfidë më e madhe që të gjejmë një baraspeshim praktik midis punësimit, familjeve dhe nevojave vetjake sesa është ajo në kohën tonë. Si kishë, ne dëshirojmë të ndihmojmë në gjithçka mundemi, që të mund të krijojmë dhe mbështetim martesë dhe familje të forta.

Kjo është arsyeja përse Kisha merr pjesë aktivisht dhe siguron udhëheqje në koalicionet e ndryshme dhe në përpjekjet ndërfetare për ta forcuar familjen. Është arsyeja përse ne i tregojmë vlerat që përqendrohen te familja nëpër mediat dhe mjetet shoqërore të informimit. Është arsyeja përse ne i ndajmë analet tona gjenealogjike dhe analet e familjeve të zgjeruara me të gjitha kombet.

Ne duam që zëri ynë të dëgjohej kundër të gjitha llojeve të jetesës, të gënjeshttra dhe të paraqitura si të mundshme, të cilat përpiqen ta zëvendësojnë organizimin familjar që e krijojnë Perëndia Vetë. Ne gjithashtu duam që zëri ynë të dëgjohej në mbështetje të gëzimit dhe përmbushjes që sjellin njësitë tradicionale familjare. Ne duhet të vazhdojmë ta ngremë zërin tonë anëmbanë botës në shpalljen e arsyes përse martesë dhe familja janë kaq të

rëndësishme, përse martesë dhe familja me të vërtetë kanë rëndësi dhe përse ato gjithmonë do të kenë rëndësi.

Vëllezërit dhe motrat e mia, ungjilli i rivendosur përqendrohet mbi martesën dhe familjen. Është gjithashtu mbi martesën dhe familjen ku ne mund të bashkohemi më shumë me besimet e tjera fetare. Është rreth martesës dhe familjes ku ne do të gjejmë tiparin tonë të përbashkët, më të madhërishtëm që na lidh me pjesën tjetër të botës. Është rreth martesës dhe familjes që Kisha e Jezus Krishtit e Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme ka mundësinë më të madhe për të qenë një dritë në majë të malit.

Më lejoni ta mbyll duke shprehur dëshminë (dhe nëntë dekadat e mia në këtë tokë më kualifikojnë tërësisht që ta them këtë) se sa më shumë që plakem, aq më shumë e kuptoj se familja është thelbi i jetës dhe është kyçi i lumturisë së përjetshme.

Jap falënderime për gruan time, për fëmijët e mi, për nipërit e mbesat e mia dhe për stërnipërit e stërmbesat e mia, dhe për të gjithë kushërinjtë e krushqitë dhe për të afërmit e largët që ma bëjnë vetë jetën time kaq të pasur dhe po, madje të përjetshme. Për këtë të vërtetë të përjetshme jap dëshminë time më të fuqishme dhe më të shenjtë, në emrin e Jezus Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Pope Francis, bisedë te Humanum: An International Interreligious Colloquium on the Complementarity of Man and Woman, 17 nëntor 2014, humanum.it/en/videos; shih edhe zenit.org/en/articles/pope-francis-address-at-opening-of-colloquium-on-complementarity-of-man-and-woman.
2. Pope Francis, Colloquium on the Complementarity of Man and Woman.
3. “Families Can Be Together Forever”, *Hymns*, nr. 300.
4. David Brooks, “The Age of Possibility”, *New York Times*, 16 nëntor 2012, f. A35, nytimes.com/2012/11/16/opinion/brooks-the-age-of-possibility.html.

Paraqitur nga Presidenti Diter F. Uhtdorf,
Këshilltar i Dytë në Presidencën e Parë

Mbështetja e Drejtuesve të Kishës

Vëllezër e motra, propozohet që ne të mbështetim Tomas Spenser Monson, si profet, shikues dhe zbulues, si dhe si President të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme; Henri Benion Ajring, si Këshilltar të Parë në Presidencën e Parë; dhe Diter Fridrih Uhtdorf, si Këshilltar të Dytë në Presidencën e Parë.

Ata që janë dakord, mund ta tregojnë atë.

Ata që janë kundër, nëse ka, mund ta tregojnë atë.

Votimi u regjistrua.

Propozohet që ne të mbështetim Bojd Keneth Paker, si President të Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve, dhe ata që vijnë, si anëtarë të atij kuorumi: Bojd K. Paker, L. Tom Peri, Rasëll M. Nelson, Dallin H. Ouks, M. Rasëll Ballard, Riçard G. Skot, Robert D. Hejls, Xhefri R. Holland, Dejvid A. Bednar, Kuentin L. Kuk, D. Tod Kristoferson dhe Nil L. Andersen.

Ata që janë dakord, lutemi ta tregojnë atë.

Ndonjë kundër mund ta tregojë në të njëjtën mënyrë.

Ju faleminderit. Votimi u regjistrua.

Propozohet që ne të mbështetim këshilltarët në Presidencën e Parë dhe Kuorumin e Dymbëdhjetë Apostujve si profetë, shikues e zbulues.

Të gjithë që janë dakord, ju lutem tregojeni atë.

Kundër, në qoftë se ka, me të njëjtën shenjë.

Votimi u regjistrua.

Propozohet që ne të lirojmë sa vijnë nga thirrjet si Të Shtatëdhjetë Zonalë, duke filluar nga data 1 maj 2015: Huan C. Avila, Filip K. Basi, René J. Kabrera, Renato Kapeleti, Pol D. M. Kristensen, Samuel W. Klark, Roxhério G. R. Kruz, Xhorxh R. Donaldson, Ini B. Ekong, Kristian H. Fingërl, Greg G. Fisher, Xheri L. Garns, M. Keith Gidens, Alen D. Hejni, Xhoi Çang Huan, Xhorxh M. Kill, Von G. Kiç, Kacumi Kusumi, Xherman Laboriel, J. Kristofer Lensing, Gustavo Lopez, Dmitri V. Marçenko, Pitër F. Mjurs, T. Xhekson Mkabela, Hugo Montoia, Valentín F. Nunjez, He Keun O, Xhefri E. Olson, R. Ingvar Olson,

Norbert K. Unlë, Robert N. Paker, Nataniel R. Pein, Sesar A. Peres i Riu, Majkëll J. Real, Edson D. G. Ribeiro, Bred K. Raisënmei, Uolter C. Selden, Mozart B. Soares, Karlos Solis, Norlend Susa, Vern P. Stenfill, T. Marama Tarati, Kusu Tashiro, Ruben D. Tores, Omar Vilalobos, Xhek D. Uard, Alen J. Ueb, Gerardo J. Uilhelm, Xhim L. Rajt.

Ata që dëshirojnë të bashkohen me ne për t'u shprehur vlerësimin për shërbimin e tyre të shkëlqyer, lutemi ta tregojnë.

Propozohet që të lirojmë nga thirrjet me mirënjohje të përzemërt vëllezërit Dejvid L. Bek, Leri M. Gibson dhe Randall L. Rid si presidenca e përgjithshme e Të Rinjve. Po ashtu i lirojmë nga thirrjet të gjithë anëtarët e këshillit të përgjithshëm të Të Rinjve.

Në këtë kohë, i lirojmë nga thirrjet gjithashtu Motrën Xhin A. Stivens, si këshilltare e parë në presidencën e përgjithshme të Fillores, dhe Motrën Çeril A. Esplin si këshilltare të dytë të presidencës së përgjithshme të Fillores.

Të gjithë ata që dëshirojnë të bashkohen me ne për t'u shprehur vlerësimin këtyre vëllezërve dhe motrave për shërbimin dhe përkushtimin e tyre të shquar, lutemi ta tregoni.

Propozohet që ne të mbështetim si anëtarë të rinj të Kuorumit të Parë të Të Shtatëdhjetëve Kim B. Klark, Von G. Kiç, Alen D. Hejni, Hugo Montoia dhe Vern P. Stenfill.

Të gjithë që janë dakord, ju lutem tregojeni atë.

Ata kundër, me të njëjtën shenjë.

Propozohet që të mbështetim personat që vijojnë, si Të Shtatëdhjetë Zonalë të rinj: Nelson Ardila, Hoze M. Batasha, Lorens P. Blank, Bredford C. Bouen, Mark A. Breg, Serxhio Luis Karboni, Armando Karreón, S. Mark Klei i Riu, Z. Dominik Dikae, Osvaldo R. Dias, Majkëll M. Dadli, Mark P. Durham, Xhejms E. Evanson, Paskual F. Fortunato, Patricio M. Xhufra, Daniel P. Holl, Toru Hajashi, Pol F. Hince, J. K. Çukuemeka Igue, Seung Hun Ku, Ming-Shun Kuan, Xhoni L. Leota, Karlo M. Lesano,

Xhoel Martinez, J. Von Mek-Arthër, Kajl S. Mek-Kei, Helamán Monteho, A. Fabio Moskozo, Majkëll R. Mëri, Norman R. Nemrou, S. Mark Palmer, Ferdinand P. Pangan, Xhairus C. Peres, Stivën M. Pitërsen, Wolfgang Pilc, Xhei D. Pimentel, Xhon C. Pingri i Riu, Edvaldo B. Pinto i Riu, Ivan A. Shmuc, K. Dejvid Skot, Pol H. Sinkler, Benxhamin T. Sinzhu, Rulon F. Stejsi, Dejvid L. Stejpëllton, Karl M. Tillmen, Uilliam R. Titera, Zaixhi Tokusava, Karlos R. Toledo, Sesar E. Vijar, Huan Pablo Vijar, Dejvid T. Uarner, Geri K. Uajlld dhe Robert K. Uilliam.

Të gjithë që janë dakord, ju lutem tregojeni atë.

Ata që janë kundër, nëse ka.

Propozohet që të mbështetim Çeril A. Esplin që të shërbejë tani si këshilltare e parë në presidencën e përgjithshme të Fillores dhe Meri R. Durham të shërbejë si këshilltare e dytë.

Propozohet gjithashtu që të mbështetim Vëllanë Stiven W. Ouen si president të përgjithshëm të Të Rinjve, me Daglas Di Holms si këshilltar të parë dhe Monte Xhozef Brof si këshilltar të dytë.

Ata që janë dakord, lutemi ta tregojnë atë.

Ndonjë kundër, mund ta tregojë po ashtu.

Presidenti Monson, votimi u regjistrua. I ftojme ata që kundërshtuan ndonjërin prej propozimeve, që të komunikojnë me presidentët e tyre të kunjeve. Të dashur vëllezërit dhe motrat e mia, ne ju falënderojmë për besimin dhe lutjet tuaja në emrin e udhëheqësve të Kishës.

I ftojme Autoritetet e reja të Përgjithshme dhe anëtarët e presidencave të reja të përgjithshme të organizatave ndihmëse që tani të zënë vendet e tyre në tribunë. ■

Raporti i Departamentit të Kontrollit Financiar të Kishës, 2014

Paraqitur nga Kevin R. Xhergensen,
Drejtor Administrimi, Departamenti i Kontrollit Financiar të Kishës

Drejtuar Presidencës së Parë të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme

Të dashur Vëllezër: Siç përshkruhet me anë të zbulës në seksionin 120 të Doktrinës e Besëlidhjeve, Këshilli mbi Planifikimin e Të Dhjetave – i përbërë nga Presidencja e Parë, Kuorumi i Dymbëdhjetë Apostujve dhe Peshkopata Kryesuese – autorizon shpenzimin e fondeve të Kishës. Subjektet e Kishës i shpenzojnë fondet në përputhje me buxhetet, politikat dhe procedurat e miratuara.

Departamenti i Kontrollit Financiar të Kishës, i cili përbëhet nga profesionistë të licencuar dhe është i pavarur nga të gjitha departamentet e tjera të Kishës, ka përgjegjësinë të kryejë kontrole financiare me qëllim që të japë siguri të arsyeshme në lidhje me kontributet e marra, shpenzimet e bëra dhe mbrojtjen e pasurive të Kishës.

Bazuar mbi kontrollet financiare të kryera, Departamenti i Kontrollit Financiar të Kishës është i mendimit se, në çdo hollësi të rëndësishme, kontributet e marra, shpenzimet e bëra dhe pasuritë e Kishës për vitin 2014, janë regjistruar dhe administruar në harmoni me buxhetet, politikat dhe praktikat

llogaritëse të miratuara të Kishës. Kisha ndjek praktikën që u jepën mësim anëtarëve të saj të të jetuarit brenda një buxheti, të shmangies së borxhit dhe kursimit për një rast nevojë.

I paraqitur me respekt nga
Departamenti i Kontrollit Financiar të Kishës

Kevin R. Xhergensen
Drejtor Administrimi ■

Raporti Statistikor, 2014

Paraqitur nga Bruk P. Hejls,
Sekretar i Presidencës së Parë

Presidencja e Parë ka nxjerrë raportin statistikor që vijon, lidhur me rritjen dhe gjendjen e Kishës deri më 31 dhjetor 2014.

Njësi të Kishës

Kunje	3.114
Misione	406
Distrikte	561
Lagje dhe Degë	29.621

Anëtarësia e Kishës

Anëtarësia e Përgjithshme	15.372.337
Fëmijë të Saposhtuar në Dokument	116.409
Të Kthyer në Besim të Pagëzuar ...	296.803

Misionarë

Misionarë Kohëplotë	85.147
Misionarë në Shërbim të Kishës ...	30.404

Tempuj

Tempuj të Përkushtuar gjatë vitit 2014 (Fort Laudërdejl në Floridë, Gilbert në Arizonë dhe Feniks në Arizonë)	3
Tempuj të Ripërkushtuar	1
Tempuj në Funkionim në Fund të Vitit	144

Nga Plaku Dejvid A. Bednar,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Prandaj, Ata e Përmbajtën Frikën

Në ndryshim me frikën nga bota, e cila krijon panik dhe ankth, frika nga Perëndia është një burim paqeje, sigurie dhe vetëbesimi.

Më kujtohet qartë një përvojë që e pata kur isha djalë i vogël. Një ditë, teksa luaja me shokët e mi, padashur theva një vitrinë në një dyqan pranë shtëpisë sonë. Ndërkohe që thërmohej xhami dhe ulërinte alarmi i sigurisë, një frikë paralizuese m'i mbushi zemrën dhe mendjen time. Menjëherë e kuptova se isha i dënuar ta kaloja pjesën e mbetur të jetës sime në burg. Më së fundi prindërit e mi më bindën të dilja nga një vend fsheheje nën krevatin tim dhe më ndihmuan që ta ndreqja dëmin me pronarin e dyqanit. Për fat të mirë, dënimi im me burgim m'u ndryshua.

Frika që ndjeva atë ditë, ishte tronditëse dhe e vërtetë. Pa dyshim që ju keni përjetuar ndjenja shumë më të mëdha të frikësimit pasi mësuat rreth një sfide shëndetësore vetjake, pasi zbuluat se një pjesëtar i familjes ishte në vështirësi apo rrezik, ose pasi vëzhguat ngjarje shqetësuese nga bota. Në raste të tilla, emocionin shqetësues i frikës shfaqet për shkak të rrezikut, pasigurisë ose dhembjes kërcënuese dhe nëpërmjet përvojave që janë të papritura, nganjëherë të befasishme, dhe të mundshme për të prodhuar një përfundim negativ.

Në jetën tonë të përditshme, lajme pafund për dhunën kriminale, urinë, luftërat, korrupsionin, terrorizmin, vlerat morale në rënie, sëmundjet dhe forcat shkatërruese të natyrës, mund të shkaktojnë frikë dhe ngurrim. Sigurisht që ne jetojmë në stinën e parashikuar nga Zoti: “Dhe në atë ditë . . . i gjithë dheu do të jetë në rrëmujë, dhe zemrat e njerëzve do të mpaken” (DeB 45:26).

Qëllimi im është të përshkruaj se si frika largohet nëpërmjet një diturie të saktë për Zotin Jezu Krisht dhe

nëpërmjet besimit tek Ai. Unë lutem plot dëshirë që Fryma e Shenjtë do ta bekojë secilin prej nesh ndërkohë që e marrim parasysh së bashku këtë temë të rëndësishme.

Frika Njerëzore

Kur e dëgjuan zërin e Perëndisë pas marrjes së frytit të ndaluar, Adami dhe Eva u fshehën në Kopshtin e Edenit. Perëndia e thirri Adamin dhe e pyeti: “Ku je?” [Dhe Adami u përgjigj]: “Dëgjova zërin tënd . . . , dhe pata frikë” (Zanafilla 3:9–10). Në mënyrë të dukshme, një prej pasojave të para të Rënies ishte që Adami dhe Eva të përjetonin frikë. Ky emocion i fuqishëm është një element i rëndësishëm i ekzistencës sonë në vdekshmëri.

Një shembull nga Libri i Mormonit e nxjerr në pah fuqinë e diturisë për Zotin (shih 2 Pjetër 1:2–8; Alma 23:5–6) për ta larguar frikën dhe për të siguruar paqe, madje edhe kur përballemi me kundërshti të madhe.

Në tokën e Helamit, populli i Almës u frikësua nga një ushtri lamanite që po përparonte.

“Por, Alma u doli para dhe qëndroi mes tyre dhe i nxiti ata të mos kishin

frikë, por që . . . duhej të kujtonin Zotin, Perëndinë e tyre dhe se ai do t'i çlironte ata.

Prandaj, ata [e] përmbajtën frikën” (Mosia 23:27–28).

Vini re, Alma nuk e përmbajti frikën e njerëzve. Përkundrazi, Alma i këshilloi besimtarët që ta kujtonin Zotin dhe çlirimimin që vetëm Ai mund t’ua jepte (shih 2 Nefi 2:8). Dhe dituria për përkujdesin mbrojtës të Shpëtimtarit i bëri njerëzit të aftë që ta përmbanin frikën e tyre.

Dituria e saktë për Zotin dhe besimi tek Ai na fuqizojnë që ta përmbajmë frikën tonë, sepse Jezu Krishti është burimi i vetëm i paqes së qëndrueshme. Ai shpalli: “Mëso nga unë dhe dëgjoji fjalët e mia; ec në butësinë e Shpirtit tim dhe ti do të kesh paqe në mua” (DeB 19:23).

Mësuesi gjithashtu shpjegoi: “Ai që bën veprat e drejtësisë duhet ta marrë shpërblimin e tij, madje paqe në këtë botë dhe jetë të përjetshme në botën që vjen” (DeB 59:23).

Mirëbesimi e vetëbesimi te Krishti dhe një mbështetje e gatshme mbi meritat, mëshirën dhe hirin e Tij çojnë drejt shpresës, nëpërmjet Shlyerjes së Tij, në Ringjalljen dhe në jetën e përjetshme (shih Moroni 7:41). Një besim dhe shpresë e tillë ftojnë në jetën tonë paqen e ëmbël të ndërgjegjes për të

cilën ne të gjithë jemi të etur. Fuqia e Shlyerjes e bën pendimin të mundur dhe e mposht dëshpërimin e shkaktuar nga mëkati; ajo gjithashtu na forcon që të kuptojmë, bëjmë dhe të bëhemi të mirë në mënyra që mund të mos i dallonim kurrë apo mund të mos i përmbushnim kurrë me aftësinë tonë të kufizuar njerëzore. Me të vërtetë, një prej bekimeve më të mëdha të dishepujve të përkushtuar është “paqja e Perëndisë, që ia tejkalon çdo zgjuarsie” (Filipianëve 4:7).

Paqja që jep Krishti, na lejon ta shohim vdekshmërinë nëpërmjet këndvështrimit të paçmuar të përjetësisë dhe na pajis me një themel shpirtëror (shih Kolosianëve 1:23), i cili na ndihmon të mbajmë një përqendrim të vazhdueshëm te vendmbërritja jonë qiellore. Prandaj, ne mund të bekohemi që ta përmbajmë frikën tonë ngaqë doktrina e Tij siguron qëllim dhe drejtim në të gjitha fushat e jetës sonë. Ordinancat dhe besëlidhjet e Tij na forcojnë e ngushëllojnë në kohë si të mira ashtu edhe të këqija. Dhe autoriteti i Tij i priftërisë na jep sigurinë që gjërat, të cilat kanë rëndësinë më të madhe, mund të durojnë si në kohë ashtu edhe në përjetësi.

Por a mund ta përmbajmë frikën që kaq lehtësisht dhe kaq shpesh na rrethon në botën tonë bashkëkohore? Përgjigjja ndaj kësaj pyetjeje është një

“po” pa mëdyshje. Tri parime bazë janë thelbësore për ta marrë këtë bekim në jetën tonë: 1) shihni te Krishti, 2) ndërtoni mbi themelin e Krishtit dhe 3) shkoni përpara me besim te Krishti.

Shihni te Krishti

Këshilla që Alma ia dha birit të tij, Helamanit, zbatohet në mënyrë të përpiktë për secilin prej nesh sot: “Po, vër re të shikosh te Perëndia dhe jeto” (Alma 37:47). Ne duhet të shohim te Shpëtimtari dhe ta kemi përqendrimin tonë të vendosur fuqimisht tek Ai në të gjitha kohët dhe në të gjitha vendet.

Sillni ndër mend se si Apostujt e Zotit ishin në një barkë, duke u shkundur në mes të detit. Jezusi shkoi drejt tyre, duke ecur mbi ujë; por duke mos e dalluar Atë, ata bërtitën nga frika.

“Por menjëherë Jezusi u foli atyre duke thënë: ‘Qetësohuni; jam unë, mos kini frikë!’

Dhe Pjetri, duke u përgjigjur tha: ‘Zot, nëse je ti, më urdhëro të vij te ti mbi ujëra’.

Ai tha: ‘Eja!’” (Mateu 14:27–29).

Pjetri më pas eci mbi ujëra për te Jezusi.

Por, kur pa erën e fortë, ai pati frikë, filloi të fundosej dhe bërtiti: “O Zot, shpëtomë!”

Dhe Jezusi ia zgjati menjëherë dorën, e zuri dhe i tha: ‘O njeri besimpak, pse dyshove?’” (Mateu 14:30–31).

Unë e përfytyroj Pjetrin duke iu përgjigjur me gjithë shpirt dhe menjëherë ftesës së Shpëtimtarit. Me sytë të ngulitur te Jezusi, ai zbriti nga barka dhe në mënyrë të mrekullueshme eci mbi ujëra. Vetëm kur vështrimi i tij u largua për shkak të erës dhe të valëve, ai u frikësua dhe filloi të fundosej.

Ne mund të bekohemi që ta mposhim frikën tonë dhe ta forcojmë besimin tonë kur e ndjekim udhëzimin e Zotit: “Shihni tek unë në çdo mendim; mos dyshoni, mos kini frikë” (DeB 6:36).

Ndërtoni mbi Themelin e Krishtit

Helamani i këshilloi bijtë e tij, Nefin dhe Lehin: “Mbani mend, mbani mend se është mbi shkëmbin e Shëlbuesit tonë që është Krishti, biri i Perëndisë, që ju duhet të ndërtoni themelin tuaj; që kur djalli të çojë erërat e tij të fuqishme, po shigjetat e tij në shtjellë të erës, po, kur i gjithë breshëri i tij dhe furtuna e tij e fuqishme do të lëshohen mbi ju, nuk do të ketë fuqi mbi ju, që t’ju tërheqë në humnerën e mjerimit dhe të vuajtjes së pafund, për shkak të shkëmbit mbi të cilin jeni ndërtuar, që është një bazë e sigurt, një bazë mbi të cilën në qoftë se njerëzit ndërtojnë, nuk mund të bien” (Helamani 5:12).

Ordinancat dhe besëlidhjet janë blloqet ndërtues që i përdorim për ta ngritur jetën tonë mbi themelin e Krishtit dhe të Shlyerjes së Tij. Ne lidhemi në

mënyrë të sigurt te Shpëtimtari dhe së bashku me Të, ndërkohë që i marrim me denjësi ordinancat e hyjmë në besëlidhje, i kujtojmë e i nderojmë me besnikëri ato zotime të shenjta dhe bëjmë gjithçka mundemi për të jetuar në përputhje me detyrimet që kemi pranuar. Dhe ajo lidhje është burimi i forcës dhe qëndrueshmërisë shpirtërore në të gjitha stinët e jetës sonë.

Ne mund të bekohemi që ta përmbajmë frikën tonë, ndërkohë që i vendosim pa u lëkundur dëshirat dhe veprimet tona mbi themelin e sigurt të Shpëtimtarit nëpërmjet ordinancave dhe besëlidhjeve tona.

Shkoni Përpara me Besim te Krishti

Nefi shpalli: “Kështu që, ju duhet të shkoni përpara me një vendosmëri në Krisht[in], duke pasur një ndriçim të përkryer të shpresës dhe një dashuri për Perëndinë dhe për gjithë njerëzit. Prandaj, në qoftë se ju do të shkoni përpara, duke u ushqyer me bollëk mbi fjalën e Krishtit dhe të duroni deri në fund, vini re, kështu thotë Ati: Ju do të keni jetën e përjetshme” (2 Nefi 31:20).

Vetëpërmbajtja e disiplinuar, e përshkruar në këtë varg, është rrjedhoja e kuptueshmërisë shpirtërore, vegimit, këmbënguljes dhe durimit, si edhe e hirit të Perëndisë. Ushtrimi i besimit në emrin e shenjtit të Jezu Krishtit dhe tek ai emër, nënshtrimi me butësi ndaj

vullnetit të Tij dhe kohës së caktuar prej Tij në jetën tonë, si dhe dallimi me përulësi i dorës së Tij në të gjitha gjërat, prodhojnë gjërat paqësore të mbretërisë së Perëndisë, të cilat sjellin gëzim dhe jetë të përjetshme (shih DeB 42:61). Edhe kur hasim vështirësi dhe ndeshemi me pasiguritë e së ardhmes, ne mund të ngulmojmë plot gëzim e të jetojmë një “jetë . . . të paqte me çdo perëndishmëri dhe nder” (1 Timoteut 2:2).

Ne mund të bekohemi për ta përmbajtur frikën tonë kur marrim qëndresën, e cila vjen nga të mësuarit dhe të jetuarit e parimeve të ungjillit dhe nga të shkuarit përpara me vendosmëri nëpër shtegun e besëlidhjeve.

Frika nga Zoti

E ndryshme nga frika që zakonisht përjetojmë, por e lidhur me të, është ajo që shkrimet e shenjta e përshkruajnë si “frikë [e perëndishme]” (Hebrenjve 12:28) ose “frikë nga Zoti” (Jobit 28:28; Fjalët e Urta 16:6; Isaia 11:2–3). Në ndryshim me frikën nga bota, e cila krijon panik dhe ankth, frika nga Perëndia është një burim paqeje, sigurie dhe vetëbesimi.

Por si mund të jetë diçka që lidhet me frikën, lartësuese apo e dobishme nga ana shpirtërore?

Frika e drejtë që po përpiqem ta përshkruaj, përfshin një ndjenjë të thellë nderimi, respekti dhe mrekullimi për Zotin Jezu Krisht (shih Psalmeve 33:8; 96:4), bindjeje ndaj urdhërimeve të Tij (shih Ligji i Përtërirë 5:29; 8:6; 10:12; 13:4; Psalmeve 112:1) dhe pritjeje për Gjykimin Përfundimtar dhe për drejtësinë në dorën e Tij. Si rrjedhim, frika nga Perëndia rritet prej një të kuptuari të saktë të natyrës dhe misionit hyjnor të Zotit Jezu Krisht, prej një gatishmërie për t’ia nënshtruar vullnetin tonë vullnetit të Tij dhe prej një diturie

që çdo burrë e çdo grua do të jenë të përgjegjshëm për mëkatet e tyre vetjake në Ditën e Gjykimit (shih DeB 101:78; Nenet e Besimit 1:2).

Sic e vërtetojnë shkrimet e shenja, frika nga Perëndia “është fillimi i njohjes” (Fjalët e Urta 1:7), një “mësim diturie” (Fjalët e Urta 15:33), një “siguri e madhe” (Fjalët e Urta 14:26) dhe “një burim jete” (Fjalët e Urta 14:27).

Ju lutem vini re që frika nga Perëndia lidhet pazgjidhshmërisht me një kuptueshmëri të Gjykimit Përfundimtar dhe të përgjegjshmërisë sonë individuale për dëshirat, mendimet, fjalët e veprat tona (shih Mosia 4:30). Frika nga Zoti nuk është një ankth ngurrues rreth hyrjes në praninë e Tij për t’u gjykuar. Nuk besoj aspak që ne do të kemi frikë prej Tij. Përkundrazi, është mundësia në praninë e Tij e përballjes me gjërat siç janë në të vërtetë rreth vetes sonë dhe të pasurit e “një njohuri[e] të përsosur” (2 Nefi 9:14; shih Alma 11:43) për të gjitha arsyetimet, shtirjet dhe vetëmashtrimet tona. Përfundimisht, ne do të lihem pa asnjë justifikim.

Çdo njeri që ka jetuar ose ende do të jetojë në tokë, “do të sille[t] të qëndrojnë para shufrës së Perëndisë, që të gjykohe[t] prej tij sipas veprave

të [tij ose të saj], qofshin ato të mira ose të liga” (Mosia 16:10). Nëse dëshirat tona kanë qenë për drejtësinë dhe veprat tona të mira, atëherë shufra e gjykimit do të jetë e këndshme (shih Jakobi [LiM] 6:13; Enosi 1:27; Moroni 10:34). Dhe në ditën e fundit ne do të “shpërblehe[m] me drejtësi” (Alma 41:6).

Anasjelltas, nëse dëshirat tona kanë qenë për të ligën dhe veprat tona të këqija, atëherë shufra e gjykimit do të jetë një shkak frikësimi. “Ne nuk do të guxojmë të shikojmë drejt Perëndisë tonë; dhe ne do të ishim shumë të gëzuar po të mund të urdhëronim shkëmbinjte dhe malet të binin mbi ne që të na fshihnin nga prania e tij” (Alma 12:14). Dhe në ditën e fundit ne do ta “kel[m] shpërblimin [tonë] të së keqes” (Alma 41:5).

Sikurse përmbledhet te Predikuesi: “Ki frikë nga Perëndia dhe respekto urdhërimet e tij, sepse kjo është tërësia e njeriut’.

Sepse Perëndia do të vërë të gjykohe[t] çdo vepër, edhe çdo gjë që është fshehur, qoftë e mirë apo e keqe” (Predikuesit 12:13–14).

Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, frika nga Perëndia e shpërndan

frikën njerëzore. Ajo madje e nënshtron shqetësimin mundës që ne kurrë mund të mos jemi aq të mirë shpirtërisht dhe kurrë nuk do të ndihemi në lartësinë e kërkesave dhe pritshmërive të Zotit. Me të vërtetë, ne nuk mund të jemi aq të mirë apo të ndihemi në lartësinë e duhur duke u mbështetur vetëm tek aftësia dhe arritja jonë. Veprat dhe dëshirat tona, të vetme, nuk mund të na shpëtojnë. “Pas gjithçkaje që ne mund të bëjmë” (2 Nefi 25:23), ne shpëtohem vetëm nëpërmjet mëshirës dhe hirit, të vëna në dispozicion nëpërmjet flijimit shlyes, të pafundëm e të përjetshëm, të Shpëtimtarit (shih Alma 34:10, 14). Sigurisht, “ne besojmë se nëpërmjet Shlyerjes së Krishtit, i gjithë njerëzimi mund të shpëtohet, me anë të bindjes ndaj ligjeve dhe ordinancave të ungjillit” (Nenet e Besimit 1:3).

Frika nga Perëndia është e dashur dhe besuese tek Ai. Kur e kemi frikë Perëndinë në mënyrë më tërësore, ne e duam Atë në mënyrë më të përsosur. Dhe “dashuria e përkryer zhdruk çdo frikë” (Moroni 8:16). Unë premtos se drita e shkëlqyeshme e frikës nga Perëndia do t’i largojë hijet e errëta të frikës njerëzore (shih DeB 50:25) kur shohim te Shpëtimtari, ndërtojmë mbi Të si themelin tonë dhe shkojmë përpara në shtegun e Tij të besëlidhjes me zotim të përkushtuar.

Dëshmia dhe Premtimi

Unë e dua dhe e nderoj Zotin. Fuqia dhe paqja e Tij janë të vërteta. Ai është Shëlbuesi ynë dhe unë dëshmoj se Ai jeton. Dhe për shkak të Tij, zemra jonë nuk ka nevojë të tronditet ose frikësohet (shih Gjoni 14:27) dhe ne vërtet do të bekohemi që ta përmbajmë frikën tonë. Unë dëshmoj për këtë në emrin e shenjtë dhe të shenjtëruar të Jezu Krishtit, amen. ■

Nga Plaku D. Tod Kristoferson,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Përse Martesa, Përse Familja

Një familje, e ngritur mbi martesën e një burri dhe të një gruaje, siguron vendosjen më të mirë që plani i Perëndisë të jetë plot gjallëri.

Mbi Portën e Madhe Perëndimore të Abacisë të famshme Uestminster në Londër të Anglisë qëndrojnë statujat e 10 martirëve të krishterë të shekullit të 20-të. Përfshirë mes tyre është Ditrih Bonhëferi, një teolog i shkëlqyer gjerman, i lindur në vitin 1906.¹ Bonhëferi u bë një kritikues i hapur i diktaturës naziste dhe i trajtimit prej saj të judenjve dhe njerëzve të tjerë. Ai u burgos për kundërshtimin e tij aktiv dhe më së fundi u ekzekutua në një kamp përqendrimi. Bonhëferi ishte një shkrimtar prodhimtar dhe disa

prej pjesëve të tij më të njohura janë letra të cilat rojet që e simpatizonin, e ndihmuan t'i nxirrte jashtë burgut, që më vonë u botuan si *“Letters and Papers from Prison”* [*“Letra dhe Shkrime nga Burgu”*].

Një prej atyre letrave ishte për mbesën e tij përpara martesës së saj. Ajo përfshiu këto ide domethënëse: “Martesa është më shumë sesa dashuria juaj për njëri-tjetrin. . . . Në dashurinë tuaj, ju shihni vetëm dy qeniet tuaja në botë, por në martesë ju jeni një hallkë në zinxhirin e brezave, të cilën Perëndia e shkakton të vijë e të largohet sipas lavdisë së tij dhe e thërret në mbretërinë e tij. Në dashurinë tuaj, ju shihni vetëm qiellin e vetë lumturisë suaj, por në martesë ju vendoseni në një pozitë përgjegjësie kundrejt botës dhe njerëzimit. Dashuria juaj është vetë zotërimi juaj privat, por martesa është më shumë sesa diçka vetjake – ajo është një gjendje, një detyrë. Ashtu sikurse është kurora, dhe jo thjesht vullneti për të sunduar, që e bën mbretin, po ashtu është martesa, dhe jo thjesht dashuria juaj për njëri-tjetrin, që ju bashkon së bashku në sytë e Perëndisë dhe të njeriut. . . . Prandaj

dashuria vjen nga ju, por martesa nga lart, nga Perëndia.”²

Në çfarë mënyre martesa midis një burri dhe një gruaje e tejkalon dashurinë e tyre për njëri-tjetrin dhe vetë lumturinë e tyre që të bëhet “një pozitë përgjegjësie kundrejt botës dhe njerëzimit”? Në çfarë kuptimi vjen ajo “nga lart, nga Perëndia”? Që ta kuptojmë, ne duhet të kthehemi te fillimi.

Profetët kanë zbuluar se fillimisht ne ekzistim si inteligjenca dhe që na u dha formë, ose na u dhanë trupa shpirtërorë, nga Perëndia, duke u bërë kështu fëmijët e Tij shpirtërorë – bijtë dhe bijat e prindërve qiellorë.³ Erdhi një kohë në këtë ekzistencë paratokësore të shpirtëve kur, në çuarjen më tej të dëshirës së Tij që ne të “mund të kish[im] privilegjin që të përparon[im] si ai vetë”⁴, Ati ynë Qiellor përgatiti një plan që ta mundësonte këtë gjë. Në shkrimet e shenjta atij i jepen emra të ndryshëm, duke përfshirë “plani i shpëtimit”⁵, “plani [i] madh [i] lumturisë”⁶ dhe “plan[i] i shëlbimit[t]”⁷. Dy qëllimet kryesore të planit iu shpjeguan Abrahamit në këto fjalë:

“Dhe atje qëndroi një mes tyre, që ishte sikurse Perëndia, dhe ai u tha atyre që ishin me të: Ne do të zbrisim, sepse ka hapësirë atje, dhe do të marrim prej këtyre materialeve [dhe] ne do të bëjmë një tokë në të cilën këta [shpirtra] të mund të banojnë;

Dhe ne do t'i provojmë me këtë, për të parë nëse ata do t'i bëjnë të gjitha gjërat që Zoti, Perëndia i tyre, do t'i urdhërojë;

Dhe ata që e ruajnë gjendjen e parë, atyre do t'u shtohet; . . . dhe ata që e ruajnë gjendjen e tyre të dytë, do të kenë lavdi të shtuar mbi kokat e tyre përherë e përgjithmonë.”⁸

Falë Atit tonë Qiellor, ne ishim bërë tashmë qenie shpirtërore. Tani Ai po na ofronte një shteg që ta plotësonim ose

përsosnim atë qenie. Shtimi i elementit fizik është thelbësor ndaj plotësisë së qenies dhe lavdisë që gëzon Perëndia Vetë. Nëse, ndërkohë që ishim me Perëndinë në botën shpirtërore paratokësore, ne do të binim dakord të merrnim pjesë në planin e Tij – ose me fjalë të tjera të “rua[nim] gjendjen [tonë të] parë” – neve do të “na shtohel[j]” me një trup fizik kur të vinim të banonim në tokën që Ai e krijoi për ne.

Nëse, atëherë, në udhën e ekzistencës sonë tokësore, ne zgjidhnim të “bë[nim] të gjitha gjërat që Zoti, Perëndia [ynë], do [të na] urdhëro[nte]”, ne do ta kishim ruajtur “gjendjen [tonë të dytë]”. Kjo do të thotë që, nëpërmjet zgjedhjeve tona, ne do t’i tregonim Perëndisë (dhe vetes sonë) zotimin dhe aftësinë tonë për ta jetuar ligjin e Tij çelestial, ndërkohë që ishim jashtë pranisë së Tij dhe në një trup fizik me të gjitha fuqitë, orekset dhe pasionet e tij. A mund ta frenonim mishin me qëllim që të bëhej një mjet, në vend që të bëhej zotëruesi i shpirtit? A mund të na mirëbesoheshin, si në kohë ashtu edhe në përjetësi, fuqitë e perëndishme, përfshirë fuqinë e krijimit të jetës? A do ta mposhtnim ne si individë ligësinë? Ata që e bënin, do të “k[ishin] lavdi të shtuar mbi kokat e tyre përherë e përgjithmonë” – një aspekt shumë i rëndësishëm i asaj lavdie do të ishte një trup fizik i ringjallur, i pavdekshëm dhe i përlëvduar.⁹ S’është çudi që ne “lësh[uam] britma gëzimi” për këto mundësi dhe premtime të mrekullueshme.¹⁰

Nevojiten të paktën katër gjëra për suksesin e këtij plani hyjnor:

Së pari, ishte Krijimi i tokës si vendi ynë i banimit. Cilatdo qofshin hollësitë e procesit të krijimit, ne e dimë se nuk ishte i rastësishëm, por që u drejtua nga Perëndia, Ati, dhe u vu në zbatim nga Jezu Krishti – “të gjitha gjërat u

bënë me anë të tij, dhe pa atë nuk u bë asnjë nga ato që u bëjnë”¹¹.

Së dyti, është gjendja e vdekshmërisë. Adami dhe Eva vepruan për të gjithë ata që kishin zgjedhur të merrnin pjesë në planin e madhërishëm të Atit për lumturinë.¹² Rënia e tyre krijoi kushtet e nevojshme për lindjen tonë fizike dhe për një përvojë dhe të mësuar në vdekshmëri jashtë pranisë së Perëndisë. Me Rënieën erdhi një ndërgjegjësim për të mirën e të ligën dhe fuqia e dhënë nga Perëndia për të zgjedhur.¹³ Më së fundi, Rënia solli në dritë vdekjen fizike që nevojitej për ta bërë kohën tonë në vdekshmëri të përkohshme, me qëllim që ne të mos jetonim përgjithmonë në mëkatet tona.¹⁴

Së treti, është shëlbimi nga Rënia. Ne e kuptojmë rolin e vdekjes në planin e Atit tonë Qiellor, por ai plan do të anulohet pa njëfarë mënyre për ta mposhtur vdekjen deri në fund, si fizike ashtu edhe shpirtërore. Kështu, një Shëlbues, Biri i Vetëmlindur i Perëndisë, Jezu Krishti, vuajti dhe vdiq që të shlyente për shkeljen e Adamit dhe të Evës, duke siguruar në këtë mënyrë ringjallje dhe pavdekësi për të gjithë. Dhe përderisa askush prej nesh nuk do të ketë qenë përsosurisht dhe vazhdimisht i bindur ndaj ligjit të ungjillit, Shlyerja e Tij gjithashtu na shëlbbon ne nga vetë mëkatet tona me kushtin e pendimit. Me hirin shlyes të Shpëtimtarit, që siguron falje për mëkatet dhe shenjtërim të shpirtit,

ne mund të lindemi përsëri shpirtërisht dhe të pajtohemi me Perëndinë. Vdekja jonë shpirtërore – veçimi ynë nga Perëndia – do të marrë fund.¹⁵

Së katërti, dhe së fundi, është vendosja për lindjen tonë fizike dhe rilindjen e mëpasshme shpirtërore në mbretërinë e Perëndisë. Që vepra e Tij të ketë sukses për të na “ekzaltuar [me të]”¹⁶, Perëndia shuguroi që burrat e gratë duhej të martoheshin dhe të lindnin fëmijë, duke krijuar në këtë mënyrë, në bashkëpunim me Perëndinë, trupat fizikë që janë kyç për provën e vdekshmërisë dhe që janë thelbësorë për lavdinë e përjetshme me Të. Ai gjithashtu shuguroi që prindërit duhej të krijonin familje dhe t’i ritrinin fëmijët e tyre në dritë e të vërtetë,¹⁷ duke i udhëhequr ata drejt një shprese në Krishtin. Ati na urdhëron:

“Mëso[juani] këto gjëra lirisht fëmijëve [tuaj], duke thënë:

Se . . . për aq sa ju u lindët në botë me anë të ujit dhe gjakut, dhe shpirtit, që unë e kam bërë, dhe kështu u bëtë nga pluhuri një shpirt i gjallë, po kështu ju do të lindeni përsëri në mbretërinë e qiellit, prej ujit dhe prej Shpirtit [të Shenjtë], dhe të pastroheni me anë të gjakut, madje gjakut të të Vetëmlindurit tim; që ju të mund të shenjtëroheni nga gjithë mëkati dhe të gëzoni fjalët e jetës së përjetshme në këtë botë dhe jetën e përjetshme në botën që vjen, madje lavdi të pavdekshme.”¹⁸

Duke e ditur përse u larguam nga prania e Atit tonë Qiellor dhe çfarë kërkohet të kthehemi dhe të ekzaltohemi me Të, bëhet shumë e qartë se asgjë që lidhet me kohën tonë në tokë nuk mund të jetë më e rëndësishme sesa lindja fizike dhe rilindja shpirtërore, dy kushte paraprake për jetë të përjetshme. Kjo është, duke përdorur fjalët e Ditrih Bonhëferit, “detyr[a]” e martesës, “pozit[a e] përgjegjësi[së] kundrejt . . . njerëzimit”, që e përmbush ky institucion hyjnor “nga lart, nga Perëndia”. Është “hallk[a] në zinxhirin e brezave”, si këtu dhe pas kësaj jete – rendi i qiellit.

Një familje, e ngritur mbi martesën e një burri dhe të një gruaje, siguron vendosjen më të mirë që plani i Perëndisë të jetë plot gjallëri – vendosjen për lindjen e fëmijëve që vijnë nga Perëndia në pastërti e pafajësi dhe mjedisin për të mësuarin dhe përgatitjen që do t’iu nevojitet për një jetë të suksesshme në vdekshmëri dhe për jetë të përjetshme në botën që do të vijë. Një numër minimal familjesh, të ndërtuara mbi bazën e martesave të tilla, është jetik që shoqëritë të mbijetojnë e lulëzojnë. Kjo është arsyeja përse komunitetet dhe kombet në përgjithësi e kanë nxitur e mbrojtur martesën dhe familjen si institucione të privileguara. Ajo nuk ka qenë asnjëherë thjesht rreth dashurisë dhe lumturisë së të rriturve.

Argumentimi i shkencës shoqërore në favor të martesës dhe familjeve që kryesohen nga një burrë e një grua të martuar, është bindës.¹⁹ Dhe kështu, “ne paralajmërojmë se shpërbërja e familjes do të sjellë mbi individët, komunitetet dhe kombet fatkeqësitë e parashikuara nga profetët e lashtë dhe modernë”²⁰. Por shpalljet tona për rolin e martesës dhe të familjes mbështeten jo mbi shkencën shoqërore, por mbi të vërtetën se ato janë krijimi i Perëndisë.

Është Ai që në fillim krijoi Adamin dhe Evën sipas shëmbëlltyrës së Tij, mashkullin e femrën, dhe i bashkoi ata si bashkëshort e bashkëshorte për t’u bërë “një mish” dhe për t’u shumëzuar e për ta mbushur tokën.²¹ Çdo individ e mbart në vetvete shëmbëlltyrën hyjnore, por është në bashkimin martesor të mashkullit e femrës si një të vetëm, që ata ndoshta fitojnë kuptimin më të plotë të faktit që ne jemi bërë sipas shëmbëlltyrës së Perëndisë – mashkull e femër. As ne, as ndonjë tjetër njeri i vdekshëm nuk mund ta ndryshojë këtë rend hyjnor të martesës. Ai nuk është një shpikje njerëzore. Një martesë e tillë është me të vërtetë “nga lart, nga Perëndia” dhe është po aq pjesë e planit të lumturisë, sa ç’është Rënia dhe Shlyerja.

Në botën paratokësore, Luciferi ngriti krye kundër Perëndisë e planit të Tij dhe kundërshtimi i tij veçse rritet në fuqishmëri. Ai lufton që ta shkruajë martesën dhe formimin e familjeve dhe atje ku martesat e familjet formohen, ai bën gjithçka mundet për t’i prishur ato. Ai e sulmon gjithçka që është e shenjtë rreth seksualitetit njerëzor, duke e shpëputur atë prej kontekstit të martesës me një rreshtim në dukje të pafundmë të mendimeve dhe veprimeve të pamoralshme. Ai përpiqet t’i bindë burrat dhe gratë se përparësitë e martesës dhe të familjes mund të shpërfillen ose braktisen, apo të paktën të bëhen të varura ndaj karrierave, arritjeve të tjera dhe kërkesës për vetëpërmbushje dhe autonomi individuale. Sigurisht kundërshtari kënaqet kur prindërit e lënë pas dore mësimdhënien dhe ushtrimin e fëmijëve të tyre që të kenë besim te Krishti dhe të linden përsëri shpirtërisht. Vëllezër e motra, shumë gjëra janë të mira, shumë gjëra janë të rëndësishme, por vetëm disa gjëra janë thelbësore.

T’i shpallim të vërtetat themeltare që lidhen me martesën e familjen, nuk do të thotë që nuk i vlerësojmë ose i pakësojmë sakrificat dhe sukseset e atyre për të cilët gjendja ideale nuk është një realitet i tanishëm. Disave prej jush ju është mohuar bekimi i martesës për arsye që përfshijnë një mungesë të kandidatëve të suksesshëm, tërheqje fizike ndaj së njëjtës gjini, paaftësi fizike apo mendore ose thjesht një frikë ndaj dështimit që, të paktën për çastin, hedh hije mbi besimin. Ose ju mund të jeni martuar, por ajo martesë mbaroi dhe jeni lënë që t’ia dilni mbanë të vetëm asaj që dy veta së bashku mezi mund t’ia dalin. Disa prej jush që janë të martuar, nuk mund të lindin fëmijë pavarësisht nga dëshirat mbisunduese dhe lutjet përgjëruese.

Edhe pse kështu, çdo njeri ka dhurata; çdo njeri ka talente; çdo njeri mund të japë ndihmesë në shpалosjen e planit hyjnor në secilin brez. Shumë prej asaj që është e mirë, shumë prej asaj që është thelbësore – madje nganjëherë gjithçka që është e nevojshme për tani – mund të arrihet edhe në rrethana më pak nga idealet. Kaq shumë prej jush po bëni gjithçka që mundeni. Dhe kur ju që mbani barrët më të rënda të vdekshmërisë, ngriheni në mbrojtje të planit të Perëndisë për ekzaltimin e fëmijëve të Tij, ne të gjithë jemi gati për të marshuar. Me vetëbesim ne dëshmojmë se Shlyerja e Jezu Krishtit e ka paraprirë dhe, më së fundi, do ta dëmshpërblejë gjithë mungesën e mundësive dhe humbjen për ata që kthehen tek Ai. Askush nuk është i paracaktuar që të marrë më pak sesa gjithçka që Ati ka për fëmijët e Tij.

Një nënë e re në moshë kohët e fundit më tregoi në mirëbesim për ankthin e saj rreth të qenit e paaftë për ta plotësuar këtë thirrje nga më të mëdhatë e thirrjeve. Ndjeva se çështjet

që e shqetësonin atë, ishin të vogla dhe nuk kishte nevojë të shqetësohej; ajo po e bënte gjithçka mirë. Por e dija se ajo vetëm donte ta kënaqte Perëndinë dhe ta nderonte mirëbesimin e Tij. I ofrova fjalë për ta siguruar përsëri dhe në zemrën time u luta që Perëndia, Ati i saj Qiellor, do ta mbështeste atë me dashurinë e Tij dhe me dëshmimin e miratimit të Tij, teksa ajo po e kryen punën e Tij.

Ajo është lutja ime për të gjithë ne sot. Gjetshim ne secili miratim në sytë e Tij. Lulëzofshin martesat e përparofshin familjet dhe, qoftë nëse fati ynë është një plotësi e këtyre bekimeve në vdekshmëri apo jo, sjellte hiri i Zotit lumturi tani dhe besim në premtimet e sigurta që do të vijnë. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih Kevin Rudd, "Faith in Politics", *The Monthly*, tetor 2006, themonthly.com.au/monthly-essays-kevin-rudd-faith-politics--300.
2. Dietrich Bonhoeffer, *Letters and Papers from Prison*, bot. Eberhard Bethge (1953), f. 42–43.
3. Shih, për shembull, Psalmeve 82:6; Veprat e Apostujve 17:29; Hebrenjve 12:9; Doktrina e Besëlidhje 93:29, 33; Moisiu 6:51; Abraham 3:22. Profeti Jozef Smith dha këtë hollësi: "Parimet e para të njeriut janë vetëkristuese me Perëndinë. Vetë Perëndia, duke konstatuar se ishte në mes të shpirtave [ose inteligjencave] dhe të lavdisë, sepse ai ishte më inteligjent, e pa me vend të krijonte ligje sipas të cilave pjesa tjetër të mund të kishte privilegjin që të përparonte si ai vetë. . . . Ai ka fuqinë që të krijojë ligje për të udhëzuar inteligjencat më të dobëta, që ata të mund të ekzaltohen me atë vetë" (*Mësimet e Presidentëve të Kishës: Jozef Smith* [2009], f. 220).
4. *Mësimet: Jozef Smith*, f. 220.
5. Alma 24:14.
6. Alma 42:8.
7. Alma 12:25; shih edhe vargjet 26–33.
8. Abraham 3:24–26.
9. Profeti Jozef Smith ofroi këtë thënie përmbledhëse: "Projekti i Perëndisë përpara themelimit të botës ishte që ne duhet të merrnim tabernakuj [trupaj], që nëpërmjet besnikërisë ne duhet të kapërcejmë dhe kështu të sigurojmë një ringjallje nga

vdekja, duke siguruar në këtë mënyrë lavdi, nder, fuqi dhe sundim". Profeti gjithashtu tha: "Ne erdhëm në këtë botë që të mund të kemi një trup dhe ta paraqesim atë të dëlirë përpara Perëndisë në mbretërinë çelestiale. Parimi i madh i lumturisë qëndron në pasjen e një trupi. Djalli nuk ka trup, dhe ky është dënimi i tij. Ai kënaqet kur mund të sigurojë tabernakullin e njeriut dhe, kur u dëbua nga Shpëtimtari, ai kërkoi të shkonte në tufën e derrave, duke treguar se ai do të parapëlqente trupin e një derri se sa të mos kishte fare. Të gjitha qeniet që kanë trupa, kanë fuqi mbi ato që nuk kanë" (*Mësimet: Jozef Smith*, f. 221–222).

10. Jobit 38:7.
11. Gjoni 1:3; shih edhe Doktrina e Besëlidhje 76:23–24.
12. Shih 1 Korintasve 15:21–22; 2 Nefi 2:25.
13. Shih 2 Nefi 2:15–18; Alma 12:24; Doktrina e Besëlidhje 29:39; Moisiu 4:3. Jozef Smithi tha: "Të gjithë personat kanë të drejtën e lirisë së tyre të zgjedhjes, pasi kështu e ka shuguruar [atë] Perëndia. Ai i ka bërë njerëzit agjentë moralë dhe u ka dhënë fuqinë të zgjedhin të mirën ose të ligën; të kërkojnë atë që është e mirë, duke ndjekur shtegun e shenjtërisë në këtë jetë, që sjell paqe të mendjes dhe gëzim në Frymën e Shenjtë këtu, dhe një plotësi të gëzimit dhe lumturisë në anën e Tij të djathtë në jetën e përtejme; ose të ndjekin një drejtim të lig, duke vazhduar në mëkat dhe rebelim kundër Perëndisë, duke sjellë në këtë mënyrë dënim për shpirtat e tyre në këtë jetë dhe një humbje të përjetshme në botën që do të vijë." Profeti gjithashtu vuri në dukje: "Satani nuk mund të na joshë me anë të ndjelljeve të tij, veç nëse ne në zemrën tonë miratojmë dhe jepemi. Krijimi ynë është i tillë që ne mund t'i rezistojmë djallit; nëse nuk do të krijohehim në këtë mënyrë, ne nuk do të ishim veprimtarë të lirë" (*Mësimet: Jozef Smith*, f. 223–224.)
14. Shih Zanafilla 3:22–24; Alma 42:2–6; Moisiu 4:28–31.
15. Edhe ata që nuk pendohen, shëllohen nga

vdekja shpirtërore nëpërmjet Shlyerjes në kuptimin që ata vijnë përsëri në praninë e Perëndisë për Gjykimin Përfundimtar (shih Helamani 14:17; 3 Nefi 27:14–15).

16. *Mësimet: Jozef Smith*, f. 220.
17. Shih Doktrina e Besëlidhje 93:36–40.
18. Moisiu 6:58–59.
19. Njerëzit mund të jenë besnikë ndaj njërit-tjetrit në marrëdhëniet jomartësore dhe fëmijët mund të lindin e rriten nganjëherë në mënyrë mjaft të suksesshme, në mjedis të ndryshme nga një familje me dy prindër të martuar. Por si mesatare dhe në shumicën e rasteve, prova e përfitimeve shoqërore të martesës dhe të rezultateve krahasimisht më epnore për fëmijët në familje të drejtuara nga një burrë e një grua të martuar, është e zgjeruar. Nga ana tjetër, kostot shoqërore dhe ekonomike të asaj që një komentues e quan "largimi mbarëbotëror nga familja", peshojnë gjithnjë e në rritje mbi shoqërinë. Nikolas Ebershtadi kategorizon rëniet mbarëbotërore të martesave dhe të lindjeve të fëmijëve dhe prirjet përpara u përket shtëpive pa etër e divorcit, dhe vëzhgon: "Ndikimi i dëmshëm mbi numrin aspak të parëndësishëm të fëmijëve të varfëruar nga largimi prej familjes është tashmë mjaft i qartë. Po ashtu është roli dëmtesues i divorcit dhe i lindjes së fëmijëve jashtë martesës në përqesimin e pabarazive në të ardhura dhe të hendekut të pasurisë – për shoqërinë si e tërë, por veçanërisht për fëmijët. Po, fëmijët përshatën shpejt dhe të tjera si kjo. Por largimi nga familja në mënyrën më të sigurt rëndon mbi kurrrizin e të rinjve që janë të cenueshëm. I njëjti largim gjithashtu ka ndërlikime të pafalshme për të moshuarit që janë të cenueshëm." (Shih "The Global Flight from the Family", *Wall Street Journal*, 21 shkurt 2015; wsj.com/articles/nicholas-eberstadt-the-global-flight-from-the-family-1424476179.)
20. "Familja: Një Proklamata drejtuar Botës", *Liahona*, nëntor 2010, f. 129.
21. Shih Zanafilla 1:26–28; 2:7, 18, 21–24; 3:20; Moisiu 2:26–28; 3:7–8, 18, 20–24; 4:26.

Nga Plaku Uilford W. Andersen,
i Të Shtatëdhjetëve

Muzika e Ungjillit

Muzika e ungjillit është ndjenja e gëzueshme shpirtërore që vjen nga Fryma e Shenjtë. Ajo sjell një ndryshim të zemrës.

Vite më parë dëgjova një intervistë në radio të një mjeku të ri, i cili punonte në një spital në fisin e indianëve navaho. Ai tregoi një përvojë që e pati një natë kur një burrë i moshuar nga fisi i indianëve të Amerikës, me flokë të gjata, të thurura gërshet, erdhi në dhomën e urgjencës. Mjeku i ri mori dosjen e tij, iu afrua burrit dhe tha: “Si mund t’ju ndihmoj?” Plaku e hodhi vështrimin drejt përpara dhe nuk tha asgjë. Mjeku, duke u ndier disi i paduruar, u përpoq përsëri. “Nuk mund t’ju ndihmoj nëse nuk më flisni”, tha ai. “Më thoni përse keni ardhur në spital.”

Atëherë plaku e pa atë dhe tha: “A vallëzon?” Teksa mjeku i ri përsiaste pyetjen e çuditshme, i erdhi ndërmend që ndoshta pacienti i tij ishte një shërues popullor i fisit, i cili, sipas zakoneve të lashta të fiseve, përpiqej t’i shëronte të sëmurët nëpërmjet këngës dhe vallëzimit, në vend të mjekimeve të dhëna nga mjekët.

“Jo”, tha mjeku, “nuk vallëzoj. A vallëzoni ju?” Plaku pohoi me kokë. Atëherë mjeku e pyeti: “A mund të më mësoni të vallëzoj?”

Përgjigja e plakut, për shumë vite, më ka bërë që të mendohem thellë. “Unë mund të të mësoj të vallëzosh”, tha ai, “por ti duhet ta dëgjosh muzikën.”

Nganjëherë në shtëpitë tona, ne i japim mësim me sukses hapat e vallëzimit, por nuk jemi po aq të suksesshëm që t’i ndihmojmë pjesëtarët e familjes sonë që ta dëgjojnë muzikën. Dhe siç e dinte mirë shëruesi i moshuar popullor, është e vështirë të vallëzosh pa muzikë. Vallëzimi pa muzikë është i çuditshëm dhe i paplotë – madje i sikletshëm. A e keni provuar ndonjëherë?

Në seksionin 8 të Doktrinës e Besëlidhjeve, Zoti i dha mësim Jozef Smithit dhe Oliver Kaudërit: “Po, vër re, unë do të të them në mendjen tënde dhe në zemrën tënde, me anë të Frymës

së Shenjtë, që do të vijë mbi ty dhe që do të banojë në zemrën tënde” (vargu 2). Ne i mësojmë hapat e vallëzimit me mendjen tonë, por e dëgjojmë muzikën me zemrën tonë. Hapat e vallëzimit të ungjillit janë gjërat që ne i bëjmë; muzika e ungjillit është ndjenja e gëzueshme shpirtërore që vjen nga Fryma e Shenjtë. Ajo sjell një ndryshim të zemrës dhe është burimi i të gjitha dëshirave të drejta. Hapat e vallëzimit kërkojnë disiplinë, por gëzimi i vallëzimit do të përjetohet vetëm kur ne arrijmë ta dëgjojmë muzikën.

Ka nga ata që i përqeshin anëtarët e Kishës për gjërat që ne i bëjmë. Është e kuptueshme. Njerëzit që vallëzojnë shpesh, iu duken të çuditshëm apo të sikletshëm ose, për të përdorur një term nga shkrimet e shenjta, “[të veçantë]” (1 Pjetër 2:9) atyre që nuk mund ta dëgjojnë muzikën. A e keni ndaluar ndonjëherë makinën tuaj te drita e kuqe e një semafori, pranë një makine ku shoferi po kërcen e këndon me sa ka fuqi – por ju s’mund të dëgjoni asgjë ngaqë dritaret tuaja janë të mbyllura? A nuk u duk ai paksa i veçantë? Nëse fëmijët tanë i mësojnë hapat e vallëzimit

pa mësuar ta dëgjojnë dhe ta ndiejnë muzikën e bukur të ungjillit, ata, me kalimin e kohës, nuk do të ndihen rehat me vallëzimin dhe ose do ta lënë fare vallëzimin ose, pothuajse po aq e keq, do të vazhdojnë të vallëzojnë vetëm për shkak të shtytjes që ndiejnë nga të tjerët, të cilët po vallëzojnë përreth tyre.

Sfida për të gjithë ne që përpiqemi ta japin mësim ungjillin, është që ta zgjerojmë programin mësimor përtej thjesht hapave të vallëzimit. Lumturia e fëmijëve tanë varet nga aftësia e tyre për ta dëgjuar dhe dashur muzikën e bukur të ungjillit. Si e bëjmë ne këtë?

Së pari, ne duhet ta mbajmë vetë jetën tonë të përputhur me frekuencën e duhur shpirtërore. Dikur në ditët e shkuara, përpara epokës dixhitale, ne e gjenim stacionin tonë të parapëlqyer të radios duke e rrotulluar me kujdes butonin e radios derisa të përputhej përsosurisht me frekuencën e stacionit. Teksa i afrohem numrit, ne mund të dëgjonim vetëm zhurma. Por, kur më në fund e bënim përputhjen e përpiktë, muzika jonë e parapëlqyer mund të dëgjohej qartë. Në jetën tonë, ne duhet të përputhemi me frekuencën e duhur me qëllim që ta dëgjojmë muzikën e Shpirtit.

Kur e marrim dhuratën e Frymës së Shenjtë pas pagëzimit, ne mbushemi me muzikën qiellore që e shoqëron kthimin në besim. Zemrat tona ndryshohen dhe ne “nuk kemi më prirje të bëjmë keq, por të bëjmë mirë vazhdimisht” (Mosia 5:2). Por Shpirti nuk do ta durojë mosmirësinë apo krenarinë ose lakminë. Nëse e humbasim atë ndikim të brishtë në jetën tonë, harmonitë e çmuara të ungjillit mund të bëhen shpejt joharmonike dhe më së fundi mund të heshten. Alma bëri pyetjen tejpershkruese: “Në qoftë se ju keni ndier të këndonit këngën e dashurisë shëlbuese, unë do t’ju pyesja, a ndiheni kështu tani?” (Alma 5:26).

Prindër, nëse jeta jonë nuk përputhet me muzikën e ungjillit, na nevojitet ta vendosim atë në harmoni. Ashtu siç na mësoi Presidenti Tomas S. Monson tetorin e kaluar, ne duhet ta përsiatim shtegun e këmbëve tona (shih “Sheshoje Shtegun e Këmbëve të Tua”, *Liahona*, nëntor 2014, f. 86–88). Ne e dimë se si ta bëjmë atë. Ne duhet të ecim në të njëjtin shteg që ecëm kur fillimisht i dëgjuam meloditë qiellore të muzikës së ungjillit. Ne ushtrojmë besim te Krishti, pendohemi dhe marrim sakramentin; ne e ndiejmë më fuqimisht ndikimin e Frymës së Shenjtë; dhe muzika e ungjillit fillon të luhet përsëri në jetën tonë.

Së dyti, kur ne vetë mund ta dëgjojmë muzikën, duhet të bëjmë gjithçka mundemi për ta luajtur atë në shtëpitë tona. Ajo nuk është diçka që mund të na detyrohet ose të na jepet nëpërmjet forcës. “Asnjë fuqi apo ndikim nuk mund ose nuk duhet të mbahet me anë të [virtetit të] priftërisë” – ose me anë të virtetit të qenies atë ose nënë apo më trupmadhi ose më i dëgjuari – “veçse nëpërmjet bindjes, nëpërmjet durimit, nëpërmjet mirësjelljes e zemërbutësisë, . . . nëpërmjet dashurisë së pashtirur; [dhe] nëpërmjet mirësisë” (DeB 121:41–42).

Përse këto tipare do të çonin drejt fuqisë dhe ndikimit të shtuar në një shtëpi? Sepse ato janë tiparet që e ftojnë Shpirtin e Frymës së Shenjtë. Ato janë

tiparet që e përputhin zemrën tonë me muzikën e ungjillit. Kur ato janë të pranishme, hapat e vallëzimit do të kryhen në mënyrë më të natyrshme dhe më të gëzueshme nga të gjithë vallëzuesit në familje, pa nevojën e kërcënimeve apo të kanosjes ose detyrimit.

Kur fëmijët tanë janë të vegjël, ne mund t’u këndojmë atyre ninullën e dashurisë së pashtirur dhe kur ata janë kryeneçë e nuk pranojnë të shkojnë të flenë natën, neve mund të na nevojitet të këndojmë ninullën e durimit. Kur janë adoleshentë, ne mund të mos ua vëmë veshin zhangëllimës së debatimeve e kërcënimeve dhe, në vend të kësaj, të luajmë muzikën e bukur të bindjes – dhe ndoshta të këndojmë strofën e dytë të ninullës së durimit. Prindërit mund të luajnë në harmoni të përsosur njëri pas tjetrit tiparet e mirësjelljes dhe të zemërbutësisë. Ne mund t’i ftojme fëmijët tanë të këndojnë së bashku me ne njëzëri, ndërkohë që ushtrojmë mirësi kundrejt një fqinji që është nevojtar.

Nuk do të vijë e tëra njëherësh. Sikurse e di çdo muzikant i suksesshëm, kërkohet ushtrim i zellshëm për të luajtur muzikë të bukur. Nëse përpjekjet fillestare të bërjes së muzikës duken joharmonike dhe të stonuara, mbani mend se mungesa e harmonisë nuk mund të korrigohet me anë të kritikës. Mungesa e harmonisë në shtëpi është si errësira

në një dhomë. Ka pak vlerë ta qortojmë errësirën. Ne duhet ta *shpërndajmë* errësirën vetëm duke paraqitur dritën.

Ndaj, nëse baritonët në korin e familjes suaj kanë zë shumë të lartë dhe janë mbizotërues, ose nëse pjesa e violinave në orkestrën e familjes suaj është disi e çjerrë ose paksa e ashpër, apo nëse ata fyej të rrëmbyer janë jashtë harmonisë ose kontrollit, jini të durueshëm. Nëse nuk po e dëgjoni muzikën e ungjillit në shtëpinë tuaj, ju lutem kujtoni këto dy fjalë: *vazhdojeni ushtrimin*. Me ndihmën e Perëndisë, dita do të vijë kur muzika e ungjillit do ta mbushë shtëpinë tuaj me gëzim të papërshkrueshëm.

Edhe kur luhet siç duhet, muzika nuk do t'i zgjidhë të gjitha problemet tona. Ende do të ketë kreshendo [kulme] dhe dekreshendo [rënie] në jetën tonë, stakato [konflikte] dhe legato [harmoni]. E tillë është natyra e jetës në planetin tokë.

Por kur ne u shtojmë muzikë hapave të vallëzimit, ritmet nganjëherë të ndërlikuara të martesës dhe të jetës familjare, kanë prirje të zhvendosen drejt një baraspeshimi harmonik. Edhe sfidat tona më të vështira do të shtojnë tone të shumta vajtuese dhe motive emocionuese. Doktrinat e priftërisë do të fillojnë të pikojnë në shpirtrat tanë si vesat nga qielli. Fryma e Shenjtë do të jetë shoqëruesi ynë i vazhdueshëm dhe skeptri ynë – një drejtim i qartë drejt fuqisë dhe ndikimit – do të jetë një skeptër i pandryshueshëm i drejtësisë dhe së vërtetës. Dhe sundimi ynë do të jetë një sundim i përvetshëm. Dhe pa mënyra detyruese, ai do të rrjedhë te ne përherë e përgjithmonë (shih DeB 121:45–46).

Qoftë kështu në secilën prej jetëve tona dhe në secilën prej shtëpive tona, është lutja ime në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

Nga Plaku Dejl G. Renlund,
i Të Shtatëdhjetëve

Shenjtorët e Ditëve të Mëvonshme Vazhdojnë të Përpiqen

Kur ne përpiqemi, këmbëngulim dhe i ndihmojmë të tjerët të bëjnë të njëjtën gjë, ne jemi shenjtorë të vërtetë të ditëve të mëvonshme.

Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, në dhjetor 2013, bota vajtoi vdekjen e Nelson Mandelës. Pas 27 vitesh burgim për rolin e tij në luftën antiaparteid, Mandela ishte presidenti i parë i Afrikës së Jugut i zgjedhur në mënyrë demokratike. Falja e tij ndaj njerëzve që e kishin burgosur atë, ishte mahnitëse. Ai mori lëvdata dhe nderime të përbotshme.¹ Mandela vazhdimisht u përpoq t'i shmangte lëvdatat duke

thënë: “Unë nuk jam shenjtor – vetëm nëse mendoni se një shenjtor është një mëkatar që vazhdon të përpiqet”².

Kjo thënie – “një shenjtor është një mëkatar që vazhdon të përpiqet” – duhet t'i bindë dhe t'i nxitë anëtarët e Kishës. Ndonëse neve na drejtohen si “Shenjtorë të Ditëve të Mëvonshme”, ne ndonjëherë nuk ndihemi mirë me këtë përmendje. Termi *shenjtor* shpesh përdoret për të emërtuar ata që kanë arritur një gjendje të lartë shenjtërie ose madje përsosurie. Dhe ne e dimë krejtësisht mirë që nuk jemi të përsosur.

Megjithatë, teologjia jonë vërtet na mëson që ne mund të përsosemi “duke u mbështetur tërësisht” vazhdimisht dhe përherë në doktrinën e Krishtit: duke ushtruar besim në Të, duke u penduar, duke marrë sakramentin për të përtërirë besëlidhjet dhe bekimet e pagëzimit dhe duke e marrë Frymën e Shenjtë si një shoqërues të vazhdueshëm në një shkallë më të madhe. Ndërsa bëjmë kështu, ne bëhemi më shumë si Krishti dhe durojmë deri në fund.³ Me fjalë më të thjeshta, Perëndia

shqetësohet më tepër rreth asaj se kush jemi dhe kush po bëhemi, sesa kush ishim dikur.⁴ Ai shqetësohet që ne të vazhdojmë të përpiqemi.

Komedia *Si Ta Doni*, e shkruar nga dramaturgu anglez Uilliam Shekspir, përshkruan një ndryshim rrënjësor në jetën e personazhit. Vëllai më i madh përpiqet ta vrasë vëllanë e tij më të vogël. Edhe duke e ditur këtë, vëllai më i vogël e shpëton vëllanë e tij të lig nga vdekja e sigurt. Kur vëllai më i madh mëson për këtë dhembshuri të pamerituar, ai ndryshoi krejtësisht e përgjithmonë dhe pësoi atë që e quan “shndërrim”. Më vonë disa gra i afrohen vëllait më të madh dhe e pyetin: “A nuk ishe ti që kaq shpesh herë vërtet bëre pakte për ta vrasë [vëllanë tënd]?”

Vëllai më i madh përgjigjet: “Unë isha, por jo ai që jam tani. Nuk më vjen turp t’ju them se çfarë isha, që kur shndërrimi im është kaq i ëmbël për mua dhe më bën atë që jam tani.”⁵

Për ne, për shkak të mëshirës së Perëndisë dhe Shlyerjes së Jezu Krishtit, një ndryshim i tillë nuk është thjesht një trillim letrar. Nëpërmjet Ezekielit, Zoti shpalli:

“Po kështu pabesia e të pabesit nuk do ta rrëzojë ditën kur ai të largohet nga pabesia e tij. . . .

. . . Në rast se ai largohet nga mëkati i tij dhe kryen atë që është e ndershme dhe e drejtë,

. . . kthen pengun, kthen atë që ka vjedhur dhe ecën sipas statuteve të jetës, pa kryer paudhësi, ai me siguri ka për të jetuar. . . .

Asnjë nga mëkatet e kryera prej tij nuk do të kujtohet kundër tij; ai ka bërë atë që është e ndershme dhe e drejtë.”⁶

Në mëshirën e Tij, Perëndia premtori falje kur ne pendohemi dhe largohemi nga ligësia – kaq shumë sa mëkatet tona as nuk do të na përmenden më.

Për ne, për shkak të Shlyerjes së Krishtit dhe pendimit tonë, mund të shohim veprat tona të shkuara dhe të themi: “Unë isha, por jo ai që jam tani”. S’ka rëndësi sa të ligj, ne mund të themi: “Ky kam qenë. Por nuk jam më ajo qenie e mëparshme e ligë.”⁷

Presidenti Tomas S. Monson ka dhënë mësim: “Një nga dhuratat më të mëdha për ne është gëzimi i të përpjekurit sërish, sepse asnjë dështim s’ka pse të jetë përherë përfundimtar”⁸. Edhe nëse kemi qenë një mëkatar i vetëdijshëm, i ndërgjegjshëm apo në mënyrë të vazhdueshme kemi hasur dështim ose zhgënjim, në çastin që vendosim të përpiqemi sërish, Shlyerja e Krishtit mund të na ndihmojë. Dhe ne duhet të kujtojmë që nuk është Fryma e Shenjtë që na thotë se e kemi kaluar cakun aq sa për të mos u përpjekur më.

Dëshira e Perëndisë që shenjtoret e ditëve të mëvonshme të vazhdojnë të përpiqen, shtrihet madje përtej mposhtjes së mëkatit. Nëse vuajmë për shkak të marrëdhënieve të trazuar, sfidave ekonomike, sëmundjeve ose si pasojë e mëkateve të dikujt tjetër, Shlyerja e pafundme e Shpëtimtarit mund të shërojë madje – dhe ndoshta veçanërisht – ata që kanë vuajtur padrejtësisht. Ai e kupton në mënyrë të përsosur se si është të vuash padrejtësisht si pasojë e shkeljes së dikujt tjetër. Siç është profetizuar, Shpëtimtari do të “lidh[ë] plagën e atyre

që e kanë zemrën të thyer, . . . t’u [japë] . . . diademë në vend të hirit, vajin e gëzimit në vend të zisë [dhe] mantelin e lavdërimit në vend të një fryme të ligështuar”⁹. Pavarësisht arsyeve, me ndihmën e Tij, Perëndia pret që shenjtoret e ditëve të mëvonshme të vazhdojnë të përpiqen.

Ashtu siç Perëndia gëzohet kur ne këmbëngulim, Ai zhgënjehet nëse ne nuk pranojmë që edhe të tjerët po përpiqen. Mikesha jonë e dashur Toba, tregoi se si e mësoi këtë mësim nga mamaja e saj, Julia. Julia dhe Toba ishin ndër të kthyerat e para me ngjyrë në besim në Afrikën e Jugut. Pasi regjimi i aparteidit mori fund, anëtarët me ngjyrë e të bardhë të Kishës u lejuan të merrnin pjesë së bashku në Kishë. Për shumë njerëz, barazia e të bashkëvepruarit midis racave, ishte diçka e re dhe sfiduese. Një herë, ndërsa Julia dhe Toba morën pjesë në Kishë, ato ndien se po trajtoheshin jo shumë mirë nga disa anëtarë të bardhë. Kur u larguan, Toba iu ankua me hidhërim mamasë së saj. Julia dëgjoi me qetësi derisa Toba e shfryu dufin. Atëherë Julia tha: “O, Toba, Kisha është si një spital i madh, dhe ne të gjithë jemi të sëmurë sipas mënyrës sonë. Ne vijmë në Kishë për t’u ndihmuar.”

Komenti i Julias pasqyron një pikëpamje të vlefshme. Ne nuk duhet të jemi vetëm tolerantë ndërsa të tjerët

punojnë me sëmundjet e tyre vetjake; ne duhet të jemi gjithashtu të sjellshëm, të duruar, përkrahës dhe të kuptueshëm. Ndërsa Perëndia na nxit që të vazhdojmë të përpiqemi, Ai pret që edhe ne t'u lejojmë të tjerëve hapësirën për të bërë të njëjtën gjë, sipas vetë ritmit të tyre. Shlyerja do të vijë në jetën tonë në masë edhe më të madhe. Atëherë ne do të pranojmë se, pavarësisht nga ndryshimet e dukshme, të gjithë ne kemi nevojë për të njëjtën Shlyerje të pafundme.

Disa vite më parë, një i ri i mreku llueshëm i quajtur Kërtis u thirr për të shërbyer në një mision. Ai ishte lloji i misionarit për të cilin lutet çdo president misioni. Ai ishte i përqendruar dhe punonte fort. Njëherë, atij iu caktua një shok misionar i cili ishte i papjekur, jo i shoqërueshëm dhe jo fort entuziast për kryerjen e punëve.

Një ditë, ndërsa po ngitnin biçikletat, Kërtisi ktheu kokën dhe pa që shoku i tij në mënyrë të pashpjegueshme kishte zbritur nga biçikleta dhe po ecte në këmbë. Në heshtje, Kërtisi i shprehu zemërimin e tij Perëndisë; çfarë vështirësie ishte të caktoheshe me një shok që duhej ta tërhiqte fort në mënyrë që të bënte çdo gjë. Disa çaste më pas, Kërtisi pati një përshtypje të fortë, sikur Perëndia po i thoshte: "A e di, Kërtis, kur ju krahasoj, ju të dy nuk jeni dhe aq të ndryshëm". Kërtisi mësoi se duhej të ishte i duruar me një shok të papërsosur i cili megjithatë po përpiqej sipas mënyrës së tij.

Ftesa ime për të gjithë ne, është që ta vlerësojmë jetën tonë, të pendohejmë dhe të vazhdojmë të përpiqemi. Nëse nuk përpiqemi, ne jemi thjesht mëkatarë të ditëve të mëvonshme; nëse nuk këmbëngulim, jemi frikacakë të ditëve të mëvonshme; dhe nëse nuk i lejojmë të tjerët të përpiqen, jemi hipokritë të ditëve të mëvonshme.¹⁰ Kur përpiqemi,

këmbëngulim dhe i ndihmojmë të tjerët të bëjnë të njëjtën gjë, ne jemi shenjtorë të vërtetë të ditëve të mëvonshme. Ndërsa ne ndryshojmë, do të zbulojmë se Perëndia me të vërtetë shqetësohet më shumë rreth asaj se kush jemi dhe kush po bëhemi sesa kush ishim dikur.¹¹

Jam thellësisht mirënjohës për Shpëtimtarin, për Shlyerjen e Tij të pafundme dhe për profetët e ditëve të mëvonshme, që na nxitin për të qenë shenjtorë të ditëve të mëvonshme e të vazhdojmë të përpiqemi.¹² Unë dëshmoj për realitetin e gjallë të Shpëtimtarit, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih Nelson Rolihlahla Mandela, *Long Walk to Freedom* (1994); "Biography of Nelson Mandela", nelsonmandela.org/content/page/biography; dhe lëvdatat nga Presidenti Barak Obama për Nelson Mandelën më 10 dhjetor 2013, në whitehouse.gov/the-press-office/2013/12/10/remarks-president-obama-memorial-service-former-south-african-president. Shumëllojshmëria e çmimeve tregohet nga fakti që Mandela mori Çmimin Nobel për Paqen, Medaljen Presidenciale të Lirisë nga Shtetet e Bashkuara dhe Urdhrin Sovjetik të Leninit.
2. Shih, për shembull, fjalimi i Nelson Mandelës në Institutin Bejker të Universitetit "Rais", më 26 tetor 1999, bakerinstitute.org/

events/1221. Ai ka gjasë të ketë parafrazuar thënien e famshme që mendohet të jetë shkruar nga Robert Luis Stivensoni: "Shenjtorët janë mëkatarët që vazhdojnë të përpiqen". Gjatë viteve shumë njerëz kanë shprehur mendime të ngjashme. Për shembull, Konfucit i jepet merita për thënien: "Lavdia jonë më e madhe nuk qëndron në faktin që të mos rrëzohemi kurrë por në atë që të ngrihemi sa herë rrëzohemi".

3. Shih, për shembull, 2 Nefi 31:2–21; 3 Nefi 11:23–31; 27:13–21; Moroni 6:6; Doktrina e Besëlidhje 20:77, 79; 59:8–9; *Manuali 2: Administrimi i Kishës* (2010), 2.1.2.
4. Të thuash që Perëndia shqetësohet shumë më tepër rreth asaj se kush jemi dhe kush po bëhemi sesa kush ishim dikur, nuk do të thotë se Shpëtimtari po i shpërfill pasojat e mëkatit të një individi ndaj të tjerëve. Në fakt, Shpëtimtari përkujdeset pafundësisht për ata që vuajnë lëndimin, dhembjen dhe pikëllimin për shkak të shkeljeve të një tjetri. Shpëtimtari "do të marrë përsipër dobësitë e [njerëzve të Tij], që zemra e tij të mund të mbushet me mëshirë, . . . që ai të mund të dijë, sipas mishit, sesi të ndihmojë popullin e tij sipas dobësisë të tyre" (Alma 7:12).
5. Uilliam Shekspir, *Si Ta Doni*, vepra 4, skena 3, vargjet 134–137.
6. Ezekieli 33:12, 14–16.
7. Përdorimi i kohës së tashme në folje vihet re në shumë shkrime të shenjta që kanë lidhje me Gjykimin Përfundimtar. Shih, për shembull, 2 Nefi 9:16; Mormoni 9:14; Doktrina e Besëlidhje 58:42–43.
8. Thomas S. Monson, "The Will Within," *Ensign*, maj 1987, f. 68.
9. Isaia 61:1–3; shih edhe Lluca 4:16–21.
10. *Hipokrit* siç përdoret në Dhiatën e Re mund të përkthehet nga greqishtja si "shtinjak"; "fjala greke do të thotë 'një aktor drama' ose 'dikush që shtiret, që e paraqet në mënyrë dramatike ose e tepron një pjesë'" (Mateu 6:2, shënimi a në fund të faqes). Nëse nuk u japim të tjerëve mundësinë për të ndryshuar sipas vetë ritmit të tyre, ne thjesht po shtiremi sikur jemi shenjtorë të ditëve të mëvonshme.
11. Shih shënimin 4, më lart.
12. Numri i herëve që ky mesazh shfaqet në fjalimet e Presidencës së Parë dhe Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve është mbresëlënës. Presidenti Diter F. Uhtdorf e theksoi këtë kur tha: "Nga të gjitha parimet e dhëna mësim nga profetët përgjatë shekujve, njëri që është theksuar pa pushim, është mesazhi shpresëdhënës dhe ngushëllues që njerëzimi mund të pendohet, të ndryshojë drejtim dhe të kthehet në shtegun e vërtetë të dishepullimit". ("Ti Mund t'ia Dalësh Tani!" *Liahona*, nëntor 2013, f. 56).

Nga Plaku Majkëll T. Ringud,
i Të Shtatëdhjetëve

Me të Vërtetë plot Mirësi dhe pa Mashtrim

Lajmi i mirë i ungjillit të Jezu Krishtit është që dëshirat e zemrave tona mund të shndërrohen dhe shtysat tona mund të edukohen e përpunohen.

Fatkeqësisht, ka qenë një kohë në jetën time kur unë merrja shtysë nga titujt dhe autoriteti. Ajo filloi vërtet në mënyrë të pafajshme. Ndërsa po përgatitesha që të shërbeja në një mision me kohë të plotë, vëllai im më i madh u bë një udhëheqës zone në misionin e tij. Dëgjova kaq shumë gjëra pozitive të thuheshin rreth tij sa që nuk mund të mos doja që ato gjëra të thuheshin edhe për mua. Unë shpresoja dhe mund edhe të jem lutur për një pozitë të ngjashme.

Fatmirësisht, teksa po shërbeja në misionin tim, mora një mësim të fuqishëm. Konferencën e kaluar, u rikujtova për atë mësim.

Në tetor, Presidenti Diter F. Uhtdorf tha: “Përgjatë rrjedhës së jetës sime, kam pasur mundësinë të qëndroj krah për krah me disa nga burrat dhe gratë më të afta dhe më inteligjente që ka për të ofruar kjo botë. Kur isha më i ri, më lanë mbresa ata që ishin të arsimuar, të përgatitur, të suksesshëm dhe të lavdëruar nga bota. Por me kalimin e

viteve, kam arritur të kuptoj se më kanë lënë shumë më tepër mbresa ata, shpirtat e mrekullueshëm dhe të bekuar të cilëve janë *me të vërtetë plot mirësi dhe pa mashtrim.*”¹

Heroi im në Librin e Mormonit është një shembull i përsosur i një shpirti të mrekullueshëm dhe të bekuar, i cili ishte me të vërtetë plot mirësi dhe pa mashtrim. Shibloni ishte një nga bijtë e Almës të Riut. Ne njihemi më shumë me vëllezërit e tij, Helamanin, i cili do të pasonte të atin si mbajtësi i anave dhe si profeti i Perëndisë, dhe Koriantonin, i cili fitoi njëfarë fame të keqe si një misionar që kishte nevojë për këshillim nga ati i tij. Helamanit, Alma i shkroi 77 vargje (shih Alma 36–37). Koriantonit, Alma i dedikoi 91 vargje (shih Alma 39–42). Shiblontit, birin e tij të mesëm, Alma i shkroi vetëm 15 vargje (shih Alma 38). Sidoqoftë fjalët e tij në ato 15 vargje janë të fuqishme dhe udhëzuese.

“Dhe tani, biri im, besoj se do të kem gëzim të madh në ty, për shkak të ngulmit tënd dhe të besnikërisë tënde ndaj Perëndisë; pasi, ashtu sikurse filllove në rininë tënde të shikosh te Zoti, Perëndia yt, ashtu madje shpresoj se do të vazhdosh të zbatosh urdhërimet e tij; pasi i bekuar është ai që duron deri në fund.

Unë të them, biri im, se tashmë kam patur gëzim të madh te ti, për shkak të besnikërisë tënde dhe të zellit tënd, dhe të durimit tënd, dhe të vuajtjeve të tua të mëdha mes popullit” (Alma 38:2–3).

Përveçse foli *me* Shiblontin, Alma gjithashtu i foli Koriantonit *rreth* tij. Alma tha: “A nuk ke vënë re ngulmin e vëllait tënd, besnikërinë e tij dhe zellin e tij në zbatimin e urdhërimeve të Perëndisë? Vër re, a nuk ka dhënë ai një shembull të mirë për ty?” (Alma 39:1).²

Duket se Shibloni ishte një bir i cili donte të kënaqte atin e tij dhe shkonte

Uodbëri, Minnesota, SHBA

poshtë e lart duke bërë atë që ishte e drejtë për hir të së drejtës dhe jo për lëvdata, pozitë, pushtet, njohje, apo autoritet. Helamani duhet ta ketë ditur dhe respektuar këtë fakt rreth vëllait të tij, sepse ai i dha Shiblunit kujdestarinë e anave të shenjta të cilat i kishte marrë nga ati i tij. Me siguri Helamani kishte besim te Shiblioni sepse “ai qe një njeri i drejtë dhe eci drejt para Perëndisë; dhe ai u përpoq të bënte gjithnjë mirë, të zbatonte urdhërimet e Zotit, Perëndisë së tij” (Alma 63:2). Siç duket vërtet karakteristike për Shiblounin, nuk është shkruar shumë rreth tij që nga koha që ai mori kujdestarinë e anave të shenjta deri kur ai ia dha ato Helamanit, birit të Helamanit (shih Alma 63:11).

Shiblouni ishte me të vërtetë plot mirësi dhe pa mashtrim. Ai ishte një njeri i cili sakrifkoi kohën, talentet dhe mundin e tij për t’i ndihmuar dhe lartësuar të tjerët për shkak të dashurisë së tij për Perëndinë dhe për bashkëqeniet e tij (shih Alma 48:17–19; 49:30). Ai është përshkruar përsosurisht nga fjalët e Presidentit Spenser W. Kimball: “Gratë dhe burrat e mëdhenj janë gjithmonë më të shqetësuar për të shërbyer sesa për të pasur pushtet”³.

Në një botë ku lëvdata, pozita, pushteti, njohja dhe autoriteti kërkohen nga çdo anë, unë i nderoj ata shpirtra të mrekullueshëm dhe të bekuar të cilët janë me të vërtetë plot mirësi dhe pa mashtrim, ata që janë të shtyrë nga dashuria për Perëndinë dhe për të afërmit e tyre, ata burra dhe gra të mëdhenj të

cilët janë “më të shqetësuar për të shërbyer sesa për të pasur pushtet”.

Sot ka disa që do të donin të na bënim të besonim se kërkimi ynë për rëndësi mund të kënaqet vetëm duke marrë pozitë dhe pushtet. Sidoqoftë, fatmirësisht, ka shumë të cilët nuk ndikohen nga kjo perspektivë. Ata gjejnë rëndësi duke kërkuar të jenë me të vërtetë plot mirësi dhe pa mashtrim. I kam gjetur ata në çdo lloj rendi social dhe në shumë tradita fetare. Dhe i gjej ata në numra të mëdhenj midis ndjekësve të Krishtit të kthyer me të vërtetë në besim.⁴

I nderoj ata që shërbejnë çdo javë në mënyrë vetëmohuese në lagjet dhe degët rreth botës duke shkruar mbi dhe përtej pëmbushjes së thirrjeve. Por thirrjet vijnë dhe ikin. Edhe më mbresëlënëse për mua janë shumë njerëz të cilët, edhe pse pa thirrje zyrtare, gjejnë mënyra për t’u shërbyer pareshtur dhe për t’i lartësuar të tjerët. Një vëlla vjen herët në kishë që të rregullojë karriget dhe rri mbas [kishës] për ta sistemuar atë. Një motër qëllimisht zgjedh një ndenjësë afër një motre të verbër në lagjen e saj, jo vetëm që të mund ta

përsëritet atë, por edhe që të mund të këndojë himnet me zë mjaftueshëm të lartë që motra e verbër të mund t’i dëgjojë fjalët dhe të këndojë bashkë me të. Nëse vështroni nga afër në lagjen ose degën tuaj, ju do të gjeni shembuj të tillë. Gjithmonë ka anëtarë të cilët duket se e dinë se kush ka nevojë për ndihmë dhe kur ta ofrojnë atë.

Ndoshta mësimi im i parë për shenjtorët me të vërtetë plot mirësi e pa mashtrim u mor kur unë isha një misionar i ri. Unë u shpërngula në një zonë me një plak [elder] që nuk e njihja. I kisha dëgjuar misionarët e tjerë të flisnin rreth faktit se si ai nuk kishte marrë asnjëherë ndonjë detyrë udhëheqjeje dhe se si ai kishte probleme me gjuhën koreane pavarësisht se kishte qenë në atë vend për një kohë të gjatë. Por ndërsa fillova ta njoh këtë plak, unë zbulova se ai ishte një prej misionarëve më të bindur dhe besnikë që kisha njohur. Ai studioje kur ishte koha për të studiuar; ai punonte kur ishte koha për të punuar. Ai largohej nga apartamenti në kohë dhe kthehej në kohë. Ai ishte i zellshëm në studimin e gjuhës koreane edhe pse gjuha ishte veçanërisht e vështirë për të.

Kur e kuptova që komentet që kisha dëgjuar ishin të pavërteta, unë ndjeva sikur ky misionar po gjykohej keq si i pasuksesshëm. Unë doja t’i thoja të gjithë misionit se çfarë kisha zbuluar rreth këtij plaku. Unë e ndava me presidentin tim të misionit dëshirën time për ta ndrequr këtë keqkuptim. Përgjigjja e tij ishte: “Ati Qiellor e di që ky i ri është një misionar i suksesshëm, po ashtu edhe unë”. Ai shtoi: “Dhe ti e di gjithashtu, prandaj kush tjetër ka vërtet rëndësi?” Ky president misioni i urtë më mësoi se çfarë kishte rëndësi në shërbim, dhe nuk ishin lavdet, pozita, pushteti, nderi apo autoriteti. Ky ishte një mësim i madh për një

misionar të ri i cili ishte shumë i përqendruar tek titujt.

Me këtë mësim në mendje, fillova të shoh pas në jetën time për të parë se sa shpesh isha ndikuar nga burra dhe gra të cilët në atë kohë nuk mbanin një titull ose pozitë të lartë. Një nga ata shpirtra të ngjashëm me Shiblontin ishte mësuesi im i seminarit gjatë vitit tim të tretë në shkollë të mesme. Ky burrë i mirë dha mësim në seminar për vetëm dy ose tre vjet, por ai e hapi zemrën time në një mënyrë që më ndihmoi të fitoja një dëshmi. Ai mund të mos ishte mësuesi më i njohur në shkollë, por ai ishte gjithmonë i përgatitur dhe ndikimi i tij mbi mua ishte i fuqishëm dhe i qëndrueshëm. Një nga të paktat herë që e pashë këtë njeri në 40 vitet mbasi më kishte dhënë mësim, ishte kur ai erdhi të më takonte në varrimin e atit tim. Me të vërtetë, ai ishte një gjest i cili nuk mori shtysë nga titulli ose pushteti.

Unë e nderoj atë mësues të përkushtuar dhe shumë si ai të cilët janë me të vërtetë plot mirësi dhe pa mashtrim. E nderoj mësuesin e Shkollës të së Dielës i cili nuk i mëson studentët e tij vetëm gjatë orës mësimore të dielën, por gjithashtu i mëson dhe ndikon te po këta studentë duke i ftuar ata t'i bashkohen familjes së tij për të ngrënë mëngjes. I nderoj udhëheqësit e rinisë të cilët marrin pjesë në veprimtaritë sportive dhe kulturore të të rinjve dhe të rejave në lagjet e tyre. E nderoj burrin i cili shkruan pusulla nxitëse për fqinjët dhe gruan e cila jo thjesht i poston kartolinat e Krishtlindjes, por ua dorëzon ato në dorë anëtarëve të familjes dhe miqve të cilët kanë nevojë për një vizitë. E nderoj vëllanë i cili e merrte rregullisht fqinjin e vet për një xhiro me makinë gjatë ditëve të tij të errëta të Alzheimerit – duke i dhënë si atij dhe gruas së tij një ndryshim ritmi të shumënevojitur.

Këto gjëra nuk bëhen për lavde ose

njohje. Këta burra dhe gra nuk marrin shtysë nga mundësia e marrjes së titujve apo autoritetit. Ata janë dishepuj të Krishtit, të cilët shkojnë poshtë e lart duke bërë mirë vazhdimisht, dhe, ashtu si Shiblontin, ata po përpiqen të kënaqin Atin e tyre në Qiell.

Trishtohem kur dëgjoj për disa që reshtin së shërbyeri apo së ardhuri në kishë sepse ata janë liruar nga një thirrje apo ndihen se të anashkaluar për një pozitë apo titull. Unë shpresoj që një ditë ata do të mësojnë të njëjtin mësim që unë mësova si një misionar i ri – që shërbimi që ka më shumë rëndësi, zakonisht njihet vetëm nga Perëndia. Në përpjekjet tona për interesat vetjake, a e kemi harruar ne vullnetin e Perëndisë?

Disa mund të thonë: “Por mua më duhet shumë punë për t’u bërë si ata që ti përshkruan”. Lajmi i mirë i ungjillit të Jezu Krishtit është që dëshirat e zemrave tona mund të shndërrohen dhe shtysat tona mund të edukohen e përpunohen. Kur pagëzohemi në grigjen e vërtetë të Perëndisë, ne fillojmë procesin e të bërit krijesa të reja (shih 2 Korintasve 5:17; Mosia 27:26). Çdo herë që ne epërtërijmë besëlidhjen e pagëzimit duke marrë sakramentin, ne jemi një hap më pranë atij qëllimi përfundimtar.⁵ Ndërsa durojmë në atë besëlidhje, ne i qasemi fuqisë për të vajtuar me ata që vajtojnë dhe për të ngushëlluar ata që kanë nevojë për ngushëllim (shih Mosia 18:9). Në atë

besëlidhje, ne gjejmë hirin i cili na mundëson t’i shërbejmë Perëndisë dhe t’i mbajmë urdhërimet e Tij, duke përfshirë, ta duam Perëndinë me gjithë zemrën tonë dhe t’i duam të afërmit porsivetveten.⁶ Në atë besëlidhje, Perëndia dhe Krishti na ndihmojnë që ne të mund të ndihmojmë ata që kanë nevojë për ndihmën tonë (shih Mosia 4:16; shih edhe vargjet 11–15).

Ajo që dua me të vërtetë në jetë, është të kënaq etërit e mi – si tokësorë edhe qiellorë – dhe të jem më shumë si Shiblontin.⁷

Unë e falënderoj Atin tim Qiellor për shpirtra si të Shiblontit, shembujt e të cilëve më ofrojnë mua – dhe të gjithëve neve – shpresë. Në jetën e tyre, ne shohim një dëshmi të një Ati të dashur në Qiell dhe të një Shpëtimtari të kujdesshëm e të dhembshur. Dëshmisë së tyre unë i shtoj dëshminë time me një zotim për t’u përpjekur të jem më shumë si ata, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Diter F. Uchtdorf, “Mos Jam Unë; Zot?” *Liahona*, nëntor 2014, f. 58; theksimi i shtuar.
2. Helamani nuk shkoi t’ju jepte zoramitëve, prandaj ne e dimë se kur Alma thotë “vëllai yt” ai po flet për Shiblontin (shih Alma 31:7; 39:2).
3. Spencer W. Kimball, “The Role of Righteous Women”, *Ensign*, nëntor 1979, f. 104.
4. “Zoti na mësoi se, kur kthehemi vërtet në besim në ungjillin e Tij, zemrat tona do të largohen nga shqetësimet egoiste dhe do të kthehen drejt shërbimit për t’i lartësuar të tjerët teksa ata lëvizin përpara drejt jetës së përjetshme. Për ta marrë atë kthim në

Nga Plaku Kuentin L. Kuk,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

besim, ne mund të lutemi dhe të punojmë me besim që të bëhemi krijesa e re e bërë e mundur nga Shlyerja e Jezu Krishtit. Ne mund të fillojmë duke u lutur për besimin që të pendohejmë për egoizmin dhe për dhuratën e përkujdesjes për të tjerët më shumë se për veten. Ne mund të lutemi për fuqinë për të lënë mënjane krenarinë dhe zilinë” (Henry B. Eyring, “Testimony and Conversion”, *Liahona*, shkurt 2015, f. 4–5).

5. “[Perëndia] është i pavdekshëm dhe i përsosur. Ne jemi të vdekshëm dhe të papërsosur. Megjithatë ne kërkojmë mënyra madje në vdekshmëri nëpërmjet të cilave ne të mund të bashkohemi me Të shpirtërisht. Duke e bërë këtë, ne fitojmë disi qasje si ndaj hirit edhe ndaj madhësisë së fuqisë së Tij. Ato çaste të veçanta përfshijnë . . . pagëzimin dhe konfirmimin . . . [dhe] marrjen e emblemave të darkës së Zotit” (Jeffrey R. Holland, *To My Friends* [2014], f. 80).
6. “Shenjtorët e ditëve të mëvonshme të cilët e shohin veten në gjithçka që ata bëjnë si fëmijë të Perëndisë, iu vjen natyrisht bërja dhe mbajtja e zotimeve. Plani i shpëtimit shenjohej nga besëlidhjet. Ne premtojmë t’u bindemi urdhërimeve. Në këmbim, Perëndia premtonte bekime në këtë jetë dhe për përjetësinë. Ai është i përpiktë në atë çfarë Ai kërkon, dhe Ai është i përsosur në mbajtjen e fjalës së Tij. Për shkak se Ai na do dhe sepse qëllimi i planit është të bëhemi si Ai, Ai kërkon prej nesh saktësi. Dhe premtimet që Ai na bën neve, gjithmonë përfshijnë fuqinë për t’u rritur në aftësinë tonë për t’i mbajtur besëlidhjet. Ai e bën të mundur për ne që t’i njohim rregullat e Tij. Kur përpiqemi me të gjithë zemrën tonë për t’i plotësuar standardet e Tij, Ai na jep shoqërimin e Frymës së Shenjtë. Si rrjedhim, kjo rrit si fuqinë tonë për t’i mbajtur zotimet, ashtu edhe fuqinë për të dalluar atë që është e mirë dhe e vërtetë. Dhe kjo është fuqia për të mësuar, si në studimet tona tokësore edhe në të mësuarin që na nevojitet për përjetësinë” (Henry B. Eyring, “A Child of God” [takim shpirtëror në Universitetin “Brigam Jang”, 21 tetor 1997], f. 4–5; speeches. byu.edu). Shih edhe Dejvid A. Bednar, “I Duronin Barrët e Tyre me Lehtësi”, *Liahona*, maj 2014, f. 87–90.
7. Që nga kujtimet e mia më të hershme, unë dëshiroja ta kënaqja atin tim. Teksa u rrita dhe fitova një dëshmi, unë gjithashtu fitova dëshirën për të kënaqur Atin Qiejllor. Më vonë në jetën time, unë mësova rreth Shibloneit dhe i shtova qëllimeve të jetës time që të jem më shumë si ai.

Zoti Është Drita Ime

Aftësia jonë për të qëndruar të paepur e të vërtetë dhe për ta ndjekur Shpëtimtarin pavarësisht nga peripecitë e jetës, forcohet shumë nëpërmjet familjeve të drejta dhe unitetit të përqendruar të Krishti në lagjet e degët tona.

Në këtë stinë të Pashkës ne mendojmë rreth shëlbimit të siguruar me anë të Shpëtimtarit tonë, Jezu Krishtit dhe ngazëllemi për shkak të atij shëlbimi.¹

Ankimi që përhapet anembanë tokës, për shkak të ligësisë së botës, krijon ndjenja të cenusshmërisë. Nëpërmjet komunikimit bashkëkohor, ndikimi i ligësisë, pabarazisë dhe padrejtësisë i bën shumë njerëz të ndiejnë se jeta është në thell e padrejtë. Sado të rëndësishme që mund të jenë këto sprovat, ato nuk duhet të na e heqin vëmendjen prej ngazëllimit dhe festimit për shkak të ndërmjetësisë hyjnore të Krishtit në emrin tonë. Shpëtimtari me të vërtetë “korri fitore mbi vdekjen”. Me mëshirë e dhembshuri, Ai mori mbi Vetën e Tij paudhësinë dhe shkeljet tona, duke na shëlbuar në këtë mënyrë dhe duke i plotësuar kërkesat e drejtësisë për të gjithë ata që do të pendohejshin e do të besonin në emrin e Tij.²

Flijimi i Tij i mrekullueshëm shlyes është i një domethënieje të madhërisë përtej kuptueshmërisë njerëzore. Kjo vepër e hirit na siguron paqen që e tejkalon çdo zgjuars.³

Atëherë, si të veprojmë me realitetet e ashpra që na rrethojnë?

Gruaja ime, Meri, gjithmonë i ka dashur lulet e diellit. Ajo gëzohet kur ato, në vende tepër të pamundura, shfaqen përgjatë rrugës. Ka një rrugë të pashtruar që të çon te shtëpia ku jetonin gjyshërit e mi. Kur me makinë niseshim përgjatë asaj udhe, Meri shpesh do të thoshte: “A mendon se do t’i shohim ato lule dielli mahnitëse sot?” Ne habiteshim që lulet e diellit lulëzojnë në dheun që është ndikuar nga pajisjet e fermës dhe të heqjes së dëborës, dhe nga grumbullimi i materialeve që nuk

Një prej tipareve mbresëlënëse të luleve të njoma të diellit, që rriteshin të egra, është mënyra se si gonxhja e lules së re e ndjek diellin përmes qiellit.

do të merreshin parasysh se përbënin dheun e përsosur ku të rriteshin lulet e diellit.

Një prej tipareve mbresëlënëse të luleve të njoma të diellit, që rriteshin të egra, përveç rritjes në dheun që s'është mikpritës, është mënyra se si gonxhja e lules së re e ndjek diellin përmes qiellit. Kur e bën këtë, ajo merr energjinë jetëmbështetëse përpara se të shpërthejë me ngjyrën e saj të verdhë, të lavdishme.

Sikurse lulja e njomë e diellit, kur e ndjekim Shpëtimtarin e botës, Birin e Perëndisë, ne lulëzojmë dhe bëhemi të lavdishëm pavarësisht nga shumë rrethana të tmerrshme që gjenden përreth nesh. Ai me të vërtetë është drita dhe jeta jonë.

Në shëmbëlltyrën e grurit dhe të egj-rave, Shpëtimtari u shpalli dishepujve të Tij se ata që bëjnë fyerje dhe paudhësi, do të mblidhen *jashhtë nga mbretëria*

e Tij.⁴ Por duke iu folur besnikëve, Ai tha: “Atëherë të drejtit do të shkëlqejnë si dielli në mbretërinë e Atit të tyre”⁵. Si individë, si dishepuj të Krishtit, duke jetuar në një botë armiqësore që është, me tërë kuptimin e fjalës, në rrëmujë, ne mund të rritemi dhe të lulëzojmë, në qoftë se i kemi rrënjët të ngulitura në dashurinë tonë për Shpëtimtarin dhe në qoftë se i ndjekim me përlësi mësimet e Tij.

Aftësia jonë për të qëndruar të paepur e të vërtetë dhe për ta ndjekur Shpëtimtarin pavarësisht nga peripecitë e jetës, forcohet shumë nëpërmjet familjeve të drejta dhe unitetit të përqendruar të Krishti në lagjet e degët tona.⁶

Ora e Duhur në Shtëpi

Roli i familjes në planin e Perëndisë është “për të na sjellë lumturi, për të na ndihmuar të mësojmë parime të sakta në një mjedis me dashuri dhe për të

na përgatitur për jetën e përjetshme”⁷. Traditat e bukura të veprimtarive fetare në shtëpi duhet të nguliten në zemrat e fëmijëve tanë.

Daja im, Von Robert Kimballi, ishte një student i mirë, një shkrimtar aspirues dhe një qendërsulmues në ekipin e futbollit amerikan të UBJ-së. Më 8 dhjetor 1941, ditën pasi u sulmua Përl Harbori, ai u regjistrua në Flotën Detare të SHBA-së. Ndërkohë që ndodhej në një detyrë për të rekrutuar njerëz në Albani të Nju-Jorkut, ai i dërgoi revistës *Reader's Digest* një artikull të shkurtër për botim. Revista i pagoi atij 200 dollare dhe e botoi artikullin e tij të titulluar “Ora e Duhur në Shtëpi” në botimin e tyre të majit të vitit 1944.

Shkrimi i tij për revistën *Reader's Digest*, në të cilën ai e vendos veten në rolin e një marinari, pjesërisht thotë:

“Ora e Duhur në Shtëpi:

Një mbrëmje në Albani të Nju-Jorkut, e pyeta një marinar se sa ishte ora. Ai nxori një orë të stërmadhe dhe u përgjigj: ‘Është 7:20’. E dija që ishte më vonë. ‘Ju ka ngelur ora, apo jo?’ e pyeta.

‘Jo’, tha ai, ‘e kam ende me orën e Zonës së Shtatë Orare. Unë jam nga Juta jugore. Kur u bashkova me Flotën Detare, babi ma dha këtë orë. Ai tha se do të më ndihmonte ta kujtoja shtëpinë.

Kur ora tregon 5 e mëngjesit, e di se babi po ndez makinën që të shkojë të mjetë lopët. Dhe çdo mbrëmje kur tregon 7:30, e di se gjithë familja është ulur përreth tavolinës së shtruar me bollëk dhe babi po e falënderon Perëndinë për çfarë kanë përpara, dhe po i kërkon Atij që të përkujdeset për mua . . .’, përfundoi ai. ‘Unë mund ta gjej me lehtësi se sa është ora atje ku jam. Ajo që dua të di është se sa është ora në Juta.’”⁸

Pak kohë pasi e dorëzoi artikullin, Voni u caktua të shërbente në një anije

në Oqeanin Paqësor. Më 11 maj 1945, ndërkohë që shërbente në transportuesin USS *Bankër Hill* pranë Okinavës, anija u bombardua nga dy avionë vetë-vrasës.⁹ Vdiqën pothuajse 400 njerëz të ekuipazhit, përfshirë dajën tim, Vonin.

Plaku Spenser W. Kimball ia shprehu keqardhjen e tij të përzemërt babait të Vomit, duke vënë në dukje denjësinë e Vomit dhe sigurinë prej Zotit që “ata që vdesin në mua, nuk do ta shijojnë vdekjen, sepse ajo do të jetë e ëmbël për ta”¹⁰. Babai i Vomit me dhembshuri tha se edhe pse Voni ishte i varrosur në det, dora e Perëndisë do ta merrte Vonin drejt shtëpisë së tij qiellore.¹¹

Tetë vjet më vonë, Presidenti Spenser W. Kimball foli për Vonin në një konferencë të përgjithshme. Ai pjesërisht tha: “E njihja mirë këtë familje. . . . Jam gjuhëzuar në lutje të fuqishme me [ta]. . . . Mësimi në shtëpi ka çuar në bekimin e përjetshëm të kësaj familjeje të madhe.” Presidenti Kimball i drejtoi një sfidë çdo familjeje që “të bien në gjuhë . . . duke u lutur dy herë çdo ditë për bijtë dhe bijat e tyre”¹².

Vëllezër e motra, nëse me besnikëri bëjmë lutje familjare, studim të shkri-meve të shenjta, mbrëmje familjare

të shtëpisë, bekime të priftërisë dhe mbajtje të ditës së Shabatit, fëmijët tanë do ta dinë se sa është ora në shtëpi. Ata do të jenë të përgatitur për një shtëpi të përjetshme në qiell, pavarësisht nga çfarë u ndodh atyre në një botë të vështirë. Është jetësisht e rëndësishme që fëmijët tanë ta dinë se ata gjejnë dashuri dhe janë të sigurt në shtëpi.

Bashkëshortët e bashkëshortet janë bashkëpunëtorë të barabartë.¹³ Ata kanë përgjegjësi të ndryshme, por që e plotësojnë njëra-tjetrën. Bashkëshortja mund të lindë fëmijë, gjë që e bekon tërë familjen. Bashkëshorti mund të marrë priftërinë, gjë që e bekon tërë familjen. Por në këshillat familjarë, bashkëshortet e bashkëpunëtorë të barabartë, marrin vendimet më të rëndësishme. Ata vendosin se si do të mësohen e disiplinohen fëmijët, se si duhen shpenzuar të hollat, ku do të jetojnë dhe shumë vendime të tjera familjare. Ato vendime merren së bashku pasi të kërkohet udhërrëfim nga Zoti. Synimi është një familje e përjetshme.

Drita e Krishtit mbjell natyrën e përjetshme të familjes në zemrat e gjithë fëmijëve të Perëndisë. Një nga shkrimtaret e mia të parapëlqyera, jo e fesë

sonë, e tha atë në këtë mënyrë: “Kaq shumë në jetë është e pavlerë, [por] . . . familja është gjëja e vërtetë, gjëja e qenësishme, gjëja e përjetshme; gjëja për ta ruajtur e për të treguar kujdes dhe gjëja së cilës t'i jemi besnikë”¹⁴.

Kisha na Ndhimon të Përqendrohemi te Shpëtimtari si një Familje e Bashkuar

Përveç familjes, roli i Kishës është gjithashtu i rëndësishëm. “Kisha siguron organizimin dhe mjetet për t'u mësuar ungjillin e Jezu Krishtit të gjithë fëmijëve të Perëndisë. Ajo siguron autoritetin e priftërisë për të administruar ordinarcat e shpëtimit dhe të ekzaltimit për të gjithë ata që janë të denjë e të gatshëm t'i pranojnë ato.”¹⁵

Në botë ka grindje të shfrenuara e paudhësi dhe një theksim të madh lidhur me kultura të papajtuësme dhe me pabarazinë. Në Kishë, përveç njësisive të organizuara në bazë të gjuhës së folur, lagjet dhe degët tona janë mbi baza gjeografike. Ne nuk bëjmë ndarje mbi baza të klasës apo të pozitës.¹⁶ Ne gëzojemi për faktin që të gjitha racat dhe kulturat janë të përziera së bashku në një bashkësi të të drejtëve. Familja e lagjes sonë është e rëndësishme për

përparimin, lumturinë dhe përpjekjen tonë vetjake që të bëhemi më shumë si Krishti.

Kulturat shpesh i përçajnë njerëzit dhe nganjëherë janë një burim dhune dhe diskriminimi.¹⁷ Në Librin e Mormonit, një pjesë e gjuhës më shqetësuese përdoret për të përshkruar traditat e etërve të ligj, të cilat çuan drejt dhunës, luftës, veprimeve të liga, paudhësisë dhe madje shkatërrimit të popujve dhe të kombeve.¹⁸

Nuk ka pikënisje më të mirë në shkrimet e shenjta sesa 4 Nefi për një përshkrim të kulturës së Kishës që është thelbësore për ne të gjithë. Te vargu 2 pjesërisht thuhet: “I gjithë populli ishte kthyer në besim te Zoti, mbi tërë faqen e dheut, si Nefitë ashtu dhe Lamanitë; dhe nuk pati grindje dhe debate mes tyre dhe të gjithë njerëzit [e] trajtonin me drejtësi njëri-tjetrin”. Te vargu 16 ne lexojmë: “Dhe me siguri nuk mund të kishte një popull më të lumtur mes gjithë njerëzve të krijuar nga dora e Perëndisë”. Fakti që nuk pati grindje, rrodhi prej “dashurisë së Perëndisë që jetonte në zemrat e njerëzve”¹⁹. Kjo është kultura të cilën ne e dëshirojmë.

Vlera dhe bindje të thella kulturore shkojnë deri në thelbin e njerëzve që jemi. Traditat e sakrificës, mirënjohjes, besimit dhe drejtësisë duhet të mbahen gjallë dhe të ruhen. Familjet duhet t'i ushqejnë dhe t'i mbrojnë traditat që formojnë besim.²⁰

Një nga tiparet më të rëndësishme të çdo kulture është gjuha e saj. Në zonën e San-Franciskos në Kaliforni, ku jetoja unë, pati shtatë njësi mbi bazën e gjuhës së folur. Doktrina jonë në lidhje me gjuhën e folur përvijohet te seksioni 90, vargu 11 i Doktrinës e Besëlidhjeve: “Sepse do të ndodhë në atë ditë, që çdo njeri do ta dëgjojë plotësinë e ungjillit në gjuhën e tij dhe në të folurën e tij”.

Kur fëmijët e Perëndisë i luten Atij në gjuhën e tyre amtare, ajo është gjuha e zemrës së tyre. Është e qartë që gjuha e zemrës është e çmuar për të gjithë njerëzit.

Vëllai im më i madh, Jozefi, është mjek dhe e kreu praktikën e tij mjekësore për shumë vjet në zonën e Gjirit të San-Franciskos. Një anëtar i Kishës, i moshuar, nga Samoa, i cili ishte një pacient i ri, erdhi në zyrën e tij. Ai kishte një dhembje të rëndë, ligëstuese. U përcaktua se kishte një gur në veshkë dhe u ndërmor mjekimi i duhur. Ky anëtar besnik tha se qëllimi i tij fillestar ishte thjesht të kuptonte se çfarë nuk shkonte me të, me qëllim që ai të mund t'i lutej në gjuhën samoane Atit të tij Qiellor rreth problemit të tij shëndetësor.

Është e rëndësishme për anëtarët që ta kuptojnë ungjillin në gjuhën e zemrës së tyre, me qëllim që ata të mund të luten dhe të veprojnë në përputhje me parimet e ungjillit.²¹

Edhe me shumëllojshmërinë e gjuhëve dhe traditat kulturore të bukura, lartësuese, ne duhet t'i kemi zemrat të thurura në bashkim e në dashuri.²² Zoti ka shpallur në mënyrë të theksuar: “Çdo njeri le ta vlerësojë vëllanë e tij si veten. . . . Jini një; dhe nëse nuk

jeni një, nuk jeni të mitë.”²³ Ndërsa i vlerësojmë si thesar ndryshueshmëritë e duhura të kulturave, synimi ynë është të bashkohemi në kulturën, zakonet dhe traditat e ungjillit të Jezu Krishtit në cilindo këndvështrim.

Kisha e Jezu Krishtit e Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme Nuk Ka Qenë Kurrë më e Fortë

Ne e kuptojmë se disa anëtarë kanë pyetje dhe shqetësime, ndërkohë që përpiqen t'i forcojnë besimin dhe dëshmitë e tyre. Duhet të jemi të kujdesshëm që të mos jemi kritikues ose paragjykyes ndaj atyre që kanë shqetësime – të mëdha apo të vogla. Në të njëjtën kohë, njerëzit me shqetësime duhet të bëjnë gjithçka që munden për ta ndërtuar besimin dhe dëshminë e tyre. Studimi, përsiatja, lutja, të jetuarit e parimeve të ungjillit me durim e përlësi, dhe këshillimi me udhëheqësit e duhur janë mënyrat më të mira për t'u dhënë zgjidhje pyetjeve ose shqetësimeve.

Disa kanë sugjeruar se më shumë anëtarë po largohen nga Kisha sot dhe se ka më tepër dyshim e mosbesim se sa në të shkuarën. Kjo thjesht nuk është e vërtetë. Kisha e Jezu Krishtit e Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme nuk ka qenë kurrë më e fortë. Numri i anëtarëve që i heqin emrat e tyre nga analet e Kishës, gjithmonë ka qenë shumë i vogël dhe ai është, në mënyrë domethënëse, më i vogël në vitet e fundit sesa ishte në të kaluarën.²⁴ Rritja në aspekte të matshme statistikore, të tilla si anëtarët që e kanë marrë dhurimin [indaumentin] dhe që kanë një rekomandim të vlefshëm të tempullit, të rriturit pagues të së dhjetës së plotë dhe ata që shërbejnë në misione, ka qenë e ndjeshme. Lejomëni ta them sërish, Kisha nuk ka qenë kurrë më e fortë. Por, “kujtoni

që vlera e shpirttrave është e madhe në sytë e Perëndisë”²⁵. Ne i afrohemi kujtudo.

Nëse realitetet e zymta, me të cilat po përballeni në këtë kohë, duken të pashpresa e të rënda dhe pothuajse të padurueshme, mbani mend se në errësirën shpirtndrydhëse të Gjetsemanit dhe në torturën e në dhembjen e papërshtueshme të Kalvarit, Shpëtimtari e përmbushi Shlyerjen, e cila i shpërbën barrët më të tmerrshme që mund të ndodhin në këtë jetë. Ai e bëri atë për ju dhe Ai e bëri atë për mua. Ai e bëri atë ngaqë na do dhe ngaqë Ai i bindet Atit të Tij dhe e do Atë. Ne do të shpëtohem nga vdekja – madje që nga thellësitë e detit.

Mbrojtjet tona në këtë jetë dhe në përjetësi do të jenë në drejtësinë familjare dhe në ordinancat e në doktrinën e Kishës. Ky është strehimi ynë nga

stuhia. Për ata që ndiejnë se janë të vetëm, ju mund të qëndroni vendosmërisht në drejtësi, duke e ditur se Shlyerja do t’ju mbrojë e do t’ju bekojë përtej aftësisë suaj për të kuptuar tërësisht.

Ne duhet ta kujtojmë Shpëtimtarin, t’i mbajmë besëlidhjet tona dhe ta ndjekim Birin e Perëndisë, ashtu si lulet e njoma të diellit e ndjekin shkëlqimin e diellit. Ndjekja e dritës dhe e shembullit të Tij do të na sjellin gëzim, lumturi e paqe. Sikurse shpallin Psalmi 27, si edhe një himn i parapëlqyer: “Zoti është drita ime dhe shpëtimi im”²⁶.

Në këtë fundjavë Pashke, si një prej Apostujve të Shpëtimtarit, unë jap dëshminë time solemne për Ringjalljen e Jezu Krishtit. Unë e di se Ai jeton. Unë e njoh zërin e Tij. Unë dëshmoj për hyjnueshmërinë e Tij dhe vërtetësinë e Shlyerjes, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIMET

1. Shih 2 Nefi 9:20–22.
2. Shih Mosia 15:8–9.
3. Shih Filipianëve 4:7.
4. Shih Mateu 13:41.
5. Mateu 13:43.
6. Shih Doktrina e Besëlidhje 115:5–6.
7. *Manuali 2: Administrimi i Kishës* (2010), 1.1.4.
8. Vaughn R. Kimball, “The Right Time at Home”, *Reader’s Digest*, maj 1944, f. 43.
9. Shih letër nga Kapiteni G. A. Seitz, U.S. Navy, USS *Bunker Hill*, e datës 25 maj 1945, drejtuar babait të Vaughn Kimball-it, Crozier Kimball-it, Draper, Utah.
10. Shih letër nga Spencer W. Kimball, e datës 2 qershor 1945, drejtuar Crozier Kimball-it; Doktrina e Besëlidhje 42:46.
11. Shih Crozier Kimball, në Marva Jeanne Kimball Pedersen, *Vaughn Roberts Kimball: A Memorial* (1995), f. 53.
12. Spencer W. Kimball, “The Family Influence”, *Ensign*, korrik 1973, f. 17. Spenser W. Kimballi ishte atëherë Presidenti i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve.
13. Shih “Familja: Një Proklamata drejtuar Botës”, *Liahona*, nëntor 2010, f. 129.
14. Carla Carlisle, “Pray, Love, Remember”, *Country Life*, 29 shtator 2010, f. 120.
15. *Manuali 2*, 1.1.5.
16. Shih 4 Nefi 1:26.
17. Kultura diskutohet shumë në botën e sotme. Për vitin 2014, fjala *kulturë* madje u quajt fjala e vitit nga Merriam-Webster.com.
18. Shih Alma 9; Helamani 5.
19. 4 Nefi 1:15.
20. Filozofi gjerman Gëte në mënyrë të famshme shkroi: “Atë që nga trashëgimia e etërve tuaj është huazuar, fitojeni sërish, që ta zotëroni me të vërtetë!” (Johann Wolfgang von Goethe, *Faust*, përkth. në anglisht nga Bayard Taylor [1912], 1:28).
21. Kjo është një nga arsyet pse Kisha zhvillon mësimdhënie të ungjillit në 50 gjuhë dhe e përkthen Librin e Mormonit në 110 gjuhë. Megjithatë, një prej sfidave anembanë botës është të mësoni gjuhën e vendit në të cilin ju jetoni. Si prindër, neve na nevojitet të sakrifikojmë për ta ndihmuar brezin e ri që ta mësojë gjuhën e vendit ku ata jetojnë tani. Ndihmojini ta bëjnë atë gjuhë gjuhën e zemrës së tyre.
22. Shih Mosia 18:21.
23. Doktrina e Besëlidhje 38:25, 27.
24. Gjatë 25 viteve të fundit, numri i mirëfilltë i anëtarëve që janë larguar nga Kisha, është pakësuar dhe Kisha është gati dyfishuar në madhësi. Përqindja e të larguarve është pakësuar shumë.
25. Doktrina e Besëlidhje 18:10.
26. Psalmi 27:1; shih edhe “The Lord Is My Light”, *Hymns*, nr. 89.

Nga Plaku M. Rasëll Ballard,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Brezi më i Mirë i Të Rinjve në Moshë Madhore

Ajo që na duhet tani, është brezi më i mirë i të rinjve në moshë madhore në historinë e Kishës. Na duhet e tërë zemra dhe shpirti juaj.

Një nga kënaqësitë e mëdha që shijoj kur udhëtoj anembanë botës, është mundësia për të takuar dhe përshëndetur misionarët tanë. Këta pleq dhe këto motra të mrekullueshme rrezatojnë Dritën e Krishtit dhe përherë frymëzohem nga dashuria e tyre për Zotin Jezu Krisht dhe shërbimi i tyre i përkushtuar ndaj Tij. Çdo herë që shtrëngoj duart me ta dhe ndiej shpirtin dhe besimin e tyre të mrekullueshëm, them me vete: “Këta bijtë tanë dhe këto bijat tona të mahnitshme janë vërtet një mrekulli!”

Gjatë mbledhjes së përgjithshme të priftërisë të tetorit 2002, unë i sfidova peshkopët, prindërit dhe misionarët e ardhshëm që t’i “rritin standardet” për shërbimin misionar kohëplotë.

Unë më pas thashë se “ajo që na duhet . . . është brezi më i mirë i misionarëve në historinë e Kishës. Neve na duhen misionarë të denjë, të kualifikuar dhe me energji shpirtërore. . . .

. . . Na duhet e tërë zemra dhe shpirti juaj. Na duhen misionarë plot jetë, mendimtarë, të zjarrtë që dinë si t’i

dëgjojnë dhe t’u përgjigjen pëshpëritjeve të Shpirtit të Shenjtë.”¹

Në shumë mënyra bota sot është më sfiduese sesa ishte 13 vite më parë. Të rinjtë dhe të rejat tona kanë shumë më tepër shpërqendrimë që ua shkëputin vëmendjen gjatë përgatitjeve të tyre si për një mision, ashtu edhe për një jetë të ardhshme të lumtur. Teknologjia

është zgjeruar dhe thuajse kushdo ka qasje në aparatet e dorës që mund ta zënë rob vëmendjen e familjes njerëzore të Perëndisë, si për të mirën e madhe edhe të ligën e papërmbajtur.

Sonte u flas misionarëve që po shërbejnë tani, misionarëve të ardhshëm, misionarëve të kthyer dhe të gjithë të rinjve meshkuj në moshë madhore në Kishë. Lutem që ta kuptoni dhe ta merrni parasysht me maturi atë që kam për t’ju thënë, ndërsa rrugëtoni nëpër këto vite emocionuese dhe kërkuese të jetës suaj.

Në kohët e hershme të Kishës, misionarët intervistoheshin nga një Autoritet i Përgjithshëm përpara se të shkonin në misionet e tyre. Këto kohë, për të shërbyer si misionarë, ju intervistoheni nga peshkopët dhe presidentët e kunejve tuaja dhe shumë prej jush do ta kalojnë tërë jetën e vet pa u intervistuar nga një Autoritet i Përgjithshëm. Ky është vetëm një pasqyrim i realitetit në një kishë mbarëbotërore prej më shumë se 15 milionë anëtarësh. E di që flas për vëllezërit e mi kur ju them se dëshirojmë që të ishte e mundur për ne ta njihnim secilin prej jush personalisht

dhe të ishim në gjendje t'ju thonim se ju duam dhe se ju përkrahim.

Fatmirësisht, Zoti ka siguruar mënyra për ne që të afrohem me ju. Për shembull, një anëtar i Kuorumit të Të Dymbëdhjetëve cakton secilin misionar në misionin e tij apo të saj. Ndonëse kjo nuk bëhet me një intervistë tradicionale ballë për ballë, teknologjia dhe zbulesa ndërthuren për të ofruar një përvojë që është shumë e ngushtë dhe vetjake. Më lejoni t'ju tregoj se si ndodh kjo.

Fotografia juaj shfaqet në një ekran kompjuteri, bashkë me informacionin kyç të ofruar nga peshkopi dhe presidenti i kunjit tuaj. Kur figura juaj shfaqet, ne ju shohim në sy dhe shqyrtojmë përgjigjet tuaja ndaj pyetjeve për rekomandim për misionar. Në atë çast të shkurtër, duket sikur jeni të pranishëm dhe po na përgjigjeni drejtpërdrejt.

Ndërsa e shohim fotografinë tuaj, ne besojmë se jeni pajtuar në çdo mënyrë me "rritjen e standarde[ve]" të kërkuar sot për të qenë një misionar besnik e i suksesshëm. Më pas, me anë të fuqisë së Shpirtit të Zotit dhe nën drejtimin e Presidentit Tomas S. Monson, ne ju

caktojmë në një nga 406 misionet e Kishës në mbarë botën.

Jo, nuk është njësoj si intervista vetjake, ballë për ballë. Por është e përafërt me të.

Videokonferenca është një tjetër mënyrë që na ndihmon të afrohem me udhëheqësit dhe anëtarët e Kishës, të cilët jetojnë larg nga zyrat qendrore të Kishës.

Me këtë në mendje, do të doja që ata që po përgatiten për të shërbyer në misione, ata që janë kthyer, dhe të gjithë ju të rinj në moshë madhore të kaloni disa minuta me mua sikur të jemi duke bërë një bisedë vetjake me video pikërisht tani. Ju lutem, më shihni për pak minuta sikur ju dhe unë të ishim të vetmit në dhomë, kudo që të jeni sonte.

Nga ana ime, do të përfytyroj sikur po ju shoh në sy dhe po i dëgjoj me kujdes përgjigjet tuaja ndaj disa pyetjeve, që unë besoj se do të më thonë shumë për thellësinë e dëshmisë tuaj dhe të përkushtimit tuaj ndaj Perëndisë. Nëse mund ta parafrazoj atë që u thashë misionarëve 13 vite më parë, ajo që

na duhet tani, është brezi më i mirë i të rinjve në moshë madhore në historinë e Kishës. Na duhet e tërë zemra dhe shpirti juaj. Na duhen të rinj në moshë madhore plot jetë, mendimtarë, të zjarrtë që dinë si t'i dëgjojnë dhe t'u përgjigjen pëshpëritjeve të Shpirtit të Shenjtë ndërsa kalojnë nëpër sprovat dhe tundimet e përditshme të të qenit një shenjtor i ri bashkëkohës i ditëve të mëvonshme.

Me fjalë të tjera, është koha të rritim standardet jo vetëm për misionarët, por edhe për misionarët e kthyer dhe për tërë brezin tuaj. Për këtë arsye, ju lutem, përsiatini në zemër përgjigjet tuaja ndaj këtyre pyetjeve:

1. A i hetoni shkrimet e shenjta rregullisht?
2. A gjuhëzoheni në lutje për të folur me Atin tuaj Qiellor çdo mëngjes dhe çdo mbrëmje?
3. A agjëroni dhe dhuroni një ofertë agjërimi çdo muaj – edhe nëse jeni një student i varfër, me vështirësi, që nuk ka mundësi të dhurojë shumë?
4. A mendoni thellësisht për Shpëtimtarin dhe sakrificën e Tij Shlyese për ju kur ju kërkohet ta përgatitni, ta bekoni, ta shpërndani apo ta merrni sakramentin?
5. A merrni pjesë në mbledhjet tuaja dhe orvateni ta mbani të shenjtë ditën e Shabatit?
6. A jeni i ndershëm në shtëpi, shkollë, kishë dhe punë?
7. A jeni i pastër mendërisht dhe shpirtërisht? A e shmangni të parin e pornografisë ose shikimin në faqe interneti, revista, filma ose programe, përfshirë fotografitë në Tinder dhe Snapchat, që do t'ju turpëronin nëse prindërit tuaj, udhëheqësit e Kishës apo Vetë Shpëtimtari do t'ju shihje?
8. A jeni i kujdesshëm me kohën tuaj – duke shmangur teknologjinë dhe

median e papërshtatshme shoqërore, përfshirë lojërat kompjuterike, të cilat mund ta zbehin ndjeshmërinë tuaj shpirtërore?

9. A ka ndonjë gjë në jetën tuaj që duhet ta ndryshoni dhe ndreqni, duke filluar që sonte?

Ju faleminderit për këtë takim të shkurtër vetjak. Shpresoj që t'i jeni përgjigjur secilës prej këtyre pyetjeve ndershmërisht dhe mendueshëm. Nëse gjeni se ju mungon ndonjë nga këto parime të thjeshta, atëherë ju nxit të pendoheni me guxim dhe ta vini jetën në vijë sërish me standardet e ungjillit të të qenit dishepull i drejtë.

Tani, vëllezër, a mund t'ju jap këshilla shtesë që do t'ju ndihmojnë ta thelloni dëshminë tuaj për ungjillin në zemrën dhe shpirtin tuaj?

Ju kujtoj juve misionarëve të kthyer se përgatitja juaj për jetën dhe për familjen duhet të jetë e vazhdueshme. "MP" nuk do të thotë "mormon në pension"! Si një misionar i kthyer, ju "duhet të përfshihen[i] me zell në një kauzë të mirë dhe të bë[ni] shumë gjëra me vullnetin [tuaj] të lirë e të shkakt[oni] shumë drejtësi"².

Ju lutem, përdorini teknikat që mësuat në misionin tuaj, për ta bekuar jetën e njerëzve rreth jush çdo ditë. Mos e zhvendosni përqendrimin tuaj nga shërbimi ndaj të tjerëve për t'u përqendruar vetëm te shkolla, puna ose veprimtaritë shoqërore. Përkundrazi, baraspeshojeni jetën tuaj me përvojat shpirtërore që ju kujtojnë dhe ju përgatitin për shërbesë të vazhdueshme, të përditshme ndaj të tjerëve.

Gjatë misioneve tuaja, ju mësuat rëndësinë e të vizituarit të njerëzve në shtëpitë e tyre. Do të shpresoja që të gjithë të rinjtë tanë në moshë madhore, qoftë nëse shërbyet ose jo në misionë kohëplota, ta kuptojnë rëndësinë e të

vizituarit të njerëzve që janë të vetmuar, të sëmurë ose të shkurajuar – jo vetëm si një detyrë, por gjithashtu për shkak të dashurisë së çiltër që ju keni për Atin Qiellor dhe fëmijët e Tij.

Ata prej jush në shkollë të mesme që po përgatiten për mision, ju nxit të merrni pjesë dhe të merrni diplomën e seminarit. Ju të rinj në moshë madhore duhet të regjistroheni në institutin e fesë.³ Nëse po ndiqni shkollën e Kishës, vazhdimisht përfshijeni një lëndë të edukimit fetar çdo semestër. Gjatë kësaj kohe të rëndësishme përgatitjeje për mision, martesë të përjetshme dhe jetës si një i rritur, ju duhet të vazhdoni të gjeni mënyra për të mësuar e për t'u rritur dhe për të marrë frymëzim e udhërrëfim nëpërmjet Frymës së Shenjtë. Një studim i kujdesshëm, me lutje i ungjillit nëpër orët mësimore të seminarit, institutit ose edukimit fetar mund t'ju vijë në ndihmë për atë qëllim.

Qoftë nëse e ndiqni shkollën e Kishës apo jo, qoftë nëse ndiqni kolegjin apo jo, mos mendoni se jeni tepër të ngarkuar për ta studiuar ungjillin. Orët mësimore të seminarit, të institutit ose të fesë do të ofrojnë drejtpeshim në jetën tuaj dhe do ta rritin arsimimin tuaj laik, duke ju dhënë një mundësi tjetër për të kaluar kohë me studimin e shkrimeve të shenjta dhe mësimet e profetëve e të apostujve. Ka katër kurse

të reja të shkëlqyera për të cilët do ta nxitja çdo të ri në moshë madhore që t'i shqyrtonte dhe të merrte pjesë.⁴

Dhe mos harroni që orët mësimore dhe veprimtaritë e ofruara në institutin e zonës tuaj ose nëpërmjet të rinjve në moshë madhore beqarë të lagjes apo kunjit tuaj do të jenë gjithashtu një vend ku ju mund të jeni me të rinj e të reja të tjera, dhe do të lartësoni e frymëzoni njëri-tjetrin ndërsa mësoni e rriteni shpirtërisht dhe shoqëroheni bashkërisht. Vëllezër, nëse do ta lini mënjatë telefonin tuaj dhe vërtet do të shihni përqark për pak kohë, ju madje mund të gjeni edhe shoqen tuaj të ardhshme në institut.

Gjë që më çon te një tjetër këshillë e vogël që jam i sigurt se e dinit që do t'ju jepja: Ju të rritur beqarë duhet të dilni në takime dhe të martoheni. Ju lutem, boll e shtytë për më vonë! E di që disa prej jush i druhen krijimit të familjes. Megjithatë, nëse martoheni me njeriun e duhur në kohën e duhur dhe në vendin e duhur, s'keni përse të druheni. Në fakt, shumë probleme që ndeshni, do të shmangen nëse "përfshihen[i] me zell" në takimin, njohjen dhe martesën e duhur. Mos i shkruani mesazhe asaj! Përdorni vetë zërin tuaj për t'u prezantuar me bijat e drejta të Perëndisë që janë kudo rreth jush. Me të dëgjuar vërtet zërin e një njeriu ajo do të befasohet – ndoshta duke thënë po.

Tani, vëllezër, unë ju dëshmoj se Zoti Jezu Krisht mund të na ndihmojë ta rregullojmë çdo gjë që ka nevojë të rregullohet në jetën tonë, nëpërmjet sakrificës së Tij shlyese.

Këtë mbrëmje, ndërsa përgatitemi për të kremtuar të dielën e Pashkës nesër, ju lutem qëndroni pak në heshtje me mua për të kujtuar dhuratën e Shlyerjes së Krishtit. Kujtoni se Ati ynë Qiellor dhe Shpëtimtari ynë, Jezu

Krishti, ju njohin më mirë dhe ju duan më shumë.

Nëpërmjet Shlyerjes, Shëlbuesi i mori mbi Vete shqetësimet, dhembjet dhe mëkatet tona. Shpëtimtari i botës arriti ta kuptonte secilin prej nesh më vete duke përjetuar shpresat e shkatërruara, sfidat dhe tragjeditë tona nëpërmjet vuajtjes së Tij në Gjetseman dhe në kryq.⁵ Ai vdiq si një akt përfundimtar i dashurisë për ne dhe u varros në një varr të ri në atë natë fatale.

Në mëngjesin e së dielës, Jezusi u ngrit nga vdekja – duke premtuar jetë të re për çdonjërin prej nesh. Zoti i ringjallur më pas i urdhëroi dishepujt e Tij t'i jepnin mësim cilitdo për të pasur besim në Krisht, për t'u penduar për mëkatet, për t'u pagëzuar, për të marrë dhuratën e Frymës së Shenjtë dhe për të duruar deri në fund. Vëllezër, ne e dimë se Perëndia, Ati ynë, dhe Biri i Tij i Dashur iu shfaqën Profetin Jozef Smith dhe rivendosën nëpërmjet tij plotësinë e ungjillit të përjetshëm të Jezu Krishtit.

Jini të fortë, vëllezër. Mbajini urdhërimet e Perëndisë. Zoti Jezu Krisht premtonte se gjithçka që ne dëshirojmë ta bëjmë me drejtësi, do të jetë e jona. Udhëheqësit e Kishës mbështeten te ju. Ne duam që secili prej jush të rinj në moshë madhore të përgatitet për t'u martuar, për të shërbyer dhe për të udhëhequr në të ardhmen, për të cilat unë lutem me përvullësi në emrin e Zotit Jezu Krisht, amen. ■

SHËNIME

1. M. Russell Ballard, "The Greatest Generation of Missionaries", *Liahona*, nëntor 2002, f. 47.
2. Doktrina e Besëlidhje 58:27.
3. Shih Letër e Presidencës së Parë, 21 prill 2011.
4. Shih "New Religion Classes to Be Offered at Church Universities and Institutes of Religion", lds.org/topics/education/new-religion-classes.
5. Shih Mosia 3:5-13.

Nga Plaku Ulises Soares,
i Presidencës së Të Shtatëdhjetëve

Po, Ne Mund dhe Do Të Fitojmë!

Ne duhet të mbahemi edhe më fort te dëshmia jonë për ungjillin e Jezu Krishtit. Atëherë ne i fitojmë betejat e përditshme kundër ligësisë.

Të dashur vëllezër, ndihem i përvulluar nga privilegji që kam sot për t'ju folur juve, mbajtësve të priftërisë së Perëndisë anëmbanë Kishës.

Presidenti Tomas S. Monson dikur tha:

"Bota ndonjëherë mund të jetë një vend i frikshëm për të jetuar. Cohë morale e shoqërisë duket se po shthuret me një shpejtësi alarmuese. Askush – qoftë i ri ose i vjetër apo midis – nuk përjashtohet nga ekspozimi ndaj atyre gjërave që kanë potencialin të na çojnë poshtë dhe të na shkatërrojnë. . . .

. . . Por nuk duhet të dëshpërohemi. . . . Ne po shpallim një luftë me mëkatet. . . . Është një luftë që ne mund dhe do ta fitojmë. Ati ynë në Qiell na ka dhënë mjetet që na nevojiten për ta bërë këtë."¹

Ne të gjithë, të rinj e të moshuar, po ndeshemi çdo ditë me luftën e përmendur nga Presidenti Monson. Armiku dhe engjëjt e tij po përpiqen të na e tërheqin vëmendjen. Qëllimi i tyre është të na nxitin që ne të largohemi nga besëlidhjet që i kemi bërë me Zotin, duke na shkakuar që ta humbasim këndvështrimin e jetës sonë të përjetshme. Ata e dinë mirë planin e Atit

tonë Qiellor për fëmijët e Tij, sepse ata ishin të pranishëm me ne në atë Këshill të madhërisëm në Qiell, kur u paraqit gjithçka. Ata përpiqen të përfitojnë nga dobësitë dhe pavendosmëritë tona, duke na mashtruar me "mjegullat e errësirës . . . , të cilat verbojnë sytë dhe ngurtësojnë zemrat e fëmijëve të njerëzve dhe i çojnë ata nëpër udhë të gjëra, që ata të humbasin dhe të mbarojnë"².

Pavarësisht nga kundërshtimi që hasim, sikurse na ka mësuar Presidenti Monson, kjo është një luftë që ne mund dhe do ta fitojmë. Zoti ka besim te aftësia dhe vendosmëria jonë për ta bërë këtë.

Shkrimet e shenjta përmbajnë shembuj të panumërt të atyre që i kanë fituar luftërat e tyre edhe në mes të gjendjeve shumë armiqësore. Një prej këtyre shembujve është Kapiten Moroni në Librin e Mormonit. Ky i ri i mrekullueshëm pati kurajën ta mbronte të vërtetën në një kohë kur pati shumë përçarje dhe luftëra, të cilat e vunë në rrezik vetë mbijetesën e tërë kombit nefit. Edhe pse ai ishte i shkëlqyer në ushtrimin e përgjegjësisë së tij, Moroni mbeti i përvulluar. Ky tipar dhe tipare të tjera e bënë atë një mjet

Autoritetet e Përgjithshme dhe Drejtuesit e Përgjithshëm të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme

PRESIDENCA E PARË

Henri B. Ajring
Këshilltar i Parë

Tomas S. Monson
President

Dieter F. Uchtdorf
Këshilltar i Dytë

KUORUMI I DYMËDHJETË APOSTUJVE

Boyd K. Packer

L. Tom Peri

Rasëll M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Rasëll Ballard

Rîçard G. Skot

Robert D. Hejls

Xhefri R. Holland

Dejvid A. Bednar

Kuentin L. Kuk

D. Tod Kristoferson

Nil L. Andersen

PRESIDENCA E TË SHITATËDHJETËVE

Ronald A. Robsand

L. Ulmri Klejton

Donald L. Helstrom

Rîçard J. Mehins

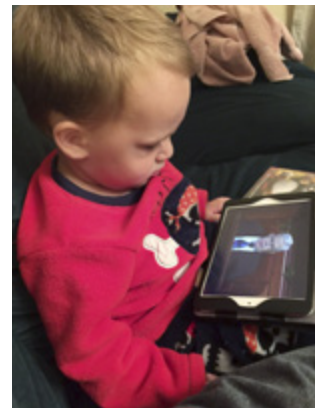
Kerp C. Kristerson

Ulises Soaresh

Lin G. Robins

Te fotografitë sipas drejtimit të akrepave të orës nga e majta lart janë anëtarët e Kishës dhe misionarët në Mek-Minville, Oregon, SHBA; San-Martin de Los Andes, Neuken, Argjentinë; Johanesburg, Afrika e Jugut; Helsinki, Finlandë; Natal, Rio-Grande do Norte, Brazil; Ciudad del Karmen, Kampeçe, Meksikë; Perpinjon, Francë; Montreal, Kebek, Kanada; Londër, Angli.

të jashtëzakonshëm në duart e Perëndisë në atë kohë. Libri i Almës shpjegon që, nëse të gjithë njerëzit do të kishin qenë si Moroni, “fuqitë e vërteta të ferrit do të ishin tundur përgjithnjë; [dhe] djalli nuk do të kishte kurrë më fuqi mbi zemrat e fëmijëve të njerëzve”³. Të gjitha tiparet e Moronit buronin nga besimi i tij i madh te Perëndia e te Zoti Jezu Krisht⁴ dhe te vendosmëria e tij e patundur për të ndjekur zërin e Perëndisë dhe profetët e Tij.⁵

Në mënyrë figurative, ne të gjithë kemi nevojë të shndërrohemi në njerëz të ngjashëm me Kapiten Moronin bashkëkohor, me qëllim që t'i fitojmë luftërat kundër ligësisë. Njoh një dhjak të ri, shumë besnik, i cili e shndërroi veten në një Kapiten Moroni bashkëkohor. Sa herë që është përpjekur ta ndjekë këshillën e prindërve dhe të udhëheqësve të tij të Kishës, besimi dhe vendosmëria e tij janë vënë në provë çdo ditë, madje që në moshën e tij të re. Më tregoi se një ditë ai u befasua nga një situatë shumë e vështirë dhe e parehatshme – shokët e tij po shihnin pamje pornografike në telefonat e tyre celularë. Pikërisht në atë çast, ky i ri duhej të merrte vendim se çfarë ishte më e rëndësishme – fama e tij apo drejtësia e tij. Brenda pak sekondave që pasuan, ai u mbush me kurajë dhe u tha shokëve të tij se po bënin diçka që s'ishte e drejtë. Për më tepër, u tha atyre se duhej ta ndalonin atë që po e bënin ose do të bëheshin robër të saj. Shumica e shokëve të tij të klasës u tallën me këshillën e tij, duke thënë se ishte pjesë e jetës dhe se nuk kishte asgjë që s'ishonte me të. Megjithatë, pati një shok mes tyre që e dëgjoji këshillën e atij të riu dhe vendosi ta ndalte atë që po bënte.

Shembulli i këtij dhjaku pati një ndikim për mirë tek të paktën njëri prej shokëve të tij të klasës. Pa dyshim, ai dhe shoku i tij u ndeshën me tallje dhe

përndjekje për shkak të atij vendimi. Nga ana tjetër, ata e kishin ndjekur këshillën e Almës drejtuar popullit të tij, kur ai tha: “Dilni nga të këqijat dhe veçohuni dhe mos [i] prekni gjërat e tyre të papastra”⁶.

Broshura *Për Forcën e Rinisë* përmban këshillën vijuese, të miratuar nga Presidenca e Parë për rininë e Kishës: “Ju jeni përgjegjës për zgjedhjet që bëni. Perëndia ju njeh e kujdeset për ju dhe do t’ju ndihmojë të bëni zgjedhje të mira edhe nëse familja dhe miqtë tuaj e përdorin lirinë e tyre të zgjedhjes në mënyra jo të duhura. Edhe nëse ju duhet të qëndroni vetëm, kini kurajën morale që të mos pranoni ta ndryshoni vendimin tuaj për t’iu bindur vullnetit të Perëndisë. Ndërsa e bëni këtë, ju vendosni një shembull për t’u ndjekur nga të tjerët.”⁷

Lufta e së mirës kundër së ligës do të vazhdojë gjatë gjithë jetës sonë, përdërisa qëllimi i kundërshtarit është t’i bëjë të gjithë njerëzit po aq të mjeruar sa është ai. Satani dhe engjëjt e tij do të përpiqen të na i errësojnë mendimet tona dhe të sigurojnë kontroll duke na tunduar që të mëkatojmë. Nëse munden, ata do ta prishin gjithçka që është e mirë. Sidoqoftë, është thelbësore të kuptojmë se ata do të kenë pushtet mbi ne vetëm në qoftë se ua lejojmë atë.

Shkrimet e shenjta gjithashtu përmbajnë mjaft shembuj të atyre njerëzve që ia dhanë atë lejim kundërshtarit dhe

përfunduan duke u bërë të pësjtjelluar dhe madje u shkatërruan sikurse Nehori, Korihori dhe Sheremi. Na nevojitet që të jemi vigjilentë ndaj këtij rreziku. Nuk mund ta lejojmë veten tonë që të pësjtjellohet nga mesazhet e shumënjohura, të cilat pranohen lehtësisht nga bota dhe të cilat bien në kundërshtim me doktrinën dhe parimet e vërteta të ungjillit të Jezu Krishtit. Shumë prej këtyre mesazheve të botës nuk përfaqësojnë asgjë më shumë sesa një përpjekje të shoqërisë sonë për ta justifikuar mëkatën. Na nevojitet të kujtojmë që, në përfundim, ne të gjithë do të qëndrojmë përpara Krishtit që të gjykojemi për veprat tona, qofshin ato të mira ose qofshin ato të liga.⁸ Kur ndeshemi me këto mesazhe të botës, kurajë e madhe dhe një dituri e qëndrueshme për planin e Atit tonë Qiellor do të kërkohen për të zgjedhur të drejtën.

Ne të gjithë mund të marrim forcë që të zgjedhim të drejtën, në qoftë se e kërkojmë Zotin dhe e vendosim të gjithë mirëbesimin dhe besimin tonë tek Ai. Por, sikurse na mësojnë shkrimet e shenjta, neve na nevojitet “një zemër [e] sinqertë” dhe një “qëllim [i] vërtetë”. Atëherë Zoti, në mëshirën e Tij të pafundme, “do [të na e] tregojë të vërtetën, nëpërmjet fuqisë së Frymës së Shenjtë. Dhe nëpërmjet fuqisë së Frymës së Shenjtë, [ne] mund të di[më] të vërtetën e të gjitha gjërave.”⁹

Kjo dituri, e fituar nëpërmjet Frymës së Shenjtë, nuk është asgjë më shumë sesa dëshmia jonë që e përshpejton besimin dhe vendosmërinë tonë për t'i ndjekur mësimet e ungjillit të rivendosur në këto ditë të mëvonshme, pavarësisht nga mesazhet e shumënjohura që i dëgjojmë nga bota. Dëshmia jonë duhet të jetë mburoja jonë për të na mbrojtur kundër shigjetave të zjarra të kundërshtarit në përpjekjet e tij për të na sulmuar.¹⁰ Ajo do të na drejtojë në mënyrë të sigurt përmes errësirës dhe përshtjellimit që ekzistojnë në botë sot.¹¹

E mësova këtë parim kur shërbeva si një i ri në mision. Shoku im dhe unë po shërbenim në një degë shumë të vogël dhe të largët të Kishës. U përpoqëm të flisnim me çdo njeri në qytet. Ata na prisnin shumë mirë, por donin të debatonin për shkrimet e shenjta

dhe na pyesnin për prova të dukshme lidhur me vërtetësinë e asaj që po u mësonim.

Sjell ndërmend se, sa herë që shoku im dhe unë fillonim të përpiqeshim t'ua vërtetonim diçka njerëzve, Shpirti i Perëndisë na largohej dhe ndiheshim tërësisht të humbur e të përshtjelluar. Ne e ndiem se, në mënyrë më të fuqishme, duhej t'i përputhnim dëshmitë tona me të vërtetat e ungjillit që po i jepnim mësim. Që nga ajo kohë, më kujtohet se, kur jepnim dëshmi me gjithë zemrën tonë, një fuqi e heshtur pohuese, e ardhur nga Fryma e Shenjtë, e mbushte dhomën dhe nuk kishte vend për përshtjellim apo diskutim. Mësova se asnjë forcë e ligë nuk ekziston, që është e aftë për të përshtjelluar, mashtruar apo ngatërruar fuqinë e një dëshmie të sinqertë të një dishepulli të vërtetë të Jezu Krishtit.

Sikurse na mësoi Shpëtimtari Vetë, kundërshtari dëshiron që të na shoshitë si grurin, duke na shkaktuar ta humbasim aftësinë tonë për ta ndikuar botën për mirë.¹²

Vëllezërit e mi të dashur, për shkak të valës së përshtjellimit dhe dyshimit që po përhapet anembanë botës sot, ne duhet të mbahemi edhe më fort te dëshmia jonë për ungjillin e Jezu Krishtit. Atëherë do të rritet gjerësisht aftësia jonë për t'i mbrojtur të vërtetën dhe drejtësinë. Ne vërtet do t'i fitojmë betejat e përditshme kundër ligësisë dhe, në vend që të biem në fushëbetejat e jetës, ne do të grumbullojmë njerëz të tjerë rreth standardeve të Mësuesit.

I ftoj të gjithë të gjejnë siguri te mësimet që përmbahen në shkrimet e shenjta. Kapiten Moroni e përputhi besimin e tij te Perëndia dhe dëshminë e tij për të vërtetën me diturinë dhe urtësinë që gjenden në shkrimet e shenjta. Në këtë mënyrë, ai pati besim se do t'i merrte bekimet e Zotit dhe se do të arrinte shumë fitore, që është, në fakt, ajo që ndodhi.

I ftoj të gjithë të gjejnë siguri te fjalët e urta të profetëve tanë të tanishëm. Presidenti Tomas S. Monson ka thënë: "Ne që jemi shuguruar në priftërinë e Perëndisë, mund të sjellim një ndryshim. Kur e ruajmë pastërtinë tonë vetjake dhe e nderojmë priftërinë tonë, ne bëhemi shembuj të drejtë për t'u ndjekur nga të tjerët . . . [dhe ne] ndihmojmë për ta ndriçuar një botë gjithnjë e më të zymtë."¹³

I ftoj të gjithë të mirëbesojnë te meritat dhe Shlyerja e Jezu Krishtit. Nëpërmjet flijimit të Tij shlyes, ne mund të marrim kurajë për t'i fituar të gjitha luftërat e kohës sonë, madje në mes të vështirësive, sfidave dhe tundimeve tona. Mirëbesofshim te dashuria dhe fuqia e Tij për të na shpëtuar. "Krishti Vetë tha:

Nga Leri M. Gibson,

Këshilltar i Parë i Liruar së Fundi nga Thirrja në Presidencën e Përgjithshme të Të Rinjve

“Unë jam udha, e vërteta dhe jeta; askush nuk vjen tek Ati përveçse nëpërmjet meje”¹⁴.

“Unë jam drita e botës; kush më ndjek nuk do të ecë në errësirë, por do të ketë dritën e jetës.”¹⁵

“Jua kam thënë këto gjëra, që ta keni paqen në mua; Në botë do të keni mundime, por merrni zemër, unë e munda botën.”¹⁶

Unë jap dëshmi për këto të vërteta, në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIMET

1. Tomas S. Monson, “Shohim Pas dhe Ecim Përpara”, *Liahona*, maj 2008, f. 90.
2. 1 Nefi 12:17.
3. Alma 48:17.
4. Shih Alma 48:13.
5. Shih Alma 43:23–24; 48:16.
6. Alma 5:57.
7. *Për Forcën e Ritisë* (broshurë, 2011), f. 2.
8. Shih 3 Nefi 27:14.
9. Moroni 10:4–5.
10. Shih Efesianëve 6:16; Doktrina e Besëlidhje 27:17.
11. Shih Zbulesa 12:11.
12. Shih Luka 22:31–32.
13. Tomas S. Monson, “Të Udhëhequr në Mënyrë të Sigurt Drejt Shtëpisë”, *Liahona*, nëntor 2014, f. 68.
14. Gjoni 14:6.
15. Gjoni 8:12.
16. Gjoni 16:33.

Atësia – Fati Ynë i Përjetshëm

Secili prej nesh gëzoftë plotësinë e bekimeve të Atit në këtë jetë dhe përmbushjen e veprës së Tij dhe lavdisë së Tij duke u bërë etër në familjet tona në përjetësi.

Im atë më mësoi një mësim domethënës kur isha i ri. Ai pati ndjesinë se po bëhesha tepër i dashuruar me gjërat materiale. Kur kisha para, menjëherë i shpenzoja ato – thuajse përherë për veten.

Një pasdite më mori për të blerë disa këpucë të reja. Në katin e dytë të dyqanit, më ftoi të shihja me të nga dritarja.

“Çfarë sheh?” pyeti ai.

“Ndertesa, qiell, njerëz” qe përgjigja ime.

“Sa?”

“Shumë!”

Më pas nxori këtë monedhë nga xhepi i vet. Kur ma dha në dorë, më pyeti: “Çfarë është kjo?”

E dija sakaq: “Një dollar argjendi!”

Duke u mbështetur te njohuritë e tij për kiminë, ai tha: “Nëse e shkrin këtë dollar argjendi dhe e përzien me përbërësit e duhur, ti do të kesh nitrat argjendi. Nëse do e vishnim këtë dritare me nitrat argjendi, çfarë do të shihje?”

Nuk e kisha idenë, ndaj ai më shoqëroi te një pasqyrë e gjatë dhe pyeti: “Tani çfarë sheh?”

“Shoh veten.”

“Jo”, u përgjigj ai, “ajo që ti sheh është argjendi që po të pasqyron. Nëse përqendrohesh tek argjendi, gjithçka që do të shohësh është vetvetja, dhe, si një vel, ai do të të pengojë nga të parit me qartësi të fatit të përjetshëm që Ati Qiellor ka përgatitur posaçërisht për ty.”

“Leri”, vijoi ai, “mos kërko gjërat e kësaj bote, por para së gjithash kërko

“Nëse përqendrohesh tek argjendi”, u përgjigj babi im, “gjithçka që do të shohësh është vetvetja, dhe, [ajo] do të të pengojë nga të parit me qartësi të fatit të përjetshëm që Ati Qiellor ka përgatitur posaçërisht për ty.”

. . . mbretërinë e Perëndisë dhe të vendos[ësh] drejtësinë e [Tij], dhe të gjitha këto gjëra do [të të] shtohen” (Përkthimi prej Joseph Smith-it, Mateu 6:38 [te Mateu 6:33, shënimi *a* në fund të faqes]).

Ai më tha ta mbaja dollarin dhe të mos e humbisja kurrë. Çdo herë që e shihja atë, duhej të mendoja rreth fatit të përjetshëm që Ati Qiellor ka për mua.

E doja tim atë dhe mënyrën si ai më mësonte. Dëshiroja të bëhesha si ai. Ai e rrënjosi në zemrën time dëshirën për të qenë një baba i mirë dhe shpresa ime më e thellë është që po jetoj sipas shembullit të tij.

Profeti ynë i dashur, Presidenti Tomas S. Monson, shpesh ka thënë se vendimet tona përcaktojnë fatin tonë dhe kanë pasoja të përjetshme (shih “Decisions Determine Destiny” [Mbrëmje rreth vatrës e Sistemit Arsimor të Kishës, 6 nëntor 2005], f. 2, lds.org/broadcasts).

A nuk duhet, atëherë, të zhvillojmë një largpamësi të qartë të *fatit tonë* të

përjetshëm, veçanërisht largpamësinë që Ati Qiellor dëshiron që ne të arrijmë – atësinë e përjetshme? Le ta lëmë *fatit tonë të përjetshëm* t’i drejtojmë të gjitha vendimet tona. Pavarësisht se sa të vështira mund të jenë ato vendime, Ati do të na mbështetë.

Mësova për fuqinë e një largpamësie të këtillë kur u bashkova me djemtë e mi 12 dhe 13 vjeç në një konkurs 50/20. Konkursi 50/20 është një ecje prej 50 miljesh (80 km) në më pak se 20 orë. Ne filluam në orën 21:00 dhe ecëm tërë atë natë dhe pjesën më të madhe të ditës pasuese. Ishte një torturë 19 orëshe, por ia dolëm mbanë.

Pas kthimit në banesë, u hoqëm zvarrë me plot kuptimin e fjalës për në shtëpi, ku një bashkëshorte dhe nënë e mrekullueshme kishte përgatitur një darkë të këndshme, të cilën nuk e prekëm. Djali më i vogël u palos, plotësisht i rraskapitur, në divan, ndërsa më i madhi u hoq zvarrë poshtë për te dhoma e tij.

Pas një çlodhjeje të dhembshme nga ana ime, shkova te djali më i vogël për

t’u siguruar në ishte ende gjallë.

“A je mirë?” e pyeta.

“Babi, kjo ishte gjëja më e vështirë që kam bërë ndonjëherë dhe nuk dua ta bëj më kurrë atë.”

Nuk doja t’i thoja se as unë nuk do ta bëja më kurrë. Përkundrazi, i thashë se sa krenar isha që ai kishte përmbushur një gjë kaq të vështirë. E dija që ajo do ta përgatiste atë për gjëra të tjera të vështira që do të haste në të ardhmen e tij. Me këtë mendim, i thashë: “Bir, më lejo të të bëj këtë premtim. Kur të shkosh në misionin tënd, nuk do të të duhet të ecësh asnjëherë 50 milje (80 km) në një ditë.”

“Mirë, Babi! Atëherë, do të shkoj.”

Ato fjalë të thjeshta ma mbushën shpirtin me mirënjohje dhe gëzim.

Më pas shkova në katin e poshtëm, te djali më i madh. U shtriva krahu të tij – më pas e preka. “Bir, a je mirë?”

“Babi, kjo ishte gjëja më e vështirë që kam bërë ndonjëherë në jetën time dhe nuk do ta bëj kurrë më, asnjëherë.” Sytë e tij u mbyllën – më pas u hapën – dhe ai tha: “Vetëm nëse im bir do të dojë që unë ta bëj”.

Lotët më rrodhën ndërsa i shpreha se sa mirënjohës isha për të. I thashë se e dija që ai do të bëhej një baba shumë më i mirë sesa isha unë. Zemra ime ishte plot sepse në moshën e tij të re e të njomë ai tashmë e kishte kuptuar se një nga detyrat e tij më të shenjta të priftërisë që të ishte baba. Ai nuk kishte frikë nga ai rol dhe titull – pikërisht titullin që Vetë Perëndia dëshiron që ne ta përdorim kur flasim me Të. Unë e dija se kisha përgjegjësinë për ta ushqyer prushin e atësisë që po digjej brenda djalit tim.

Këto fjalë të Shpëtimtarit morën një domethënie shumë më të thellë për mua si baba:

“Biri nuk mund të bëjë asgjë prej vetvetes, përveç asaj që sheh se bën

Ati; [sepse çfarëdo gjërash që Ai] bën . . . , i bën po ashtu dhe Biri” (Gjoni 5:19).

“Nuk bëj asgjë prej vetvetes, por i them këto gjëra ashtu si Ati më ka mësuar” (Gjoni 8:28).

Më pëlqen të qenit bashkëshort dhe baba – martuar me një bijë të zgjedhur të prindërve qiellorë. E dua atë. Kjo është një nga pjesët më përmbushëse të jetës sime. Shpresa ime atë natë ishte që pesë djemtë e mi dhe motra e tyre do të shihnin përherë te mua gëzimin që vjen nga martesë e përjetshme, atësia dhe familja.

Baballarë, unë jam i sigurt se e keni dëgjuar thënien: “Predikojeni ungjillin gjithmonë dhe, kur është e nevojshme, përdorni fjalët” (atribuar Shën Françeskut të Asisit). Çdo ditë ju po u mësoni fëmijëve tuaj se ç’do të thotë të jesh baba. Ju po hidhni një themel për brezin e ardhshëm. Bijtë tuaj do të mësojnë si të jenë bashkëshortë dhe baballarë duke vërejtur mënyrën se si ju i përmbushni këto role. Për shembull:

A e dinë ata se sa shumë ju e doni dhe e gëzoni mamanë e tyre dhe sa ju pëlqen të qenit babai i tyre?

Ata do të mësojnë si t’i trajtojnë bashkëshorten dhe fëmijët e tyre të ardhshëm ndërsa ju shohin juve të trajtoni *çdonjërin prej tyre*, pikërisht siç do të bënte Ati Qiellor.

Nëpërmjet shembullit tuaj, ata mund të mësojnë si ta respektojnë, nderojnë dhe mbrojnë femërinë.

Në shtëpinë tuaj, ata mund të mësojnë ta kryesojnë familjen e tyre me dashuri e drejtësi. Ata mund të mësojnë të sigurojnë gjërat e nevojshme për jetën dhe mbrojtjen për familjen e tyre – materialisht dhe shpirtërisht (shih “Familja: Një Proklamata drejtuar Botës”, *Liahona*, nëntor 2010, f. 129).

Vëllezër, me gjithë energjinë e shpirtit tim, ju kërkoj ta merrni parasysh këtë

pyetje: A ju shohin bijtë tuaj të orvateni për të bërë atë që Ati Qiellor do donte që *ata* të bënin?

Lutem që përgjigja të jetë po. Nëse përgjigja është jo, nuk është tepër vonë për të ndryshuar, por ju duhet të filloni sot. Dhe unë dëshmoj se Ati Qiellor do t’ju ndihmojë.

Tani, ju të rinj, që i dua shumë, ju e dini se po përgatiteni për të marrë Priftërinë Melkizedeke, për të marrë ordinancat e shenjta të tempullit, për të përmbushur *detyrën* dhe *detyrimin* tuaj për të shërbyer një mision kohëplotë dhe, më pas, pa pritur shumë gjatë, për t’u martuar në tempull me një bijë të Perëndisë dhe për të pasur një familje. Më pas ju duhet ta drejtoni familjen tuaj në gjëra shpirtërore ndërsa udhëhiqeni nga Fryma e Shenjtë (shih DeB 20:44; 46:2; 107:12).

Kam pyetur shumë të rinj nëpër botë: “Përse jeni këtu?”

Deri tani, askush nuk është përgjigjur: “Që të mësoj të jem një baba, që të mund të përgatitem dhe kualifikohem për të marrë gjithçka që ka Ati Qiellor”.

Le t’i shqyrtojmë detyrat *tuaja* të Priftërisë Aarone siç përshkruhen te seksioni 20 i Doktrinës e Besëlidhjeve. Jini të ndjeshëm ndaj asaj që *ju* ndjeni, ndërsa i përdor këto detyra në shërbimin tuaj në familjen tuaj.

“Ftoj[ini] të gjithë [nga familja juaj] të vijin te Krishti” (vargu 59).

“Vëzhgoj[ini] [ata] gjithmonë dhe . . . [jini] me ta e . . . forcoj[ini] ata” (vargu 53).

“Predikoj[ini], . . . [jepuni] mësim, . . . sqaroj[ini], . . . këshilloj[ini], . . . pagëzoj[ini]” anëtarët e familjes tuaj (vargu 46).

“Nxii[tini] ata të lutem me zë e në fshehtësi dhe të ndjekin të gjitha detyrat familjare” (vargu 47).

“Kujdes[uni] që nuk ka paudhësi në [familjen tuaj], as ashpërsi me njëritjetrin, as gënjeshtër, të folur pas shpine apo të folur dashakeqës” (vargu 54).

“Kujdes[uni] që [familja juaj] të mblihdhet së bashku shpesh” (vargu 55).

Ndihmoheni babanë tuaj në detyrat e tij si patriark. Përkraheni mamanë tuaj me forcë priftërie kur babai nuk është i pranishëm (shih vargjet 52, 56).

Kur të kërkohet, “shuguro[ni] priftërinj, mësues dhe dhjakë të tjerë” në familjen tuaj (vargu 48).

A nuk tingëllon kjo si *puna dhe roli i një babai*?

Përmbushja e detyrave të Priftërisë Aarone nga ana juaj po ju përgatit ju të rinj për *atësinë*. Materiali burimor *Detyrë ndaj Perëndisë* mund t’ju ndihmojë të mësoni dhe të bëni plane të veçanta për t’i përmbushur detyrat tuaja. Ai mund të shërbejë si një udhërrëfyes

dhe ndihmë kur kërkoni vullnetin e Atit Qiellor dhe vendosni synime për ta përmbushur atë.

Ati në Qiell ju ka sjellë këtu në këtë kohë të veçantë për një punë të posaçme dhe qëllim të përjetshëm. Ai dëshiron që ju të shihni qartësisht dhe të kuptoni se cili është ai qëllim. Ai është Ati juaj dhe ju mund të ktheheni përherë tek Ai për drejtim.

Unë e di se Ati Qiellor shqetësohet për secilin prej nesh individualisht dhe ka një plan vetjak për ne që të arrijmë fatin tonë të përjetshëm. Ai ka dërguar Birin e Tij të Vetëmlindur, Jezu Krishtin, që të na ndihmojë të kapërcejmë papërsosuritë tona nëpërmjet Shlyerjes. Ai na ka bekuar me Frymën e Shenjtë që të jetë një dëshmitar, shoqëruar dhe udhërrëfyes *për te vendmbërritja jonë e përjetshme*, nëse do të mbështetemi tek Ai. Secili prej nesh gëzoftë plotësinë e bekimeve të Atit në këtë jetë dhe përmbushjen e *veprës së Tij* dhe *lavdisë së Tij* duke u bërë etër në familjet tona në përjetësi (shih Moisiu 1:39). Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

Nga Presidenti Diter F. Uhtdorf,
Këshilltar i Dytë në Presidencën e Parë

Mbi të Qenit të Vërtetë

Unë lutem që ne do t'i bëjmë ballë tundimit për ta tërhequr vëmendjen te vetja jonë dhe, në vend të kësaj, të përpiqemi për një nder shumë më të madh: të bëhemi dishepuj të përlurur, të vërtetë të Jezu Krishtit.

Nga fundi i shekullit të 18-të, Katerina e Madhe e Rusisë lajmëroi se do të vizitonte pjesën jugore të perandorisë së saj, e shoqëruar nga disa ambasadorë të huaj. Guvernatori i zonës, Grigori Potjomkini, dëshironte patjetër t'iu bënte përshtypje këtyre vizitorëve. Dhe kështu ai ndërmori përpjekje mbresëlënëse për t'i vënë në dukje arritjet e vendit.

Për një pjesë të udhëtimit, Katerina lundroi nëpër lumin Dniepër, duke u treguar me krenari ambasadorëve

fshatrat e vegjël plot gjallëri përgjatë bregut, të mbushur me banorë punëtorë dhe të lumtur. Pati vetëm një problem: ishte e gjitha sa për t'u dukur. Thuhet se Potjomkini kishte vendosur fasada kompensate për dyqanet dhe shtëpitë. Ai kishte vendosur edhe fshatarë që dukeshin të zënë me punë, që të krijonte përshtypjen e një ekonomie të begatë. Pasi grupi zhdukej përreth kthesës së lumit, njerëzit e Potjomkinin e merrnin fshatin e rremë dhe me të shpejtë zbritnin poshtë lumit në përgatitje për kalimin tjetër të Katerinës.

Edhe pse historianët bashkëkohorë e kanë vënë në dyshim vërtetësinë e kësaj historie, termi "fshat Potjomkini" ka hyrë në fjalorin botëror. Ai term tani i drejtohet cilësdo përpjekjeje për t'i bërë të tjerët të besojnë se ne jemi më të mirë nga ç'jemi në të vërtetë.

A Janë Zemrat Tona në Vendin e Duhur?

Është pjesë e natyrës njerëzore që të dëshirojmë të dukemi më të mirën që mundemi. Është arsyeja përse shumë prej nesh punojnë kaq shumë për pamjen e jashtme të shtëpive tona dhe përse vëllezërit tanë të rinj të Priftërisë Aarone sigurohen që çdo fije floku është në vendin e duhur, thjesht në rast se takohen me një njeri të veçantë. S'ka

asgjë të gabuar lidhur me lustrimin e këpucëve tona, mbajtjen e aromës më të mirë apo madje fshehjen e pjatave të ndotura përpara se të mbërrijnë mësuesit e shtëpisë. Megjithatë, kur bëhet e skajshme, kjo dëshirë për të bërë përshtypje mund të ndryshojë nga e dobishme në mashtruese.

Profetët e Zotit gjithmonë e kanë ngritur një zë paralajmërues kundër atyre që i “afrohe[n] Zotit] vetëm me gojën dhe [e] nderojnë Atë] me buzët e [tyre], ndërsa zemra e [tyre] . . . rri larg [Atij]”¹.

Shpëtimtari ishte i duruar dhe i dhembshur me mëkatarët, zemrat e të cilëve ishin të përlura dhe të sinqerta. Por Ai u ngrit me zemërim të drejtë kundër hipokritëve si skribët, farisenjtë dhe saducenjtë – atyre që u përpoqën të shfaqeshin të drejtë me qëllim që të fitonin lavdërim, ndikim dhe pasuri prej botës, e gjitha kjo ndërkohë që i shtypnin njerëzit, të cilët duhej të kishin qenë duke i bekuar. Shpëtimtari i krahasoi ata me “varre të zbardhuara, që nga jashtë duken të bukur, por brenda janë plot eshtra të vdekurish dhe gjithfarë papastërtish”².

Në kohën tonë, Zoti ka fjalë po aq të forta për mbajtësit e priftërisë që përpiqen “t’i mbuloj[në] mëkatet [e tyre] ose të kënaqj[n] krenarinë [e tyre ose] ambicien [e tyre] të kotë”. Kur ata e bëjnë këtë, Ai tha: “Qiejt tërhiqen; Shpirti i Zotit hidhërohet; dhe kur ai tërhiqet, Amen priftërisë ose autoritetit të atij njeriu”³.

Përse ndodh kjo? Përse nganjëherë përpiqemi të dukemi aktivë, të begatë dhe të përkushtuar në anën e jashtme, kur në brendësi – sikurse u tha Zbuluesi efesianëve – ne e kemi lënë “dashurinë [tonë] të parë”⁴.

Në disa raste, ne thjesht mund ta kemi humbur përqendrimin tonë të thelbi i ungjillit, duke e ngatërruar

“formë[n] e] shenjtëri[së]” me “fuqinë e saj”⁵. Kjo është veçanërisht e rrezikshme kur ne i drejtojmë shprehjet tona të jashtme të dishepullimit për t’u bërë përshtypje të tjerëve për fitim ose ndikim vetjak. Është pikërisht atëherë që ne jemi në rrezik të hyjmë në territorin e farisenjve dhe është pikërisht koha për ta shqyrtuar zemrën tonë që të bëjmë menjëherë korrigjimet e drejtimit.

Programet Potjomkine

Ky tundim për t’u dukur më të mirë se ç’jemi, nuk gjendet vetëm në jetën tonë personale, por mund të gjendet edhe në detyrat tona në Kishë.

Për shembull, di për një kunj ku udhëheqësit caktuan disa synime ambicioze për vitin. Ndërsa të gjitha synimet u dukën të dobishme, ato u përqendruan ose në shpallje krenare e mbresëlënëse, ose në numra e përqindje.

Pasi këto synime ishin diskutuar dhe për to ishte rënë dakord, diçka filloi ta shqetësonte presidentin e kunjit. Ai mendoi rreth anëtarëve të kunjit të tij – si nëna e re me fëmijë të vegjël, e cila kohët e fundit kishte ngelur vejushë. Ai mendoi rreth anëtarëve që po ndesheshin me dyshime ose vetmi, apo me gjendje të rënda shëndetësore dhe nuk kishin sigurim mjekësor. Ai mendoi rreth anëtarëve që po përballeshin me martesë të prishura, varësitë, papunësinë dhe sëmundje mendore. Dhe sa më shumë që mendonte rreth tyre, aq më shumë i bëri vetes një pyetje përulësuese: a do të sillnin ndonjë ndryshim

synimet tona të reja në jetën e këtyre anëtarëve?

Ai filloi të pyeste veten se si synimet e kunjit të tyre mund të kishin qenë të ndryshme, në qoftë se ata do të kishin pyetur fillimisht: “Cila është shërbesa jonë?”

Prandaj ky president kunj i foli sërish me këshilltarët e tij dhe së bashku ata e ndryshuan përqendrimin e tyre. Ata morën vendim se nuk do t’i lejonin të “urituri[t], . . . nevojtar[ët], . . . [të] zhveshuri[t], . . . [të] sëmur[ët] dhe fatkeq[ët t’iu] kalo[nin atyre] pranë, dhe [të mos] i vini[n] re”⁶.

Ata caktuan synime të reja, duke e ditur se suksesi me këto synime të reja nuk mund të matej gjithmonë, të paktën jo nga njeriu – sepse si mund ta matë një njeri dëshminë vetjake, dashurinë për Perëndinë ose dhembshurinë për të tjerët?

Por ata gjithashtu e dinin se “shumë prej gjërave që mund t’i numëroni, nuk kanë vlerë. Shumë prej gjërave që nuk mund t’i numëroni, me të vërtetë kanë vlerë.”⁷

Pyes veten nëse synimet tona si organizatë dhe si individë nganjëherë janë barasvlerës bashkëkohorë të një fshati Potjomkini. A duken ato se lënë përshtypje nga një largësi, por dështojnë t’iu drejtohen nevojave të vërteta të bashkënjëzve tanë të dashur?

Miqtë e mi të dashur dhe bashkëmbajtës të priftërisë, nëse Jezu Krishti do të ulej me ne dhe do të kërkonte një llogari për kujdestarinë tonë, unë nuk

Natal, Rio-Grande do Norte, Brazil

jam i sigurt se Ai do të përqendrohej shumë te programet dhe statistikat. Ajo që Shpëtimtari do të donte të dinte, është gjendja e zemrës sonë. Ai do të donte të dinte se si i duam njerëzit nën përkujdesjen tonë dhe se si u shërbejmë atyre, se si e duam bashkëshorten e familjen tonë dhe se si e lehtësojmë barrën e tyre të përditshme. Dhe Shpëtimtari do të donte të dinte se si ju dhe unë i afrohem me pranë Atij dhe Atit tonë Qiellor.

Përse Jemi Këtu?

Mund të jetë dobiprurëse ta hetojmë vetë zemrën tonë. Për shembull, ne mund ta pyetim veten, përse shërbejmë në Kishën e Jezu Krishtit?

Madje mund të pyetim, përse jemi këtu në këtë mbledhje sot?

Hamendësoj që, nëse do t'i përgjigjesha asaj pyetjeje në një nivel sipërfaqësor, mund të thoja se jam këtu ngaqë Presidenti Monson më caktoi të flas.

Kështu, në të vërtetë, s'kisha rrugë tjetër.

Përveç kësaj, gruaja ime, të cilën e dua shumë, pret që unë të jem këtu. E si mund t'i them jo asaj?

Por ne të gjithë e dimë se ka arsye më të mira për frekuentimin e mbledhjeve tona dhe për të jetuarit e jetës sonë si dishepuj të zotuar të Jezu Krishtit.

Jam këtu, sepse dëshiroj me gjithë zemrën time që ta ndjek Mësuesin tim,

Jezu Krishtin. Kam etje që të bëj gjithçka që Ai ma kërkon në këtë kauzë të madhërisme. Kam uri që të lartësohem nëpërmjet Shpirtit të Shenjtë dhe ta dëgjoj zërin e Perëndisë, ndërkohë që Ai flet nëpërmjet shërbëtorëve të Tij të shuguruar. Jam këtu që të bëhem një njeri më i mirë, të lartësohem moralisht nga shembujt frymëzues të vëllezërve e motrave të mia në Krishtin dhe të mësoj se si t'u ofroj shërbesë në mënyrë më të efektshme njerëzve nevojtarë.

Shkurtimisht, jam këtu ngaqë i dua Atin tim Qiellor dhe Birin e Tij, Jezu Krishtin.

Jam i sigurt që kjo është arsyeja juaj gjithashtu. Kjo është arsyeja përse jemi të gatshëm të bëjmë sakrifica dhe jo thjesht shpallje për ta ndjekur Shpëtimtarin. Kjo është arsyeja përse e mbajmë me nder priftërinë e Tij të shenjtë.

Nga Shkëndija te Zjarri Bubulak

Qoftë nëse dëshmia juaj është e fuqishme dhe e shëndetshme, ose veprimtaria juaj në Kishë i ngjan me shumë një fshati Potjomkini, lajmi i mirë është që ju mund të ndërtoni mbi çfarëdo force që keni. Këtu në Kishën e Jezu Krishtit ju mund të piqeni shpirtërisht dhe të afroheni më pranë Shpëtimtarit duke *vënë në jetë* parimet e ungjillit *ditë për ditë*.

Me durim e këmbëngulje, edhe veprimi më i vogël i dishepullimit ose tënëgjillimit më i imtë i besimit mund të

bëhen një zjarr bubulak plot shkëlqim i një jete të përkushtuar. Në fakt, ajo është mënyra se si shumica e zjarreve bubulakë fillojnë – nga një shkëndijë e vetme.

Prandaj nëse ndiheni të vegjël dhe të dobët, ju lutem thjesht e jani te Krishti, i cili i bën gjërat e dobëta të forta.⁸ Më i dobëti mes jush, nëpërmjet hirit të Perëndisë, mund të bëhet i fortë shpirtërisht, sepse Perëndia “nuk tregohet i anshëm”.⁹ Ai është “Perëndia [ynë] besnik që [e] respekton besëlidhjen e tij dhe tregohet i [mëshirshëm] . . . ndaj atyre që e duan dhe që [i] zbatojnë urdhërimet e tij”¹⁰.

Është bindja ime se, nëse Perëndia mund të afrohet e ta mbështetë një refugjat të varfër gjerman, nga një familje e thjeshtë, në një vend të rrënuar nga lufta, në anën tjetër të botës prej zyrave qendrore të Kishës, atëherë Ai mund t'ju afrohet juve.

Vëllezërit e mi të dashur në Krishtin, Perëndia i Krijimit, i cili i dha jetë universit, sigurisht që e ka fuqinë për t'ju dhënë jetë juve. Sigurisht Ai mund t'ju bëjë juve qenien e vërtetë shpirtërore të dritës dhe së vërtetës që ju dëshironi të jini.

Premtimet e Perëndisë janë të sigurt dhe të padyshueshme. Ne mund të falemi për mëkatet tona dhe të pastrohemi nga e gjithë padrejtësia.¹¹ Dhe nëse vazhdojmë t'i përqafojmë dhe t'i

jetojmë parimet e vërteta në rrethanat tona vetjake dhe në familjet tona, ne do të arrijmë më së fundi te një pikë ku nuk do të kemi “më uri, as nuk do të keq[mi] etje. . . . Sepse Qengji, që është në mes të fronit, do [të na] kullosë dhe do [të na] çojë te burimet e gjalla të ujërave; dhe Perëndia do të thajë çdo lot nga sytë [tanë].”¹²

Kisha Është një Vend Shërimi, Jo Fsheheje

Por kjo nuk mund të ndodhë nëse fshihemi prapa fasadave vetjake, dogmatike ose organizative. Të qenit dishepuj të Tij të shtirur jo vetëm që na mban larg nga të shikuarit e vetes sonë ashtu si jemi në të vërtetë, por edhe na pengon nga të ndryshuarit me të vërtetë nëpërmjet mrekullisë së Shlyerjes së Shpëtimtarit.

Kisha nuk është një ekspozitë automobilash – një vend ku ta vendosim veten tonë për t’u parë, me qëllim që të tjerët të admirojnë shpirtshmërinë, aftësinë ose begatinë tonë. Ajo është më shumë si një qendër shërbimi, ku makinat që kanë nevojë për riparim, vijnë për mirëmbajtje dhe riaftësim.

Dhe a nuk kemi ne, të gjithë ne, nevojë për riparim, mirëmbajtje dhe riaftësim?

Ne nuk vijmë në kishë që t’i fshohim problemet tona, por që t’i shërojmë ato.

Dhe si mbajtës të priftërisë, ne kemi një përgjegjësi shtesë – ta “ruajmë” tufën e Perëndisë . . . , duke e mbikqyrur jo me detyrim, por me dëshirë, jo për përfitim [vetjak] të pandershëm, po me vullnet të mirë, dhe jo si zotëronjës mbi ata që ju janë besuar [nga Perëndia], por duke u bërë shembullj për tufën”¹³.

Mbani mend, vëllezër, “Perëndia u kundërvihet mendjemëdhenjve dhe u jep hir të përlurur”¹⁴.

Burri më i madhërishtë, më i zotë, më i përmbushur që eci ndonjëherë mbi këtë tokë, ishte edhe më i përlururi. Ai i kreu disa prej shërbimeve të Tij më mbresëlënëse në çaste të fshehta, me vetëm pak vëzhgues, të cilëve Ai u kërkoi “të mos i thonin kurrkujt” se çfarë kishte bërë.¹⁵ Kur dikush e quajti “i mirë”, Ai i dredhoi me të shpejtë përgëzimit, duke ngulur këmbë se vetëm Perëndia ishte me të vërtetë i mirë.¹⁶ Në mënyrë të qartë, lavdërimi prej botës nuk kishte vlerë për Të; qëllimi i Tij i

vetëm ishte t’i shërbente Atit të Tij dhe të “bë[nte] vazhdimisht gjërat që i pëlqejnë [Atij]”¹⁷. Ne do të bënim mirë që ta ndiqnim shembullin e Mësuesit tonë.

Paçim Dashuri Sikurse Pati Ai

Vëllezër, kjo është thirrja jonë e lartë dhe e shenjtë – të jemi veprues për Jezu Krishtin, të duam ashtu siç deshi Ai, të shërbejmë ashtu siç shërbeu Ai, të “ndihmojmë” të dobët, ngr[em] duart që varen poshtë dhe forcojmë gjunjët e këputur”¹⁸, të “kujdese[mi] për të varfërit e nevojtarët”¹⁹ dhe të kujdesemi për të vejat dhe jetimët.²⁰

Unë lutem, vëllezër, që, teksa shërbejmë në familjet, kuorumet, lagjet, kunjët, komunitetet dhe kombet tona, ne do t’i bëjmë ballë tundimit për ta tërhequr vëmendjen te vetja jonë dhe, në vend të kësaj, të përqijemi për një nder shumë më të madh: të bëhemi dishepuj të përlurur, të vërtetë të Zotit e Shpëtimtarit tonë, Jezu Krishtit. Kur e bëjmë këtë, ne vërtet do ta gjejmë vetveten duke ecur në shtegun që na çon drejt vetes sonë më të mirë, më të vërtetë dhe më fisnike. Për këtë unë dëshmoj në emrin e Mësuesit tonë, Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Isaia 29:13.
2. Mateu 23:27.
3. Doktrina e Besëlidhje 121:37.
4. Zbulesa 2:4.
5. Shih Joseph Smith – Historia 1:19; shih edhe Doktrina e Besëlidhje 84:20.
6. Mormoni 8:39.
7. I atribuohet Albert Ajnshtajnit.
8. Shih Ethëri 12:27.
9. Veprat e Apostujve 10:34.
10. Ligji i Përtërirë 7:9.
11. Shih 1 Gjoni 1:9.
12. Zbulesa 7:16–17.
13. 1 Pjetër 5:2–3.
14. Jakobi [Bibël] 4:6.
15. Shih Lluka 8:56.
16. Shih Marku 10:17–18.
17. Gjoni 8:29.
18. Doktrina e Besëlidhje 81:5.
19. Doktrina e Besëlidhje 38:35.
20. Shih Doktrina e Besëlidhje 83:6.

Nga Presidenti Henri B. Ajring,
Këshilltar i Parë në Presidencën e Parë

Lutja e Priftërisë dhe Lutja Vetjake

Perëndia mund të na japë fuqi në priftëri për çfarëdo rrethanash në të cilat mund të jemi. Thjesht duhet që ne të kërkojmë me përlulesi.

Jam mirënjohës për mirëbesimin që t'u flas mbajtësve të priftërisë së Perëndisë në të gjithë tokën. E ndiej peshën e kësaj mundësie ngaqë e njoh disi mirëbesimin që Zoti ka vendosur te ju. Me pranimin e priftërisë nga ana juaj, ju keni marrë të drejtën për të folur e për të vepruar në emrin e Perëndisë.

Ajo e drejtë do të bëhet një realitet vetëm kur ju merrni frymëzim nga Perëndia. Vetëm atëherë ju do të jeni në gjendje të flisni në emrin e Tij. Dhe vetëm atëherë mund të veproni në emrin e Tij. Ju mund të keni bërë gabimin që të mendoni: "O, ajo s'është aq e vështirë. Unë mund të marr frymëzim nëse më kërkohet ndonjëherë që të jap një bisedë apo nëse më duhet ndonjëherë të jap një bekim priftërie." Ose dhjaku apo mësuesi i ri në moshë mund të gjejë ngushëllim te mendimi: "Kur të jem më i madh në moshë ose kur të thirrem si misionar, atëherë do ta di me siguri atë që Perëndia do të thotë dhe atë që Perëndia do të bëjë".

Por mendoni për kohën kur ju duhet ta dini atë që Perëndia do të thoshte dhe atë që Ai do të bënte. Ajo kohë tashmë ka ardhur për ne të gjithë – kudo që

jeni në thirrjen tuaj në priftëri. Unë u rrita në një zonë me shumë pak anëtarë në lindje të Shteteve të Bashkuara gjatë Luftës II Botërore. Anëtarët e Kishës jetonin mjaft larg dhe kishte racionim të rreptë të benzinës. Isha i vetmi dhjak në degë. Anëtarët ia jepnin zarfet e tyre të ofertës së agjërimit presidentit të degës kur vinin në mbledhjen e agjërimit dhe të dëshmisë në shtëpinë tonë.

Kur isha 13-vjeçar, lëvizëm në Jutë për të jetuar në një lagje të madhe. Më kujtohet detyra ime e parë për të

shkuar te shtëpitë që të mblidhja ofertat e agjërimit. E pashë emrin te njëri nga zarfet që m'u dha dhe vura re që mbi-emri ishte i njëjtë me një prej Tre Dëshmitarëve të Librit të Mormonit. Prandaj trokita në derë me vetëbesim. Burri e hapi derën, më pa, ngrysi vetullat dhe pastaj më bërtiti që të largohesha. U largova me kokën të ulur.

Ajo ndodhi rreth 70 vjet më parë, por ende e mbaj mend ndjenjën që pata atë ditë te pragu, se kishte diçka që duhej ta kisha thënë ose ta kisha bërë. Vetëm sikur të isha lutur me besim kur shkova atë ditë, mund të isha frymëzuar që të qëndroja një çast më shumë tek ai prag, të buzëqeshja dhe të thoja diçka si: "Është kënaqësi që ju takoj. Faleminderit për atë që ju dhe familja juaj keni dhënë në të shkuarën. Me dëshirë pres të shihem me ju mua-jin që vjen."

Po ta kisha thënë dhe bërë atë, ai mund të kishte qenë edhe më i nxehur – dhe mbase fyes. Por tani e di se si mund të isha ndier unë. Në vend të një ndjenje trishtimi ose dështimi teksa largohesha, unë mund të kisha ndier përgëzimin e butë në mendjen dhe zemrën time: "Të lumtë".

Ne të gjithë duhet të flasim e të vepruajmë në emër të Perëndisë në çastet kur gjykimi ynë i pandihmë nuk do të jetë i mjaftueshëm pa frymëzimin. Këto çaste mund të na vijnë kur nuk ka kohë për të bërë përgatitje. Kjo më ka ndodhur mua shpesh. Më ndodhi shumë vite më parë në një spital kur një baba më tha mua dhe shoqëruesit tim se mjekët i kishin thënë që bija e tij trevjeçare, e dëmtuar rëndë, do të vdiste brenda pak minutash. Teksa i vendosa duart e mia mbi të vetmen pjesë në kokën e saj që nuk ishte mbuluar me fasha, duhej të dija, si shërbëtor i Perëndisë, se çfarë Ai donte që unë të bëja dhe të thoja.

Fjalët më erdhën në mendjen time dhe në buzët e mia se ajo do të jetonte. Mjeku që qëndronte pranë meje, shfryu me pakënaqësi dhe më kërkoi të largohesha. Dola jashtë asaj dhome të spitalit me një ndjenjë paqej dhe dashurie. Ajo vajzë e vogël jetoi dhe eci nëpër korridor në një mbledhje sakramenti në ditën time të fundit në atë qytet. Akoma më kujtohet gëzimi dhe kënaqësia që ndjeva nga ajo që kisha thënë e bërë në shërbim të Zotit për atë vajzë të vogël dhe familjen e saj.

Ndryshimi midis ndjenjave të mia në spital dhe trishtimit që ndjeva kur u largova nga ajo derë si dhjak, erdhi nga ajo që kisha mësuar rreth lidhjes së lutjes me fuqinë e priftërisë. Si dhjak, nuk e kisha mësuar ende se fuqia për të folur dhe për të vepruar në emrin e Perëndisë kërkon zbulësë dhe që ta kemi atë kur të na nevojitet, kërkohet lutje dhe veprim me besim për shoqërimin e Frymës së Shenjtë.

Në mbrëmjen përpara se të shkoja tek ajo derë për ofertat e agjërimit, unë e kisha thënë lutjen time përpara gjumit. Por për javë e muaj para se të vinte ajo telefonatë nga spitali, unë kisha ndjekur një model lutjeje dhe e kisha bërë përpjekjen që Presidenti Jozef F. Smith na mësoi, e cila do ta lejonte Perëndinë që të na jepte frymëzimin e nevojshëm për ne që të kemi fuqi në priftërinë. Ai e tha thjesht:

“Nuk na duhet që t’i lutemi Atij duke përdorur shumë fjalë. Nuk na duhet që ta lodhim Atë me lutje të gjata. Ajo që na nevojitet vërtet dhe ajo që duhet të bëjmë si shenjtorë të ditëve të mëvonshme, për të mirën tonë, është të shkojmë përpara Tij shpesh, t’i dëshmojmë Atij se e kujtojmë Atë dhe se jemi të gatshëm të marrim mbi vete emrin e Tij, t’i zbatojmë urdhërimet e Tij, të veprojmë me drejtësi; dhe që ne e dëshirojmë Shpirtin e tij për të na ndihmuar.”¹

Dhe më pas Presidenti Smith na tregoi se për çfarë duhej të luteshim, ndërkohë që shërbëtorët e Tij zotoheshin të flisnin e të vepronin për Perëndinë. Ai tha: “Për çfarë luteni? Ju luteni që Perëndia mund t’ju njohë, që ai të mund t’i dëgjojë lutjet tuaja dhe që ai të mund t’ju bekojë me Shpirtin e tij.”²

Nuk është dhe aq shumë çështja se cilat fjalë të përdorni, por do të kërkojë njëfarë durimi. Është një afrim drejt Atit tuaj Qiellor me qëllimin për t’u njohur prej Tij personalisht. Ai është Perëndia mbi gjithçka, Ati i të gjithëve dhe prapëseprapë i gatshëm që t’i kushtojë vëmendje të plotë njërit prej fëmijëve të Tij. Kjo mund të jetë arsyeja përse Shpëtimtari i përdori fjalët: “Ati ynë që je në qiej, u shenjtëroftë emri yt”³.

Është më e lehtë të fitoni ndjenjën e duhur të nderimit kur jeni në gjunjë ose me kokën të përkulur, por është e mundur ta ndieni se po i afroheni Atit

tuaj Qiellor në mënyrë më pak ceremoniale dhe madje në lutje të heshtur, sikurse do t’ju nevojitej shpesh ta bëni në shërbimin tuaj të priftërisë. Do të ketë zhurmë dhe njerëz përreth jush shumicën e kohës gjatë veprimtarive ditore. Perëndia i dëgjon lutjet tuaja të heshtura, por mund t’ju duhet të mësoni që t’i largoni shpërqendrimet, sepse çasti kur të keni nevojë për lidhjen me Perëndinë, mund të mos vijë në kohë të qeta.

Presidenti Smith sugjeroi se juve do t’ju nevojitet të luteni që Perëndia ta njohë thirrjen tuaj për t’i shërbyer Atij. Ai tashmë di rreth thirrjes suaj me hollësi të plotë. Ai ju thirri dhe, duke iu lutur Atij për thirrjen tuaj, Ai do t’ju japë zbulësë juve që të dini më shumë.⁴

Unë do t’ju jap një shembull të asaj që mund të bëjë një mësues shtëpie kur lutet. Mund ta dini tashmë se ju duhet:

“Të vizito[ni] shtëpinë e çdo anëtar, duke i nxitur ata të lutën me zë e në fshehtësi dhe të ndjekin të gjitha detyrat familjare. . . .

. . . Të vëzhgo[ni] mbi kishën gjithmonë dhe të [lini] me ta e t’i forco[ni] ata;

Dhe të kujdese[ni] që nuk ka paudhësi në kishë, as ashpërsi me njëritjetrin, as gënjeshtër, të folur pas shpine apo të folur dashakeqës;

Dhe të kujdese[ni] që kisha të mblihdhet së bashku shpesh dhe gjithashtu të kujdese[ni] që tërë anëtarët të bëjnë detyrën e tyre.”⁵

Tani, qoftë për mësuesin e shtëpisë me përvojë si edhe shoqëruetin e tij më të ri, kjo është qartësisht e pamundur pa ndihmën e Frymës së Shenjtë. Mendoni për familjet ose edhe individët të cilëve jeni thirrur t’iu shërbeni. Gjykimi njerëzor dhe qëllimet e mira nuk do të mjaftojnë.

Prandaj ju do të luteni për mënyrën se si t'i njihni zemrat e tyre, të dini se cilat gjëra janë të gabuara në jetën dhe në zemrat e njerëzve, të cilët nuk i njihni mirë dhe të cilët as që dëshirojnë që ju t'i njihni ata. Do t'ju nevojitet të dini atë që Perëndia do të donte që ta bënit për t'i ndihmuar ata dhe për ta bërë gjithçka, sa më mirë që mundeni, duke ndier dashurinë e Perëndisë për ta.

Është ngaqë ju keni thirrje kaq të rëndësishme dhe të vështira të priftërisë që Presidenti Smith sugjeron se, kur luteni, gjithmonë t'i luteni Perëndisë që Ai t'ju bekojë me Shpirtin e Tij. Do t'ju nevojitet Fryma e Shenjtë jo një herë, por aq herë sa Perëndia do t'ju japë atë për shoqëruesin tuaj të vazhdueshëm. Ajo është arsyeja përse ne duhet të lutemi gjithmonë që Perëndia të na udhëzojë në shërbimin tonë ndaj fëmijëve të Tij.

Ngaqë nuk mund të arrini te potenciali juaj i priftërisë pa Shpirtin që ju shoqëron, ju jeni një shënjestër vetjake

për armikun e gjithë lumturisë. Nëse ai mund t'ju tundojë që të mëkatoni, ai mund ta pakësojë fuqinë tuaj që të udhëhiqeni nga Shpirti dhe kështu ta zvogëlojë fuqinë tuaj në priftëri. Kjo është përse Presidenti Smith tha që ju duhet të luteni gjithmonë që Perëndia t'ju paralajmërojë dhe mbrojë nga ligësia.⁶

Ai na paralajmëron në shumë mënyra. Paralajmërimet janë pjesë e planit të shpëtimit. Profetët, apostujt, presidentët e kunjeve, peshkopët dhe misionarët, të gjithë e ngrenë zërin paralajmërues për t'iu larguar fatkeqësisë nëpërmjet besimit të Jezu Krishti, pendimit dhe bërjes e mbajtjes së besëlidhjeve të shenjta.

Si mbajtës i priftërisë, ju duhet të jeni pjesë e zërit paralajmërues të Zotit. Por duhet t'ia vini veshin vetë paralajmërimit. Ju nuk do të mbijetoni shpirtërisht pa mbrojtjen e shoqërimit të Frymës së Shenjtë në jetën tuaj të përditshme.

Ju duhet të luteni për të dhe të veproni që ta keni atë. Vetëm me atë udhërrëfim do të jeni në gjendje ta gjeni udhën tuaj përgjatë shtegut të ngushtë e të ngushtuar përmes mjegullave të ligësisë. Fryma e Shenjtë do të jetë udhërrëfytesë juaj teksa Ai jua zbulon të vërtetën, kur ju i studioni fjalët e profetëve.

Marrja e atij udhërrëfimi do të kërkojë më shumë sesa dëgjimin dhe leximin rastësor. Juve do t'ju nevojitet të luteni e veproni me besim për t'i përfshirë fjalët e së vërtetës thellë në zemrën tuaj. Ju duhet të luteni që Perëndia t'ju bekojë me Shpirtin e Tij, që Ai t'ju udhëheqë drejt gjithë së vërtetës dhe t'ju tregojë udhën e duhur. Kjo është mënyra se si Ai do t'ju paralajmërojë dhe udhërrëfejë nëpër shtegun e duhur në jetën tuaj dhe në shërbimin tuaj të priftërisë.

Konferenca e përgjithshme siguron një mundësi të madhërishtme për ta lejuar Zotin ta forcojë fuqinë tuaj për

të shërbyer në priftërinë e Perëndisë. Ju mund ta përgatitni veten tuaj, siç jam i sigurt se e keni bërë për këtë konferencë, me anë të lutjes. Ju mund ta bashkoni besimin tuaj me ata që do të lutën në konferencë. Ata do të lutën për shumë bekime mbi shumë njerëz.

Ata do të lutën për Shpirtin që të zbresë mbi profetin si zëdhënësi i Zotit. Ata do të lutën për Apostujt dhe të gjithë shërbëtorët e thirrur nga Perëndia. Kjo ju përfshin juve, nga dhjaku më i ri në detyrë deri te prifti i lartë më me përvojë dhe disa njerëz, si të moshuar dhe të rinj, të cilët shpejt do të shkojnë në botën e shpirtave, ku ata do të dëgjojnë: “Të lumtë, shërbëtor i mirë dhe besnik”⁷.

Ajo përshëndetje do të shkojë te disa njerëz që do të habiten prej saj. Ata mund të mos kenë mbajtur kurrë një detyrë të rëndësishme në mbretërinë e Perëndisë në tokë. Disa mund të kenë menduar se sollën pak rezultat nga punët e tyre apo se disa mundësi për të shërbyer nuk iu dhanë kurrë atyre. Të tjerë mund të ndiejnë se koha e tyre e shërbimit u shkurtua në këtë jetë më shumë nga ç’e kishin shpresuar.

Nuk do të jenë detyrat e mbajtura apo koha që shërbyem, të cilat do të vihen në baraspeshim me Zotin. Ne e dimë këtë nga shëmbëlltira e Zotit për punëtorët në vresht, ku pagesa ishte e njëjtë pavarësisht nga sa kohë shërbyen apo vendi ku shërbyen. Ata do të shpërblehen sipas mënyrës se si shërbyen.⁸

Njoh një burrë, një mik të dashur, shërbimi në vresht gjatë vdekshmërisë i të cilit mbaroi mbrëmë në orën 11:00 të natës. Ai ishte kuruar për kancerin prej vitësh. Gjatë atyre viteve të mjekimit dhe të dhembjes e vështirësisë së tmerrshme, ai pranoi një thirrje për të mbajtur mbledhje me anëtarë në lagjen e tij dhe të ishte përgjegjës për ata anëtarë fëmijët e të cilëve ishin larguar nga

shtëpitë e tyre; disa ishin të veja. Thirrja e tij ishte që t’i ndihmonte ata njerëz të gjenin ngushëllim në shoqërimin me të tjerët dhe në të mësuarin e ungjillit.

Kur mori prognozën e rëndë përfundimtare se ai kishte vetëm pak kohë për të jetuar, peshkopi i tij ishte larg në një udhëtim biznesi. Dy ditë më vonë, ai i dërgoi një mesazh peshkopit nëpërmjet udhëheqësit të tij të grupit të priftërinjve të lartë. Thoshte këtë rreth detyrës së tij: “E kuptoj që peshkopi nuk ndodhet në qytet, kështu që unë po i bëj planet. Po mendoj për një mbledhje për grupin tonë të hënën që vjen. Dy anëtarë mund të na çojnë për një vizitë te Qendra e Konferencave. Mund të na nevojiten disa anëtarë që të na çojnë atje me makina dhe disa djem skautistë që të shtynë karrocet e invalidëve. Në varësi të njerëzve që do të vijnë, ne mund të kemi mjaft të moshuar për ta bërë atë vetë, por do të ishte mirë të dinim se kemi njerëz që të na mbështetin nëse nevojitet. Gjithashtu mund të ishte një natë e mirë familjare për ndihmëtarët, që t’i sillnin edhe familjet e tyre. Megjithatë, më njoftoni para se ta bëj të ditur planin. . . . Faleminderit.”

Ai më pas e befasoji peshkopin me një telefonatë. Pa iu drejtuar gjendjes së vet ose përpjekjeve të tij të guximshme në detyrën e tij, ai pyeti: “Peshkop, a ka ndonjë gjë që mund ta bëj për ju?” Vetëm Fryma e Shenjtë mund ta kishte lejuar atë ta ndiente barrën e peshkopit, kur barra e vet ishte kaq dërrmuese.

Dhe vetëm Shpirti mund ta kishte bërë të mundur për të që të krijonte një plan për t’u shërbyer vëllezërve e motrave të tij me të njëjtën përpikëri që e kishte përdorur në planifikimin e veprimtarive të skautistëve kur ishte i ri.

Me një lutje besimi, Perëndia mund të na japë fuqi në priftëri për çfarëdo rrethanash në të cilat mund të jemi. Thjesht duhet që ne të lutemi me përlësi për Shpirtin që të na tregojë atë që Perëndia do që ne të themi e të bëjmë, ta bëjmë atë dhe më pas të vazhdojmë të jetojmë të denjë për atë dhuratë.

Ju jap dëshminë time se Perëndia, Ati, jeton, na do dhe e dëgjon çdo lutje tonën. Ju jap dëshmi se Jezusi është Krishti i gjallë, Shlyerja e të cilit e bën të mundur për ne që të pastrohemi dhe kështu të jemi të denjë për shoqërimin e Frymës së Shenjtë. Unë dëshmoj se me besimin dhe zellin tonë, një ditë ne mund t’i dëgjojmë fjalët që do të na sjellin gëzim: “Të lumtë, shërbëtor i mirë dhe besnik”⁹. Lutem që ne do ta marrim atë bekim të mrekullueshëm nga Mësuesi, të cilit i shërbejmë. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), f. 23.
2. *Teachings: Joseph F. Smith*, f. 26.
3. Lluca 11:2.
4. Shih Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, bot. i 5-të (1939), f. 215–221.
5. Doktrina e Besëlidhje 20:51, 53–55.
6. Shih *Teachings: Joseph F. Smith*, f. 26.
7. Mateu 25:21.
8. Shih Mateu 20:1–16.
9. Mateu 25:21.

Nga Presidenti Tomas S. Monson

Priftëria – Një Dhuratë e Shenjtë

Secilit prej nesh i është mirëbesuar një nga dhuratat më të çmuara që i është dhënë ndonjëherë njerëzimit.

Një nga kujtimet e mia më të gjalla është ndjekja e mbledhjes së priftërisë si një dhjak i saposhuguruar dhe këndimi gjatë himnit të hapjes, “Ejani, bij t’Per’ndis’ që keni marr’ prift’rinë”¹. Sonte, të gjithë të mbledhurve këtu në Qendrën e Konferencave dhe, në fakt, në mbarë botën, unë i përsërit shpirtin e atij himni të veçantë dhe ju them: “Ejani, bij t’Per’ndis’ që keni marr’ prift’rinë, le t’i mbajmë parasysh thirrjet tona; le të mendojmë mbi përgjegjësitë tona; le të përcaktojmë detyrën tonë dhe le të ndjekim Jezu Krishtin, Zotin tonë. Ndonëse mund të jemi të ndryshëm nga mosha, nga zakonet apo nga kombësia, ne jemi të bashkuar si një e tërë në thirrjet tona të priftërisë.

Për çdonjërin prej nesh, rivendosja e Priftërisë Aarone tek Oliver Kaudëri dhe Jozef Smithi nga Gjon Pagëzori, është shumë domethënëse. Po ashtu, rivendosja e Priftërisë Melkizedeke te Jozefi dhe Oliveri nga Pjetri, Jakobi dhe Gjoni, është një ngjarje e gëzueshme.

Le t’i marrim më me seriozitet thirrjet, përgjegjësitë dhe detyrat që vijnë me priftërinë që ne mbajmë.

Unë ndjeva një përgjegjësi të madhe kur u thirra për të qenë sekretar i kuorumit tim të dhjakëve. I përgatita me shumë ndërgjegje dokumentet që mbajta, sepse doja të bëja më të mirën që unë dija të bëja në atë thirrje. U ndjeva tepër krenar për punën time. Të bëja gjithçka mundesha, me të gjitha aftësitë e mia, ka qenë qëllimi im në çdo pozitë që kam mbajtur ndonjëherë.

Unë shpresoj që çdo të riu që është shuguruar në Priftërinë Aarone, t’i jetë dhënë një vetëdije shpirtërore për shenjtërinë e thirrjes së tij të caktuar, si dhe mundësitë për ta lartësuar atë thirrje. Unë e mora një mundësi të tillë si dhjak kur peshkopata kërkoi që unë ta çoja sakramentin te një njeri i mbyllur në shtëpi që jetonte rreth 1.5 km larg nga kisha jonë. Atë mëngjes të veçantë të diele, kur trokita në derën e vëllait Rajt dhe dëgjova zërin e tij të mekur: “Hyr”, unë nuk hyra vetëm në shtëpinë e tij të thjeshtë, por edhe në një dhomë të mbushur me Shpirtin e Zotit. U afrova në anë të krevatit të vëllait Rajt dhe me kujdes ia vendosa një copë buke në buzë. Më pas mbajta gotëzën e ujit, që ai të mund të pinte. Teksa u largova, pashë lot në sytë e tij ndërsa

tha: “Perëndia të bekoftë, biri im”. Dhe Perëndia me të vërtetë më bekoji – me një vlerësim për emblemat e shenjta të sakramentit dhe për priftërinë që mbaja.

Asnjë dhjak, mësues apo prift nga lagjja jonë nuk do t’i harrojë asnjëherë vizitat mbresëlënëse që bëmë në Klar-kston, Juta, në varrin e Martin Harrisit, një nga Tre Dëshmitarët e Librit të Mormomit. Ndërsa e rrethonim boshtin e gjatë prej graniti që shenjon varrin e tij dhe ndërsa një nga udhëheqësit e kuorumit na lexonte ato fjalë depërtuese nga “Dëshmia e Tre Dëshmitarëve”, që gjendet në fillim të Librit të Mormomit, ne krijuam një dashuri për atë dokument të shenjtë dhe për të vërtetat që gjenden aty.

Përgjatë atyre viteve, synimi ynë ishte të bëheshim si bijtë e Mosias. Për ta është thënë:

“Ata ishin përforcuar në njohurinë e së vërtetës; pasi ata ishin njerëz me kuptim të saktë dhe kishin kërkuar me zell shkrimet e shenjta, që ata të mund të dinin fjalën e Perëndisë.

Por kjo nuk është e gjitha; ata ishin dhënë pas lutjeve të shumta dhe agjërimit; prandaj ata kishin shpirtin e profecisë dhe shpirtin e zbulësës dhe

kur i mësuan të tjerët, ata i mësuan me fuqinë dhe autoritetin e Perëndisë.”²

Nuk mund të mendoj për një qëllim më të denjë që mund të ketë një i ri, sesa që ta përshkruajnë siç u përshkruan bijtë e guximshëm e të drejtë të Mosias.

Ndërsa i afrohesha ditëlindjes sime të 18-të dhe u përgatita për t’u futur në shërbimin ushtarak të detyrueshëm, të kërkuar për djemtë e rinj gjatë Luftës II Botërore, u rekomandova për të marrë Priftërinë Melkizedeke, por fillimisht duhej t’i telefonoja presidentit të kunjit tim, Pol C. Çajlld, për një intervistë. Ai ishte dikush që i donte dhe i kuptonte shkrimet e shenja dhe qëllimi i tij ishte që të gjithë të tjerët duhej t’i donin dhe t’i kuptonin ato në mënyrë të ngjashme. Duke dëgjuar nga disa prej miqve të mi për intervistat e tij tepër të hollësishme dhe zhbiruese, dëshiroja shfaqje sa më të vogël të njohurive të mia nga shkrimet e shenja; prandaj, kur i telefonova, i sugjerova që të takoheshim të dielën pasuese, në një kohë që e dija se ishte vetëm një orë përpara kohës së mbledhjes së tij të sakramentit.

Përgjigja e tij: “O, vëllai Monson, kjo nuk do të na jepte kohë të mjaftueshme

për t’i shqyrtuar shkrimet e shenja”.

Ai më pas sugjeroi një kohë, tri orë përpara mbledhjes së tij të sakramentit, dhe më udhëzoi të merrja me vete kompletin tim të shkrimeve të shenja me shënime dhe referenca vetjake.

Kur mbërrita në shtëpinë e tij të dielën, u përshëndeta për zemërsisht dhe më pas intervista filloi. Presidenti Çajlld tha: “Vëllai Monson, ti mban Priftërinë Aarone. A ke pasur ndonjëherë shërbesë nga engjëjt?” Unë u përgjigja se nuk kisha pasur. Kur më pyeti nëse e dija se e kisha një të drejtë të tillë, sërish u përgjigja se nuk e dija.

Ai udhëzoi: “Vëllai Monson, thuajse përmendsh seksionin 13 të Doktrinës e Besëlidhjeve”.

Unë fillova: “MBI ju, bashkëshërbëtorët e mi, në emër të Mesias, unë jap Priftërinë e Aaronit, e cila mban çelësat e shërbesës së engjëjve-”

“Ndalo”, udhëzoi Presidenti Çajlld. Më pas me një ton të qetë e të ëmbël, ai më këshilloi: “Vëllai Monson, mos harro kurrë se si një mbajtës i Priftërisë Aarone, ti ke të drejtën e shërbesës së engjëjve”.

Ishte thuajse sikur një engjëll të qe në dhomë atë ditë. Nuk e kam harruar

asnjëherë intervistën. Ende e ndiej shpirtin e atij rasti solemn teksa i lexojmë së bashku përgjegjësitë, detyrat dhe bekimet e Priftërisë Aarone dhe Priftërisë Melkizedeke – bekime të cilat nuk na vijnë vetëm neve, por edhe familjeve tona dhe të tjerëve që do të kemi privilegjin t’u shërbejmë.

Unë u shugurova plak dhe ditën e nisjes sime për të përmbushur shërbimin në marinë, një anëtar i peshkopatës së lagjes sime u bashkua me familjen dhe miqtë e mi në stacionin e trenit për të më uruar rrugë të mbarë. Pak para se treni të nisej, ai më la në dorë një libërth të quajtur *Missionary Handbook [Manuali i Misionarëve]*. Qesha dhe thashë se nuk po shkoja në mision.

Ai u përgjigj: “Merre gjithsesi. Mund të të hyjë në punë.”

Ashtu ndodhi. Më nevojitej një objekt i fortë, drejtkëndor për ta vendosur poshtë çantës sime të shpinës, në mënyrë që veshjet e mia të qëndronin më të sigurta dhe kështu do të ishin më pak të rrudhosura. *Missionary Handbook [Manuali i Misionarëve]* ishte pikërisht ajo që më duhej, dhe më shërbeu për bukuri në çantën time të shpinës për 12 javë.

Natën përpara pushimeve tona të Krishtlindjes, po mendonim për shtëpitë. Kazermat qenë të qeta, por më pas heshtja u thye nga shoku im në shtratin e marinarit ngjitur – një djalë mormon, Lilend Merili – i cili filloi të ankohej nga dhembjet. Pyeta për arsyen dhe ai tha se ndihej shumë i sëmurë. Ai nuk donte të shkonte në dispanserinë e bazës, sepse e dinte se një gjë e tillë do ta ndalonte vajtjen e tij në shtëpi ditën tjetër.

Dukej që po përkeqësohej ndërsa orët kalonin. Më në fund, duke e ditur se isha një plak, ai më kërkoi t'i jepja një bekim priftërie.

Nuk kisha dhënë kurrë më parë një bekim priftërie, nuk kisha marrë kurrë

një bekim dhe nuk e kisha dëshmuar kurrë dhënien e një bekimi. Ndërsa lutesha në heshtje për ndihmë, m'u kujtua *Missionary Handbook [Manuali i Misionarëve]* në fund të çantës time të shpinës. Me shpejtësi e boshatisa çantën dhe e mora librin nën dritën e natës. Atje lexova se si një person e bekon të sëmurin. Me shumë marinarë kureshtarë që po vështrojnë, unë vijova me bekimin. Para se ta vija çdo gjë sërish në çantën time, Lilend Merili po flinte si një fëmijë. Ai u zgjua mëngjesin tjetër duke u ndier mirë. Mirënjohja që secili prej nesh ndjeu për fuqinë e priftërisë, ishte e pamasë.

Vitet më kanë sjellë më shumë mundësi për të dhënë bekime ndaj njerëzve në nevojë sesa ndoshta mund t'i numëroj. Në secilën mundësi kam qenë thellësisht mirënjohës që Perëndia ma ka mirëbesuar këtë dhuratë të shenjtë. Unë ndiej nderim për priftërinë. E kam dëshmuar fuqinë e saj herë pas here. E kam parë forcën e saj. Jam mahnitur nga mrekullitë që ajo ka sjellë.

Vëllezër, secilit prej nesh i është mirëbesuar një nga dhuratat më të çmuara që i është dhënë ndonjëherë njerëzimit. Kur e nderojmë priftërinë tonë dhe e jetojmë jetën tonë në mënyrë të tillë që në çdo kohë të jemi të denjë, bekimet e priftërisë do të rrjedhin nëpërmjet nesh. I pëlqej pamasë fjalët që gjenden te Doktrina e Besëlidhje, seksioni 121, vargu 45, që na tregojnë se çfarë duhet të bëjmë që të jemi të denjë: “Brendësia jote duhet të jetë plot dashuri hyjnore ndaj gjithë njerëzve e ndaj familjes së besimit dhe virtyti duhet t'i stolisë mendimet e tua pa pushim; atëherë do të forcohet vetbesimi yt në prani të Perëndisë; dhe doktrina e priftërisë do të pikojë mbi shpirtin tënd sikurse vesat nga qiejt”.

Si mbajtës të priftërisë së Perëndisë, ne jemi të angazhuar në punën e Zotit Jezu Krisht. Ne i jemi përgjigjur thirrjes së Tij; ne jemi në punën e Tij. Le të mësojmë prej Tij. Le t'i ndjekim gjurmët e hapave të Tij. Le të jetojmë sipas udhëzimeve të Tij. Duke e bërë këtë, ne do të jemi të përgatitur për çfarëdo shërbimi që Ai na thërret të bëjmë. Kjo është puna e Tij. Kjo është Kisha e Tij. Njëmend, Ai është kapiteni ynë, Mbreti i Lavdisë, madje Biri i Perëndisë. Unë dëshmoj se Ai jeton dhe e jap këtë dëshmi në emrin e Tij të shenjtë, emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. “Come, All Ye Sons of God”, *Hymns*, nr. 322.
2. Alma 17:2–3.

Nga Presidenti Tomas S. Monson

Bekimet e Tempullit

Teksa e frekuentojmë tempullin, mund të na vijë një përmasë shpirtshmërie dhe një ndjenjë paqeje.

Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, sa mirënjohës jam që të jem me ju në këtë mëngjes të bukur Pashke, kur mendimet tona kthehen te Shpëtimtari i botës. I shpreh dashurinë time dhe përshëndetjet e mia secilit prej jush dhe lutem që Ati ynë Qiellor do t'i frymëzojë fjalët e mia.

Kjo konferencë shënon shtatë vjet që kur u mbështeta si President i Kishës. Ato kanë qenë vite plot punë, të mbushura jo vetëm me disa sfida, por edhe me bekime të panumërta. Mes këtyre bekimeve më të gëzueshme dhe më të shenjta ka qenë mundësia ime për të përkushtuar e ripërkushtuar tempuj.

Në kohën më të fundit, nëntorin e kaluar, ishte privilegji im që të përkushtoja tempullin e bukur, të ri të Feniksit në Arizonë. Me mua ishin Presidenti Diter F. Uhtdorf, Plaku Dallin H. Ouks, Plaku Riçard J. Meins, Plaku Lin G. Robins dhe Plaku Kent F. Riçards. Në mbrëmjen përpara përkushtimit, u mbajt një festim kulturor i mrekullueshëm, ku më shumë se 4.000 prej të rinjve tanë nga distrikti i tempullit dhanë një shfaqje kaq bukur. Ditën pasuese tempulli u përkushtua në tri sesione të shenjta dhe frymëzuese.

Ndërtimi i tempujve është një tregues shumë i qartë i rritjes së Kishës.

Tashmë ne kemi 144 tempuj në funksionim anembanë botës, me 5 prej tyre duke u rinovuar dhe 13 të tjerë në ndërtim e sipër. Përveç këtyre, 13 tempuj që u njoftuan më parë, janë në faza të ndryshme të përgatitjes përpara se të fillojë ndërtimi. Sivjet ne presim të ripërkushtojmë 2 tempuj dhe të përkushtojmë 5 tempuj të rinj që janë planifikuar të përfundohen.

Për dy vitet që kaluan, teksa i kemi përqendruar përpjekjet tona te përfundimi i tempujve të njoftuar më parë, ne i kemi mbajtur pezull planet për ndonjë tempull shtesë. Këtë mëngjes,

megjithatë, jam shumë i lumtur të njoftoj tre tempuj të rinj, të cilët do të ndërtohen në vendet vijuese: Abixhan, Bregu i Fildishtë; Port-o-Prens, Haiti dhe Bangkok, Tajlandë. Ç'bekime të mrekullueshme janë ruajtur për anëtarët tanë besnikë në këto zona dhe, me të vërtetë, kudo që tempujt vendosen anembanë botës.

Procesi i përcaktimit të nevojave dhe i gjetjes së vendndodhjeve për tempuj të tjerë është i vazhdueshëm, sepse ne dëshirojmë që sa më shumë anëtarë që të jetë e mundur, të kenë mundësi për ta frekuentuar tempullin pa sakrificat e mëdha të kohës dhe të burimeve financiare. Sikurse e kemi bërë në të shkuarën, ne do të vazhdojmë t'ju njoftojmë ndërkohë që vendimet merren lidhur me këtë.

Teksa mendoj për tempujt, mendimet e mia kthehen te bekimet e shumta që i marrim brenda në tempull. Teksa hyjmë përmes dyerve të tempullit, ne lëmë pas shpërqendrimet dhe pështjellimin e botës. Brenda kësaj shenjtëroreje të shenjtë, ne gjejmë bukuri dhe rregull. Gjendet prehje

për shpirtrat tanë dhe një pushim prej halleve të jetës sonë.

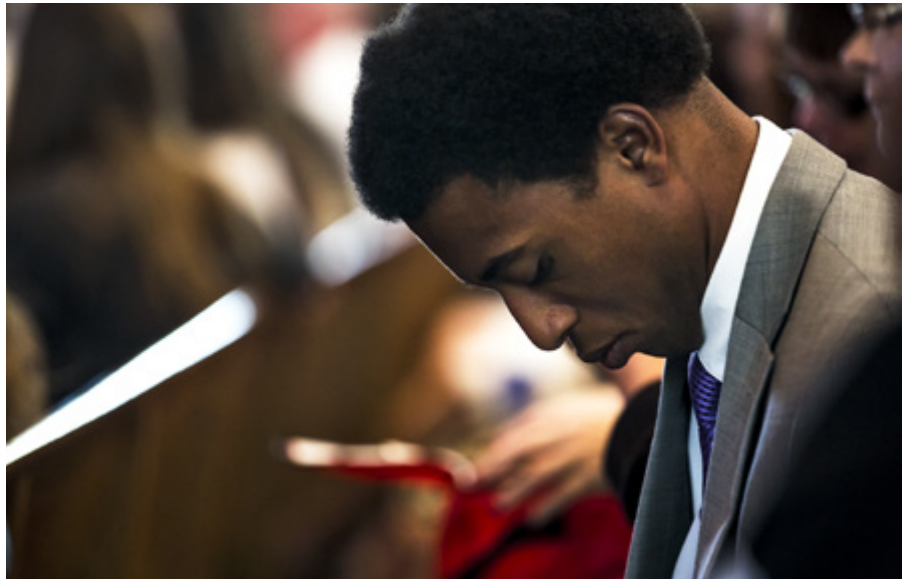
Teksa e frekuentojmë tempullin, mund të na vijë një përmasë shpirtshmërie dhe një ndjenjë paqeje, që do ta kapërcejnë çdo ndjenjë tjetër, e cila mund të lindë brenda zemrës njerëzore. Ne do ta rrokim mirë domethënien e vërtetë të fjalëve të Shpëtimtarit, kur Ai tha: “Unë po ju lë paqen, po ju jap paqen time: . . . zemra juaj mos u tronditë dhe mos u frikësoftë”¹.

Një paqe e tillë mund ta përshkojë cilëndo zemër – zemrat që janë të shqetësuara, zemrat që janë të rënduara me hidhërim, zemrat që ndiejnë pështjellim, zemrat që përgjërohen për ndihmë.

Kohët e fundit mësova drejtpërsëdrejti për një të ri që e frekuentoi tempullin me një zemër që përgjërohej për ndihmë. Shumë muaj më parë ai kishte marrë thirrjen e tij që të shërbente në një mision në Afrikën e Jugut. Megjithatë, viza e tij ishte vonuar për një periudhë kaq të gjatë sa që ai u ricaktua në një mision në Shtetet e Bashkuara. Edhe pse i zhgënjyer që nuk mund të shërbente në zonën e thirrjes së tij fillestare, ai, sidoqoftë, punoi shumë në detyrën e tij të re, i vendosur që të shërbente në shkallën më të lartë të aftësisë së tij. Ai e humbi kurajën, megjithatë, për shkak të përvojave negative që pati me misionarë të cilët, i dukej atij, ishin më të interesuar t’ia kalonin sa më mirë, në vend që të shpërndanin ungjillin.

Vetëm pak muaj më pas ky i ri vuajti nga një sfidë shumë e rëndë shëndetësore, që e la atë pjesërisht të paralizuar dhe, si rrjedhim, u dërgua në shtëpi me leje mjekësore.

Disa muaj më vonë, i riu ishte shëruar tërësisht dhe paraliza e tij ishte zhdukur. Atij iu njoftua se përsëri do të ishte në gjendje të shërbente si misionar, një

bekim për të cilin ishte lutur çdo ditë. I vetmi lajm zhgënjyes ishte që ai duhej të kthehej në të njëjtin mision nga i cili ishte larguar, ku ai mendonte që sjelljet dhe qëndrimet e disa prej misionarëve ishin nën nivelin që duhej të ishin.

Kishte ardhur në tempull që të kërkonte ngushëllim dhe një pohim se ai mund të kishte një përvojë të mirë si misionar. Edhe prindërit e tij ishin lutur që kjo vizitë në tempull do ta siguronte ndihmën që i nevojitej birit të tyre.

Ndërsa i riu hyri në dhomën çelestiale pas sesionit, ai u ul në një karrige dhe filloi të lutej për udhërrëfim nga Ati i tij Qiellor.

Një tjetër që hyri në dhomën çelestiale pak më vonë, ishte një i ri i quajtur Landon. Ndërsa ecte nëpër dhomë, vështrimi i tij menjëherë u tërhoq tek i riu i ulur në karrige, me sy të mbyllur dhe qartazi duke u lutur. Landoni mori një nxitje të pagabueshme që duhej të fliste me të riun. Ngurroi që ta ndërpriste, prandaj vendosi të priste. Pasi kishin kaluar disa minuta, i riu ende po lutej. Landoni e dinte se nuk mund ta shtynte më tej nxitjen. Iu afrua të riut dhe me butësi e preku në sup. I riu i hapi sytë, i befusuar që e kishin shqetësuar. Landoni tha qetësisht: “Kam ndier mbresën që kam nevojë të flas me ty, edhe pse nuk jam i sigurt përse”.

Teksa filluan të bisedonin, i riu ia hapi zemrën Landonit, duke i shpjeguar rrethanat e tij dhe duke e përfunduar

me dëshirën e tij që të merrte njëfarë ngushëllimi dhe inkurajimi lidhur me misionin e tij. Landoni, i cili ishte kthyer nga një mision i suksesshëm veçse një vit më parë, i tregoi për përvojat e tij misionare, sfidat dhe shqetësimet që kishte hasur, mënyrën se si i ishte drejtuar Zotit për ndihmë dhe bekimet që ai kishte marrë. Fjalët e tij ishin ngushëlluese e siguroese dhe entuziazmi i tij për misionin ishte ngjites. Më së fundi, teksa frika e të riut u shua, një ndjenjë paqeje e pushtoi atë. Ai ndjeu mirënjohje të thellë kur e kuptoi se lutja e tij kishte marrë përgjigje.

Të dy të rinjtë u lutën së bashku dhe më pas Landoni u përgatit të largohej, i gëzuar që ia kishte vënë veshin frymëzimit që i kishte ardhur atij. Kur u ngrit që të shkonte, i riu e pyeti Landonin: “Ku shërbeve në misionin tënd?” Deri në këtë çast, asnjëri prej tyre nuk ia kishte përmendur tjetrit misionin në të cilin kishte shërbyer. Kur Landoni u përgjigj me emrin e misionit të tij, lot buruan nga sytë e të riut. Landoni kishte shërbyer në po atë mision në të cilin do të kthehej i riu!

Në një letër të kohëve të fundit për mua, Landoni më tregoi fjalët që i riu ia tha kur u ndanë: “Kisha besim që Ati Qiellor do të më bekonte, por kurrë nuk mund ta kisha përfytyruar që Ai do të dërgonte për të më ndihmuar dikë që kishte shërbyer në vetë misionin tim. Tani e di se gjithçka do

të shkojë mirë.”² Lutja e përlur e një zemre të sinqertë ishte dëgjuar dhe kishte marrë përgjigje.

Vëllezërit e motrat e mia, në jetën tonë vërtet do të kemi tundime; vërtet do të kemi sprova dhe sfida. Kur shkojmë në tempull, kur i kujtojmë besëlidhjet që bëjmë atje, ne do të jemi në gjendje më të mirë që t'i kapërcejmë ato tundime dhe t'i durojmë sprovat tona. Në tempull mund të gjejmë paqe.

Bekimet e tempullit janë të paçmuara. Një bekim për të cilin jam mirënjohës çdo ditë të jetës sime, është ai që gruaja ime e dashur, Frensis, dhe unë e morëm kur ramë në gjunjë te një altar i shenjtë dhe bëmë besëlidhjet që na lidhën së bashku për gjithë përjetësinë. Nuk ka asnjë bekim më të çmuar për mua sesa paqja dhe ngushëllimi që marr nga dituria që kam, se ajo dhe unë do të jemi së bashku përsëri.

Na bekoftë Ati ynë Qiellor që të mund të kemi shpirtin e adhurimit në tempull, që të mund të jemi të bindur ndaj urdhërimeve të Tij dhe që të mund t'i ndjekim me kujdes hapat e Zotit dhe Shpëtimtarit tonë, Jezu Krishtit. Unë dëshmoj se Ai është Shëlbuesi ynë. Ai është Biri i Perëndisë. Është Ai që u ngrit nga varri atë mëngjes të parë Pashke, duke sjellë me Vete dhuratën e jetës së amshuar për të gjithë fëmijët e Perëndisë. Në këtë ditë të bukur, ndërkohë që festojmë atë ngjarje madhështore, dhënshim lutjet tona të mirënjohjes për dhuratat e Tij të madhërisme dhe të mrekullueshme për ne. Qoftë kjo e tillë, unë lutem me përlësi në emrin e Tij të shenjtë, amen. ■

SHËNIME

1. Gjoni 14:27.

2. Letërkëmbim në zotërimin e Tomas S. Monsonit.

Nga Rozmari M. Uiksom,
Presidente e Përgjithshme e Fillores

Rikthimi në Besim

Çdonjëri prej nesh mund ta forcojë besimin e vet te Jezu Krishti në udhëtimin individual dhe të gjejë gëzim.

Në këtë mëngjes Pashke, President Monson, ne jemi shumë mirënjohës që dëgjojmë zërin e profetit tonë të gjallë. Ne i çmojmë fjalët tuaja, përfshirë këshillën tuaj: “Gjeni gëzim në udhëtim”¹ dhe “E ardhmja është po aq e ndritur sa besimi juaj”².

Këtë vit, fëmijët e Fillores janë duke treguar gëzimin dhe shkëlqimin e besimit të tyre te Jezu Krishti kur këndojnë himnin “I Know That My Savior Loves Me” [“E Di, Shpëtimtari Më Do”]. Ata këndojnë të vërtetën: “Jeton, e di! . . . Zembrën ia fal Atij”³. Sikurse fëmijët e

Fillores, çdonjëri prej nesh mund ta forcojë besimin e vet te Jezu Krishti në udhëtimin individual dhe të gjejë gëzim.

Në një mbledhje të fundit të diele të Shoqatës së Ndihmës, dëgjova një nënë të re tek tregonte pjesë të udhëtimit të saj të kthimit në besim. Ajo qe rritur në Kishë, me prindër që ia mësuan asaj ungjillin. Ajo mori pjesë në Fillore, tek Të Rejat dhe në seminar. Asaj i pëlqente shumë t'i mësonte dhe zbulonte të vërtetat. Kërkesa e saj e vazhdueshme që të dinte *pse-në*. Plaku Rasëll M.

Nelson ka thënë: “Zoti mund të mësojë vetëm një mendje kureshtarë”⁴. Dhe kjo grua e re ishte e mësueshme.

Pas shkollës së mesme, ajo ndoqi universitetin, u vulos në tempull me një misionar të kthyer dhe u bekua me fëmijë të bukur.

Me shpirtin e kërkimit, kjo nënë vazhdoi të bënte pyetje. Por ndërkohë që pyetjet vështirësoheshin, ashtu ndodhte edhe me përgjigjet. Dhe nganjëherë nuk kishte përgjigje – ose nuk kishte përgjigje që sillnin paqe. Përfundimisht, ndërsa kërkoi të gjente përgjigjet, i dolën shumë më tepër pyetje, dhe ajo filloi të vinte në dyshim pikërisht disa nga parimet bazë të besimit të saj.

Gjatë kësaj kohe pështjelluese, disa nga njerëzit rreth saj i thanë: “Thjesht mbështetu te besimi im”. Por ajo mendoi: “S’mundem. Ju nuk e kuptoni; ju nuk jeni të mbërthyer nga këto çështje”. Ajo shpjegoi: “Isha e gatshme të tregoja mirësjellje ndaj atyre njerëzve pa dyshime, nëse ata do të shprehnin njerëzi ndaj meje”. Dhe shumë e bënë.

Ajo tha: “Prindërit e mi ma njihnin zemrën dhe më lanë hapësirë. Ata zgjodhën të më donin, ndërkohë që po përpiquesha ta gjeja vetë zgjidhjen”. Po njësoj, peshkopi i kësaj nënë të re takohej shpesh me të dhe i fliste për besimin që kishte tek ajo.

Edhe anëtarët e lagjes nuk ngurruan t’i jepnin dashuri dhe ajo u ndje e

përfshirë. Lagja e saj nuk ishte një vend për të shfaqur një fytyrë të përsosur; ishte një vend për t’u ushqyer.

“Ishte interesante”, kujton ajo. “Gjatë kësaj kohe ndjeva një lidhje reale me gjyshërit e mi të cilët kishin ndërruar jetë. Ata po më jepnin zemër dhe po më nxitnin që të vazhdoja të përpiquesha. Ndjeva se po thonin: ‘Përqendrohu tek ajo që di.’”

Pavarësisht nga sistemi përkrahës i konsiderueshëm ndaj saj, ajo u bë më pak aktive. Ajo tha: “Nuk u shkëputa nga Kisha për shkak të sjelljes së keqe, plogështisë shpirtërore, gjetjes së një justifikimi për të mos i jetuar urdhërimet ose kërkimit të një rrugëdaljeje të lehtë. Ndjeva se më nevojitej përgjigjja për pyetjen: ‘Çfarë besoj unë vërtet?’”

Rreth kësaj kohe ajo lexoi një libër me shkrime të Nënë Terezës, e cila kishte shprehur ndjenja të ngjashme. Në një letër të vitit 1953, Nënë Tereza shkroi: “Ju lutem, lutuni veçanërisht për mua, që unë të mos e çoj dëm punën e Tij dhe që Zoti Ynë të mund ta shfaqë Vetën – sepse ka një errësirë kaq të tmerrshme në mua, sikur gjithçka të qe e pajetë. Ka qenë pak a shumë kështu qysh nga koha kur e fillova ‘punën’. Kërkojini Zotit Tonë të më japë guxim.”

Kryepeshkopi Perier iu përgjigj: “Perëndia të udhërrëfen ty, e dashur Nënë; ti nuk je aq shumë në errësirë sa ç’mendon. Shtegu që duhet ndjekur,

mund të mos jetë gjithmonë i qartë njëherësh. Lutu për dritë; mos vendos shumë shpejt, dëgjoji ato që të tjerët kanë për të thënë, merri parasysh arsyet e tyre. Përherë do të gjesh diçka që të të ndihmojë. . . . E udhërrëfyer nga besimi, nga lutja dhe nga arsyeja me një qëllim të drejtë, mjafton për ty.”⁵

Mikesha ime mendoi se, nëse Nënë Tereza mund ta jetonte besimin e saj pa të gjitha përgjigjet dhe pa një ndjenjë qartësie në të gjitha gjërat, ndoshta edhe ajo mundej po ashtu. Ajo mund të hidhte një hap të thjeshtë përpara me besim – dhe më pas një tjetër. Ajo mund të përqendrohej tek të vërtetat që vërtet i besonte dhe t’i lejonte ato të vërteta t’ia mbushnin mendjen dhe zemrën.

Ndërsa reflektoi për ato që ndodhën, ajo tha: “Dëshmia ime ishte bërë si një grumbull hiri. Ajo ishte bërë e gjitha shkrumb. Gjithçka që mbeti ishte Jezu Krishti.” Ajo vijoi: “Por Ai nuk të braktis kur ti ke pyetje. Kur ndokush përpiket t’i mbajë urdhërimet, dera është e hapur me pushë. Lutja dhe studimi i shkrimeve të shenjta u bënë pabesueshmërisht të rëndësishme.”

Hapi i saj i parë për ta rindërtuar besimin vetjak qe të fillonte me të vërtetat bazë të ungjillit. Ajo bleu një libër himnesh të Fillores dhe nisi të lexojë tekstet e himneve. Ato qenë thesare për të. Ajo u lut për besim për ta hequr ngarkesën që ndjente.

Ajo mësoi se, kur gjente një thënie që e bënte të dyshonte, ajo “mund të ndalej, ta shihte tablonë e plotë dhe ta përvetësonte ungjillin”. Ajo tha: “Unë do të pyesja: ‘A është ky shtegu i duhur për mua dhe familjen time?’ Ndonjëherë do ta pyesja veten: ‘Çfarë dua për fëmijët e mi?’ E kuptova se doja që ata të martoheshin në tempull. Kjo ishte koha kur bindja u rikthye në zemrën time.”

Plaku Xhëfri R. Holland ka thënë:

“Përlësia, besimi dhe ndikimi i Shpirtit të Shenjtë përherë [do të] jenë elemente të çdo kërkimi për të vërtetën”⁶.

Ndonëse kishte pyetje rreth asaj se nga erdhi Libri i Mormonit, ajo nuk mund t’i mohonte të vërtetat që i dinte në Librin e Mormonit. Ajo që përqendruar te studimi i Dhiatës së Re për ta kuptuar më mirë Shpëtimtarin. “Por përfundimisht”, tha ajo, “e gjeta veten sërish duke lexuar Librin e Mormonit sepse e doja atë që ndieja kur lexoja për Jezun Krishtin dhe Shlyerjen e Tij.”

Ajo e mbylli: “Ju duhet të keni vetë përvojat tuaja shpirtërore me të vërtetat në atë libër” dhe ajo i kishte ato tashmë. Ajo shpjegoi: “Lexova te Mosia dhe u ndjeva krejtësisht e drejtuar: ‘Besoni në Perëndinë; besoni se ai është dhe se ai krijoi të gjitha gjërat, . . . ; besoni se ai ka të gjithë diturinë dhe të gjithë fuqinë, si në qiell ashtu edhe në tokë; besoni se njeriu nuk i kupton të gjitha gjërat që Zoti mund të kuptojë.’”⁷

Rreth kësaj kohe më erdhi një thirrje për të shërbyer si pianiste në Fillore. “Ishte e sigurt”, tha ajo. “Unë doja që t’i kisha fëmijët e mi në Fillore dhe tani unë mund të isha me ta. Dhe nuk isha ende gati për të dhënë mësim.” Ndërsa shërbeu, ajo vazhdoi të ndiente nga ata përreth saj ftesën: “Eja; ne kemi nevojë për ty në çfarëdo faze qofsh, ne do të na kesh aty. Na jep çfarëdo të kesh për të na ofruar.”

Duke luajtur himnet e Fillores, ajo shpesh mendoi me vete: “Ja tek janë të vërtetat që i dua. Prapëseprapë mund ta jap dëshminë. Thjesht do them ato gjëra që i di dhe u mirëbesoj. Mund të mos jetë një ofrim i përsosur dijesh, por ajo do jetë oferta ime. Ajo tek e cila përqendrohem, zgjerohet brenda meje. Është bukur të kthehesh te thelbi i ungjillit dhe të ndjesh qartësi.”

Në atë mëngjes të diele, teksa dëgjoi këto motër të re të tregonte historinë

e udhëtimit të saj, m’u kujtua se “është mbi shkëmbin e Shëlbuesit tonë” që ne të gjithë duhet ta ndërtojmë themelin tonë.⁸ M’u kujtua gjithashtu këshilla e Plakut Xhefri R. Holland: “Mbahu ni fort tek ajo që tashmë e dini dhe qëndroni të paepur derisa vjen dija e mëtejshme”⁹.

Gjatë mësimin të saj, arrita të di më gjallërisht se përgjigjet ndaj pyetjeve tona të sinqerta vijnë kur ne i kërkojmë me zell dhe kur ne i jetojmë urdhërimet. M’u kujtua që besimi ynë mund të shkojë përtej kufijve të arsyes së tanishme.

Dhe, o, sa dua që të jem si ata që e rrethuan këtë nënë të re, duke e dashur dhe e përkrahur. Siç Presidenti Diter F. Uhtdorf tha: “Ne të gjithë jemi shtegtarë që po kërkojmë dritën e Perëndisë, ndërkohë që udhëtojmë në shtegun e të qenit dishepull. Ne nuk i dënojmë të tjerët për përmasën e dritës që mund të kenë ose jo; përkundrazi, ne e ushqejmë dhe e nxitim të gjithë dritën derisa të shkëlqejë e kthjelltë, e shndritshme dhe e vërtetë”¹⁰.

Kur fëmijët e Fillores këndojnë “A Child’s Prayer” [“Lutja e Një Fëmije”], ata pyetin: “Ati Qiellor, a je ti këtu? Dhe a e dëgjon e i përgjigjesh lutjes së çdo fëmije?”¹¹

Edhe ne mund ta pyetim veten: “A është vërtet Ati Qiellor këtu?” vetëm për t’u gëzuar – siç u gëzua mikësja ime – kur përgjigjet vijnë me bindje të qeta e të thjeshta. Unë dëshmoj se ato bindje të thjeshta vijnë kur vullneti i Tij bëhet i yni. Unë dëshmoj se e vërteta është mbi tokë sot dhe ungjilli i Tij gjendet në Kishën e Jezun Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme. Në emrin e Jezun Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Tomas S. Monson, “Të Gjejmë Gëzim në Udhëtim”, *Liahona*, nëntor 2008, f. 85.
2. Tomas S. Monson, “Merrni Zemër”, *Liahona*, maj 2009, f. 92.
3. “E Di, Shpëtimtari Më Do”, *te Unë e Di që Shpëtimtari Im Jeton: Orientues për Kohën e Përbashkët – 2015* (2014), f. 29.
4. Russell M. Nelson, te M. Russell Ballard, “What Came from Kirtland” (Mbrëmje rreth vatrës në Universitetin “Brigam Jang”, 6 nëntor 1994); speeches.byu.edu.
5. *Te Mother Teresa: Come Be My Light; The Private Writings of the Saint of Calcutta*, red. Brian Kolodiejchuk (2007), f. 149–150; pikëzimi i standardizuar.
6. Jeffrey R. Holland, “Be Not Afraid, Only Believe” (mbrëmje me Plakun Xhefri R. Holland, 6 shkurt 2015); lds.org/broadcasts.
7. Mosia 4:9.
8. Shih Helamani 5:12.
9. Xhefri R. Holland, “Unë Besoj, o Zot”, *Liahona*, maj 2013, f. 94.
10. Diter F. Uhtdorf, “Marrja e një Dëshmie për Dritën dhe të Vërtetën”, *Liahona*, nëntor 2014, f. 22.
11. “A Child’s Prayer”, *Children’s Songbook*, f. 12.

Nga Plaku Zhosé A. Teisheira,
i Të Shtatëdhjetëve

Në Kërkim të Zotit

Teksa e thellojmë kuptueshmërinë tonë për Shpëtimtarin, ne do të kemi një dëshirë më të madhe për të jetuar me gëzim dhe një bindje se gëzimi është i mundur.

Vëllezërit e motrat e mia të dashura, është me gëzim të madh që qëndroj përpara jush teksa marrim pjesë në këtë konferencë të përgjithshme së bashku. Të dëgjuarit e fjalëve të urtësisë, këshillës, ngushëllimit dhe paralajmërimit, të dhëna në konferencat e përgjithshme përgjatë shumë viteve, ka qenë një bekim i pamatshëm për motrën Teisheira, familjen tonë dhe për mua.

Në këtë periudhë të veçantë të vitit, veçanërisht në këtë Shabat Pashke, nuk mund të mos reflektoj mbi domethënien e mësimëve të Shpëtimtarit dhe shembullin e Tij të mirë e të dashur në jetën time.

Një kuptueshmëri më e thellë e Jezu Krishtit do të na japë shpresë më të madhe për të ardhmen dhe, pavarësisht nga papërsosuritë tona, më shumë vetëbesim në arritjen e synimeve tona të drejta. Kjo gjithashtu do të na japë një dëshirë më të madhe për t'u shërbyer bashkëqenieve tona.

Zoti ka thënë: “[Më] kërkoni në çdo mendim; mos dyshoni, mos kini frikë”¹. Kërkimi i Zotit dhe të ndierit e pranisë së Tij është një hulumtim i përditshëm, një përpjekje e vlefshme.

Vëllezër e motra, sot, më shumë se në çdo kohë tjetër, ne kemi ne

dispozicionin tonë mundësi e burime të pashoqe për ta thelluar kuptueshmërinë tonë për mësimet e Jezu Krishtit dhe të Shlyerjes së Tij. Përdorimi me vend i këtyre burimeve do të na ndihmojë të jetojmë një jetë të frytshme, të mbushur me gëzim.

Në metaforën e Shpëtimtarit për vreshtin dhe për degët, Ai tha: “Qëndroni në mua dhe unë do të qëndroj në ju; sikurse shermendi nuk mund të japë fryt nga vetja, po qe se nuk qëndron në hardhi, ashtu as ju, nëse nuk qëndroni në mua”².

Sa më shumë që e kuptojmë rolin e jashtëzakonshëm të Krishtit në jetën tonë, aq më të ndërgjegjshëm bëhemi ne rreth qëllimit tonë këtu në vdekshmëri, i cili është të kemi gëzim. Ai gëzim, megjithatë, nuk na përjashton ne nga përjetimi i sprovave dhe vështirësive, madje disa kaq të mëdha dhe të ndërlikuara sa që mund të na bëjnë të mendojmë se lumturia nuk është e mundur në të tilla rrethana.

E di prej përvojës vetjake se gëzimi i të jetuarit në drejtësi dhe të qëndruarit në Krisht mund të vazhdojë pavarësisht nga mundimet që janë karakteristike e vdekshmërisë. Përfundimisht, këto mundime shpesh na pasurojnë, pastrojnë e na drejojnë te një kuptueshmëri më e

thellë e qëllimit të ekzistencës sonë dhe të Shlyerjes së Jezu Krishtit. Me të vërtetë, plotësia e gëzimit mund të arrihet vetëm nëpërmjet Jezu Krishtit.³

Ai tha: “Unë jam hardhia, ju jeni shermendet; kush qëndron në mua dhe unë në të, jep shumë fryt, sepse pa mua nuk mund të bëni asgjë”⁴.

Unë besoj se, teksa e thellojmë kuptueshmërinë tonë për Shpëtimtarin, ne do të kemi një dëshirë më të madhe për të jetuar me gëzim dhe një bindje se gëzimi është i mundur. Si pasojë, ne vërtet do të kemi një aftësi më të madhe për ta kaluar çdo ditë me më shumë entuziazëm për jetën dhe për t'i zbatuar urdhërimet e Perëndisë, edhe në rrethana sfiduese.

Të mos e lëmë për nesër atë që mund ta bëjmë sot. Është tani që ne duhet të vijmë te Krishti sepse “nëse besojmë [tek Ai], [ne] do të punojmë] derisa të quhet e sotme”⁵.

Çdo ditë ne duhet të marrim parasysh përfshirjen e ndërveprimeve të shpeshta me mësimet e Krishtit. Gjestet dhe vepra të vogla dhe të thjeshta, të bëra përditë:

1. Do të na e thellojnë kuptueshmërinë tonë për domethënien e Zotit në jetën tonë, dhe
2. do të ndihmojnë që ta ndajmë këtë kuptueshmëri me brezat e rinj, të cilët me siguri do ta ndiejnë dashurinë e Atit Qiellor dhe të Birit të Tij, Jezu Krisht, kur ta shohin shembullin tonë të të jetuarit të sinqertë të ungjillit.

Pra cilat janë disa sjellje të thjeshta në këtë kohë bashkëkohore që do të bëhen një balsam për shpirtrat tanë në forcimin e dëshmisë tonë për Krishtin dhe misionin e Tij?

Në 2014-ën, konkursi i fotografisë i revistës National Geographic mori

9.200 dorëzime nga fotografë profesionistë dhe njerëz të dhënë pas fotografisë nga mbi 150 vende. Fotoja fituese paraqet një grua në qendër të një treni të mbushur me pasagjerë. Drita që vjen nga telefoni i saj celular, ndriçon fytyrën e saj. Ajo u përcjell një mesazh të qartë pasagjerëve të tjerë: pavarë-

Lart: Transmetimi i konferencës së përgjithshme nga linja ajrore gjatë fluturimit. Majtas: Fotoja fituese nga konkursi i fotografisë National Geographic 2014 paraqet një grua duke u përcjellë një mesazh të qartë pasagjerëve të tjerë të trenit: pavarësisht nga të qenit fizikisht e pranishme, ajo nuk është me të vërtetë aty.

sisht nga të qenit fizikisht e pranishme, ajo nuk është me të vërtetë aty.⁶

Të dhënat lëvizëse, telefonat inteligjentë dhe rrjetet shoqërore e kanë ndryshuar thellësisht mënyrën tonë të të qenit në botë dhe se si ne komunikojmë me të tjerët.

Në këtë epokë dixhitale, ne mund ta zhvendosim veten tonë me kaq shpejtësi në vende dhe veprimtari të cilat mund të na largojnë shumë shpejt nga ajo që është thelbësore për një jetë të mbushur me gëzim jetëgjatë.

Kjo jetë e ndërthurur, nëse lihet e pakontrolluar, mund t'iu japë më shumë përparësi marrëdhënies me njerëz të cilët nuk i njohim apo nuk i kemi takuar kurrë, sesa me njerëzit me të cilët jetojmë – me vetë familjen tonë!

Nga ana tjetër, ne të gjithë e dimë se jemi të bekuar me burime të shkëlqyera në internet, duke përfshirë ato të zhvilluara nga Kisha, të tilla si variantet e shkruara apo zanore të shkrimeve të shenjta dhe të konferencave të përgjithshme, prodhimet në video të jetës dhe të mësimave të Jezu Krishtit, programet kompjuterike për të shënuar historinë tonë familjare dhe mundësi për të dëgjuar muzikë frymëzuese.

Zgjedhjet dhe përparësitë që bëjmë me kohën tonë në internet, janë vendimtare. Ato mund të përcaktojnë përparimin tonë shpirtëror dhe pjekurinë tonë në ungjill, si dhe dëshirën tonë për të dhënë ndihmesë për një botë më të mirë dhe për të jetuar një jetë më të frytshme.

Për këto arsye, unë do të doja të përmendja tri zakone thjeshta që do të themelojnë një veprimtari të shëndetshme në internet. Këto zakone do të krijojnë pasqyrime vetjake të përditshme të cilat janë të nevojshme për ne që t'u afrohem më pranë mësimave të Atit tonë Qiellor dhe birit të Tij, Jezu Krishtit.

Zakoni Numër 1: Vizitoni Faqen Zyrtare të Internetit të Kishës për Burime

Vizita të shpeshta gjatë javës në këto burime do të na ndihmojnë të jemi gjithmonë të ndjeshëm ndaj mësimave të ungjillit dhe do t'i nxitë familjen dhe miqtë tanë që të mendojnë dhe reflektojnë mbi atë që ka më shumë rëndësi.

Zakoni Numër 2: Abonohuni te Rrjetet Shoqërore Zyrtare të Kishës

Kjo zgjedhje do të sjellë në ekranin tuaj përmbajtje e cila është thelbësore për t'i thelluar kërkimin dhe hetimin tuaj të Zotit e mësimave të Tij dhe do ta forcojë dëshirën tuaj për të kuptuar ungjillin. Më me rëndësi, kjo do t'ju ndihmojë që të mbani mend atë që Krishti pret nga secili prej nesh.

Ashtu sikurse “nuk ka dhë të mirë pa një fermer të mirë”⁷, ashtu nuk do të ketë të korrur të mirë në internet nëse

Nga Peshkopi Zherald Kosé,
Këshilltar i Parë në Peshkopatën Kryesuese

nuk vëmë përparësi pikërisht që në fillim mbi atë që është e arritshme për gishtat dhe mendjet tona.

Zakoni Numër 3: Gjени Kohë për t'i Lënë Mënjatë Pajisjet Tuaja Elektronike

Është çlodhëse t'i lëmë mënjatë pajisjet tona elektronike për njëfarë kohe dhe në vend të tyre t'iu kthehemi faqeve të shkrimeve të shenja ose të kalojmë kohë duke biseduar me familjen dhe miqtë. Veçanërisht në ditën e Zotit, përjetoni paqen e pjesëmarrjes në një mbledhje sakramenti pa nxitjen e vazhdueshme për të parë nëse keni një mesazh apo njoftim të ri.

Zakoni i lënies mënjatë të pajisjeve tona elektronike për njëfarë kohe do ta pasurojë dhe zgjerojë këndvështrimin tonë mbi jetën, sepse jeta nuk është e kufizuar te një ekran 10 centimetërsh.

Zoti Jezu Krisht ka thënë: "Sikurse Ati më ka dashur mua, ashtu edhe unë ju kam dashur juve; qëndroni në dashurinë time"⁸. Perëndia do që ne të kemi gëzim dhe ta ndiejmë dashurinë e Tij. Krishti e bën një gëzim të tillë të mundshëm për secilin prej nesh. Ne i kemi mjetet që ta njohim më mirë Atë dhe ta jetojmë ungjillin e Tij.

Unë jap dëshminë time të gëzimit që ekziston kur ne i zbatojmë urdhërimet, dhe të paqes e sigurisë që ne ndiejmë kur qëndrojmë në dashurinë e Atit Qiellor dhe të Birit të Tij, Shpëtimtarit tonë. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Doktrina e Besëlidhje 6:36.
2. Gjoni 15:4.
3. Shih Gjoni 15:11.
4. Gjoni 15:5.
5. Doktrina e Besëlidhje 64:25.
6. Shih "Photo Contest 2014",
National Geographic, photography.
nationalgeographic.com/photography/
photo-contest/2014/.
7. Autori i panjohur.
8. Gjoni 15:9.

A Është Ende i Mahnitshëm për Ju?

Të mrekullohesh nga çuditë e ungjillit është një shenjë besimi. Është të njohësh dorën e Zotit në jetën tonë dhe në çdo gjë përreth nesh.

Bashkëshortja ime dhe unë patëm gëzimin e madh të rritjes së pesë fëmijëve tanë pranë qytetit magjepsës të Parisit. Gjatë atyre viteve ne dëshirova t'u ofronim atyre mundësi të çmuara për të zbuluar gjërat e mrekullueshme të kësaj bote. Çdo verë, familja jonë ndërmerre udhëtime të gjata për të vizituar monumentet më domethënëse, vendndodhjet historike dhe çuditë natyrore të Europës. Së fundi, pasi kaluam 22 vite në zonën

e Parisit, ne po bëheshim gati për t'u shpërngulur. Unë ende e kujtoj ditën kur fëmijët erdhën tek unë dhe thanë: "Babi, është plotësisht e turpshme! Ne kemi jetuar këtu gjithë jetën tonë dhe nuk kemi qenë kurrë në kullën Eifel!"

Ka kaq shumë mrekulli në këtë botë. Megjithatë, ndonjëherë, kur i kemi vazhdimisht përpara syve tanë, i marrim për të mirëqena. Ne vështrojmë, por në të vërtetë nuk shohim; ne mbajmë vesh, por në të vërtetë nuk dëgjojmë.

Gjatë shërbesës së Tij tokësore, Jezusi u tha dishepujve të Tij:

“Lum sytë që shohin ato që shihni ju, sepse ju them se shumë profetë dhe mbretër dëshiruan të shohin ato që ju shihni, por nuk i panë, dhe të dëgjojnë ato që ju po dëgjoni, por nuk i dëgjuan”¹.

Unë shpesh e kam pyetur veten se si do të kishte qenë të jetoje në kohën e Shpëtimtarit tonë. A mund të përfytyroni të uleni në këmbët e Tij? Të ndieni përqaftimin e Tij? Të dëshmoni ndërsa Ai u shërbente të tjerëve? E megjithatë, shumë njerëz që e takuan Atë, nuk arritën ta kuptonin – ta “shihni[n]” – se vetë Biri i Perëndisë po jetonte mes tyre.

Ne gjithashtu jemi të privilegjuar që jetojmë në një kohë të veçantë. Profetët e lashtë e panë punën e Rivendosjes si “një punë të mrekullueshme . . . , po, një punë të mrekullueshme dhe një çudi”². Në asnjë periudhë të mëparshme ungjillore nuk janë thirrur kaq shumë misionarë, nuk kanë pranuar kaq shumë kombe mesazhin e ungjillit dhe nuk janë ndërtuar kaq shumë tempuj në mbarë botën.

Për ne, si shenjtorë të ditëve të mëvonshme, çuditë ndodhin edhe në jetën tonë individuale. Ato përfshijnë vetë kthimin tonë vetjak në besim, përgjigjet

që marrim nga lutjet tona, dhe bekimet e përzemërta që Perëndia derdh mbi ne përditë.

Të mrekullohesh nga çuditë e ungjillit është një shenjë besimi. Është të njohësh dorën e Zotit në jetën tonë dhe në çdo gjë përreth nesh. Mahnitja jonë prodhon gjithashtu forcë shpirtërore. Na jep fuqinë për të qëndruar me spirancë të hedhur në besimin tonë dhe për ta përfshirë veten në punën e shpëtimit.

Por le të jemi të kujdesshëm. Aftësia jonë për t’u mrekulluar është e brishtë. Me kalimin e kohës, gjëra të tilla si mbajtja rastësore e urdhërimeve, plogështia apo madje lodhja mund të zhvillohen dhe të na bëjnë të pandjeshëm ndaj shenjave dhe mrekullive më mahnitëse të ungjillit.

Libri i Mormonit përshkruan një periudhë kohore, shumë të ngjashme me tonën, që parapriu ardhjen e Mesias në kontinentin amerikan. Papritur, shenjat e lindjes së Tij u shfaqën në qiej. Njerëzit u tronditën kaq shumë nga çudia sa që e përlulën veten dhe pothuajse të gjithë u kthyen në besim. Megjithatë, vetëm pas një periudhe të shkurtër katër vjeçare, “njerëzit filluan të harronin ato shenja dhe çudira që kishin dëgjuar dhe filluan të jenë gjithnjë e më pak të çuditur nga ndonjë shenjë ose çudi nga

qielli . . . dhe filluan të mos besonin të gjitha ato që kishin dëgjuar dhe parë”³.

Vëllezërit dhe motrat e mia, a është ende ungjilli i mahnitshëm për ju? A mund të shihni, të dëgjoni, të ndieni dhe të mrekulloheni ende? Apo marrësit tuaj shpirtërorë janë lënë në gjendje pritjeje? Ciladoqoftë situata juaj vetjake, do t’ju ftoja të bënit tri gjëra.

Së pari, kurrë mos u lodhni së zbuluari apo rizbuluari të vërtetat e ungjillit. Shkrimtari Marsel Prust tha: “Udhëtimi i vërtetë i zbulimit nuk qëndron në kërkimin e peizazheve të reja, por në pasjen e syve të rinj”⁴. A e mbani mend herën e parë kur lexuat një varg të shkrimit të shenjtë dhe u ndiet sikur Zoti po ju fliste vetë juve? A mund ta rikujtoni herën e parë që e ndiet ndikimin e ëmbël të Frymës së Shenjtë të vinte mbi ju, ndoshta përpara se ta kuptonit që ishte Fryma e Shenjtë? A nuk ishin këto çaste të shenjtë e të veçanta?

Ne duhet të kemi uri dhe etje çdo ditë për njohuri shpirtërore. Kjo praktikë vetjake gjendet te studimi, meditimi dhe lutja. Nganjëherë ne mund të tundohemi për të menduar: “S’kam nevojë që t’i studioj shkrimet e shenjtë sot; i kam lexuar më parë të gjitha” ose “s’kam nevojë të shkoj në Kishë sot; s’ka ndonjë gjë të re atje”.

Por ungjilli është një burim njohurie që nuk shteron kurrë. Atje ka gjithmonë diçka të re për të mësuar dhe për të ndier çdo të diel, në çdo mbledhje dhe në çdo varg të shkrimit të shenjtë. Me besim ne mbahemi te premtimi se nëse “kërkoj[më] . . . [ne] do të gjeljmë!”⁵.

Së dyti, mbajeni spirancën e besimit tuaj në të vërtetat e qarta dhe të thjeshta të ungjillit. Mahnitja jonë duhet të rrënjoset në parimet thelbësore të besimit tonë, në dëlirësinë e besëlidhjeve dhe ordinancave tona dhe në veprat tona më të thjeshta të adhurimit.

Një motër misionare tregoi historinë e tre burrave që ajo i takoi gjatë një konference distrikti në Afrikë. Ata vinin nga një fshat i mbyllur, shumë larg vendeve të populluara ku Kisha nuk ishte organizuar ende, por që kishte 15 anëtarë besnikë dhe pothuajse 20 kërkues. Për më shumë se dy javë këta burra kishin ecur në këmbë, duke udhëtuar më tepër se 480 km në shtigje që ishin bërë balta-ke nga sezoni i shirave, që ata të mund të merrnin pjesë në konferencë dhe të sillnin të dhjetat e anëtarëve të grupit të tyre. Ata planifikuan të qëndronin për një javë të tërë që të mund të gëzonin privilegjin e marrjes së sakramentit të dielën pasuese, dhe më tej shpresuan që të niseshin për t’iu rikthyer udhëtimit, duke mbajtur kuti të mbushura me kopje të Librit të Mormonit mbi koka për t’ua dhënë njerëzve të fshatit të tyre.

Misionarja dëshmoi se sa e prekur ishte nga ndjesia e mrekullimit, që

shfaqën këta vëllezër dhe nga sakrificat e tyre me gjithë zemër për të marrë gjëra që për të kishin qenë gjithmonë në dispozicion.

Ajo e pyeti veten: “Nëse do të isha zgjuar mëngjesin e një të diele në Arizona dhe të zbuloja se makina ime nuk punonte, a do të ecja vetëm për disa blloqe banesash larg shtëpisë për në kishën time? Apo thjesht do të rrija në shtëpi sepse ishte shumë larg apo sepse po binte shi?”⁶ Këto janë pyetje të dobishme që ne të gjithë t’i marrim parasysht.

Së fundi, unë ju ftoj ta kërkonti dhe ta mbani shoqërimin e Frymës së Shenjtë. Shumë çudi të ungjillit nuk mund të kuptohen nga shqisat tona natyrore. Ato janë gjërat që “syri nuk i ka parë dhe veshi nuk i ka dëgjuar, . . . janë ato që Perëndia ka përgatitur për ata që e duan atë”⁷.

Kur ne e kemi Shpirtin me vete, shqisat tona shpirtërore bëhen më të mprehta dhe kujtesa jonë ripërtërihet, që ne të mund të mos i harrojmë mrekullitë dhe shenjat që kemi dëshmuar. Kjo mund të jetë arsyeja që, duke e ditur se Jezusi do largohej prej tyre, dishepujt e Tij neftë u lutën me zjarr “për atë gjë që dëshironin më shumë, dhe ata dëshironin që t’u jepej Fryma e Shenjtë”⁸.

Edhe pse e kishin parë Shpëtimtarin me vetë sytë e tyre dhe i kishin prekur plagët e Tij me vetë duart e tyre, ata e dinin se dëshmitë e tyre mund të

veniteshin pa u ripërtërirë vazhdimisht nga fuqia e Shpirtit të Perëndisë. Vëllëzërit dhe motrat e mia, kurrë mos bëni ndonjë gjë që të rrezikoni humbjen e kësaj dhurate të çmuar dhe të mrekullueshme – shoqërimin e Frymës së Shenjtë. Kërkojeni atë nëpërmjet lutjes së zjarrtë dhe të jetuarit të drejtë.

Unë dëshmoj se puna në të cilën ne jemi përfshirë, është “një punë [e] mrekullueshme dhe një çudi”. Ndërsa e ndjekim Jezu Krishtin, Perëndia na jep dëshmi “me anë shenjash e mrekullish, me vepra të ndryshme të fuqishme dhe me dhurata të Shpirtit të Shenjtë, sipas vullnetit të tij”⁹. Në këtë ditë të veçantë, unë jap dëshmi se çuditë dhe mrekullitë e ungjillit e kanë hedhur spirancën në më të çmueshmen e të gjitha dhuratave të Perëndisë – Shlyerjen e Shpëtimtarit. Kjo është dhurata e përkryer e dashurisë që Ati dhe Biri, të bashkuar në qëllim, i kanë ofruar secilit prej nesh. Me ju “qëndroj plot habi kur shoh sa shumë Krishti më do. . . . Për mua ç’mrekulli, Zot, o ç’mrekulli!”¹⁰

Lutja ime është që ne të mund të kemi gjithmonë sy që i shohin, veshë që i dëgjojnë, dhe zemër që i ndien, çuditë e këtij ungjilli të mrekullueshëm, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Lluca 10:23–24.
2. 2 Nefi 27:26.
3. 3 Nefi 2:1.
4. “Marcel Proust,” *Guardian*, 22 korrik 2008, theguardian.com/books/2008/jun/11/marcelproust.
5. Mateu 7:7.
6. Shih Lorraine Bird Jameson, “The Giants of Kinkondja” (artikull në faqen e internetit mbi zonën e Afrikës Juglindore, 2009), web.archive.org/web/20101210013757/http://www.lds.co.za/index.php/news-a-events/news/aseanews/91-the-giants-of-kinkondja.
7. 1 Korintasve 2:9.
8. 3 Nefi 19:9.
9. Hebrejve 2:4.
10. “Qëndroj Plot Habi”, *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 22.

Nga Plaku Brent H. Nilson,
i Të Shtatëdhjetëve

Pritja për Plangprishësin

*Marrshim ju dhe unë zbuluesën për ta ditur se si t'u afrohem
më mirë njerëzve në jetën tonë që janë humbur.*

Shpëtimtari, Jezu Krishti, e kaloi shërbesën e Tij tokësore duke dhënë mësim për fuqinë e Tij shëruese dhe shëlbuese. Në një rast te Lluka, kapitulli 15, në Dhiatën e Re, Ai u kritikua me të vërtetë që po hante dhe po kalonte kohë me mëkatarët (shih Lluka 15:2). Shpëtimtari e përdori këtë kritikë si një mundësi për të na mësuar neve të gjithëve se si t'iu përgjigjemi atyre që e kanë humbur udhën e tyre.

Ai iu përgjigj kritikuesve të Tij duke iu bërë atyre dy pyetje të rëndësishme:

“Cili njeri prej jush, që ka njëqind dele dhe një prej tyre t'i humbasë, nuk i lë të nëntëdhjetë e nëntat në shkretirë dhe nuk shkon pas asaj që humbi deri sa ta gjejë?” (Lluka 15:4).

“Cila grua që ka dhjetë dhrahmi dhe humbet një nga ato, nuk ndez llambën, nuk e fshin shtëpinë dhe nuk kërkon me kujdes derisa ta gjejë?” (Lluka 15:8).

Shpëtimtari më pas na mëson shëmbëlltyrën e djalit plangprishës. Kjo shëmbëlltyrë nuk ishte rreth 100 dele apo 10 dhrahmive; ishte rreth një djali të çmuar që ishte humbur. Nëpërmjet shëmbëlltyrës, çfarë na mëson Shpëtimtari rreth mënyrës se si të përgjigjemi kur një pjesëtar i familjes e humbet udhën e tij ose të saj?

Djali plangprishës e njofton atin e tij se ai e dëshiron trashëgiminë e tij

tani. Ai dëshiron të largohet nga siguria e shtëpisë dhe e familjes së tij dhe të shkojë pas veprimtarive të botës (shih Lluka 15:12–13). Ju lutem, vini re se në shëmbëlltyrën e Shpëtimtarit, ati me dashuri i përgjigjet duke ia dhënë djalit trashëgiminë e tij. Sigurisht ati duhet të ketë bërë gjithçka që mundej për ta bindur djalin të qëndronte. Megjithatë, sapo djali i rritur e bën zgjedhjen e vet, ati i urtë e lë të shkojë. Ati më pas tregon dashuri të sinqertë dhe ai vështron e pret (shih Lluka 15:20).

Familja ime pati një përvojë të ngjashme. Dy vëllezërit e mi besnikë, motra ime e mrekullueshme dhe unë

u rritëm nga prindër shembullorë. Ungjilli na u mësua në shtëpinë tonë, ne mënyrë të suksesshme arritëm deri në moshë të rritur dhe që të katërt u vulosëm në tempull me bashkëshortet tona dhe motra me bashkëshortin e saj. Megjithatë, në vitin 1994 motra jonë, Suzana, nuk pati më dëshirë për Kishën dhe disa prej mësimëve të saj. Ajo u bind prej atyre që i tallnin e i kritikonin udhëheqësit e hershëm të Kishës. E lejoj të zbehej besimin e saj te profetët dhe apostujt e gjallë. Me kalimin e kohës, dyshimet e saj e mposhtën besimin dhe ajo zgjodhi të largohej nga Kisha. Suzana më ka lejuar ta tregoj historinë e saj me shpresën se ajo histori mund t'i ndihmojë të tjerët.

Vëllezërit e mi, unë dhe nëna jonë e ve ishim të dëshpëruar. Nuk mund ta përfytyronim se çfarë mund ta kishte çuar atë që ta braktiste besimin e saj. Zgjedhjet e motrës sime dukej se po ia thyenin zemrën nënës sonë.

Vëllezërit e mi dhe unë kishim shërbyer si peshkopë e presidentë kuorumesh dhe kishim përjetuar gëzimin e suksesit me anëtarët e lagjeve dhe të kuorumeve, kur i lamë të nëntëdhjetë e nëntët dhe shkuam pas njërit.

Megjithatë, me motrën tonë, përpjekjet tona të vazhdueshme për ta shpëtuar atë dhe për ta ftuar të kthehej, vetëm e shtynë atë gjithmonë e më tutje.

Teksa kërkonim udhërrëfim qiellor lidhur me mënyrën se si mund t'i përgjigjeshim asaj siç duhej, u bë e qartë se duhej të ndiqnim shembullin e atit në shëmbëlltyrën e djalit plangprishës. Suzana e kishte bërë zgjedhjen e saj dhe ne, në mënyrë figurative, duhej ta linim të shkonte – por jo pa e ditur dhe pa e ndier dashurinë tonë të sinqertë për të. Dhe kështu, me dashuri e mirësi të ripërtërirë, ne vështruam e pritëm.

Nëna ime kurrë nuk pushoi së dashuri dhe së kujdesuri për Suzanën. Çdo herë që nëna ime frekuentonte tempullin, ajo e vendosi emrin e Suzanës në listën e lutjeve dhe kurrë nuk e humbi shpresën. Vëllai im më i madh dhe gruaja e tij, të cilët jetonin më pranë Suzanës në Kaliforni, e ftonin atë në të gjitha ngjarjet familjare. Ata përgatitën darkë në shtëpinë e tyre çdo vit për ditëlindjen e Suzanës. Ata bënë të mundur që gjithmonë të merrnin lajme prej saj dhe që ajo ta dinte se e donin me të vërtetë.

Vëllai im më i vogël dhe gruaja e tij iu afruan fëmijëve të Suzanës në Juta dhe u kujdesën për ta e iu treguan atyre dashuri. Ata bënë të mundur që fëmijët e saj të ftoheshin gjithmonë në grumbullimet familjare dhe kur erdhi koha për pagëzimin e mbesës

së Suzanës, vëllai im ishte atje që ta kryente ordinancën. Suzana gjithashtu pati mësues të dashur të shtëpisë dhe mësuese të dashura vizitore, që kurrë nuk u dorëzuan.

Ndërkohë që fëmijët tanë shkuan në misione dhe u martuan, Suzana u ftua dhe mori pjesë në këto festime familjare. Ne u përpoqëm me zell të krijojmë ngjarje familjare me qëllim që Suzana dhe fëmijët e saj të mund të ishin me ne dhe ta dinin se ne i donim dhe se ishin pjesë e familjes sonë. Kur Suzana mori një diplomë pasuniversitare nga një universitet i Kalifornisë, ne të gjithë ishim atje për ta mbështetur atë në diplomimin e saj. Megjithëse nuk mund t'i

përkrahim të gjitha zgjedhjet e saj, ne sigurisht mund ta përkrahim atë. Ne e deshëm, ne vështruam dhe ne pritëm.

Në vitin 2006, pasi kishin kaluar 12 vjet që nga koha kur Suzana u largua nga Kisha, bija jonë, Kejti, u shpërngul me bashkëshortin e saj në Kaliforni, që ai të mund të vazhdonte universitetin për drejtësi. Ata ishin në të njëjtin qytet me Suzanën. Ky çift i ri u drejtua tek tetoja e tij, Suzana, për ndihmë e mbështetje dhe e deshi atë. Suzana ndihmoi që të kujdesej për mbesën tonë dyvjeçare, Lusin, dhe Suzana e gjeti veten duke e ndihmuar Lusin për lutjet e saj të përnatshme. Kejti më mori një ditë në telefon dhe

më pyeti nëse mendoja se Suzana do të kthehej ndonjëherë në Kishë. E sigurova që e ndjeja se ajo do të kthehej dhe se na nevojitej të vazhdonim të ishim të durueshëm. Ndërkohë që tre vjet të tjerë kaluan, me dashuri të vazhdueshme, ne vështruam e pritëm.

Gjashtë vjet më parë nga kjo fundjavë, gruaja ime, Marsia, dhe unë ishim të ulur në radhën e parë të kësaj Qendre të Konferencave. Unë do të mbështetsha si një Autoritet i ri i Përgjithshëm atë ditë. Marsia, që është gjithmonë në kontakt me Shpirtin, më kishte shkruar një shënim që thoshte: “Mendoj se është koha për Suzanën që të kthehet”. Bija ime, Kejti, sugjeroi që unë të largohesha dhe ta merrja Suzanën në telefon për ta ftuar që ta shihte konferencën e përgjithshme atë ditë.

I nxitur nga këto dy gra të mrekullueshme, dola në korridor dhe e mora në telefon motrën time. Më doli mesazhi zanor dhe thjesht e ftova që ta shihte atë sesion të konferencës së përgjithshme. Ajo e mori mesazhin. Për kënaqësinë tonë, ajo u ndje e frymëzuar që ta shihte të gjithë sesionin e konferencës. Dëgjoi nga profetë e apostuj që i kishte dashur në vitet e mëparshme. Ajo gjeti emra të rinj që nuk i kishte dëgjuar më parë, të tillë si Presidenti Uhtdorf dhe Pleqtë Bednar, Kuk, Kristoferson dhe Andersen. Gjatë kësaj përvoje dhe përvojave të tjera të veçanta, të dërguara nga qielli, motra ime – sikurse djali plangprishës – erdhi në vete (shih Lluca 15:17). Fjalët e profetëve dhe të apostujve, dhe dashuria e familjes së saj e nxitën atë të kthehej dhe të fillonte të ecte drejt shtëpisë. Pas 15 vjetësh, bija dhe motra jonë, që humbi, ishte gjetur. Vështrimi e pritja kishin mbaruar.

Suzana e përshkruan këtë përvojë po ashtu si e përshkroi Lehi në Librin e Mormonit. Ajo e lëshoi shufrën e

hekurt dhe e gjeti veten në mes të një mjegulle errësire (shih 1 Nefi 8:23). Ajo tha se nuk e dinte që ishte e humbur derisa besimi i saj u rizgjua nga Drita e Krishtit, e cila e lartësoi me shkëlqim dallimin e plotë midis asaj që po përjetonte ajo në botë, dhe asaj që Zoti dhe familja e saj po i ofronin.

Një mrekulli ka ndodhur në gjashtë vitet e fundit. Suzana ka një dëshmi të ripërtërirë për Librin e Mormonit. Ajo e ka marrë rekomandimin e saj të tempullit. Ka shërbyer si punonjëse ordinance në tempull dhe kohët e fundit po jep mësim në klasën e Doktrinës së Ungjillit në lagjen e saj. Pragjet e qiellit janë hapur për fëmijët e saj dhe nipërit e mbesat e saj dhe, edhe pse ka pasur pasojë të vështira, duket sikur ajo asnjëherë nuk u largua.

Disa prej jush, sikurse familja Nilson, keni pjesëtarë të familjes që përkohehësisht e kanë humbur udhën e tyre. Udhëzimi i Shpëtimtarit për të gjithë që kanë 100 dele, është t'i lënë të nëntëdhjetë e nëntat dhe të shkojnë e të shpëtojnë njëerën. Udhëzimi i Tij për ata që kanë 10 dhrahmi dhe e humbasin njëerën, është të kërkojnë derisa ta gjejnë. Kur njeriu i humbur është biri juaj ose bija juaj, vëllai juaj ose motra juaj, dhe ai ose ajo ka zgjedhur të largohet, ne mësuam në familjen tonë se, pas gjithçkaje që mund të bëjmë, ne e duam atë njeri me të gjithë zemrën tonë dhe vështrojmë, lutemi e presim për dorën e Zotit që të zbulohet.

Ndoshta mësimi më i rëndësishëm që Zoti më mësoi mua përmes këtij

procesi, ndodhi gjatë studimit tonë familjar të shkrimeve të shenjta, pasi motra ime e kishte lënë Kishën. Djali ynë, Dejvidi, po lexonte, teksa ne studionim së bashku Llukën 15. Ndërsa ai lexonte shëmbëlltyrën e djalit plangprishës, atë ditë unë e dëgjova atë ndryshe nga ç'e kisha dëgjuar ndonjëherë më parë. Për njëfarë arsyeje, gjithmonë kisha menduar për veten time si djali që qëndroi në shtëpi. Teksa Dejvidi lexonte atë mëngjes, e kuptova që në shumë mënyra unë isha djali plangprishës. Ne të gjithë u privuam nga lavdia e Atit (shih Romakëve 3:23). Ne të gjithëve na nevojitet Shlyerja e Shpëtimtarit për të na shëruar. Ne të gjithë jemi të humbur dhe kemi nevojë të na gjejnë. Kjo zbuluesë atë ditë më ndihmoi të dija që motra ime dhe unë, që të dy, kishim nevojë për dashurinë e Shpëtimtarit dhe për Shlyerjen e Tij. Suzana dhe unë ishim në të vërtetë në të njëjtin shteg të kthimit për në shtëpi.

Fjalët e Shpëtimtarit në shëmbëlltyrë, ndërkohë që Ai e përshkruan atin duke e mirëpritur djalin e tij plangprishës, janë të fuqishme dhe unë besoj se ato mund të jenë përshkrimi i përvojës që ju dhe unë do të kemi me Atin kur të kthehemi te shtëpia jonë qiellore. Ato na mësojnë për një atë që na do, pret dhe vështron. Këto janë fjalët e Shpëtimtarit: “Kur ishte ende larg, i ati e pa dhe [pati] dhembshuri; u lëshua [me] vrap, ra mbi qafën e tij dhe e puthi” (Lluca 15:20).

Marrshim ju dhe unë zbuluesën për të ditur se si t'u afrohem më mirë njerëzve në jetën tonë që janë humbur dhe, kur është e domosdoshme, të kemi durimin dhe dashurinë e Atit tonë në Qiell dhe të Birin të Tij, Jezu Krishtit, kur duam, vështrojmë dhe presim për plangprishësin. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

Nga Plaku Xhefri R. Holland,
i Kuorunit të Dymbëdhjetë Apostujve

Ku Drejtësia, Dashuria e Mëshira Takohen

Jezu Krishti vuajti, vdiq dhe u ngrit së vdekuri me qëllim që Ai të mund të na ngrinte drejt jetës së përvetshme.

Pa litarë sigurie, pajime ose mjete alpinizmi të ndonjë lloji, dy vëllezër – Xhimi, mosha 14 vjeç dhe Xhoni, mosha 19 vjeç (edhe pse këta nuk janë emrat e tyre të vërtetë) – u përpoqën t'i ngjiteshin një shpati të thepisur të kanionit në Parkun Shtetëror të Kanionit Snou në vendlindjen time në Jutan jugore. Pranë majës së ngjitjes së tyre të stërmundimshme, ata zbuluan se një buzë shkëmbi e dalë jashtë nuk po i linte të bënë metrat e tyre të fundit drejt majës së rrëpirës. Ata nuk mund t'i ngjiteshin asaj, por as nuk mund të tërhiqeshin tani prej saj. Ishin pa rrugëdalje. Pas manovrimit të kujdesshëm, Xhoni gjeti vend të mjaftueshëm për ta vënë këmbën sa ta shtynte vëllanë e tij më të vogël drejt sigurisë së majës së thepisjes. Por nuk kishte asnjë mënyrë se si ta ngrinte veten. Sa më shumë që sforcohej për të gjetur mbështetje për gishtat e duarve ose për këmbët, aq më shumë filluan të shtrëngoheshin muskujt e tij. Paniku nisi ta pushtonte dhe filloi të frikësohej për jetën e tij.

Duke mos qenë në gjendje të mbahej më gjatë, Xhoni vendosi që mundësia e tij e vetme ishte të përpiquej të kërcente vertikalisht në përpjekje për

ta kapur majën e buzës së dalë. Nëse ia dilte mbanë, ai, nëpërmjet forcës së konsiderueshme të krahëve të tij, mund ta tërhiqte veten drejt sigurisë.

Me vetë fjalët e tij, ai tha:

“Përpara se të kërcëja, i thashë Xhimit të shkonte për të kërkuar një

degë peme mjaft të fortë që të ma zgjaste mua, megjithëse e dija se nuk kishte asgjë të tillë në këtë majë shkëmbore. Ishte vetëm një dredhi e dëshpëruar. Nëse kërcimi im dështonte, gjëja më e paktë që mund të bëja, ishte të sigurohesha që vëllai im i vogël nuk do të më shihte duke vdekur nga rënia.

Duke i dhënë atij kohë të mjaftueshme që të largohej nga pamja, thashë lutjen time të fundit – që e dëshiroja familjen time të dinte se i doja ata dhe që Xhimi i vetëm të mund të kthehej shëndoshë e mirë në shtëpi – më pas u hodha lart. Pati adrenalinë të mjaftueshme në kërcimin tim sa ngritja i zgjati krahët e mi mbi buzën, pothuajse deri te bërrylat. Por teksa i përplasa duart në sipërfaqe, nuk ndjeva gjë tjetër veçse rërë të shkriftë mbi një shkëmb të sheshtë. Ende mund ta kujtoj ndjesinë e ashpër të të qenit i varur atje pa asgjë ku të mbahesha – asnjë të çarë, asnjë të ngritur, asgjë që mund ta kapja ose

ta mbërtheja. I ndjeva gishtat e mi duke rrëshqitur ngadalë mbi sipërfaqen rانونore. E dija se jeta ime po mbaronte.

Por atëherë, papritur, si një goditje rrufeje në një stuhi verore, dy duar dolën befasisht nga diku mbi anën e rrëpirës, duke më mbërthyer nga kyçet me një forcë e vendosmëri që e tejkalonte madhësinë e tyre. Vëllai im i vogël besnik nuk kishte shkuar të kërkonte një degë peme imagjinare. Duke e marrë me mend pikërisht se çfarë po planifikoja të bëja, ai nuk kishte lëvizur aspak. Thjesht kishte pritur – në heshtje, pothuajse i pafrymë – duke e ditur fare mirë se unë do të isha tepër i marrë sa të orvatesha ta bëja atë kërcim. Kur e bëra, ai më mbërtheu, më mbajti dhe nuk pranoi të më linte të bija. Ata krahë të fortë vëllazërorë ma shpëtuan jetën atë ditë, teksa lëkundesha pa shpresë sipër asaj që do të kishte qenë me siguri një vdekje e pashmangshme.”¹

Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, sot është e diela e Pashkës. Edhe pse duhet ta kujtojmë *gjithmonë* (ne premtojmë në lutjet tona javore të sakramentit se do ta kujtojmë), sidoqoftë kjo është dita më e shenjtë e vitit për një kujtim të veçantë të duarve vëllazërore dhe krahëve të vendosur, të cilët u zgjatën brenda humnerës së vdekjes për të na shpëtuar prej rënieve tona dhe dështimeve tona, prej hidhërimeve tona dhe mëkateve tona. Duke e

përdorur si sfond këtë histori të treguar nga familja e Xhonit dhe e Xhimit, unë shpreh mirënjohjen time për Shlyerjen dhe Ringjalljen e Zotit Jezu Krisht dhe i vë në dukje ngjarjet në planin hyjnor të Perëndisë, të cilat çuan drejt dhe u dhanë kuptim fjalëve “sa shumë Krishti [na] do”².

Në shoqërinë tonë gjithnjë e më shumë laike, është aq e pazakontë, sa edhe nuk është e modës, të flitet për Adamin dhe Evën ose Kopshtin e Edenit apo për një “rënie të tyre fatlume” në vdekshmëri. Sidoqoftë e vërteta e thjeshtë është që ne *nuk mund* ta kuptojmë tërësisht Shlyerjen dhe Ringjalljen e Krishtit dhe ne *nuk do ta* vlerësojmë siç duhet qëllimin e pashoq të lindjes së Tij apo të vdekjes së Tij – me fjalë të tjera nuk ka asnjë mënyrë për ta festuar me të vërtetë Krishtlindjen ose Pashkën – pa e kuptuar se pati një Adam dhe një Evë të mirëfilltë, të cilët u larguan nga një Eden i mirëfilltë, me të gjitha pasojat që rënia i mbarti me vete.

Unë nuk i di hollësitë e asaj që ndodhi në këtë planet përpara rënies, por e di vërtet se këta të dy u krijuan nën dorën hyjnore të Perëndisë, se për njëfarë kohe ata jetuan të vetëm në një vendosje paraajsore ku nuk kishte as vdekje njerëzore, as familje të ardhshme dhe se nëpërmjet një serie zgjedhjesh, ata e shkelën një urdhërim të Perëndisë, urdhërim i cili kërkoi që ata të largoheshin nga vendosja e tyre

në kopsht, por i cili i lejoi të kishin fëmijë përpara se të përballeshin me vdekjen fizike.³ Për t’iu shtuar më tej hidhërim dhe ndërlëkim rrethanave të tyre, shkelja e tyre pati gjithashtu pasojë shpirtërore, duke i shkëputur ata nga prania e Perëndisë përgjithmonë. Ngaqë ne u lindëm më pas në atë botë të rënë dhe ngaqë ne gjithashtu do t’i shkelnim ligjet e Perëndisë, edhe ne u ndëshkuam me po të njëjtat dënime që u përballën Adami dhe Eva.

Ç’gjendje e vështirë! E tërë raca njerëzore në një rënie pa ndalesë – çdo burrë, grua e fëmijë në të duke u rrënuar fizikisht drejt vdekjes së përhershme, duke u zhytur shpirtërisht drejt ankthit të përjetshëm. A është kjo domethënia e jetës? A është kjo rrjedhoja përfundimtare e përvojës njerëzore? A jemi ne të gjithë thjesht të varur në një kanion të ftohtë diku në një univers mospërfillës, secili prej nesh duke kërkuar një pikëmbështetje, secili prej nesh duke gjurmuar për diçka ku të kapemi – me asgjë tjetër përveçse ndjenjën e rërës duke na rrëshqitur nëpër gishtat tanë, asgjë tjetër për të na shpëtuar, asgjë ku të mbahemi dhe sigurisht asnjë diçka që të mbahet te ne? A është qëllimi ynë i vetëm në jetë një ushtrim i pakuptimtë i ekzistencës – thjesht të kërcëjmë sa më lart që mundemi, të mbahemi për shtatëdhjetë vitet e përshkuara, më pas të dështojmë e të biem dhe të vazhdojmë duke rënë përgjithmonë?

Përgjigjja ndaj këtyre pyetjeve është një “jo” e prerë dhe e përjetshme! Së bashku me profetët e lashtë dhe bashkëkohorë, unë dëshmoj se “të gjitha gjërat janë bërë në diturinë e atij që i di të gjitha gjërat”⁴. Prandaj, që nga çasti kur ata prindër fillestarë i hodhën hapat jashtë Kopshtit të Edenit, Perëndia dhe Ati i ne të gjithëve, duke e parapritur vendimin e Adamit dhe të Evës, dërgoi pikërisht engjëjt e qiellit që t’u shpallin atyre – dhe me kalimin e kohës edhe neve – që e gjithë kjo renditje u projektua për lumturinë tonë të përjetshme. Ishte pjesë e planit të Tij hyjnor, që të siguronte një Shpëtimtar, pikërisht Birin e Perëndisë Vetë – një tjetër “Adam” do ta quante Atë Apostulli Pal⁵ – i cili do të vinte në meridianin e kohës që të shlyente për shkëlqimin fillestar të Adamit. Ajo Shlyerje do të arrinte fitoren tërësore mbi vdekjen fizike, duke ia dhuruar pa kushte ringjalljen çdo njeriu që është lindur ose do të lindet ndonjëherë në këtë botë. Mëshirshëm ajo do të siguronte gjithashtu falje për mëkatet vetjake të të gjithëve, që nga Adami deri në fundin e botës, falje e kushtëzuar nga pendimi dhe bindja ndaj urdhërimeve hyjnore.

Si njëri prej dëshmitarëve të Tij të shuguruar, unë shpall këtë mëngjes Pashke se Jezusi i Nazaretit ishte dhe është ai Shpëtimtar i botës, “Adam[i] i fundit”⁶, Kreu dhe Plotësonjësi i besimit tonë, Alfa dhe Omega e jetës së përjetshme. “Sepse, ashtu sikur të gjithë vdesin në Adamin, kështu të gjithë do të ngjallen në Krishtin”⁷, shpalli Pali. Dhe nga patriarku profet, Lehi: “Adami ra që njerëzit të mund të jenë. . . . Dhe Mesia vjen në plotësinë e kohës, që ai të mund t’i shëlbëjë fëmijët e njerëzve nga rënia”⁸. Në mënyrë më të plotë nga të gjithë, profeti i Librit të Mormonit, Jakobi, na mësoi si pjesë e një predikimi dyditor mbi Shlyerjen e Jezu Krishtit,

se “ringjallja duhet të vijë . . . për shkak të rënies”⁹.

Prandaj sot ne festojmë dhuratën e fitores mbi çdo rënie që e kemi përjetuar ndonjëherë, çdo hidhërimi që e kemi njohur ndonjëherë, çdo mungese të kurajës që e kemi pasur ndonjëherë, çdo frike që e kemi hasur ndonjëherë – duke mos e lënë të papërmendur ringjalljen tonë nga vdekja dhe faljen për mëkatet tona. Ajo fitore është e mundshme për ne për shkak të ngjarjeve që u shpалosën në një fundjavë pikërisht si kjo gati dy mijëvjeçarë më parë në Jerusalem.

Duke e filluar me ankthin shpirtëror të Kopshtit të Gjetsemanit, duke lëvizur drejt Kryqëzimit në kryq në Kalvar dhe duke e përfunduar në një mëngjes të bukur të diele brenda një varri të dhuruar, një burrë i pamëkatë, i dëlirë dhe i shenjtë, pikërisht Biri i Perëndisë Vetë, bëri atë që asnjë njeri tjetër i vdekur nuk e kishte bërë ndonjëherë, as nuk mund ta bënte ndonjëherë. Me anë të vetë fuqisë së Tij, Ai u ngrit së vdekuri, kurrë për të mos e pasur trupin e Tij të veçuar nga shpirti i Tij përsëri. Me vetë vullnetin e Tij, Ai e grisi pëlhurën e varrosjes, me të cilën ishte lidhur, duke e vendosur me përkujdesje rizën e varrosjes, që ishte vendosur mbi fytyrën e Tij, “në një vend, veç”¹⁰, thotë shkrimi i shenjtë.

Ajo renditje fillestare e Pashkës, për Shlyerjen dhe Ringjalljen, përbën çastin më pasojëprurës, dhuratën më bujare, dhembjen më torturuese dhe shfaqjen

më madhështore të dashurisë së pastër, të treguar ndonjëherë në historinë e kësaj bote. Jezu Krishti, Biri i Vetëmlindur i Perëndisë, vuajti, vdiq dhe u ngrit së vdekuri me qëllim që Ai, sikurse rrufeja në një stuhi verore, të mund të na kapte kur biem, të na mbante me fuqinë e Tij dhe, nëpërmjet besnikërisë sonë ndaj Tij, të na ngrinte drejt jetës së përjetshme.

Këtë Pashkë unë i falënderoj Atë dhe Atin, që na e dha Atë neve, ngaqë Jezusi ende qëndron ngadhënjimtar mbi vdekjen, edhe pse Ai qëndron me këmbë të plaguara. Këtë Pashkë unë i falënderoj Atë dhe Atin, që na e dha Atë neve, që Ai ende e shtrin hirin e pafundmë, edhe pse Ai e shtrin me duar të shpuara dhe kyçe të plaguara. Këtë Pashkë unë i falënderoj Atë dhe Atin, që na e dha Atë neve, ngaqë ne mund të këndojmë përpara një kopshti të njollosur nga gjaku i pikuar, përpara një kryqi të shpuar nga gozhdët dhe një varri të zbrazur në mënyrë të lavdishme:

*Sa i madh, i lavdishëm, i mir’,
Është’ plan i shëlbimit,
Ku drejt’ si, dashuri, mëshir’
Takohen n’harmoni!*¹¹

Në emrin e shenjtë të Zotit të ringjallur, Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Letërkëmbim i zotëruar nga Xhefri R. Holland.
2. “Qëndroj Plot Habi”, *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 22.
3. Shih 2 Nefi 2:19–29, veçanërisht vargjet 20–23; Moisiu 5:10–11.
4. 2 Nefi 2:24.
5. Shih 1 Korintasve 15:45.
6. 1 Korintasve 15:45.
7. 1 Korintasve 15:22.
8. 2 Nefi 2:25–26.
9. 2 Nefi 9:6.
10. Gjoni 20:7.
11. “Oh, sa Urti dhe Dashuri”, *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 19.

Nga Presidenti Diter F. Uhtdorf,
Këshilltar i Dytë në Presidencën e Parë

Dhurata e Hirit

Sot dhe përgjithmonë hiri i Perëndisë është i vlefshëm për të gjithë ata, zemrat e të cilëve janë të thyera dhe shpirtrat e të cilëve janë të penduar.

Të dielën e Pashkës ne festojmë ngjarjen më të shumëpritur dhe më të lavdishme në historinë e botës.

Është dita që ndryshoi gjithçka.

Në atë ditë, jeta ime ndryshoi.

Jeta juaj ndryshoi.

Fati i të gjithë fëmijëve të Perëndisë ndryshoi.

Në atë ditë të bekuar, Shpëtimtari i njerëzimit, i cili kishte marrë mbi Vete zinxhirët e mëkatit dhe të vdekjes, që na mbanin të robëruar, i shpërtheu ata zinxhirë dhe na dha lirinë.

Për shkak të flijimit të Shëlbuesit tonë të dashur, vdekja nuk ka thumb, varri nuk ka fitore¹, Satani nuk ka pushtet jetëgjatë dhe ne jemi “rilind[ur] për një shpresë të gjallë me anë të ringjalljes së Jezu Krishtit”².

Me të vërtetë, Apostulli Pal kishite të drejtë kur tha se ne mund ta “ngushëllojmë” . . . njëri-tjetrin me këto fjalë³.

Hiri i Perëndisë

Shpesh flasim për Shlyerjen e Shpëtimtarit – dhe me shumë të drejtë!

Sipas fjalëve të Jakobit: “Pse të mos flasim për shlyerjen e Krishtit dhe të arrijmë të një njohuri e përkryer për të?”⁴ Por kur “flasim për Krishtin, . . . gëzohemi në Krishtin,

. . . predikojmë për Krishtin [dhe] profetizojmë mbi Krishtin”⁵ në çdo mundësi, ne kurrë nuk duhet ta humbasim ndjesinë e mahnitjes dhe të mirënjohjes së thellë për flijimin e përrjetshëm të Birit të Perëndisë.

Shlyerja e Shpëtimtarit nuk mund të bëhet diçka e rëndomtë në mësimdhënien tonë, në bisedat tona ose në zemrat tona. Ajo është e shenjtë dhe e shenjtëruar, sepse ishte nëpërmjet këtij “flijim[i] të madh dhe [të] fundit” që Jezusi, Krishti, u solli “shpëtim të gjithë atyre që do të besojnë në emrin e tij”⁶.

Mrekullohem kur mendoj se Biri i Perëndisë do të denjonte të na shpëtonte, aq të papërsosur, të padëlirë, të prirur ndaj gabimit dhe mosmirënjohës që jemi ne shpesh. Jam përpjekur ta kuptoj Shlyerjen e Shpëtimtarit me mendjen time të kufizuar dhe i vetmi shpjegim që mund të arrij është ky: Perëndia na do thellësisht, përsosurrisht dhe përjetësisht. Unë nuk mund të filloj madje ta vlerësoj “gjërësi[në], gjatësi[në], thellësi[në] dhe lartësi[në] . . . [e] dashuri[së së] Krishtit”⁷.

Një shprehje e fuqishme e asaj dashurie është ajo që shkrimet e shenja e quajnë shpesh *hiri i Perëndisë* – ndihma hyjnore dhe dhurimi i forcës, me anë të të cilave ne rritemi nga qeniet me të meta dhe kufizime që jemi tani, në qenie të ekzaltuara të “[së] vërtetë[s] e dritë[s], derisa të përlëvdohe[m]i në të vërtetë dhe [t’i] di[m]ë të gjitha gjërat”⁸.

Është një gjë më e mrekullueshme, ky hir i Perëndisë. Prapëseprapë shpesh ai keqkuptohet.⁹ Edhe pse kështu, ne duhet të dimë rreth hirit të Perëndisë nëse kemi si qëllim të

Helsinki, Finlandë

trashëgojmë atë që është përgatitur për ne në mbretërinë e Tij të përjetshme.

Për atë arsye, do të doja të flisja për hirin. Veçanërisht, së pari, se si hiri *i hap portat e qiellit*, dhe së dyti, se si ai *i çel dritaret e qiellit*.

Së pari: Hiri i Hap Portat e Qiellit

Ngaqë ne të gjithë “mëkatua[m] dhe u privua[m] nga lavdia e Perëndisë”¹⁰ dhe ngaqë “asgjë e papastër nuk mund të hyjë në mbretërinë e Perëndisë”¹¹, çdonjëri prej nesh është i padenjë të kthehet në praninë e Perëndisë.

Edhe sikur t’i shërbenim Perëndisë me gjithë qenien tonë, kjo nuk mjafton, sepse akoma do të ishim “shërbëtorë të padobishëm”¹². Ne nuk mund ta fitojmë udhën tonë drejt qiellit; kërkesat e drejtësisë qëndrojnë si pengesë, të cilën ne jemi të pafuqishëm ta kapërcejmë vetë.

Por jo gjithçka humbet.

Hiri i Perëndisë është shpresa jonë e madhërishtme dhe e pafundme.

Nëpërmjet flijimit të Jezu Krishtit, plani i mëshirës plotëson kërkesat e drejtësisë¹³ “dhe u sjell njerëzve mjete që ata të mund të kenë besim deri në pendim”¹⁴.

Mëkatet tona, edhe sikur të mund të jenë të kuqe flakë, mund të bëhen të bardha si bora.¹⁵ Ngaqë Shpëtimtari ynë i dashur “e dha veten si çmim për të gjithë”¹⁶, një hyrje për në mbretërinë e Tij të amshuar sigurohet për ne.¹⁷

Porta u hap!

Por hiri i Perëndisë nuk na rivendos thjesht në gjendjen tonë të mëparshme

të pafajshme. Nëse shpëtimi nënkupton vetëm fshirjen e gabimeve dhe të mëkateve tona, atëherë shpëtimi – aq i mrekullueshëm sa ç’është – nuk i përmbush aspiratat e Atit për ne. Qëllimi i Tij është shumë më i lartë: Ai dëshiron që bijtë dhe bijat e Tij të bëhen si Ai.

Me dhuratën e hirit të Perëndisë, shtegu i dishepullimit nuk na kthen pas; na drejton përpara.

Na çon drejt lartësive që vështirë se mund t’i kuptojmë! Ai na çon drejt ekzaltimit në mbretërinë celestiale të Atit tonë Qiellor, ku ne, të rrethuar nga njerëzit tanë të dashur, marrim “nga plotësia e tij dhe nga lavdia e tij”¹⁸. Të gjitha gjërat janë tonat dhe ne jemi të Krishtit.¹⁹ Në të vërtetë, gjithçka që Ati ka, do të na jepet neve.²⁰

Që ta trashëgojmë këtë lavdi, na nevojitet më shumë sesa një portë e

hapur; ne duhet të hyjmë nëpërmjet kësaj porte me një dëshirë në zemër që të ndryshohemi – një ndryshim kaq rrënjësor sa shkrimet e shenja të përshkruajnë atë si të qenit “të lind[ur] rishtas; po, të lind[ur] nga Perëndia, të ndryshuar nga gjendja [jonë, e dhënë pas botës] dhe e rënë, në një gjendje drejtësie, duke qenë të shëlbuar nga Perëndia, duke u bërë bijtë dhe bijat e tij”²¹.

Së dyti: Hiri i Çel Dritaret e Qiellit

Një tjetër pjesë përbërëse e hirit të Perëndisë është çelja e dritareve të qiellit, nëpërmjet së cilave Perëndia derdh bekimet e fuqisë dhe të forcës, duke na mundësuar të arrijmë gjëra që përndryshe do të ishin shumë përtej arritjes sonë. Është nëpërmjet hirit të mahnitshëm të Perëndisë që fëmijët e Tij mund t’i kapërcejnë rrymat nënujore dhe rërat thithëse të mashtruesit, mund të ngrihen mbi mëkatin dhe të “bë[hen] të përsosur në Krisht[in]”²².

Edhe pse të gjithë kemi dobësi, ne mund t’i kapërcejmë ato. Në të vërtetë, është nëpërmjet hirit të Perëndisë që, nëse e përuhim veten tonë dhe kemi besim, gjërat e dobëta mund të bëhen të forta.²³

Gjatë gjithë jetës sonë, hiri i Perëndisë dhuron bekime materiale dhe dhurata shpirtërore që i lartësojnë aftësitë tona dhe e pasurojnë jetën tonë. Hiri i Tij na pastron. Hiri i Tij na ndihmon të bëhemi më të mirët që mundemi.

Kush Mund të Kualifikohet?

Në Bibël ne lexojmë rreth vizitës së Krishtit të shtëpia e Simon Fariseut.

Në pamjen e jashtme, Simoni dukej të ishte një burrë i mirë dhe i drejtë. Ai rregullisht e kontrollonte listën e gjërave për të bërë lidhur me detyrimet fetare: e zbatonte ligjin, e paguante të dhjetën, e respektonte Shabatin, lutej çdo ditë dhe shkonte në sinagogë.

Por ndërsa Jezusi ishte me Simonin, një grua u afrua, i lau këmbët e Shpëtimtarit me lotët e saj dhe i vajosi këmbët e Tij me vaj erëkëndshëm.

Simoni nuk ishte i kënaqur me këtë shprehje të adhurimit, sepse e dinte se kjo grua ishte një mëkatare. Simoni mendoi që, nëse Jezusi nuk e dinte këtë, Ai nuk duhej të ishte një profet ose Ai nuk do ta kishte lejuar gruan ta prekte.

Duke i parakuptuar mendimet e tij, Jezusi iu kthye Simonit dhe i bëri një pyetje. “Një huadhënës kishte dy huamarrës; njëri i kishte borxh pesëqind denarë . . . tjetri pesëdhjetë.

Meqë ata [që të dy] nuk kishin të paguanin, ai ua fali borxhin të dyve. Sipas teje, cili nga ata do ta dojë më shumë?”

Simoni u përgjigj se ishte ai të cilit i ishte falur më shumë.

Atëherë Jezusi dha një mësim themelor: “A e sheh këtë grua? . . . Mëkatet e saj të shumta i janë falur, *sepse ka dashur shumë*; por kujt i falen pak, do pak.”²⁴

Cili nga këta dy njerëz ka më shumë të ngjarë të jemi ne?

A jemi ne si Simon? A jemi vetëbesues dhe të vetëkënaqur me veprat tona të mira, duke mirëbesuar në vetë drejtësinë tonë? A jemi ndoshta pak të paduruar me ata që nuk po jetojnë siç e kërkojnë standardet tona? A udhëhiqemi automatikisht nga zakoni, duke kryer lëvizjet, duke frekuentuar mbledhjet tona, duke qenë të përgjurmur në orët mësimore të Doktrinës së Ungjillit dhe ndoshta duke i kontrolluar telefonat tanë celularë gjatë shërbimit të sakramentit?

Apo jemi si kjo grua, e cila mendoi se ishte e humbur në mënyrë tërësore dhe të pashpresë për shkak të mëkatit? *A duam shumë?*

A e kuptojmë se i kemi borxh Atit Qiellor dhe a përgjerohe mi gjithë shpirtat tanë për hirin e Perëndisë?

Kur biem në gjunjë për t'u lutur, a e bëjmë që të përmendim sërish arritjet më madhështore të vetë drejtësisë sonë, apo është që t'i rrefejmë gabimet tona, të përgjerohe mi për mëshirën e Perëndisë dhe të derdhim lot mirënjohjeje për planin mahnitës të shëlbimit?²⁵

Shpëtimi nuk mund të blihet me monedhën e bindjes; ai blihet nëpërmjet gjakut të Birit të Perëndisë.²⁶ Mendimi se ne mund t'i shkëmbejmë veprat tona të mira me shpëtimin, është sikurse të blejmë një bilete avioni dhe më pas të hamendësojmë se jemi pronarë të linjës ajrore. Ose mendimi se pasi të paguajmë qira për shtëpinë tonë, ne tani mbajmë dokumentin e pronësisë së të gjithë planetit tokë.

Përse të Bindemi Atëherë?

Nëse hiri është një dhuratë nga Perëndia, përse atëherë bindja ndaj urdhërimeve të Perëndisë është kaq e rëndësishme? Përse të shqetësohe mi me urdhërimet e Perëndisë – ose pendimin, përse i përket atij? Përse thjesht të mos e pranojmë që jemi

mëkatarë dhe ta lejojmë Perëndinë të na shpëtojë?

Ose, për ta bërë pyetjen me fjalët e Palit: “A të mbetemi në mëkat, që të teprojë hiri?” Përgjigjja e Palit është e thjeshtë dhe e qartë: “Aspak!”²⁷

Vëllezër e motra, ne u bindemi urdhërimeve të Perëndisë – për shkak të dashurisë për Të!

Përpjekja për ta kuptuar dhuratën e hirit të Perëndisë me gjithë zemrën dhe mendjen tonë, na jep edhe më shumë arsye për ta dashur Atin tonë Qiellor dhe për t'iu bindur Atij me zemërbutësi e mirënjohje. Teksa ecim në shtegun e dishepullimit, hiri na pastron, na përmirëson, na ndihmon të bëhemi më shumë si Ai dhe na udhëheq që të kthehemi në praninë e Tij. “Shpirti [i] Zotit [Perëndisë sonë]” shkakton që të ndodhë “një ndryshim [i tillë i] madh te ne, . . . që ne nuk kemi më prirje të bëjmë keq, por të bëjmë mirë vazhdimisht”²⁸.

Si rrjedhim, bindja jonë ndaj urdhërimeve të Perëndisë vjen si një rezultat i natyrshëm i dashurisë dhe mirënjohjes sonë të pafundme për mirësinë e Perëndisë. Ky lloj i dashurisë dhe mirënjohjes së mirëfilltë do t'i ndërthurë mrekullisht veprat tona me hirin e Perëndisë. Virtyti do t'i stolisë mendimet tona pa pushim dhe vetëbesimi ynë do të forcohet në praninë e Perëndisë.²⁹

Vëllezër e motra të dashura, të jetuarit e ungjillit me besnikëri nuk është një barrë. Është një provë e gëzueshme – një përgatitje për trashëgiminë e lavdisë së madhërisë të përjetësive. Ne përpiqemi t'i bindemi Atit tonë Qiellor, sepse shpirtat tanë do të bëhen më të përputhur ndaj gjërave shpirtërore. Hapen peizazhe që kurrë nuk i dinim se ekzistonin. Ndrichimi i mendjes dhe kuptueshmëria na vijnë kur e bëjmë vullnetin e Atit.³⁰

Hiri është një dhuratë nga Perëndia dhe dëshira jonë për të qenë të bindur ndaj secilit prej urdhërimeve të Perëndisë është shtrirja e dorës sonë të vdekshme për ta marrë këtë dhuratë të shenjtë nga Ati ynë Qiellor.

Gjithçka që Mund të Bëjmë

Profeti Nefi i solli një ndihmesë të rëndësishme kuptueshmërisë sonë për hirin e Perëndisë kur shpalli: “Ne punojmë me zell që . . . të bindim fëmijët tanë dhe gjithashtu vëllezërit tanë të besojnë në Krisht[in] dhe të pajtohen me Perëndinë; pasi ne e dimë se *ne shpëtohem nëpërmjet hirit, pas gjithçkaje që ne mund të bëjmë*”³¹.

Megjithatë, pyes veten nëse ngandonjëherë ne e keqinterpretuam frazën “pas gjithçkaje që ne mund të bëjmë”. Duhet të kuptojmë se fjala “pas” nuk është e barabartë me togfjalëshin “për shkak të”.

Ne nuk shpëtohem “për shkak të” gjithçkaje që ne mund të bëjmë. A e ka bërë ndonjëri prej nesh *gjithçka* që ne mund të bëjmë? A pret Perëndia derisa ne ta kemi bërë çdo përpjekje, përpara se Ai të ndërhyjë në jetën tonë me hirin e Tij shpëtues?

Shumë njerëz ndihen të shkurajuar ngaqë vazhdimisht nuk ia dalin të bëjnë gjithçka që iu kërkohet. Ata e dinë nga përvoja e tyre se “fryma është gati, por mishi është i dobët”³². Ata e ngrenë zërin e tyre me Nefin duke shpallur: “Shpirti im pikëllohet për shkak të paudhësive të mia”³³.

Jam i sigurt që Nefi e dinte se hiri i Shpëtimtarit na *lejon* dhe na *afëson* ta mposhtim mëkatin.³⁴ Kjo është arsyeja përse Nefi punoi me kaq zell për t’i bindur fëmijët dhe vëllezërit e tij që “të besonin” në Krisht[in] dhe të pajtohe[shin] me Perëndinë”³⁵.

Pas gjithçkaje, *ajo është* gjëja që ne

mund të bëjmë! Dhe *ajo është* detyra jonë në vdekshmëri!

Hiri Është i Vlefshëm për të Gjithë

Kur mendoj për atë që Shpëtimtari e bëri për ne, duke çuar drejt asaj të diele të parë të Pashkës, unë dua ta ngre zërin tim dhe t’i thur lavde Perëndisë Më të Lartë dhe Birit të Tij, Jezu Krishtit!

Portat e qiellit janë hapur!

Dritaret e qiellit janë çelur!

Sot dhe përgjithmonë hiri i

Perëndisë është i vlefshëm për të gjithë ata, zemrat e të cilëve janë të thyera dhe shpirtrat e të cilëve janë të penduar.³⁶ Jezu Krishti e ka shtruar udhën për ne që të ngjitemi në lartësi të papërfytyrueshme prej mendjes njerëzore.³⁷

Unë lutem që ne do ta shohim me sy të ripërtërirë dhe me një zemër të ripërtërirë domethënien e përrjetshme të flijimit shlyes të Shpëtimtarit. Unë lutem që ne vërtet do ta tregojmë dashurinë tonë për Perëndinë dhe mirënjohjen tonë për dhuratën e hirit të pafundmë të Perëndisë nëpërmjet mbajtjes së urdhërimeve të Tij dhe “të ec[urit me gëzim] në risinë e jetës”³⁸. Në emrin e shenjtë të Mësuesit dhe Shëlbuesit tonë, Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih 1 Korintasve 15:55; Mosia 16:8.
2. 1 Pjetër 1:3; theksimi i shtuar.

3. 1 Thesalonikasve 4:18; shih edhe vargjet 13–17.
4. Jakobi [LiM] 4:12.
5. 2 Nefi 25:26.
6. Alma 34:10, 15.
7. Efesianëve 3:18–19.
8. Doktrina e Besëlidhje 93:28.
9. Me të vërtetë ne jemi “fëmijë të vegjël dhe . . . nuk [e] kelmi] kuptuar ende ç’bekime të mëdha Ati Qiellor ka në duart e tij dhe ka përgatitur për [ne]” (Doktrina e Besëlidhje 78:17).
10. Romakëve 3:23.
11. 1 Nefi 15:34; shih edhe 1 Nefi 10:21; Moisiu 6:57.
12. Mosia 2:21.
13. Shih Alma 42:15.
14. Alma 34:15.
15. Shih Isaia 1:18.
16. 1 Timoteut 2:6.
17. Shih 2 Pjetër 1:11.
18. Doktrina e Besëlidhje 76:56.
19. Shih Doktrina e Besëlidhje 76:59.
20. Shih Doktrina e Besëlidhje 84:38.
21. Mosia 27:25.
22. Moroni 10:32.
23. Shih Ethëri 12:27.
24. Shih Lluka 7:36–50; theksimi i shtuar.
25. Shëmbëlltyra e Krishtit për fariseun dhe tagrambledhësin e ilustron këtë pikë qartësisht (shih Lluka 18:9–14).
26. Shih Veprat e Apostujve 20:28.
27. Romakëve 6:1–2.
28. Mosia 5:2.
29. Shih Doktrina e Besëlidhje 121:45.
30. Shih Gjoni 7:17.
31. 2 Nefi 25:23; theksimi i shtuar.
32. Mateu 26:41; shih edhe Romakëve 7:19.
33. 2 Nefi 4:17.
34. Shih 2 Nefi 4:19–35; Alma 34:31.
35. 2 Nefi 25:23.
36. Shih 3 Nefi 9:19–20.
37. Shih 1 Korintasve 2:9.
38. Romakëve 6:4.

Nga Plaku Robert D. Hejls,
i Kuoromit të Dymbëdhjetë Apostujve

Ruajtja e Lirisë së Zgjedhjes, Mbrojtja e Lirisë Fetare

Përdorimi besnik i lirisë sonë për të zgjedhur varet nga pasja e lirisë fetare.

Kjo është e diela e Pashkës: një ditë mirënjohjeje dhe përkujtimi, duke nderuar Shlyerjen dhe Ringjalljen e Shpëtimtarit tonë Jezu Krisht për gjithë njerëzimin. Ne e adhurjmë Atë, mirënjohës për lirinë tonë fetare, lirinë e grumbullimit, lirinë e fjalës dhe të drejtën tonë për të zgjedhur, të dhënë nga Perëndia.

Ashtu siç parashikuan profetët për këto ditë të mëvonshme në të cilat ne jetojmë, ka shumë njerëz të pësjtjelluar rreth asaj se kush jemi ne dhe çfarë besojmë. Disa janë “shpifës . . . [dhe] mizorë që s’e duan të mirën”¹. Të tjerët “e quajnë të mirë të keqen dhe të keqe të mirën; [dhe] ndërrojnë terrin në dritë dhe dritën në terr”².

Ndërsa ata përreth nesh bëjnë zgjedhje rreth mënyrës se si të reagojnë ndaj bindjeve tona, ne nuk duhet të harrojmë se liria morale e zgjedhjes është një pjesë thelbësore e planit të Perëndisë për të gjithë fëmijët e Tij. Ai plan i përjetshëm që na u paraqit në Këshillin në Qiell para lindjes, përfshin dhuratën e lirisë së zgjedhjes.³

Në atë Këshill të Madh, Luciferi, i njohur si Satani, e përdori lirinë e tij të zgjedhjes për të kundërshtuar planin e Perëndisë. Perëndia tha: “Ngaqë . . . , Satan[i] ngriti krye kundër meje dhe kërkoi të shkatërronte lirinë e njeriut për të zgjedhur, të cilën, unë, Zoti Perëndi, ia kisha dhënë atij, . . . unë bëra që ai të flakej tutje.”⁴

Ai vazhdoi: “Dhe gjithashtu një e treta e ushtrive të qiellit u larguan prej meje për shkak të zgjedhjes së tyre të lirë.”⁵

Si rrjedhim, fëmijët shpirtërorë të Atit Qiellor që zgjodhën të mos e praninin planin e Tij dhe të ndiqnin Luciferin, e humbën fatin e tyre hyjnor.

Jezu Krishti, duke përdorur lirinë e Tij të zgjedhjes, tha:

“Ja ku jam, dërgomë mua”⁶.

“Vullneti yt u bëftë dhe lavdia qoftë e jotja përgjithmonë.”⁷

Jezusi, i cili e ushtroi lirinë e Tij të zgjedhjes për të mbështetur planin e Atit Qiellor, u dallua dhe u caktua nga Ati si Shpëtimtari ynë, i parashuguruar për të kryer sakrificën shlyese për të

gjithë. Në mënyrë të ngjashme, ushtrimi nga ana jonë e lirisë për të zgjedhur që të mbajmë urdhërimet, na mundëson që të kuptojmë plotësisht se kush jemi ne dhe të marrim të gjitha bekimet që ka Ati Qiellor – duke përfshirë mundësinë për të pasur një trup, për të përparuar, për të përjetuar gëzim, për të pasur një familje dhe për të trashëguar jetën e përjetshme.

Për të mbajtur urdhërimet, ne kemi nevojë të njohim doktrinën zyrtare të Kishës, që të mos devijojmë nga udhëheqja e Krishtit për shkak të pikëpamjeve të individëve që janë gjithmonë në ndryshim e sipër.

Bekimet që gëzojmë tani, janë për shkak se ne zgjodhëm të ndjekim Shpëtimtarin përpara kësaj jete. Për këdo që i dëgjon apo i lexon këto fjalë, kushdo që jeni dhe cilado qoftë e kaluara juaj, mbajeni mend këtë: nuk është ende shumë vonë që të bëni sërish të njëjtën zgjedhje dhe ta ndiqni Atë.

Nëpërmjet besimit tonë te Jezu Krishti, duke besuar në Shlyerjen e Tij, duke u penduar për mëkatet tona dhe duke u pagëzuar, ne mund të marrim më pas dhuratën hyjnore të Frymës së

Shenjtë. Kjo dhuratë siguron njohuri dhe kuptueshmëri, udhëheqje dhe forcë për të mësuar e fituar një dëshmi, fuqi dhe pastrim për të mposhtur mëkatin, dhe ngushëllim e kurajë për të qenë besnikë në mundime. Këto bekime të pakrahasueshme të Shpirtit e rritin lirinë dhe fuqinë tonë për të bërë atë që është e drejtë, sepse “atje ku është Fryma e Zotit, atje është liria”⁸.

Ndërsa ecim në udhën e lirisë shpirtërore në këto ditë të fundit, ne duhet të kuptojmë se përdorimi besnik i lirisë sonë për të zgjedhur varet nga pasja e lirisë sonë fetare. Ne tashmë e dimë se Satani nuk do që kjo liri të jetë e jona. Ai u përpoq të shkatërronte lirinë morale të zgjedhjes në qiell dhe tani në tokë, ai po minon ashpër, po kundërshton dhe po përhap pështjellim rreth lirisë fetare – çfarë ajo është dhe përse është thelbësore për jetën tonë shpirtërore dhe për vetë shpëtimin tonë.

Këto janë katër gurët e qoshes së lirisë fetare, mbi të cilat ne, si shenjtore të ditëve të mëvonshme, duhet të mbështetemi dhe t'i mbrojmë.

E para është liria për të besuar. Asnjë njeri nuk duhet të kritikohet, përndiqet apo sulmohet nga individë apo qeveri, për atë që ai ose ajo beson rreth Perëndisë. Ajo është tepër vetjake dhe shumë e rëndësishme. Një shpallje e hershme e bindjeve tona lidhur me lirinë fetare thotë:

“Asnjë qeveri nuk mund të ekzistojë në paqe, në qoftë se ligje të tilla nuk

krijohen dhe mbahen të pashkelura, që do t'i sigurojnë çdo individ ushtrimin e lirë të ndërgjegjes. . . .

. . . Gjykatësi civil duhet ta frenojë krimin, por kurrë të mos kontrollojë ndërgjegjen; [ose] të . . . shtypë lirinë e shpirtit”⁹.

Kjo liri themelore e bindjes është njohur nga Kombet e Bashkuara në Deklaratën Universale të të Drejtave të Njeriut dhe nga dokumente të tjera kombëtare dhe ndërkombëtare të të drejtave të njeriut.¹⁰

Guri i dytë i qoshes i lirisë fetare është liria për të ndarë besimin tonë dhe bindjet tona me të tjerët. Zoti na urdhëron: “Do t’ua mësosh [ungjillin] bijve [të tu] . . . kur rri ulur në shtëpinë tënde”¹¹. Ai gjithashtu u tha dishepujve të Tij: “Dilni në mbarë botën dhe i predikoni ungjillin çdo krijese”¹². Si prindër, misionarë kohëplotë dhe misionarë anëtarë, ne mbështetemi në lirinë fetare me qëllim që ta japim mësim doktrinën e Zotit në familjet tona dhe kudo në botë.

Guri i tretë i qoshes i lirisë fetare është liria për të formuar një organizatë fetare, një kishë, për të adhuruar në mënyrë paqësore me të tjerët. Neni i njëmbëdhjetë i besimit deklaron: “Ne shpallim privilegjin e adhurimit të Perëndisë së Plotfuqishëm në përputhje me zërin e ndërgjegjes sonë dhe u lejojmë të gjithë njerëzve të njëjtin privilegj, që ata duhet të adhurojnë si, ku dhe çfarë të zgjedhin”. Dokumentet

ndërkombëtare të të drejtave të njeriut dhe shumë kushtetuta kombëtare e mbështetin këtë parim.

Guri i katërt i qoshes i lirisë fetare është liria për të jetuar besimin tonë – ushtrimin e lirë të besimit jo thjesht në shtëpi e kishë, por edhe në vende publike. Zoti na urdhëron që jo vetëm të lutemi në fshehtësi¹³, por gjithashtu të shkojmë përpara dhe “[ta lemë] të shndritë drit[ën tonë] para njerëzve, që të shohin veprat [tona] të mira dhe ta lëvdojnë Atin [tonë] që është në qiej”¹⁴.

Disa fyhen kur ne e përmendim fenë në diskutime publike, prapëseprapë, të njëjtët njerëz të cilët këmbëngulin që pikëpamjet dhe veprimet e tyre të lejohen në shoqëri, shpesh janë shumë të ngadaltë për t’u dhënë të njëjtën leje besimtarëve fetarë, të cilët gjithashtu dëshirojnë që pikëpamjet dhe veprimet e tyre të lejohen. Mungesa e përgjithshme e respektit për pikëpamjet fetare po kalon shpejt në mungesë tolerance shoqërore dhe politike për njerëz e institucione fetare.

Ndërsa hasim një trysni në rritje për t’iu përkulur standardeve laike, për të humbur liritë tona fetare dhe për ta vënë në rrezik lirinë tonë të zgjedhjes, merrni në shqyrtim atë që na mëson Libri i Mormontit rreth përgjegjësive tona. Në librin e Almës ne lexojmë për Amlicin, një “njeri shumë dinak” dhe “njeri i lig” që kërkoi të ishte mbret mbi popullin dhe “t’u hiqte atyre të drejtat dhe privilegjet”, e cila “ishite alarmuese për njerëzit e kishës”¹⁵. Ata ishin mësuar nga mbreti Mosia që ta ngrinin zërin e tyre për atë që ata ndienin se ishte e drejtë.¹⁶ Prandaj ata “u mblodh[ën] tok nga të gjitha anët e vendit, *çdo njeri sipas mendjes së tij*, qoftë për Amlicin ose kundër tij, në grupe të veçuara, duke patur shumë kundërshtime . . . me njëri-tjetrin”¹⁷.

Në këto diskutime, anëtarët e Kishës dhe të tjerët patën mundësinë që të vinin së bashku, të përjetonin shpirtin e unitetit dhe të ndikoheshin nga Fryma e Shenjtë. “Dhe ndodhi që zëri i popullit që kundër Amlicit, kështu që ai nuk u bë mbret mbi popullin.”¹⁸

Si dishepuj të Jezu Krishtit ne kemi përgjegjësinë të punojmë së bashku me besimtarë që kanë të njëjtat qëllime si tonat, të ngremë zërin tonë për atë që është e drejtë. Ndërsa anëtarët nuk duhet të pretendojnë kurrë apo madje të nënkuptojnë se po flasin për Kishën, ne të gjithë ftohemi në cilësinë tonë si qytetarë, ta japim dëshminë tonë vetjake me bindje dhe dashuri – “çdo [burrë dhe grua] sipas [vetë] mendjes së tij [ose të saj]”¹⁹.

Profeti Jozef Smith tha:

“Nuk trembem të deklaroj përpara Qiellit se jam po aq i gatshëm që të vdes në mbrojtje të të drejtave të një presbiteriani, baptisti, ose një njeriu të mirë të cilësdo feje tjetër [si dhe për një mormon]; sepse i njëjti parim që do të nëpërkëmbte të drejtat e shenjtorëve të ditëve të mëvonshme do të nëpërkëmbte të drejtat e katolikëve romanë, ose të çfarëdo feje tjetër, që mund të jetë e panjohur dhe tepër e dobët për të mbrojtur veten.

Është dashuria për lirinë që e frymëzon shpirtin tim – liria civile dhe fetare për të gjithë racën njerëzore.”²⁰

Vëllezër e motra, ne jemi përgjegjës për ruajtjen e këtyre lirive dhe të drejtave të shenjta për veten tonë dhe pasardhësit tanë. Çfarë mund të bëjmë unë dhe ju?

Së pari, ne mund të vihemi në dijeni. Jini të vetëdijshëm për çështje në komunitetin tuaj që mund të kenë ndikim në lirinë fetare.

Së dyti, në cilësinë tuaj vetjake, bashkohuni me të tjerë që kanë të njëjtin zotim me ne për lirinë fetare.

Punoni krah për krah për të mbrojtur lirinë fetare.

Së treti, jetojeni jetën tuaj që të jeni një shembull i mirë i asaj që besoni – në fjalë dhe në vepra. Mënyra se si e jetojmë fenë tonë është shumë më e rëndësishme se sa ajo që mund të themi rreth fesë sonë.

Ardhja e Dytë e Shpëtimtarit po afrohet. Le të mos vonohemi në këtë kauzë të madhe. Mbani mend kapiten Moronin, i cili ngriti lart titullin e lirisë të mbishkruar me fjalët: “Në kujtim të Perëndisë tonë, fesë sonë, lirisë sonë dhe të paqes sonë, të bashkëshorteve tona dhe të fëmijëve tanë”²¹. Le të kujtojmë përgjigjen e popullit: duke ushtruar lirinë e tyre për të zgjedhur, ata “erdhën duke vrapsuar së bashku” me një besëlidhje për të vepruar.²²

Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, mos ecni! Vraponi! Vraponi për të marrë bekimet e lirisë së zgjedhjes duke ndjekur Frymën e Shenjtë dhe duke ushtruar liritë që Perëndia na ka dhënë për të bërë vullnetin e Tij.

Unë jap dëshminë time të veçantë në këtë ditë Pashke të veçantë, se Jezu Krishti e përdori lirinë e Tij të zgjedhjes për të bërë vullnetin e Atit.

Për Shpëtimtarin tonë, ne këndojmë: “Të shtrenjtin gjak për ne e dha; dhe fli u bë për ne”²³. Dhe për shkak të asaj që Ai bëri, ne kemi mundësinë e paçmuar që të “zgjedhi[m] lirinë dhe jetën e përjetshme” përmes fuqisë dhe bekimeve të Shlyerjes së Tij.²⁴

Zgjedhshim lirisht që ta ndjekim Atë sot dhe përgjithmonë, unë lutem në emrin e Tij të shenjtë, madje Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. 2 Timoteut 3:3.
2. Isaia 5:20.
3. Shih Moisiu 6:56.
4. Moisiu 4:3.
5. Doktrina e Besëlidhje 29:36.
6. Abraham 3:27.
7. Moisiu 4:2.
8. 2 Korintasve 3:17.
9. Doktrina e Besëlidhje 134:2, 4.
10. Shih Deklaratën Universale të të Drejtave të Njeriut, përshtatur nga Asambleja e Përgjithshme e Kombeve të Bashkuara më 10 dhjetor 1948, un.org/en/documents/udhr. Artikulli 18 shpall: “Gjithkush ka të drejtën e lirisë së mendimit, të ndërgjegjes dhe besimit; kjo e drejtë përfshin lirinë për të ndryshuar fenë ose bindjen e tij, qoftë vetë ose në bashkësi me të tjerë dhe të shfaqë publikisht ose privatisht, besimin ose bindjen e vet me anë të dhënies së mësimave, praktikës, kryerjes së kulteve dhe ceremonive fetare. Shih edhe artikullin 9 të Konventës Evropiane për Mbrojtjen e të Drejtave të Njeriut dhe Lirive Themelore, të ratifikuar më 3 shtator 1953, conventions.coe.int/treaty/en/treaties/html/005.htm.
11. Ligji i Përtërirë 11:19.
12. Marku 16:15.
13. Shih Mateu 6:6.
14. Mateu 5:16.
15. Shih Alma 2:1–4.
16. Shih Mosia 29:25–26.
17. Alma 2:5; theksimi i shtuar.
18. Alma 2:7.
19. Alma 2:5.
20. *Mësimet të Presidentëve të Kishës: Jozef Smith* (2009), f. 368.
21. Alma 46:12.
22. Alma 46:21.
23. “Oh, sa Urti dhe Dashuri”, *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 19.
24. 2 Nefi 2:27.

Nga Plaku Kevin W. Pirson,
i Të Shtatëdhjetëve

Qëndroni Afër Pemës

Vegimi i Lehit me pemën e jetës është një alegori e fuqishme mbi durimin deri në fund.

Pak para se Presidenti Hiber J. Grant të ndërronte jetë, një nga Vëllezërit e vizitoi në shtëpi. Përpara se të largohej, Presidenti Grant u lut: “O Perëndi, më beko që të mos e humbas dëshminë time dhe të vazhdoj besnik deri në fund!”¹ Pas thujse 27 vitesh si President i Kishës, kjo ishte lutja e tij e zjarrtë. Shembulli i tij është një kujtues i fuqishëm që askush, në çfarëdo moshe, nuk është i paprekshëm nga ndikimi i Satanit. Dy nga mjetet më të fuqishme të Satanit janë hutimi dhe mashtrimi.

Durimi deri në fund është një shenjë dalluese e dishepullimit të vërtetë dhe është thelbësor për jetën e përrjetshme. Por kur sprovat dhe sfidat na dalin përpara, shpesh na thuhet që thjesht “të mbahemi”. Më lejoni të qartësohem: të “mbahe[sh]” nuk është një parim i ungjillit. Durim deri në fund do të thotë të vijmë te Krishti vazhdimisht dhe të përsosemi në Të.

Nëse durimi deri në fund është thelbësor për jetën e përrjetshme, përse duhet mund për të qenë besnikë? Neve na duhet mund kur duhet të zgjedhim midis përparësive konkurruese. Bindja e rastësishme dhe zotimi i vakët e dobësojnë besimin. Durimi deri në fund kërkon zotim tërësor ndaj Shpëtimtarit dhe ndaj besëlidhjeve tona.

Vegimi i Lehit me pemën e jetës është një alegori e fuqishme mbi durimin deri në fund. Ju lutem, studiojeni dhe përsiateni plot lutje ëndrrën e Lehit; më pas përshtateni me veten tuaj. Kur ta bëni këtë, merrni parasysh me kujdes gjashtë parime të rëndësishme që na ndihmojnë të durojmë deri në fund.

1. Mos Harroni të Luteni

Ne fillojmë me Lehin të vetëm “në një humbëtitë të errët dhe të zymtë”². Secili prej nesh përjeton periudha errësire dhe

vetmie. “Kur jeta terr të duket, lutjen kujto ti.”³ Ndiqni shembullin e Presidentit Hiber J. Grant. Lutuni për forcë që të duroni deri në fund. Pyeteni Atin Qiellor: “Çfarë tjetër do që unë të bëj?”

2. Ejani te Krishti dhe Përsosuni në Të

Pema e jetës është përqendrimi kryesor në ëndrrën e Lehit. Gjithçka të drejton për te pema e jetës. Pema përfaqëson Krishtin, i cili është shfaqja e qartë e dashurisë së Perëndisë. Fruta është Shlyerja e pafundme e Tij dhe është provë e madhe e dashurisë së Perëndisë. Jeta e përrjetshme me njerëzit tanë të dashur është më e ëmbël dhe më e dëshirueshme sesa ndonjë gjë tjetër. Për ta kuptuar këtë dhuratë, ne duhet të “[vijmë] te Krishti dhe [të] përsos[emi] në të”⁴. Ai është “udha, e vërteta dhe jeta”⁵. Ne mund ta mbushim jetën tonë me arritje dhe mirësi, por në fund, nëse nuk hyjmë në besëlidhjet e shenjta për të ndjekur Krishtin dhe për t’i mbajtur ato me besnikëri, ne do ta kemi humbur krejtësisht dhe plotësisht qëllimin e vërtetë.

3. Shkoni Përpara me Besim

Ka një shteg që të çon për te pema e jetës, te Krishti. Ai është i ngushtë dhe i ngushtuar, i prerë dhe i saktë. Urdhërimet e Perëndisë janë të prera, por jo kufizuese. Ato na mbrojnë nga rreziku shpirtëror e fizik dhe na parandalojnë humbjen e rrugës.

Bindja ndërton besim te Krishti. Besimi është një parim veprimi dhe fuqie. Ndjekja në mënyrë të vazhdueshme e shembullit të Shpëtimtarit sjell fuqi shpirtërore dhe aftësi. Pa fuqinë forcuese dhe mundësuese të Shlyerjes, është e pamundur të qëndrosh në shteg dhe të durosh.

“Shkoni përpara me një vendosmëri në Krisht.”⁶

4. Libri i Mormonit Është Çelësi për Mbijetesën Shpirtërore

Udhëtimi i jetës është sfidues. Është e lehtë të hutohesh, të endesh jashtë shtegut dhe të humbasësh. Mundimi është një pjesë e pashmangshme dhe e domosdoshme e përparimit tonë të përjetshëm. Kur fatkeqësia vjen, mos lejoni asgjë që nuk e kuptoni plotësisht, të shpërbëjë çdo gjë që ju dini. Jini të duruar, kapuni tek e vërteta; kuptueshmëria do të vijë. Sprovat janë si mjegullat e mëdha të errësirës që mund të na i verbojnë sytë dhe të na i ngurtësojnë zemrat. Po të mos “mba[hemi] vazhdimisht me vendosmëri”⁷ te fjala e Perëndisë dhe ta jetojmë atë, ne do të bëhemi të verbër nga shpirti në vend që të bëhemi mendjekontrolluar nga shpirti. Hetojeni Librin e Mormonit dhe fjalët e profetëve të gjallë çdo ditë, çdo ditë, çdo ditë! Ai është çelësi për mbijetesën shpirtërore dhe shmangien e mashtrimit. Pa të, ne jemi të humbur shpirtërisht.

5. Mos u Hutoni dhe Mos u Mashtroni

Të vësh veshin është të kushtosh vëmendje të kujdesshme. T’ua vini veshin

atyre që nuk besojnë në Krisht, nuk do t’ju ndihmojë ta gjeni Atë. Kërkimi në internet i një termi për njohuri, nuk do t’ju çojë tek e vërteta. Nuk është i publikuar atje. Vetëm Shpëtimtari ka “fjalë jete të përjetshme”⁸. Çdo gjë tjetër është thjesht fjalë. Ndërtesa e madhe dhe e gjerë simbolizon “imagjinat[ën] e kotë dhe kryelartësi[në]”⁹ e botës – me fjalë të tjera, hutimin dhe mashtrimin. Ajo është e mbushur me njerëz të veshur mirë, që duken se kanë gjithçka. Por ata e përqeshin Shpëtimtarin dhe ata të cilët e ndjekin Atë. Ata “mësojnë gjithnjë dhe kurrë nuk mund të arrijnë në njohjen e plotë të së vërtetës”¹⁰. Ata mund të jenë të saktë politikisht, por janë të humbur shpirtërisht.

6. Qëndroni Afër Pemës

Mesazhi i Lehit është të qëndrojmë afër pemës. Ne qëndrojmë sepse jemi të kthyer në besim te Zoti. Alma dha mësim: “Vini re, ai ndryshoi zemrat e

tyre; po, ai i zgjoi nga një gjumë i thellë dhe ata u zgjuan në Perëndi”¹¹. Ndërsa ia japim zemrat tona Perëndisë, Fryma e Shenjtë ndryshon vetë natyrën tonë, ne bëhemi të kthyer thellësisht në besim te Zoti dhe nuk e kërkojmë më ndërtesën e gjerë. Nëse reshtim së bëri ato gjëra që sjellin thellim të kthimit në besim, ne zbrapsem shpirtërisht. Braktisja është e kundërta e kthimit në besim.

Për të gjithë misionarët e kaluar dhe të tanishëm: Pleq dhe motra, ju thjesht nuk mund të ktheheni nga misioni juaj, t’i ktheheni plotësisht mënyrave të botës dhe të kaloni orë pafund duke shënuar pikë të pakuptimita në lojëra të kota kompjuterike pa rënë në një gjumë të thellë shpirtëror. As nuk mund të kënaqeni me pornografi në internet dhe ta shpërfillni virtutin dhe dëlirësinë pa pasoja shpirtërore të tmerrshme. Nëse e humbisni Shpirtin, jeni të humbur. Mos u hutoni dhe mos u mashtroni.

Dishepujt e vërtetë vazhdojnë të zgjohen në Perëndi çdo ditë në lutje vetjake domethënëse, studim të zellshëm të shkrimeve të shenjta, bindje vetjake dhe shërbim vetëmohues. Qëndroni afër pemës dhe qëndroni zgjuar.

Disa vite më parë, Motra Pirson dhe unë u thirrëm për të kryesuar në Misionin e Takomës, Uashington. Thirrja ishte krejt një befasi. Me pak drithërimë u takova me kryetarin dhe drejtorin ekzekutiv të kompanisë ku isha punësuar dhe i vura në dijeni për thirrjen time të misionit. Ata ishin dukshëm të mërzhitur me vendimin tim për t'u larguar nga firma. "Kur e more këtë vendim dhe përse nuk e diskutove me ne më përpara?" pyetën ata.

Në një çast qartësie, një përgjigje e thellë më erdhi në mendje. Unë thashë: "E mora këtë vendim si një djalë 19-vjeçar, kur bëra besëlidhje të shenjta

me Perëndinë në tempull për të ndjekur Shpëtimtarin. E kam ndërtuar tërë jetën time mbi ato besëlidhje dhe kam tërësisht qëllim t'i mbaj ato tani."

Pasi hyjmë në besëlidhje me Perëndinë, nuk ka kthim prapa. Bërja e lëshimeve, heqja dorë dhe shterimi i fuqisë nuk janë mundësi zgjedhjeje. Në mbretërinë e Perëndisë, ka një standard përsosurie për ekzaltim. Për të duhet dishepullim i guximshëm! Nuk ka vend për dishepuj mesatarë ose të vetëkënaqur. Mesatarja është armikja e të shkëlqyerës dhe zotimi mesatar do t'ju pengojë të duroni deri në fund.

Nëse po mundoheni, jeni të hutuar apo të humbur shpirtërisht, ju nxit të bëni të vetmen gjë që e di se do t'ju rikthejë në binarë. Filloni sërish ta studioni me lutje Librin e Mormonit dhe jetojini mësimet e tij çdo ditë, çdo ditë, çdo ditë! Unë dëshmoj për fuqinë e thellë

në Librin e Mormonit që do ta ndryshojë jetën tuaj dhe do ta forcojë vendimin tuaj për të ndjekur Krishtin. Fryma e Shenjtë do ta ndryshojë zemrën tuaj dhe do t'ju ndihmojë t'i shihni "gjëra[t] ashtu siç janë në të vërtetë"¹². Ai do të tregojë se çfarë duhet të bëni më pas. Ky është premtimi i Nefit për ju:

"Dhe unë u thashë atyre . . . që do të dëgjonin fjalën e Perëndisë dhe do të mbaheshin fort në të, ata nuk do të mbaronin kurrë; as tundimet dhe shigjetat e flakta të kundërshtarit nuk do të mund t'i mposhtnin ata në verbëri, t'i çojnë ata në shkatërrim.

Prandaj, unë . . . i këshillova ata . . . që ata t'ia vinin veshin fjalës së Perëndisë dhe të kujtonin të mbaheshin urdhërimet e tij gjithmonë në të gjitha gjërat."¹³

Vëllezër dhe motra, durimi deri në fund është prova e madhe e dishepullimit. Dishepullimi ynë i përditshëm do të përcaktojë fatin tonë të përjetshëm. Zgjuhuni në Perëndi, kapuni tek e vërteta, mbajini besëlidhjet tuaja të shenjta të tempullit dhe qëndroni afër pemës!

Jap dëshmi për Krishtin e ringjallur, të gjallë. Unë e di se Ai jeton. Dëshira ime më e madhe është që të jem i vërtetë dhe besnik deri në fund në ndjekjen e shembullit të shkëlqyer të Tij. Në emrin e shenjtë të Zotit Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Cituar nga John Longden, në Conference Report, tetor 1958, f. 70.
2. 1 Nefi 8:7.
3. "Lutjen a e The?" *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 48.
4. Moroni 10:32.
5. Gjoni 14:6.
6. 2 Nefi 31:20.
7. 1 Nefi 8:30.
8. Gjoni 6:68.
9. 1 Nefi 12:18.
10. 2 Timoteut 3:7.
11. Alma 5:7.
12. Jakobi [LiM] 4:13.
13. 1 Nefi 15:24–25.

Nga Plaku Rafael E. Pino,
i Të Shtatëdhjetëve

Perspektiva e Përjetshme e Ungjillit

Për vendimet që ndikojnë në përjetësi, është thelbësore pasja e perspektivës së ungjillit.

Në një zbulësë dhënë Moisiut, neve na tregohet qëllimi i shpallur i Atit tonë Qiellor: “Sepse, vër re, kjo është vepra ime dhe lavdia ime – të bëj të ndodhë pavdekësia dhe jeta e përjetshme e njeriut”¹. Sipas asaj thënieje, dëshira e Atit është që t’i japë çdokujt mundësinë për të marrë gëzim të plotë. Zbulësat e ditëve të mëvonshme tregojnë se Ati Qiellor krijoi një plan të madh të lumturisë për të gjithë fëmijët e Tij, një plan shumë të veçantë kështu që ne të mund të kthehemi për të jetuar me Të.

Të kuptuarit e këtij plani të lumturisë, na jep një perspektivë të përjetshme dhe na ndihmon që t’i vlerësojmë me të vërtetë urdhërimet, ordinancat, besëlidhjet dhe sprovat e mundimet.

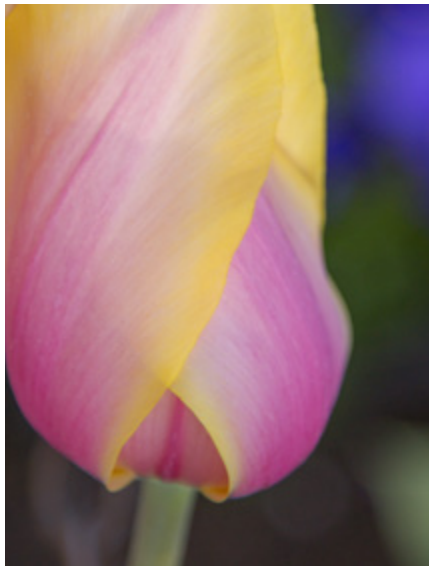
Një parim kyç vjen nga Alma: “Prandaj, Perëndia u dha atyre urdhërime, pasi u bëri të ditur planin e shëlbimit”².

Është interesante të vërejmë rendin në procesin e mësimdhënies. Ati ynë Qiellor i mësoi më parë Adamit dhe Evës planin e shëlbimit dhe më pas u dha atyre urdhërime.

Kjo është një e vërtetë e madhërishme. Të kuptuarit e planit do t’i ndihmojë njerëzit t’i mbajnë urdhërimet,

të marrin vendime më të mira dhe të kenë nxitjen e duhur.

Gjatë kohës që kam shërbyer në Kishë, unë kam dëshmuar përkushtimin dhe besnikërinë e anëtarëve të Kishës në vende të ndryshme, disa prej të cilave kanë konflikte politike, shoqërore apo ekonomike. Një element të përbashkët që kam gjetur shpesh te këta anëtarë besnikë, është perspektiva që ata kanë për përjetësinë. Perspektiva e përjetshme e ungjillit na drejton për të kuptuar vendin që zëmë në planin e Perëndisë, për të pranuar vështirësitë dhe për të përparuar nëpërmjet tyre, për të marrë vendime dhe për ta përqendruar jetën tonë në potencialin tonë hyjnor.

Perspektiva është mënyra se si i kuptojmë gjërat kur i shohim ato nga njëfarë largësie dhe na lejon të çmojmë vlerën e tyre të vërtetë.

Është si të jemi në një pyll dhe të kemi një pemë përpara nesh. Nëse nuk sprapsemi pak, ne nuk do të jemi në gjendje të vlerësojmë se çfarë është me të vërtetë një pyll. Njëherë vizitova xhunglën e Amazonës në Leticia të Kolumbisë, pranë kufijve të Brazilit dhe Perusë. Unë nuk isha në gjendje ta vlerësoja madhësinë e saj derisa fluturova sipër saj dhe fitova perspektivën.

Kur fëmijët tanë ishin të vegjël, ata shikonin një kanal televiziv për fëmijë që transmetonte një program të titulluar *Çfarë Shikoni?* Imazhi në ekran do ta tregonte diçka nga shumë afër dhe fëmijët duhej të gjenin se çfarë ishte ndërsa imazhi zgjerohej gradualisht. Sapo i gjithë objekti bëhej i dallueshëm, ju mund ta gjenit me lehtësi nëse ishte një mace, një bimë, një frutë e kështu me radhë.

Më kujtohet një rast kur ata po e shikonin atë program dhe ai po e tregonte diçka nga shumë afër, që dukej shumë e shëmtuar për ta, madje e neveritshme; por ndërsa imazhi zgjerohej, ata e kuptuan se ishte një picë shumë e shijshme. Pastaj ata më thanë: “Babi, na bli një picë njëlloj si kjo!” Pasi e kuptuan se çfarë ishte, diçka që në fillim qe dukur e pakënaqshme për ta, përfundoi duke qenë diçka shumë tërheqëse.

Më lejoni të tregoj një përvojë tjetër. Në shtëpinë tonë, fëmijëve tanë u pëlqente të bënin lojëra figurëformuese. Ne të gjithë ndoshta kemi pasur mundësinë të bëjmë lojëra figurëformuese. Disa përbëhen nga shumë pjesë të vogla. Më kujtohet se një nga fëmijët tanë (nuk do ta tregoj emrin e tij me qëllim që të mbroj identitetin e tij), e kishte zakon që të përqendrohej te pjesët individuale dhe kur njëra prej

e tyre përkundrejt këtyre gjërave ishin shumë të ndryshme. Nefi tha: “Dhe kaq të mëdha qenë bekimet e Zotit mbi ne, sa që ndërsa ne jetonim me mish të gjallë në vendin e shkretë, gratë tona dhanë mjaft qumësht për fëmijët e tyre dhe ishin të forta, po, madje si burrat; dhe ato filluan t’i duronin udhëtimet e tyre pa mërmëritje.”⁴

Nga ana tjetër, Lamani dhe Lemueli ankoreshin me hidhërim. “Dhe kështu Lamani dhe Lemueli, duke qenë më të mëdhenjtë, mërmëritën kundër atit të tyre. Dhe mërmëritën, sepse nuk i dinin veprimet e atij Perëndie që i kishte krijuar ata.”⁵ Mosnjohja ose shpërfillja e “veprime[ve të] . . . Perëndi[së]” është një mënyrë për ta humbur perspektivën e përjetshme dhe mërmëritja është vetëm njëra nga simptomat. Edhe pse Lamani dhe Lemueli dëshmuuan shumë mrekulli së bashku me Nefin, ata thirrën, duke thënë: “Dhe ne kemi bredhur në vendin e shkretë për këto vite të shumta; dhe gratë tona janë robtuar, duke qenë me barrë; dhe ato kanë lindur fëmijë në vendin e shkretë dhe vuajtën të gjitha gjërat, me përjashtim të vdekjes; dhe do të kishte qenë më mirë që ato të kishin vdekur para se të dilnin nga Jeruzalemi, sesa të kishin vuajtur këto pikëllime”⁶.

Këto qenë dy qëndrime shumë të ndryshme, edhe pse vështirësitë dhe mundimet që ata kishin përballuar ishin të ngjashme. Siç duket, perspektivat e tyre ishin të ndryshme.

Presidenti Spenser W. Kimball shkroi sa më poshtë: “Nëse do ta shihnim vdekshmërinë si tërësinë e ekzistencës, atëherë dhembja, hidhërimi, dështimi dhe jeta e shkurtër do të ishin një gjëmë. Por nëse e shohim jetën si një gjë të përjetshme që shtrihet larg në të shkuarën e paralindjes dhe në vazhdim në të ardhmen e përjetshme të pasvdekjes, atëherë të

tyre nuk përputhej me vendin ku ai mendonte se duhej, ai do të zemërohej shumë dhe mendonte se nuk ishte e mirë dhe donte ta hidhte në plehra. Më në fund ai mësoi se si ta bënte lojën figurëformuese kur kuptoi se çdo pjesë e vogël kishte vendin e saj në figurën përfundimtare, madje edhe kur nuk e dinte menjëherë se ku vendosej.

Kjo është një mënyrë për ta parë planin e Zotit. Ne nuk kemi pse të shqetësohemi shumë për secilën pjesë të saj veçan, por përkundrazi, të përpiqemi ta sjellim të gjithë figurën në përqendrimin tonë, duke mbajtur në mendje se cili do të jetë rezultati përfundimtar. Zoti e di se ku e ka vendin secila pjesë, në mënyrë që të përputhet me planin. Të gjitha urdhërimet janë me rëndësi të përjetshme në kontekstin e planit të madh të lumturisë.

Është jashtëzakonisht e rëndësishme të mos marrim vendime me vlerë të përjetshme nga perspektiva e jetës së vdekshme. Për vendimet që ndikojnë në përjetësi, është thelbësore pasja e perspektivës së ungjillit.

Plaku Nil A. Maksuell dha mësim: “Megjithëse ‘me spirancë të hedhur’ në shpresën e madhe dhe të fundit, disa nga gjërat për të cilat shpresojmë në këtë jetë janë të ndryshme. Ne mund të shpresojmë për një rritje page, një takim të veçantë dashurie, një fitore elektorale apo për një shtëpi më të madhe – gjëra që mund ose mund të mos plotësohen. Besimi në planin e Atit na jep durim deri në fund, madje edhe kur këto shpresa afatshkurtra mbyten. Shpresa na mban ‘të përfshirë’ me zell në kauza të mira, edhe kur këto kauza duket se janë të humbura (shih DeB 58:27).”³

Mospasja e një perspektive të përjetshme ose humbja e saj, mund të çojë drejt pasjes së një perspektive tokësore si standardin tonë vetjak dhe marrjes së vendimeve që nuk janë në harmoni me vullnetin e Perëndisë.

Libri i Mormonit përmend qëndrimin që mbajti Nefi dhe qëndrimin e Lamanit e të Lemuelit. Ata të gjithë kishin vuajtur shumë vështirësi dhe shumë mundime; megjithatë, qëndrimet

gjitha ngjarjet mund të vendosen në perspektivën e duhur”⁷.

Plaku Dejvid B. Heit tregoi një histori rreth skulptorit Mikelanxhelo, për të ilustruar rëndësinë e të parit të çdo gjëje në perspektivën e duhur: “Ndërsa skulptori po gdhendte një bllok mermeri, një djalosh vinte çdo ditë dhe shikonte me droje. Kur statuja e Davidit doli në pah dhe u shfaq nga ai gur, e përfunduar që e gjithë bota ta admironte, djaloshi e pyeti Mikelanxhelon: ‘Si e dije ti që ai ishte atje?’”⁸

Perspektiva me të cilën skulptori e pa atë bllok mermeri ishte e ndryshme nga ajo e djalit që po e shikonte atë duke punuar. Largpamësia e artistit për mundësitë e fshehura në gur i lejoi atij të krijonte një vepër arti.

Zoti e di se çfarë Ai dëshiron të përmbushë me secilin prej nesh. Ai e di llojin e përmirësimit që Ai do të arrijë në jetën tonë dhe ne nuk kemi të drejtën për ta këshilluar Atë. Mendimet e Tij janë më të larta se mendimet tona.⁹

Unë dëshmoj se ne kemi një Atë Qiellor të dashur, të drejtë dhe të mëshirshëm, i cili ka përgatitur një plan për lumturinë tonë të përjetshme. Unë dëshmoj se Jezu Krishti është Biri i Tij dhe Shpëtimtari i botës. Unë e di se Presidenti Tomas S. Monson është një profet i Perëndisë. I them këto gjëra në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Mosiu 1:39.
2. Alma 12:32.
3. Neal A. Maxwell, “Brightness of Hope”, *Ensign*, nëntor 1994, f. 35–36.
4. 1 Nefi 17:2.
5. 1 Nefi 2:12.
6. 1 Nefi 17:20.
7. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), f. 15.
8. David B. Haight, “Your Purpose and Responsibility” (Takim shpirtëror në Universitetin “Brigam Jang”, 4 shtator 1977) f. 2–3, speeches.byu.edu.
9. Shih Isaia 55:8–9.

Nga Plaku Nil L. Andersen,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

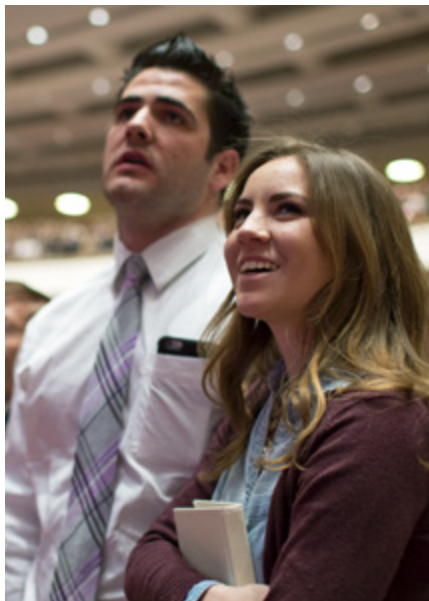
Ardhtë Mbretëria Jote

Mendimi i ardhjes së Tij ma emocionon shpirtin. Do të jetë marramendëse! Qëllimi e madhështia, gjerësia e mrekullia do ta kapërcejnë çdo gjë që sytë njerëzorë e kanë parë ose përjetuar ndonjëherë.

Teksa po këndonim, u emocionova shumë nga mendimi që pikërisht në këtë çast qindra mijëra, ndoshta miliona, shenjtorë besimtarë në më shumë se 150 vende, në mënyrë mahnitëse në 75 gjuhë të ndryshme¹, së bashku ishim duke i ngritur zërat tanë kundrejt Perëndisë, duke kënduar:

*Eja, Mbret i Mbret've!
Ty t'kemi pritur gjat',
Shërim në krahët ke,
Njer'zit për t'çliruar.²*

“Eja, Mbret i Mbret've!”³ Ne jemi një familje shumë e madhe mbarëbotërore e besimtarëve, dishepuj të Zotit Jezu Krishtit.

Ne kemi marrë mbi vete emrin e Tij dhe çdo javë, ndërsa marrim sakramentin, ne zotohemi që do ta kujtojmë Atë dhe do t'i zbatojmë urdhërimet e Tij. Ne jemi larg prej të qenit të përsosur, por nuk jemi rastësorë në besimin tonë. Ne besojmë tek Ai. Ne e adhurojmë Atë. Ne e ndjekim Atë. Ne e duam Atë thellësisht. Kauza e tij është kauza më e madhërishtme në të gjithë botën.

Ne jetojmë, vëllezër e motra, në ditët që paraprijnë Ardhjen e Dytë të Zotit, një kohë e pritur gjatë prej besimtarëve përmes epokave. Ne jetojmë në ditët e luftërave dhe të zhurmave të luftërave, në ditët e fatkeqësive natyrore, në ditët kur bota ngatërrohet prej pësjtjellimit e rrëmujës.

Por ne gjithashtu jetojmë në kohën e lavdishme të Rivendosjes, kur ungjilli po çohet në mbarë botën – një kohë kur Zoti ka premtuar se Ai “do të ngreljël . . . një popull të kulluar”⁴ dhe do ta armatosë “me drejtësi dhe me fuqinë e Perëndisë”⁵.

Ne ngazëllehemi në këto ditë dhe lutemi që do të jemi në gjendje t'i përballojmë me guxim sprovat dhe pasiguritë tona. Vështirësitë e disa njerëzve janë më të rënda sesa të të tjerëve, por askush nuk është i paprekshëm. Plaku Nil A. Maksiuell dikur më tha: “Nëse

gjithçka po shkon në mënyrë të përsosur për ty pikërisht tani, thjesht prit”.

Edhe pse Zoti na siguron herë pas here që ne “nuk duhet të ke[mil] frikë”⁶, ruajtja e një këndvështrimi të qartë dhe të shikuarit përtej kësaj bote, nuk janë gjithmonë të lehta kur gjendemi mes sprovave.

Presidenti Tomas S. Monson më dha një mësim të rëndësishëm rreth mbajtjes së një këndvështrimi të përgjithshëm.

Tetëmbëdhjetë vjet më parë, teksa udhëtoja me tren në Zvicër me Presidentin Monson, e pyeta rreth përgjegjësive të tij të rënda. Përgjigjja e tij ma forcoi besimin tim. “Në Presidencën e Parë”, tha ai, “ne bëjmë gjithçka mundemi për ta çuar këtë punë përpara. Por kjo është puna e Zotit dhe Ai e drejton atë. Ai është në timon. Ne mahnitemi teksa e shohim Atë të hapë dyert që ne nuk mund t’i hapim, dhe të kryejë mrekullitë që mezi mund t’i përfytyrojmë.”⁷

Vëllezër e motra, të shikuarit dhe të besuarit e mrekullive të Zotit në vendosjen e mbretërisë së Tij në tokë mund të na ndihmojë të shohim e të besojmë se dora e Zotit është duke vepruar në vetë jetën tonë gjithashtu.

Zoti shpalli: “Unë jam në gjendje ta bëj punën time”⁸. Secili prej nesh përpiket të bëjë pjesën e tij, por Ai është arkitekti i madhërisë. Nën drejtimin e Atit të Tij, Ai e krijoi këtë botë. “Të gjitha gjërat u bënë me anë të tij; dhe pa të nuk u bë asnjë nga ato që u bënë.”⁹ Kur jemi syhapur e vigjilentë shpirtërisht, ne e shohim dorën e Tij përmes botës dhe e shohim dorën e Tij në vetë jetën tonë personale.

Më lejoni të tregoj një shembull.

Në vitin 1831, me vetëm 600 anëtarë të Kishës, Zoti shpalli: “Çelësat e mbretërisë së Perëndisë e jepen njeriut në tokë dhe që atje do të përhapet ungjilli deri në fundet e dheut, ashtu si guri

që shkëputet pa duar nga mali, do të përhapet derisa të ketë mbushur tërë tokën”¹⁰.

Profeti Nefi parashikoi se në kohën tonë do të ishin “të pakt[ë]” anëtarët e Kishës kur të krahasoheshin me popullsinë e tokës, por që ata do të ishin “mbi të gjithë faqen e tokës”¹¹.

Tre shembuj të bukur të dorës së Zotit në ngritjen e mbretërisë së Tij janë tempujt e njoftuar sot nga Presidenti Monson. Vetëm pak dekada më parë, kush mund të kishte përfytyruar tempuj në Haiti, Tajlandë dhe në Bregun e Fildishtë?

Vendndodhja e një tempulli nuk është një vendim i volitshëm gjeografik. Vjen me anë të zbulës nga Zoti dhënë profetit të Tij, duke bërë të ditur një punë të madhërisë që është për t’u bërë dhe duke vënë në dukje drejtësinë e shenjtoreve, të cilët do ta çmojnë si thesar dhe do të kujdesen për shtëpinë e Tij përgjatë brezave.¹²

Gruaja ime, Kathi, dhe unë vizituam Haitin veç dy vjet më parë. Lart mbi malin që vështron mbi Port-o-Prens, ne u bashkuam me shenjtorë haitianë për të përkujtuar përkushtimin e vendit nga Plaku Tomas S. Monson i atëhershëm, vetëm 30 vjet më parë. Askush prej nesh nuk do ta harrojë ndonjëherë tërmetin rrënues në Haiti të vitit 2010. Me anëtarë besnikë dhe një grup guximtar të misionarëve, i përbërë pothuajse tërësisht nga haitianë, Kisha në këtë komb ishullor ka vazhduar të rritet dhe të forcohet. Më lartësohet besimi kur përfytyroj këta shenjtorë të drejtë të Perëndisë, të veshur në të bardha, duke pasur fuqinë e priftërisë së shenjtë për

t’i drejtuar dhe për të kryer ordinancat e shenjta në shtëpinë e Zotit.

Kush mund të përfytyronte një shtëpi të Zotit në qytetin e bukur të Bangkokut? Të krishterët janë vetëm një përqind e këtij vendi kryesisht budist. Sikurse në Haiti, ne gjithashtu gjejmë në Bangkok që Zoti i ka mbledhur të zgjedhurit e tokës. Kur ishim atje vetëm disa muaj më parë, ne u takuam me Satit e Xhutamat Kaivaivatanat dhe me fëmijët e tyre të përkushtuar. Satiti u bashkua me Kishën kur ishte 17 vjeç dhe shërbeu një mision në tokën e tij amtare. Më vonë ai u takua me Xhutamat in institutin fetar dhe ata u vulosën në Tempullin e Manilës në Filipine. Në vitin 1993, çifti Kaivaivatana u godit nga një kamion, shoferin e të cilit e kishte zënë gjumi

dhe Satiti u paralizua nga mesi e poshtë. Besimi i tyre nuk është lëkundur kurrë. Satiti është një mësues i admiruar në Shkollën Ndërkombëtare në Bangkok. Ai shërben si presidenti i Kunjtit Verior të Bangkokut në Tajlandë. Ne i shohim mrekullitë e Perëndisë në punën e Tij dhe në vetë jetën tonë personale.

me Kishën si çifte të reja, të martuara në Europë, një në Gjermani dhe një në Francë. Në vitet 1980, Filipi dhe Lysieni u ndien të tërhequr përsëri nga vendi i tyre amtar afrikan për qëllimin e ndërtimit të mbretërisë së Perëndisë. Për Motrën Asard, që është gjermane, ta linte familjen e saj dhe ta lejonte Vëllanë Asard të

ta shihni dorën e Perëndisë në vetë jetën tuaj?

“Dhe në asgjë nuk e fyen njeriu Perëndinë . . . përveç atyre që nuk e pohojnë dorën e tij në gjithçka.”¹³

Mrekullitë e Perëndisë nuk po ndodhin vetëm në Haiti, Tajlandë apo Bregun e Fildishtë. Hidheni vështrimin përreth.¹⁴ “Perëndia kujdeset për të gjithë njerëzit, . . . po, ai numëron njerëzit e tij dhe . . . mëshir[ra e tij] është mbi [të] gjithë tokën.”¹⁵

Nganjëherë mund ta shohim dorën e Zotit në jetën e të tjerëve, por pyetim veten: “Si mund ta shoh unë më qartësisht dorën e Tij në vetë jetën time?”

Shpëtimtari tha:

“Mos dyshoni!”¹⁶

“Mos ki[ni] frikë.”¹⁷

“Asnjë . . . [harabel] nuk bie përtokë pa [dijeninë] e Atit tuaj. . . .

Mos kini frikë, . . . [sepse] ju vleni më tepër se shumë harabela.”¹⁸

A ju kujtohet i riu, i cili i tha profetit Eliseu, ndërkohë që ishin të rrethuar nga armiqët: “Oh, ç’do të bëjmë?”¹⁹

Eliseu u përgjigj:

“Mos ki frikë, sepse ata që janë me ne, janë më të shumtë se ata që janë me ta”.

Pastaj Eliseu u lut . . . : ‘O Zot, . . . hap[i] sytë e tij që të mund të shohë’.

Lart majtas: Presidenti Tomas S. Monson në Haiti për përkushtimin e atij kombi në vitin 1983. Lart: Pionierët e Bregut të Fildishtë, Filip e Analis Asard (majtas) dhe Lusien e Agate Afue. Majtas: Presidenti i kunjtit, Satit Kaivaivatana, dhe bashkëshortja e tij, Xhutamati, në Bangkok, Tajlandë.

Mrekullia e Kishës në Bregun e Fildishtë nuk mund të tregohet pa emrat e dy çifteve: Filip e Analis Asard dhe Lysien e Agat Afue. Ata u bashkuan

me Kishën si çifte të reja, të martuara në Europë, një në Gjermani dhe një në Francë. Në vitet 1980, Filipi dhe Lysieni u ndien të tërhequr përsëri nga vendi i tyre amtar afrikan për qëllimin e ndërtimit të mbretërisë së Perëndisë. Për Motrën Asard, që është gjermane, ta linte familjen e saj dhe ta lejonte Vëllanë Asard të linte punën si një inxhinier i suksesshëm mekanik, kërkonte besim të pazakontë. Të dy çiftet u takuan me njëri-tjetrin për herë të parë në Bregun e Fildishtë dhe filluan një Shkollë të së Dielës. Kjo ishte 30 vjet më parë. Tani ka tetë kunge dhe 27.000 anëtarë në këtë vend të bukur afrikan. Çifti Afue vazhdon të shërbejë me fisnikëri, ashtu sikurse bën çifti Asard, të cilët kohët e fundit përfunduan një mision në Tempullin e Akras në Gana.

A mund ta shihni dorën e Perëndisë duke e çuar përpara punën e Tij? A mund ta shihni dorën e Perëndisë në jetën e misionarëve në Haiti ose të çiftit Kaivaivatana në Tajlandë? A mund ta shihni dorën e Perëndisë në jetën e çifteve Asard dhe Afue? A mund

Atëherë Zoti [vërtet] ia hapi sytë të riut dhe [vërtet] ai pa; dhe ja, mali ishte plot me kuaj dhe me qerre të zjarrra.”²⁰

Kur i zbatoni urdhërimet dhe luteni me besim që ta shihni dorën e Zotit në jetën tuaj, unë ju premtoj se Ai do t'i hapë sytë tuaj shpirtërorë edhe më shumë dhe ju do të shihni më qartësisht se nuk jeni të vetëm.

Shkrimet e shenja na mësojnë se ne duhet “[të qëndrojmë] me vendosmëri në besimin e asaj që do të vijë”²¹. Çfarë do të vijë? Shpëtimtari tha:

“Ati ynë që je në qiej, u shenjtëroftë emri yt.

Ardhtë mbretëria jote. U bëftë vullneti yt në tokë si në qiell.”²²

Ne të gjithë sapo kënduam: “Eja, Mbret i Mbret’ve”.

Besimi ynë rritet kur e presim me dëshirë ditën e lavdishme të kthimit të Shpëtimtarit në tokë. Mendimi i ardhjes së Tij ma emocionon shpirtin. Do të jetë marramendëse! Qëllimi e madhështia, gjerësia e mrekullia do ta kapërcëjnë çdo gjë që sytë njerëzorë e kanë parë ose përjetuar ndonjëherë.

Në atë ditë, Ai nuk do të vijë i “mbështjellë me pelena, [i] shtrirë në një grazhd”²³, por do të shfaqet “në retë e qiellit, [i] mbuluar me fuqi dhe lavdi të madhe, me gjithë engjëjt e shenjtë”²⁴. Ne do ta dëgjojmë “zë[rin e] kryeengjellit [i] dhe . . . borinë e Perëndisë”²⁵. Dielli dhe hëna do të shndërrohen dhe “yjet do të flaken nga vendet e tyre”²⁶. Ju dhe unë, ose ata që na ndjekin, “shenjtoret . . . nga [çdo anë]

e dheut”²⁷, “do të gjallërohen dhe rëmbehen lart për ta takuar atë”²⁸ dhe ata që kanë vdekur në drejtësi, gjithashtu do të “rëmbehen lart për ta takuar atë në mes të . . . qiellit”²⁹.

Më pas, një përvojë në dukje e pamundur: “Gjithë mishi”, thotë Zoti, “do të më shohë së bashku”³⁰. Si do të ndodhë ajo? Ne nuk e dimë. Por unë dëshmoj se do të ndodhë – pikërisht siç u profetizua. Ne do të biem në gju një me nderim “dhe Zoti do ta lëshojë zërin e tij dhe gjithë fundet e dheut do ta dëgjojnë atë”³¹. “Ai do të jetë . . . sikurse zëri i shumë ujërave dhe sikurse zëri i një bubullime të madhe.”³² “[Atëherë] Zoti, . . . Shpëtimtari, do të rrijë më këmbë mes popullit të tij.”³³

Do të ketë takime të paharrueshme të engjëjve të qiellit dhe të shenjtoreve në tokë.³⁴ Por akoma më e rëndësishme, sikurse shpall Isaia: “Të gjitha skajet e tokës do të shohin shpëtimin e Perëndisë tonë”³⁵ dhe Ai “do të mbretërojë mbi gjithë mishin”³⁶.

Në atë ditë skeptikët do të jenë të heshtur, “sepse çdo vesh do ta dëgjojë . . . dhe çdo gju do të përkulet e çdo gjuhë do të rrëfejë”³⁷ se Jezusi është Krishti, Biri i Perëndisë, Shpëtimtari dhe Shëlbuesi i botës.

Sot është Pashkë. Ne ngazëllehemi me të krishterët anembanë botës në Ringjalljen e Tij të lavdishme dhe në vetë ringjalljen tonë të premtuar. U përgatitshim për ardhjen e Tij duke i përsëritur këto ngjarje të lavdishme herë pas here në vetë mendjen tonë dhe me

njerëzit që i duam dhe lutja e Tij qoftë lutja jonë: “Ardhtë mbretëria jote. U bëftë vullneti yt në tokë si në qiell.”³⁸ Unë dëshmoj se Ai jeton. “Eja, Mbret i Mbret’ve.” Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Ndërkohë që konferenca e përgjithshme në përgjithësi përkthehet në 94 gjuhë, jo të gjitha gjuhët transmetohen drejtpërsëdrejti, as nuk transmetohen të gjitha sesionet. Për sesionin e pasdites të së dielës, të kësaj konference të përgjithshme, u transmetuan drejtpërsëdrejti 75 gjuhë.
2. “Come, O Thou King of Kings” [“Eja, Mbret i Mbret’ve”], *Hymns*, nr. 59.
3. Të martën, më 31 mars 2015, zyra e Presidencës së Parë më dërgoi një mesazh elektronik duke më shpjeguar që unë do të flisja të dielën pasdite më 5 prill, menjëherë pas himnit të kënduar nga gjithë të pranishmit “Come, O Thou King of Kings” [“Eja, Mbret i Mbret’ve”]. Teksti i këtij himni madhështor të Rivendosjes, i shkruar nga Parli P. Prati, është një lutje e përlur drejtuar Shpëtimtarit për t’u kthyer në tokë. Ai e mishëronte mesazhin e bisedës sime të konferencës ndoshta më fuqishëm sesa ndonjë himn tjetër që ne këndojmë. U preka thellësisht nga domethënia e shenjtoreve besimtarë kudo, të mbledhur së bashku në të dielën e Pashkës, duke i ngritur zërat e tyre drejt Perëndisë dhe njëzëri duke kënduar “Eja, Mbret i Mbret’ve! Ty t’kemi pritur gjat”. Duke e kuptuar se unë personalisht nuk kisha bërë asnjë ndërhyrje në përgjendhjen e muzikës për konferencën e përgjithshme, pyeta veten nëse ata njerëz, përgjegjës për muzikën, e kishin lexuar bisedën time të titulluar “Ardhtë Mbretëria Jote” dhe më pas e kishin zgjedhur këtë himn rreth Ardhjes së Dytë të Shpëtimtarit. Më vonë mësova se drejtuesit e Korit të Tabernakullit ia kishin rekomanduar himnin Presidencës së Parë që në fillim të marsit, javë përpara dërgimit të bisedës sime te Presidenca e Parë për përkthim. Hera e fundit që ai himn “Come, O Thou King of Kings” [“Eja, Mbret i Mbret’ve”], u këndua si një himn prej të gjithë të pranishmëve në konferencën e përgjithshme, ishte në tetor të vitit 2002. Ne secili përpiqemi të bëjmë pjesën tonë, por Ai është arkitekti i madhërishtëm.
4. Doktrina e Besëlidhje 100:16.
5. 1 Nefi 14:14.
6. Doktrina e Besëlidhje 10:55.
7. Përvojë vetjake, maj 1997.
8. 2 Nefi 27:20.
9. Gjoni 1:3.
10. Doktrina e Besëlidhje 65:2.
11. 1 Nefi 2:12.

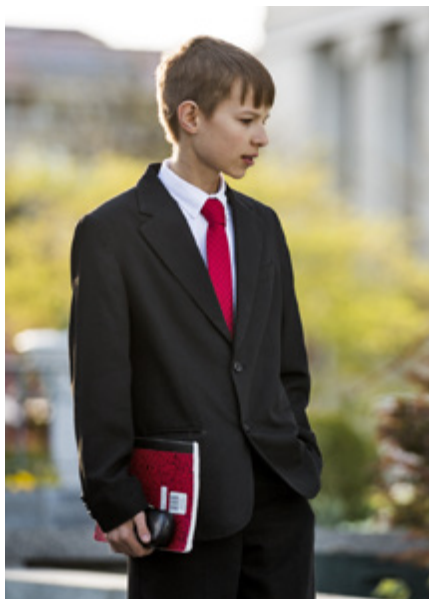
Nga Plaku Horhe F. Zebalos,
i Të Shtatëdhjetëve

12. Në vjeshtë të vitit 2001, teksa jetoja në Brazil, në mënyrë entuziaste i tregova Presidentit Xhejms E. Faust, të Presidencës së Parë, shumë fakte mbresëlënëse rreth shenjtorëve që jetonin në qytetin e Kuritibës, duke shpresuar që ai do t'ia jepte informacionin Presidentit Gordon B. Hinkli. Presidenti Faust më ndali në mes të fjalisë. “Nil”, tha ai, “ne nuk i japim mendim Presidentit. Vendimi se ku do të ngrihet një tempull është midis Zotit dhe profetit të Tij.” Tempulli i Kuritibës në Brazil u përkushtua në vitin 2008.
13. Doktrina e Besëlidhje 59:21.
14. Një prej mrekullive të dorës së Zotit është përhapja e mbretërisë së Tij përmes Shteteve të Bashkuara në qytete të mëdha e të vogla në çdo shtet. Ja një shembull. Në maj të vitit 2006, u caktova në një konferencë kunjji në Dentën të Teksasit. Qëndrova në shtëpinë e presidentit të kunjit, Presidentit Von A Endrus. Motra Endrus më tregoi për Kishën e hershme në Dentën, duke filluar me prindërit e saj, Xhon dhe Margaret Porterin. Pati vetëm një Shkollë të së Die-lës në fillim. Por çifti Porter e ndau ungjillin me familjen Regsdejl, të cilët e ndanë më pas me familjet Nobëll dhe Martino. Misionarët, sigurisht, e shtuan ndihmesën e tyre të rëndësishme. Shumë familje u bashkuan me Kishën. Të tjera familje nga perëndimi u vendosën në Dentën. Sot, atje ku ishte një degë e vogël, ka tani katër kunje dhe një prej bijve të familjes Martino, Plaku Xhejms B. Martino, që u bashkua me Kishën kur ishte 17 vjeç, shërben si një Autoritet i Përgjithshëm i Kishës.
15. Alma 26:37.
16. Mateu 21:21.
17. Marku 5:36.
18. Mateu 10:29, 31.
19. 2 Mbretërve 6:15.
20. 2 Mbretërve 6:16–17.
21. Mosia 4:11.
22. Mateu 6:9–10; shih edhe Doktrina e Besëlidhje 65:6.
23. Lluca 2:12.
24. Doktrina e Besëlidhje 45:44.
25. 1 Thesalonikasve 4:16.
26. Doktrina e Besëlidhje 133:49.
27. Doktrina e Besëlidhje 45:46.
28. Doktrina e Besëlidhje 88:96.
29. Doktrina e Besëlidhje 88:97.
30. Doktrina e Besëlidhje 101:23.
31. Doktrina e Besëlidhje 45:49.
32. Doktrina e Besëlidhje 133:22.
33. Doktrina e Besëlidhje 133:25.
34. Shih Moisiu 7:63.
35. Isaia 52:10.
36. Doktrina e Besëlidhje 133:25.
37. Doktrina e Besëlidhje 88:104.
38. Mateu 6:10.

Nëse do të Jesh i Përgjegjshëm

Le të shkojmë përpara duke e mësuar detyrën tonë, duke marrë vendime të duhura, duke vepruar në përputhje me ato vendime dhe duke e pranuar vullnetin e Atit tonë.

sha vetëm 12 vjeç kur misionarët erdhën për herë të parë për të predikuar ungjillin në qytetin ku unë linda, në Kilin verior. Një të diel, pasi kisha marrë pjesë në mbledhjet e degës së vogël për gjashtë muaj, një misionar më ofroi bukën teksa po shpërndante sakramentin. E vështrova dhe i thashë butësisht, “Nuk mundem”.

“Pse jo?” u përgjigj ai.

I thashë: “Sepse unë nuk jam një anëtar i Kishës”.¹

Misionari nuk po e besonte. Sytë e tij po shkëlqenin. Besoj se po mendonte: “Por ky i ri merr pjesë në çdo mbledhje! Si mundet ai të mos jetë një anëtar i Kishës?”

Ditën pasuese, misionarët erdhën me shpejtësi në shtëpinë time dhe bënë gjithçka mundën për t'i dhënë mësim gjithë familjes sime. Por meqenëse familja ime nuk ishte e interesuar, ishte vetëm pjesëmarrja ime javore në Kishë për më shumë se gjashtë muaj, që i bëri misionarët të kishin vetëbesim të mjaftueshëm për të vazhduar. Më në fund, çasti i mrekullueshëm që unë kisha pritur, erdhi kur ata më ftuan të bëhesha një anëtar i Kishës së Jezu Krishtit. Misionarët më shpjeguan që meqenëse isha i mitur, do të më duhej leja e prindërve. Shkova të takoja atin tim me misionarët, duke menduar se përgjigja e tij e dashur do të ishte: “Bir, kur të kesh mbushur moshën e duhur, do të jesh në gjendje të marrësh vetë vendimet e tua”.

Ndërsa misionarët po flisnin me të, unë u luta me zell që zemra e tij të

prekej, që ai të më jepte lejen që unë dëshiroja. Përgjigjja e tij ndaj misionarëve ishte si vijon: “Pleq, gjatë këtyre gjashtë muajve, e kam parë birin tim Horhen të ngrihet herët çdo të diel në mëngjes, të veshë rrobat e tij më të mira dhe të ecë për në kishë. Kam parë që Kisha ka pasur një ndikim veçse pozitiv në jetën e tij.” Më pas, duke m’u drejtuar mua, ai më habiti duke thënë: “Bir, nëse do të jesh i përgjegjshëm për këtë vendim, atëherë ti ke lejen time për t’u pagëzuar”. E përqafova atin tim, e putha dhe e falënderova për atë që ai po bënte. Të nesërmen unë u pagëzova. Javën e kaluar ishte përvjetori i 47-të i atij momenti të rëndësishëm në jetën time.

Çfarë përgjegjësie kemi ne si anëtarë të Kishës së Jezu Krishtit? Presidenti Jozef Filding Smith e shprehu atë si vijon: “Ne kemi këto dy përgjegjësi të mëdha. . . . Së pari, të kërkojmë vetë shpëtimin tonë; dhe së dyti, detyra jonë ndaj bashkëqenieve tona.”²

Këto, pra, janë përgjegjësitë kryesore që Ati ynë na ka caktuar: të kërkojmë vetë shpëtimin tonë dhe atë të të tjerëve, me njohurinë që në këtë shpallje, *shpëtim* do të thotë të arrish shkallën më të lartë të lavdisë që Ati ynë ka siguruar për fëmijët e Tij të bindur.³ Këto përgjegjësi që na janë mirëbesuar – dhe të cilat ne i kemi pranuar lirisht – duhet të përcaktojnë përparësitë

tona, dëshirat tona, vendimet tona dhe sjelljen tonë të përditshme.

Për dikë që ka arritur të kuptojë se, për shkak të Shlyerjes së Jezu Krishtit, ekzaltimi është me të vërtetë brenda mundësive, dështimi në marrjen e tij përbën mallkim. Prandaj, e kundërta e shpëtimit është mallkimi, njësoj si e kundërta e suksesit është dështimi. Presidenti Tomas S. Monson na mësoi se “njerëzit nuk mund të qëndrojnë gjatë të kënaqur në mediokritet pasi kanë parë që përsosuria është brenda mundësive të tyre”⁴. Si, pra, mund të jemi ne të kënaqur me diçka më pak se ekzaltimi nëse ne e dimë që ekzaltimi është i mundur?

Më lejoni të tregoj katër parime kyç që do të na ndihmojnë të përmbushim dëshirat tona për të qenë përgjegjës ndaj Atit tonë në Qiell, si dhe t’u përgjigjemi pritshmërive të Tij që të bëhemi siç është Ai.

1. Të Mësuarit e Detyrës Sonë

Nëse do të bëjmë vullnetin e Perëndisë, nëse do të jemi të përgjegjshëm ndaj Tij, ne duhet të fillojmë duke mësuar, kuptuar, pranuar dhe jetuar sipas vullnetit të Tij për ne. Perëndia ka thënë: “Si rrjedhim, tani çdo njeri duhet ta mësojë detyrën e tij dhe të veprojë në thirrjen që është caktuar, gjithë zell”⁵. Pasa e dëshirës për të bërë atë që është e drejtë, nuk mjafton

nëse nuk sigurohemi që të kuptojmë çfarë Ati ynë pret prej nesh dhe do që ne të bëjmë.

Në historinë e Lizës në Botën e Çudirave, Liza nuk di në cilin drejtim të shkojë, prandaj ajo pyet macen Qeshire: “A mund të më tregosh, të lutem, se në cilin drejtim duhet të shkoj nga këtu?”

Macja i përgjigjet: “Kjo varet shumë nga fakti se ku dëshiron të shkosh”.

Liza i thotë: “Nuk dua t’ia di shumë se ku”.

“Atëherë nuk ka rëndësi në cilin drejtim ti shkon”, thotë macja⁶.

Sidoqoftë, ne e dimë që shtegu që të çon drejt “pemë[s], fruti i së cilës [është] i dëshirueshëm për ta bërë dikë të lumtur”⁷ – “udha që çon në jetë” – është e ngushtë. Duhet përpjekje për të udhëtuar përgjatë udhës dhe “pak janë ata që e gjejnë”⁸.

Nefi na mëson se “fjalët e Krishtit do t’ju tregojnë të gjitha gjërat që ju duhet të bëni”⁹. Pastaj ai shton se “Fryma e Shenjtë . . . do t’ju tregojë të gjitha gjërat që duhet të bëni”¹⁰. Pra, burimet që na lejojnë të mësojmë detyrën tonë, janë fjalët e Krishtit që ne marrim nëpërmjet profetëve të lashtë e bashkëkohorë dhe nëpërmjet zbulesës vetjake që ne marrim nëpërmjet Frymës së Shenjtë.

2. Marrja e Vendimit

Qoftë nëse kemi mësuar për Rivendosjen e ungjillit, një urdhërim të veçantë, detyrat që lidhen me shërbimin në një thirrje, apo besëlidhjet që bëjmë në tempull, zgjedhja është e jona nëse ne veprojmë apo jo sipas asaj njohurie të re. Çdo njeri zgjedh lirisht për veten e tij apo të saj që të hyjë në një besëlidhje të shenjtë të tillë si pagëzimi ose ordinancat e tempullit. Për shkak se bërja e betimeve ishte një pjesë normale e jetës fetare të njerëzve

në lashtësi, ligji i vjetër thotë se “nuk do të bëni betim të rremë në emrin tim”¹¹. Sidoqoftë, në meridianin e kohës, Shpëtimtari dha mësim një mënyrë më të lartë të mbajtjes së zotimeve tona kur Ai tha se *po* do të thoshte *po* dhe *jo* do të thoshte *jo*.¹² Fjala e një personi duhet të jetë e mjaftueshme për të vendosur vërtetësinë dhe zotimin e tij apo të saj ndaj dikujt tjetër – dhe akoma më shumë kur ky dikush është Ati ynë në Qiell. Nderimi i një zotimi bëhet shfaqja e vërtetësisë dhe e ndershmërisë së fjalës sonë.

3. Veprimi në Përputhje me Të

Pasi e mësojmë detyrën tonë dhe marrim vendime që shoqërohen me atë nxënie dhe kuptueshmëri, ne duhet të veprojmë në përputhje me të.

Një shembull i fuqishëm i vendosmërisë së qëndrueshme për të plotësuar zotimin e Tij ndaj Atit të Tij, vjen nga përvoja e Shpëtimtarit me njeriun e sëmurë me paralizë që u soll tek Ai për t’u shëruar. “Jezusi, kur pa besimin e tyre, i tha të paralizuarit, ‘O bir, mëkatet e tua të janë falur!’”¹³ Ne e dimë që Shlyerja e Jezu Krishtit është thelbësore për të marrë falje për mëkatet tona por, gjatë rastit të shërimit të njeriut me paralizë, ajo ngjarje e madhe nuk kishte

ndodhur ende; vuajtja e Shpëtimtarit në Gjetseman dhe në kryq duhej ende të ndodhte. Sidoqoftë, Jezusi jo vetëm e bekoji njeriun e paralizuar me aftësinë për t’u ngritur dhe ecur, por Ai gjithashtu e fali për mëkatet e tij, duke dhënë në këtë mënyrë një shenjë të pagabueshme që Ai nuk do të dështonte, se Ai do të përmbushte zotimin që kishte bërë me Atin e Tij dhe se në Gjetseman e në kryq Ai do të bënte atë që Ai kish të premtuar se do të bënte.

Udha në të cilën kemi zgjedhur të ecim, është e ngushtë. Përgjatë rrugës ka sfida që do të kërkojnë besimin tonë në Jezu Krisht dhe përpjekjet tona më të mira për të qëndruar në udhë dhe për të shkuar përpara. Ne duhet të pendohemi dhe të jemi të bindur e të duruar, edhe nëse nuk i kuptojmë të gjitha rrethanat përçark nesh. Ne duhet t’i falim të tjerët dhe të jetojmë në përputhje me atë që kemi mësuar dhe me zgjedhjet që kemi bërë.

4. Të Pranojmë Vullnetin e Atit me Gatishmëri

Dishepullimi kërkon prej nesh jo vetëm që të mësojmë detyrën tonë, të marrim vendime të duhura dhe të veprojmë në përputhje me to, por është gjithashtu thelbësore zhvillimi

i dëshirës dhe aftësisë për të pranuar vullnetin e Perëndisë, edhe nëse ai nuk përputhet me dëshirat apo parapëlqimet tona të drejta.

Më bën shumë përshtypje dhe e admirtoj sjelljen e lebrosit që erdhi te Zoti, “duke iu lutur, ra në gjunj dhe i tha: ‘Për të duash, ti mund të më pastrosh!’”¹⁴ Lebrosi nuk kërkoi asgjë, edhe pse dëshirat e tij mund të kenë qenë të drejta; ai thjesht që i gatshëm të pranonte vullnetin e Zotit.

Disa vite më parë, një çift besnik dhe i dashur të cilët janë miqtë e mi, u bekuan me ardhjen e shumëpritur të një biri, për të cilin ata ishin lutur për një kohë të gjatë. Ajo shtëpi u mbush me gëzim ndërkohë që miqtë tanë dhe vajza e tyre, e cila ishte fëmija tjetër i vetëm i tyre në atë kohë, po shijonin shoqërimin e vogëlushit të sapoardhur. Sidoqoftë, një ditë, diçka e papritur ndodhi: djaloshi i vogël, i cili ishte vetëm rreth tre vjeç, papritur ra në koma. Sapo mësova për situatën, e mora në telefon mikun tim për të shprehur përkrahjen tonë në atë kohë të vështirë. Por përgjigjia e tij që një mësim për mua. Ai tha: “Nëse vullneti i Atit është që ta marrë atë më Vete, atëherë ne jemi në rregull”. Fjalët e mikut tim nuk përmbanin as shkallën më të vogël të ankimit, kryengritjes,

Nga Plaku Xhozef W. Sitati,
i Të Shtatëdhjetëve

apo pakënaqësisë. Krejt e kundërta, e vetmja gjë që mund të ndieja në fjalët e tij, ishte mirënjohje ndaj Perëndisë që u kishte lejuar atyre ta gëzonin vogëlushin e tyre për atë kohë të shkurtër, si dhe gatishmëria e tij e plotë që të pranonte vullnetin e Atit për ta. Disa ditë më vonë, ai vogëlush u mor në banesën e tij çelestiale.

Le të shkojmë përpara duke e mësuar detyrën tonë, duke marrë vendime të duhura, duke vepruar në përputhje me ato vendime dhe duke e pranuar vullnetin e Atit tonë.

Sa mirënjohës dhe i lumtur jam për vendimin që ati im më lejoi të merrja 47 vjet më parë. Me kalimin e kohës, kam arritur të kuptoj se kushti që ai më vuri – të isha i përgjegjshëm për atë vendim – nënkuptonte të isha i përgjegjshëm ndaj Atit tim Qiellor dhe të kërkoja vetë shpëtimin tim dhe atë të bashkëqenieve të mia, duke u bërë në këtë mënyrë më shumë siç Ati im pret dhe do që unë të bëhem. Në këtë ditë shumë të veçantë, unë dëshmoj se Ati dhe Biri i Tij i Dashur jetojnë. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Ju lutemi vini re “edhe pse sakramenti është vetëm për anëtarët e Kishës, peshkopata nuk duhet të lajmërojë që do t’i shpërndahet vetëm anëtarëve dhe asgjë nuk duhet bërë për të parandaluar joanëtarët që të marrin prej tij” (*Handbook 2: Administering the Church* (2010), 20.4.1.
2. *Mësime të Presidentëve të Kishës: Jozef Filding Smith* (2013), f. 309.
3. Shih Doktrina e Besëlidhje 132:21–23.
4. Thomas S. Monson, “To the Rescue”, *Liahona*, korrik 2001, f. 58.
5. Doktrina e Besëlidhje 107:99.
6. Lewis Carroll, *Alice’s Adventures in Wonderland [Liza në Botën e Çudirave]* (1920), f. 89.
7. 1 Nefi 8:10.
8. Mateu 7:14.
9. 2 Nefi 32:3.
10. 2 Nefi 32:5.
11. Levitiku 19:12.
12. Shih Mateu 5:37.
13. Marku 2:5.
14. Marku 1:40.

Jini të Frytshëm, Shumëzohuni dhe Nënshtrojeni Tokën

Ati Qiellor na ka urdhëruar dhe bekuar që të jemi të frytshëm, të shumëzohemi dhe ta nënshtrojmë tokën që të mund të bëhemi si Ai.

Faleminderit, Kori i Tabernakullit për atë nderim të ëmbël ndaj Shpëtimtarit të botës.

Ditën që Perëndia, Ati, thirri Birin e Tij të Vetëmlindur për të krijuar njeriun sipas shëmbëlltyrës dhe ngjashmërisë së Tyre, Ai i bekoji fëmijët e Tij, duke thënë: “Jini të frytshëm dhe shumëzohuni e mbushni tokën dhe nënshtrojeni atë, dhe kini sundim . . . mbi çdo gjallesë që lëviz mbi tokë”¹. Kështu, udhëtimi ynë në vdekshmëri filloi si me një urdhër hyjnor, ashtu dhe me një bekim. Një Atë i dashur na dha urdhrin dhe bekimin që të jemi të frytshëm, të shumëzohemi dhe të kemi sundim, kështu që ne të mund të zhvillohemi e të bëhemi madje ashtu siç është Ai.

Vëllezër dhe motra, këtë pasdite ftoj besimin dhe lutjet tuaja ndërsa ndaj disa mendime me ju në lidhje me tri tipare thelbësore të natyrës sonë hyjnore. Lutja ime është që ne të gjithë të mund ta njohim dhe ta përmbushim më plotësisht përgjegjësinë tonë të shenjtë – urdhrin e Atit tonë – që ta zhvillojmë natyrën tonë hyjnore që të

mund ta kryejmë udhëtimin tonë më me sukses dhe të arrijmë fatin tonë hyjnor.

Së Pari, Perëndia na Urdhëroi që të Jemi të Frytshëm

Një pjesë e rëndësishme e të qenit të frytshëm, që nganjëherë shpërfilllet, është të sjellësh mbretërinë e Perëndisë mbi tokë. Shpëtimtari dha mësim:

“Unë jam hardhia, ju jeni shermen-det; kush qëndron në mua dhe unë në të, jep shumë fryt, sepse pa mua nuk mund të bëni asgjë. . . .

Në qoftë se qëndroni në mua dhe fjalët e mia qëndrojnë në ju, kërkoni çfarë të doni dhe do t’ju bëhet.

Në këtë është përlëvduar Ati im, që të jepni shumë fryt, dhe kështu do të jeni dishepujt e mi.”²

Ne bëhemi të frytshëm kur qëndrojmë në Krisht dhe kur ne “marri[m] mbi vete emrin e [Tij dhe i] shërb[ejmë] atij deri në fund”³ duke i ndihmuar të tjerët të vijnë tek Ai.

Në kohën tonë, profetët dhe apostujt e gjallë vazhdojnë të ngrenë zërin

e tyre për ta ftuar secilin nga ne që të bëhemi plotësisht të përfshirë në punën e shpëtimit, sipas aftësive dhe mundësive tona.

Pikënisja e një përgjigjeje që jep shumë fryt, është të "[jesh] i bindur dhe i përlulur në zemër"⁴. Atëherë ne mund të vijmë më plotësisht te Krishti ndërsa i dëgjojmë nxitjet e Shpirtit të Shenjtë dhe i mbajmë të gjitha besëlidhjet që kemi bërë.⁵ Ne mund të kërkojmë dhe marrim dhuratën e dashurisë hyjnore dhe të kemi fuqi për t'i ftuar vetë familjet tona, paraardhësit tanë dhe fqinjët e miqtë tanë anëtarë dhe joanëtarë për të marrë ungjillin e Jezu Krishtit.

Të punosh me shpirtin e dashurisë hyjnore nuk është një detyrë por një gëzim. Sfidat bëhen mundësi për të ndërtuar besimin. Ne bëhemi "dëshmitarë të [mirësisë së] Perëndisë në të gjitha kohërat dhe në të gjitha gjërat dhe në të gjitha vendet që [ne] të gjende[m]i, madje deri në vdekje"⁶.

Të gjithë ne mund dhe duhet të bëhemi plotësisht të përfshirë në punën e shpëtimit. Shpëtimtari na ka dhënë përgjegjësinë vijuese me një premtim: "Unë ju kam zgjedhur juve; dhe ju caktova të shkoni dhe të jepni fryt, dhe fryti juaj të jetë i qëndrueshëm, që, çfarëdo gjë që t'i kërkoni Atit në emrin tim, ai t'ju japë"⁷.

Së Dytë, Perëndia na Urdhëroi që të Shumëzohemi

Trupat tanë fizikë janë një bekim nga Perëndia. Ne i morëm ato për qëllimet e përbushjes së punës së Atit Qiellor që "të bëjë" të ndodhë pavdekësia dhe jeta e përjetshme e njeriut"⁸. Trupi është mjeti nëpërmjet të cilit ne mund të arrijmë potencialin tonë hyjnor.

Trupi u mundëson fëmijëve shpirtërorë e të bindur të Atit Qiellor që të përjetojnë jetën në tokë.⁹ Lindja e

fëmijëve u jep fëmijëve të tjerë shpirtërorë të Perëndisë mundësinë që gjithashtu ta gëzojnë jetën në tokë. Të gjithë që kanë lindur në vdekshmëri, kanë mundësinë të përparojnë dhe të ekzaltohen nëse u binden urdhërimeve të Perëndisë.

Martesa midis një burri dhe një gruaje është institucioni që Perëndia caktoi për përbushjen e urdhrit për t'u shumëzuar. Një marrëdhënie e së njëjtës gjini nuk shumëzon.

Një martesë e ligjshme dhe besnike e vulosur në tempull dhe në të cilën besëlidhjet vulosëse nderohen, u jep prindërve dhe fëmijëve të tyre mundësinë për përvojën më të mirë të dashurisë dhe përgatitjen për një jetë të frytshme. U ofron atyre mjedisin ideal në të cilin ata mund t'i jetojnë besëlidhjet e tyre të bëra me Perëndinë.

Për shkak të dashurisë së Tij për ne, Ati Qiellor ka siguruar që të gjithë fëmijët e Tij besnikë të cilët, jo për shkak të tyre, nuk i gëzojnë bekimet e një martese në besëlidhje dhe të fëmijëve apo një plotësi të atyre bekimeve apo që nuk janë në gjendje t'i gëzojnë ato,

do t'i gëzojnë këto bekime në kohën e caktuar të Zotit.¹⁰

Profetët dhe apostujt e gjallë i kanë këshilluar të gjithë ata që kanë mundësinë të hyjnë në besëlidhjen e martesës së përjetshme, që të vazhdojnë në urtësi dhe besim. Ne nuk duhet ta shtyjmë kohën e asaj dite të shenjtë për shkak të kërkesave të botës apo të kapemi pas pritshmërive tona për një shok/shoqe të përshtatshëm/me në atë nivel, sa që e përjashton çdo kandidat/e të mundshëm/me.

Premtimi ndaj të gjithë atyre që janë vulosur në besëlidhjen e martesës së përjetshme dhe që janë frytdhënës për shkak të mbajtjes së besëlidhjeve të tyre, është që kundërshtari nuk do të ketë kurrë fuqi për ta gërryer themelin e shoqërimin të tyre të përjetshëm.

Së Tretë, Perëndia na Urdhëroi që ta Nënshtrijmë Tokën

Të nënshtrij tokën dhe të kesh sundim mbi çdo gjallesë të gjallë është t'i kontrollosh këto gjëra që ato të përbushin vullnetin e Perëndisë¹¹ ndërsa u shërbejnë qëllimeve të fëmijëve

. . . Në qoftë se do të kthehesh tek unë dhe i bindesh zërit tim, dhe beson, dhe pendohesh për të gjitha shkeljet e tua, dhe pagëzohesh, madje me ujë, në emër të Birit tim të Vetëmlindur, . . . ju do të merrni dhuratën e Frymës së Shenjtë, duke i kërkuar të gjitha gjërat në emrin tim dhe çfarëdo që të kërkon, do t'ju jepet.”¹⁷

Shenjtorët besnikë të ditëve të mëvonshme të cilët e kuptojnë potencialin e tyre hyjnor dhe mbështeten me gjithë zemër te fuqia e mundësuar nëpërmjet Shlyerjes së Zotit Jezu Krisht, forcohen në dobësitë e tyre natyrore dhe “mund [t'i] bëj[në] të gjitha gjërat”¹⁸. Atyre u është dhënë mundësia t'i mposhtin joshjet e së ligës, të cilat kanë nënshtruar shumë njerëz nën skllavërinë e kundërshtarit. Pali dha mësim se:

“Perëndia është besnik dhe nuk do të lejojë që t'ju tundojnë përtej fuqive tuaja, por me tundimin do t'ju japë dhe rrugë dalje, që ju të mund ta përballoni”¹⁹.

“Sepse, duke qenë se ai vetë hoqi kur u tundua, mund t'u vijë në ndihmë atyre që tundohen.”²⁰

të Tij. Nënshtrimi përfshin të fitojmë kontroll mbi vetë trupat tanë.¹² Ai nuk përfshin të qenit pre e pashpresë e këtyre gjërave apo përdorimin e tyre kundër vullnetit të Perëndisë.¹³

Zhvillimi i aftësisë për t'i nënshtruar gjërat e tokës, fillon me përlulësinë për t'i njohur dobësitë tona njerëzore dhe fuqinë që na është mundësuar nëpërmjet Krishtit dhe Shlyerjes së Tij. Sepse “Krishti ka thënë: Në qoftë se ju do të keni besim në mua, ju do të keni fuqi të bëni çfarëdo gjëje që unë ta shoh të përshtatshme”¹⁴. Kjo fuqi bëhet e mundur për ne kur zgjedhim të veprojmë me bindje ndaj urdhërimeve të Tij. Ne e rritim aftësinë tonë duke kërkuar dhuratat e Shpirtit dhe duke i zhvilluar talentet tona.

Unë u lindi dhe u rrita në rrethana të përlulura, tipike për shumë familje në Afrikë. Fitova aftësinë për ta nxjerrë veten time nga ato rrethana duke kërkuar dhe arritur, me ndihmën dashamirëse të prindërve të mi, një arsimim të mirë. Zhvillimi i një largpamësie për atë që mund të bëhesha, ishte thelbësor për përparimin tim. Më vonë, si një çift i ri, bashkëshortja ime, Gledisi dhe unë, gjetëm ungjillin e rivendosur, i cili vazhdon ta bekojë së tepërmi jetën tonë me udhëheqje shpirtërore. Ashtu si çdo familje, ne kemi sprovat e sfidat tona. Por, teksa i drejtohem Zotit për ndihmë, ne kemi gjetur përgjigje që sjellin paqe e ngushëllim dhe nuk ndihemi të tronditur nga ato gjëra.

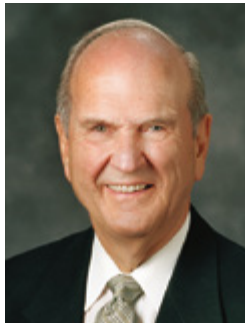
Sfidat që po has shoqëria njerëzore sot, duke përfshirë pamoralshmërinë,

pornografinë, përlëshjen e armatosur, ndotjen, abuzimin me substancat dhe varfërinë, lulëzojnë sepse shumë njerëz në botë ia kanë dorëzuar me vullnet të lirë veten e tyre “vullneti[t të] djallit dhe të mishit”¹⁵ më tepër sesa vullnetit të Perëndisë. “Ata nuk kërkojnë Zotin për të vendosur drejtësinë e tij, por çdokush ecën në udhën e vet dhe sipas shëmbëlltyrës së perëndisë së vet, shëmbëlltyrë e cila është sipas ngjasimit të botës.”¹⁶

Megjithatë, Perëndia i fton të gjithë fëmijët e Tij që të marrin ndihmën e Tij për t'i mposhtur dhe duruar sfidat e kësaj jete me këto fjalë:

“Unë jam Perëndia; unë i bëra botën dhe njerëzit përpara se ata të ishin në mish.

Nga Plaku Rasëll M. Nelson,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Ati Qiellor na ka urdhëruar dhe bekuar që të jemi të frytshëm, të shumëzohemi dhe ta nënshtrojmë tokën që të mund të bëhemi si Ai. Ai na e ka mundësuar ndihmën që secili nga ne, sipas zgjedhjes sonë vetjake, vërtet të rritet për t'u bërë si Ai. Unë lutem që ne të gjithë të mund ta jetojmë jetën tonë në një mënyrë të atillë që do të udhëhiqemi nga largpamësia e natyrës sonë hyjnore, t'i marrim të gjitha privilegjet tona hyjnore dhe ta përmbushim fatin tonë hyjnor.

Unë dëshmoj për realitetin e gjallë të Perëndisë, Atit, dhe Birit të Tij të Dashur, Shpëtimtarit tonë Jezu Krishtit; për planin e Tij të lavdishëm të lumturisë dhe për çelësat që Ai ka bërë t'i jepen një profeti të gjallë mbi tokë sot, madje Tomas S. Monsonit, të cilin e duam dhe e mbështetim. Unë lutem që ne të mund të kemi fuqi ta gëzojmë plotësinë e bekimeve të Tij, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Moisiu 2:28; shih edhe Moisiu 2:26–27; Zanafilla 1:26–28.
2. Gjoni 15:5, 7–8.
3. Doktrina e Besëlidhje 20:37.
4. Moroni 7:44.
5. Shih Mosia 3:19.
6. Mosia 18:9.
7. Gjoni 15:16.
8. Moisiu 1:39.
9. Shih Moisiu 5:10–11.
10. Shih *Manuali 2: Administrimi i Kishës* (2010), 1.3.3; Ezra Taft Benson, "To the Single Adult Sisters of the Church," *Ensign*, nëntor 1988, f. 96–97.
11. Shih Jakobi [LiM] 2:18–19.
12. Shih 1 Korintasve 6:19–20; Galatasve 5:16–25; 1 Thesalonikasve 4:3–7; 2 Timoteut 2:22.
13. Shih Jakobi [LiM] 2:12–16, 20–21.
14. Moroni 7:33.
15. 2 Nefi 10:24.
16. Doktrina e Besëlidhje 1:16.
17. Moisiu 6:51–52.
18. (Alma 26:12).
19. 1 Korintasve 10:13.
20. Hebrejve 2:18.

Shabati Është një Kënaqësi

Si mund të siguroheni që sjellja juaj në ditën e Shabatit do të çojë drejt gëzimit dhe ngazëllimit?

Të dashur vëllezër e motra, këto dy ditë të konferencës kanë qenë të lavdishme. Ne jemi lartësuar nga muzika frymëzuese dhe lutjet e bukura. Shpirtrat tanë janë forcuar nëpërmjet mesazheve të dritës dhe së vërtetës. Këtë të diel Pashke, në mënyrë të bashkuar dhe të sinqertë, ne e falënderojmë sërisht Perëndinë për profetin!

Pyetja për secilin prej nesh është: për shkak të asaj që kam dëgjuar e ndër gjatë kësaj konference, si do të ndryshoj unë? Cilado qoftë përgjigja juaj, lejomëni t'ju ftoj gjithashtu të shqyrtoni ndjenjat tuaja rreth ditës së Shabatit dhe sjelljen tuaj gjatë asaj dite.

Më ngjallin kureshtje fjalët e Isaias, i cili e quajti Shabatin "[një] kënaqësi"¹. Prapëseprapë unë pyes veten, a është Shabati me të vërtetë një kënaqësi për ju dhe për mua?

Unë gjeta kënaqësi për herë të parë në Shabat shumë vite më parë kur, si një kirurg i zënë me punë, unë e dija se Shabati u bë një ditë për shërim vetjak. Në fund të çdo jave, duart e mia ishin plagë nga fërkimi i vazhdueshëm me sapun, ujë dhe një furçë me qime të ashpra. Unë gjithashtu kisha nevojë për pushim nga barra e një profesioni

kërkues. E diela siguronte lehtësimin e shumënevojitur.

Çfarë nënkuptoi Shpëtimtari kur Ai tha se "e shtuna është bërë për njeriun dhe jo njeriu për të shtunën"?² Unë besoj se Ai donte që ne të kuptonim se Shabati qe dhurata e Tij për ne, duke na dhënë frymëmarrje të vërtetë nga ashpërsitë e jetës së përditshme dhe mundësi për ripërtëritje shpirtërore e fizike. Perëndia na e dha këtë ditë të veçantë, jo për zbatimje apo punë të përditshme, por për një çlodhje nga detyra, me lehtësim fizik e shpirtëror.

Në hebraisht, fjala *Shabat* do të thotë "çlodhje." Qëllimi i Shabatit daton që nga Krijimi i botës, kur pas gjashtë ditë pune, Zoti u çlodh nga puna e krijimit.³ Kur Ai më vonë i zbuloi Moisiut Dhjetë Urdhërimet, Perëndia urdhëroi që ne "[ta] mbaj[më] mend ditën e shtunë për ta shenjtëruar"⁴. Më vonë, Shabati u respektua si një kujtues i çlirimit të Izraelit nga skllavëria e tyre në Egjipt.⁵ Ndoshta më e rëndësishmja, Shabati u dha si një besëlidhje e përhershme, një kujtues i vazhdueshëm se Zoti mund ta shenjtërojë popullin e Tij.⁶

Përveç kësaj, ne tani marrim pjesë në sakrament ditën e Shabatit, në

punët e tua dhe t'i drejtosh lutje Më të Lartit; . . .

Dhe në këtë ditë . . . përgati[te] ushqimin tënd me thjeshtësi zemre, që agjërimi yt të mund të jetë i përsosur, . . . që gëzimi yt të mund të jetë i plotë. . . .

Dhe për aq sa i bëni këto gjëra me falënderim, me zemra dhe fytyra të ngazëllyera, . . . plotësia e tokës do të jetë juaja.”¹³

Përfytyrojeni madhështinë e asaj thënie! Plotësia e tokës u premtohet atyre që e mbajnë ditën e Shabatit të shenjtë.¹⁴ Nuk është çudi që Isaia e quajti Shabatit “[një] kënaqësi”.

Si mund të siguroheni që sjellja juaj në ditën e Shabatit do të çojë drejt gëzimit dhe ngazëllimit? Përveç vajtjes suaj në kishë, marrjes së sakramentit dhe të qenit të zellshëm në thirrjen tuaj të veçantë për të shërbyer, çfarë veprimtarish të tjera do të ndihmonin për ta bërë Shabatit një kënaqësi për ju? Çfarë shenje do t'i jepnit Zotit për të treguar dashurinë tuaj për Të?

Shabati siguron një mundësi të mrekullueshme për t'i forcuar lidhjet

përkujtim të Shlyerjes së Jezu Krishtit.⁷ Sërish, ne besëlidhim se jemi të gatshëm të marrim mbi vete emrin e Tij të shenjtë.⁸

Shpëtimtari e përcaktoi Vetën e Tij si Zoti i Shabatit.⁹ Është dita e Tij! Në mënyrë të vazhdueshme, Ai na ka kërkuar ta *respektojmë* Shabatit¹⁰ ose ta *shenjtërojmë* ditën e Shabatit.¹¹ Ne jemi nën besëlidhje për ta bërë këtë.

Si e *shenjtërojmë* ne ditën e Shabatit? Në vitet e mia më të hershme, unë studiova veprën e njerëzve të tjerë, të cilët kishin hartuar lista lidhur me gjërat që duheshin bërë dhe *nuk* duheshin bërë në Shabat. Kohë më vonë mësova nga shkrimet e shenjta se sjellja ime dhe qëndrimi im për Shabatit përbënte një *shenjë* midis meje dhe Atit tim Qiellor.¹² Me atë kuptueshmëri, unë nuk kisha më nevojë për lista të gjërave që duheshin bërë dhe nuk duheshin bërë. Kur më duhej të merrja një vendim nëse një veprimtari ishte e duhur apo jo për Shabatit, unë thjesht e pyesja veten: “Çfarë *shenje* dua t'i jap Perëndisë?” Ajo pyetje i bënte zgjedhjet e mia për ditën e Shabatit tepër të qarta.

Megjithëse doktrina që i përket ditës së Shabatit, është me origjinë të lashtë,

ajo është ripërtërirë në këto ditë të mëvonshme si pjesë e një besëlidhjeje të re me një premtim. Vërvani veshin fuqisë së këtij dekreti hyjnor:

“Që të mund të ruash veten më tepër të panjollë nga bota, duhet të shkosh në shtëpinë e lutjes dhe t'i ofrosh sakramentet e tua në ditën time të shenjtë;

Sepse në të vërtetë kjo është një ditë e caktuar për ty që të prehesh nga

familjare. Në fund të fundit, Perëndia do që secili prej nesh, si fëmijë të Tij, të kthehemi tek Ai si shenjtorë që kanë marrë dhurimin [indaumentin], të vulo-sur në tempuj si familje, me paraardhësit tanë dhe pasardhësit tanë.¹⁵

Ne e bëjmë Shabatin një kënaqësi kur ua mësojmë ungjillin fëmijëve tanë. Përgjegjësia jonë si prindër është shumë e qartë. Zoti tha: “Për aq sa prindërit kanë fëmijë në Sion . . . të cilët *nuk* i mësojnë të kuptojnë doktrinën e pëndimit, të besimit në Krishtin, Birin e Perëndisë së gjallë, dhe të pagëzimit e të dhuratës së Frymës së Shenjtë me anë të vënies së duarve, kur janë tetë vjeç, mëkati qoftë mbi kokat e prindërve.”¹⁶

Vite më parë, Presidenca e Parë theksoi rëndësinë e kalimit të kohës familjare në mënyrë cilësore. Ata shkruan:

“Ne u kërkojmë prindërve të përkushtojnë përpjekjet e tyre më të mira për të mësuar dhe rritur fëmijët e tyre në parimet e ungjillit të cilat do t’i mbajnë ata pranë Kishës. Shtëpia është baza e një jete të drejtë dhe asnjë instrument tjetër nuk mund të zërë vendin e saj ose të përmbushë funksionet thelbësore të saj në çuarjen përpara të kësaj përgjegjësie të dhënë nga Perëndia.

Ne i këshillojmë prindërit dhe fëmijët t’i japin përparësinë më të lartë lutjes familjare, mbrëmjes familjare, studimit e udhëzimit të ungjillit dhe aktiviteteve të dobishme familjare. Sado të denja dhe të përshtatshme qofshin kërkesat ose aktivitetet e tjera, ato nuk duhet të lejohen të zëvendësojnë detyrat e caktuara në mënyrë hyjnore që vetëm prindërit dhe familjet mund t’i kryejnë ashtu si duhet.”¹⁷

Kur unë e përsiat këtë këshillë, pothuajse uroj të isha edhe një herë baba i ri. Tani prindërit kanë burime kaq të mrekullueshme në dispozicion për t’i ndihmuar ata ta bëjnë kohën familjare më kuptimplote, në ditën e Shabatit si edhe në ditë të tjera. Ata kanë LDS.org, Mormon.org, video të Biblës, the Mormon Channel [Kanalin Mormon], Media Library [Bibliotekën Mediatike], revistat *Friend*, *New Era*, *Ensign*, *Liahona* dhe më shumë – shumë më tepër. Këto burime janë kaq shumë të dobishme për prindërit në plotësimin e detyrës së tyre të shenjtë për t’i mësuar fëmijët e tyre. Asnjë punë tjetër nuk e tejkalon atë të prindërimit të drejtë e të kujdesshëm!

Ndërsa e jepni mesazhin ungjillin, ju do të mësoni më shumë. Kjo është

mënyra e Zotit për t’ju ndihmuar të kuptoni ungjillin e Tij. Ai tha:

“Unë ju jap urdhërim që ju duhet t’ia mësoni njëri-tjetrit doktrinën e mbretërisë.

I mësoni me zell . . . , që ju të udhëzoheni në mënyrë më të përsosur . . . në doktrinë, në ligjin e ungjillit, në të gjitha gjërat që lidhen me mbretërinë e Perëndisë.”¹⁸

Studimi i tillë i ungjillit e bën Shabatin një kënaqësi. Ky premtim zbatohet pavarësisht nga madhësia, përbërja apo vendndodhja e familjes.

Përveç kohës me familjen, ju mund të përjetoni kënaqësi të vërtetë në Shabat nga puna e historisë familjare. Kërkimi dhe gjetja e pjesëtarëve të familjes që ju kanë paraprirë në tokë – të atyre që nuk e patën mundësinë për ta pranuar ungjillin ndërsa ishin këtu – mund të sjellin gëzim të pamasë.

E kam dëshmuar vetë këtë. Disa vite më parë, bashkëshortja ime e dashur, Uendi, vendosi të mësonte se si të bënte kërkim për historinë familjare. Përparimi i saj në fillim ishte i ngadaltë, por pak nga pak, ajo mësoi se sa e lehtë është ta bësh këtë punë të shenjtë. Dhe kurrë nuk e kam parë atë më të

lumtur. Ju nuk keni nevojë të udhëtoni në vende të tjera ose madje të shkoni te një qendër e historisë familjare. Në shtëpi, me ndihmën e një kompjuteri apo të një aparati elektronik, ju mund të përcaktoni shpirtat që mezi po i presin ordinancat e tyre. Bëjeni Shabatin një kënaqësi duke i gjetur paraardhësit tuaj dhe duke i çliruar ata nga burgu shpirtëror!¹⁹

Bëjeni Shabatin një kënaqësi duke u dhënë shërbim të tjerëve, veçanërisht atyre që nuk ndihen mirë apo atyre që janë të vetmuar ose në nevojë.²⁰ Lartësimi i shpirtave të tyre do të lartësojë edhe tuajin.

Kur Isaia e përshkroi Shabatin si “[një] kënaqësi”, ai gjithashtu na mësoi se si ta bëjmë atë të kënaqshëm. Ai tha:

“Në rast se . . . përmba[hes] . . . [nga] kryel[r]ja e] punë[ve të] tua gjatë ditës sime të shenjtë, në rast se e quan të shtunën kënaqësi, . . . [dhe] e nderon [Zotin] duke hequr dorë nga udhëtimet e tua, nga kryerja e punëve të tua dhe nga të folurit për problemet e tua, do të gësh kënaqësinë tënde *tek Zoti*.”²¹

Mosndjekja e “kënaqësive të tua” në Shabat kërkon vetëdisiplinë. Juve mund t’ju duhet t’i mohoni vetes suaj diçka që mund t’ju pëlqejë. Nëse zgjidhni të gjeni kënaqësinë tuaj *te Zoti*, ju nuk do t’i lejoni vetes suaj ta

trajtoni atë si çdo ditë tjetër. Rutina dhe veprimtaritë argëtuese mund të bëhen ndonjëherë tjetër.

Mendoni rreth kësaj: Në pagimin e së dhjetës, ne i kthejmë Zotit një të dhjetën e të ardhurave tona. Në mbajtjen e Shabatit të shenjtë, ne e ruajmë një ditë në çdo shtatë ditë si të Tijën. Pra, është privilegj ynë që t’ia shenjtërojmë si paratë ashtu edhe kohën Atij, i cili na jep jetë çdo ditë.²²

Besimi në Perëndinë krijon dashuri për Shabatin; besimi në Shabatin krijon dashuri për Perëndinë. Një Shabat i shenjtë është me të vërtetë një kënaqësi.

Tani, ndërsa kësaj konference po i vjen fundi, ne e dimë se kudo që jetojmë, ne duhet të jemi shembuj të besimtarëve midis familjeve, fqinjëve dhe miqve tanë.²³ Besimtarët e vërtetë e mbajnë ditën e Shabatit të shenjtë.

E mbyll me lutjen e lamtumirës së Moronit, ndërsa ai e mbylli Librin e Mormonit. Ai shkroi: “Ejani te Krishti dhe përsosuni në të dhe i mohoni vetes çdo ligësi; dhe në qoftë se do t’i mohoni vetes çdo ligësi dhe ta doni Perëndinë me gjithë fuqinë, mendjen dhe forcën tuaj, atëherë . . . ju mund të bëheni të përsosur në Krisht[im].”²⁴

Me dashuri në zemrën time, e lë këtë me ju si lutjen, dëshminë dhe bekimin tim, në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Isaia 58:13.
2. Marku 2:27.
3. Shih Zanafilla 2:2–3.
4. Eksodi 20:8; shih edhe Ligji i Përtërirë 5:12; Mosia 13:16; 18:23.
5. Shih Ligji i Përtërirë 5:14–15. Njerëzit që zgjedhin të punojnë shtatë ditë në javë, janë kryesisht në skllavëri – ndaj punës ose ndoshta parasë, por sidoqoftë ata janë skllavër. Një milioner që punon shtatë ditë në javë, është një skllav i pasur.
6. Shih Eksodi 31:13, 16.
7. Shih Doktrina e Besëlidhje 59:12. Përpara Kryqëzimit të Tij, Zoti e paraqiti sakramentin midis dishepujve të Tij në Festën e Pashkës (shih Mateu 26:26–28; Marku 14:22–24). Zoti i ringjallur e vendosi sakramentin në kujtim të Shlyerjes së Tij midis njerëzve të Amerikës së lashtë (shih 3 Nefi 18:1–12; Moroni 4:1–3; 5:2) dhe e rivendosi atë në kohët e tanishme (shih Doktrina e Besëlidhje 20:77, 79). Marrja e sakramentit e ripërtëritin besëlidhjen tonë të bërë në pagëzim për të mbajtur urdhërimet e Tij (shih Doktrina e Besëlidhje 20:68).
8. Shih Doktrina e Besëlidhje 20:37, 77.
9. Shih Mateu 12:8; Marku 2:28; Lluka 6:5.
10. Shih Eksodi 31:13; Levitiku 19:3, 30; 26:2; Doktrina e Besëlidhje 68:29.
11. Shih Ezekiel 20:20; 44:24.
12. Shih Eksodi 31:13; Ezekiel 20:12, 20.
13. Doktrina e Besëlidhje 59:9–10, 13, 15–16.
14. Shih Levitiku 26:2–4.
15. Shih Doktrina e Besëlidhje 128:15–18.
16. Doktrina e Besëlidhje 68:25; theksimi i shtuar; shih edhe Moisiu 6:58–62.
17. Letër e Presidencës së Parë, 11 shkurt 1999; cituar te *Manuali 2: Administrimi i Kishës* (2010), 1.4.1.
18. Doktrina e Besëlidhje 88:77–78.
19. Shih Isaia 61:1; Doktrina e Besëlidhje 128:22; 138:57–59.
20. Shih Mateu 25:35–40.
21. Isaia 58:13–14; theksimi i shtuar.
22. Shih Mosia 2:21.
23. Shih 1 Timoteu 4:12.
24. Moroni 10:32–33.

Lista vijuese e përvojave të përzgjedhura të treguara gjatë konferencës së përgjithshme, mund të përdoret për studim vetjak, mbrëmje familjare dhe mësimdhënie tjetër. Numri i përket faqes së parë të bisedës.

Folësi	Ngjarja
Nil L. Andersen	(119) Në atë kohë Plaku Tomas S. Monson, i tregon Nil L. Andersenit se Zoti i hap dyert dhe kryen mrekulli. Besimi i një çifti në Tajlandë qëndron i fortë pasi bashkëshorti paralizohet. Pas takimit në Bregun e Fildishtë, dy çifte shenjtorësh të ditëve të mëvonshme ndërtojnë atje mbretërinë e Perëndisë.
Uilford W. Andersen	(54) Një burrë nga fisi i indianëve të Amerikës i tregon një doktorin se ai mund ta mësojë doktorin të kërcëjë, por se ai duhet të dëgjojë muzikën.
Dejvid A. Bednar	(46) Kur ishte i vogël, Dejvid A. Bednari kishte frikë se do shkonte në burg pasi theu vitrinën e një dyqani.
Linda K. Barton	(29) Një baba u tregon fëmijëve të tij se ata do të jenë të sigurt nëse qëndrojnë brenda gardhit me spango rreth oborrit të tyre. Zoti e drejton një motër që të krijojë me bashkëshortin e saj një shtëpi ku mirëpritet Shpirti.
Zherald Kosé	(98) Pasi jetoi 22 vite në zonën e Parisit, familja Kosé kupton se nuk e kishte vizituar asnjëherë Kullën Eifel. Tri burra afrikanë ecën më tepër se 300 milje (480 km) për të marrë pjesë në një konferencë distrikti, për të paguar të dhjetën dhe për të siguruar kopje të Librit të Mormonit.
D. Tod Kristoferson	(50) D. Tod Kristofersoni e nxit dhe lutet për një grua që ndihet e paaftë si nënë.
L. Uitni Klejton	(36) Një vajzë shtatëvjeçare e cila i mbijeton rrëzimit të aeroplanit, ecën duke u penguar në drejtim të një drite në largësi derisa arrin sigurinë.
Kuentin L. Kuk	(62) Daja i Kuentin L. Kukut vritet në luftime gjatë Luftës II Botërore. Një anëtar i Kishës nga Samoa, duke dëshiruar të lutej për sëmundjen e tij, shkon te një mjek për të zbuluar se çfarë nuk shkon.
Sheril A. Esplin	(8) Sheril A. Esplini merr pjesë në një mbledhje ku motrat mësojnë se e vërteta dhe Fryma e Shenjtë u japin shtëpive dhe familjeve të tyre fuqi për t'i bërë ballë së keqes. Motra e stërgjyshit të Sheril A. Esplinit merr një mbresë të fuqishme për dhënien e dëshmisë së saj.
Henri B. Ajring	(17) Fryma e Shenjtë i sjell ngushëllim dhe forcë prindërve të pikëlluar të një djali të vogël që vdiq në një aksident. (22) Henri B. Ajringu ndihet i bekuar që oferta e tij e agjërimit mund t'i ndihmojë shenjtorët në Vanuatu të shkretuar nga një stuhi tropikale. Një motër shpreh mirënjohje për ofertat e agjërimit që e mbështetën atë dhe anëtarët e tjerë të Kishës gjatë një lufte civile në Sierra-Leone. (84) Ndërsa Henri B. Ajring në moshën 13-vjeçare po mbledh ofertat e agjërimit, një burrë i thotë që të largohet. Henri B. Ajringu frymëzohet për të bekuar një fëmijë të lënduar që të jetojë. Fryma e Shenjtë e frymëzon një burrë që po vdes, që të shërbejë në thirrjen e tij dhe e lejon atë të ndiejë barrën e rëndë të peshkopit të tij.
Leri M. Gibson	(77) I ati i Leri M. Gibsonit i jep atij një dollar argjendi për ta kujtuar atë për fatin e tij të përgjeshëm. Leri M. Gibsoni ecën 50 milje (80 km) për 19 orë me djemtë e tij.
Xhefri R. Holland	(104) Një i ri e shpëton vëllanë e tij më të madh nga rënia nga një shpat kanioni duke e kapur nga kyçet dhe duke e tërhequr në siguri.
Tomas S. Monson	(88) Si dhjak, Tomas S. Monsoni ndihet i bekuar kur ia çon sakramentin një burri të sëmurë. Tomas S. Monsoni zhvillon dashuri për Librin e Mormonit pasi viziton varrin e Martin Harrisit. Ndërsa është në marinë, Tomas S. Monsoni i jep një bekim priftërie një miku, i cili shërohet. (91) Pas lutjes në tempull për rikthimin në misionin e tij, një i ri merr siguri nga një misionar i kthyer, i cili shërbeu në të njëjtin mision.
Brent H. Nilson	(101) Brent H. Nilsoni dhe anëtarët e familjes së tij e duan me durim një pjesëtare të familjes më pak aktive derisa ajo kthehet në Kishë.
Boni L. Oskarson	(14) Një e re në Itali në vitin 1850 i kundërvihet një turme. E bija e Boni L. Oskarsonit mbron mëmësinë në shkollën e fëmijëve të vet.
Bojd K. Paker	(26) Bojd K. Pakeri pret jashtë klasës së kolegjit të gruas së tij të ardhshme, Dona Smithit, që ajo t'i japë atij një biskotë dhe një puthje.
Kevin W. Pirson	(114) Presidenti Hibër J. Grant lutet që të mund të qëndrojë besnik deri në fund. Kevin W. Pirsoni largohet nga puna e tij për të pranuar thirrjen si president misioni.
Rafael E. Pino	(117) Fëmijët e Rafael E. Pinos mësojnë të vlerësojnë perspektivën nga një program televiziv dhe një lojë figurëformuese. Një djalë e pyet Mikelanxhelon se si e dinte që figura e Davidit ishte në një bllok mermeri.
Dejl G. Renlund	(56) Një nënë në Afrikën e Jugut i mëson së bijës tolerancën. Një misionar merr një përshtypje që e ndihmon atë të jetë i duruar me shokun e tij të misionit.
Majkëll T. Ringud	(59) Majkëll T. Ringudi mëson në misionin e tij dhe në seminar se shërbimi që ka më shumë rëndësi, zakonisht njihet vetëm nga Perëndia.
Ulises Soaresh	(70) Një dhjak i paralajmëron shokët e klasës së vet për pornografinë. Ulises Soareshi mëson në misionin e tij se e liga nuk mund ta pengojë fuqinë e dëshmisë së një dishepulli.
Xhozef W. Sitati	(126) Xhozef W. Sitati e nxjerr veten nga rrethanat e përlulura duke marrë një arsimim të mirë.
Karol M. Stivens	(11) Karol M. Stivensi viziton një motër nga fiset indiane të Amerikës në Arizona, SHBA, e cila e konsideron veten gjyshe të të gjithëve.
Diter F. Uhtdorf	(80) Një guvernator në Rusi mbledh fshatarë dhe fasada dyqanesh për t'u bërë përshtypje ambasadorëve që e vizitojnë. Udhëheqësit e kunjit vendosin synime që përqendrohen te shërbesa e tyre.
Rozmari M. Uiksom	(93) Një motër më pak aktive e rindez besimin e saj pas studimit të ungjillit, leximit të Librit të Mormonit dhe marrjes së mbështetjes nga familja dhe anëtarët e lagjes.
Horhe F. Zebalos	(123) Babai i Horhe F. Zebalosit 12-vjeçar e lejon atë të bashkohet me Kishën. Një çift besnik e pranon vullnetin e Atit Qiellor kur fëmija e tyre vdes.

Ta Bëjmë Konferencën Pjesë të Jetës Sonë

Mbani parasysh që t'i përdorni disa nga këto veprimtari dhe pyetje si pikënisje për diskutim familjar apo përsiatje vetjake.

Për Fëmijët

- Plaku Dejvid A. Bednar, i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve, tregoi një histori ku u ndje i frikësuar, pasi theu aksidentalisht vitrinën e një dyqani afër shtëpisë së tij (faqe 46). Më pas ai dha mësim se, kur shohim te Jezu Krishti dhe e ndjekim Atë, ne mund të ndiejmë paqe në vend të frikës. Çfarë mund të bëni ju çdo ditë për t'i ndihmuar fëmijët tuaj të shohin te Shpëtimtari? Si mund t'i mësoni ata të ecin përpara në Krisht edhe kur kohët janë të vështira?
- Motra Linda K. Barton, presidente e përgjithshme e Shoqatës së Ndimës, tregoi rreth një familjeje që u shpërngul në një shtëpi të re, e cila nuk kishte gardh përreth oborrit (faqe 29). Babai i shenjoi kufijtë e oborrit me spango dhe u tha fëmijëve të tij që ata do të ishin të sigurt

nëse qëndronin brenda vijës. Fëmijët iu bindën edhe kur topi kërceu matanë spangos. Si mund t'i ndihmojnë prindërit fëmijët që të jenë të sigurt? Çfarë bekimesh vijnë nga të dëgjuarit e prindërve tanë? Çfarë kufijsh na jep vërtet Ati Qiellor?

- Peshkopi Zherald Kosé, Këshilltar i Parë në Peshkopatën Kryesuese, tregoi një histori për tri burra në Afrikë që ecën dy javë në shtigje baltake për të marrë pjesë në një mbledhje distrikti (faqe 98)! Ata qëndruan për një javë që të mund ta merrnin sakramentin përpara se të drejtoheshin për në shtëpi. Më pas ata mbajtën kuti të mbushura me kopje të Librit të Mormonit mbi kokat e tyre për t'ua dhënë njerëzve në fshatin e tyre. A e mendoni ungjillin si një gjë të mrekullueshme? Çfarë sakrificash jeni të gatshëm të bëni për ta jetuar ungjillin?

Për Rininë

- Shumë biseda në këtë konferencë theksuan rëndësinë e familjes dhe shtëpisë. Për shembull, Motra Boni L. Oskarson, presidente e përgjithshme e Të Rejave, u kërkoi anëtarëve të Kishës që “ta mbrojnë shtëpinë si një vend i cili është i dyti për shenjtëri pas tempullit” (faqe 14). Çfarë mund të bëni ju për ta mbrojtur shtëpinë? Si mund të ndihmoni për ta bërë shtëpinë tuaj një vend të shenjtë?
- Plaku Rasëll M. Nelson, i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve, dha mësim se qëndrimi ynë dhe sjellja jonë për Shabat janë një shenjë midis Atit Qiellor dhe neve (faqe 129). Ndërsa e lexoni bisedën e Plakut Nelson, ju mund të mendoni rreth kësaj të diele të ardhshme dhe ta pyetni veten: “Çfarë shenje dua unë që t'i jap Perëndisë?”
- Plaku Ulises Soaresh, i Të Shtatëdhjetëve, flet për një dhjak i cili ndoqi shembullin e kapiten Moronit (faqe 70). Kur një i ri pa disa shokë të klasës që po shihnin pamje pornografike në telefonat e tyre celularë, ai u tha tyre se ata po vepronin gabim dhe se duhej të ndalonin së pari. Njëri shok vërtet ndaloi së pari. Si mund të marrim forcë për të zgjedhur të drejtën? Si e dimë ne se çfarë është e sigurt për ne që ta gëzojmë?
- Pajisjet elektronike mund t'i ndiejmë si fuqizuese sepse japin qasje në informacione dhe media thuajse të pakufizuara. Por a keni ndalur ndonjëherë dhe a e keni pyetur veten nëse *ato* ju kontrollojnë *juve*? Plaku Zhosé A. Teisheira, i Të Shtatëdhjetëve, tha: “Është çlodhëse t'i lëmë mënjanë pajisjet tona elektronike për njëfarë kohe” (faqe 96). Përpunoni njëherë. Zgjidhni një ditë diku afër që të mos merreni me pajisjet. Mund të duket si gjëja e fundit që do të donit të bënit, por ju do të

befasoheni nga fakti se sa shumë kohë do të kaloni duke folur dhe duke krijuar kujtime me miqtë dhe familjen.

- Agjërimi është një nga mënyrat më të mira për ta marrë me seriozitet fuqinë shpirtërore. Presidenti Henri B. Ajring, Këshilltar i Parë në Presidencën e Parë, na kujton se agjërimi dhe lutja e forcuan Jezusin kundër tundimeve të Satanit ndërsa Shpëtimtari që në shkretëtirë (faqe 22). Të dielën e ardhshme të agjërimit, provoni të ndiqni shembullin e Jezusit dhe agjëroni me një qëllim. Ju do të merrni ndihmë hyjnore dhe mbrojtje gjithashtu.

Për të Rriturit

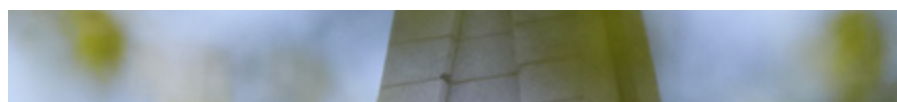
- Disa folës në konferencë iu drejtuan rëndësisë së martesës dhe familjes në shoqëri dhe në planin e shpëtimit. Ju mund t'iu përgjigjeni pesë pyetjeve që Motra Barton bën në faqen 31 dhe me lutje të përsiatni mënyrën se si mund t'i ngrini më mirë moralisht dhe t'i doni njerëzit më pranë jush. Si familje, diskutoni se si mund ta përqendroni më mirë shtëpinë tuaj te Jezu Krishti dhe se si mund ta përkrahni më mirë njëri-tjetrin.
- Presidenti Tomas S. Monson na kujton për bekimet që vijnë nga adhurimi në tempull, duke përfshirë shpirtshmërinë, paqen dhe forcën për të mposhtur tundimet dhe sprovat (faqe 91). “Teksa e frekuentojmë tempullin”, tha ai, “mund të na vijë një përmasë shpirtshmërie dhe një ndjenjë paqeje, të cilat do ta kapërcejnë çdo ndjenjë tjetër që mund të lindë brenda zemrës njerëzore.” Çfarë mund të bëni për ta bërë pjesëmarrjen tuaj në tempull më domethënëse?
- Besimi te Jezu Krishti është një parim veprimi. “Ne nuk

do të arrijmë të besojmë rastësisht te Shpëtimtari dhe ungjilli i Tij sikurse nuk do të lutemi apo paguajmë të dhjetën rastësisht”, tha Plaku L. Uitni Klejton, i Presidencës së Të Shtatëdhjetëve. “Ne në mënyrë aktive zgjedhim të besojmë” (faqe 36). Ndërsa lexoni bisedën e tij dhe bisedat nga Plaku Dallin H. Ouks, i Kuorunit të Dymbëdhjetë Apostujve (faqe 32); Rozmari M. Uiksom, presidente e përgjithshme e Fillores (faqe 93); Peshkopi Zherald Kosé (faqe 98); dhe Plaku Kevin W. Pirson, i Të Shtatëdhjetëve (faqe 114), merrni parasysh që të bëni një listë të mënyrave

për ta forcuar besimin tuaj te Jezu Krishti dhe ungjilli i Tij. Pastaj bëni një listë të bekimeve të premtuara që vijnë nga besimi i rritur.

- Plaku Xhefri R. Holland, i Kuorunit të Dymbëdhjetë Apostujve, dha mësim se Shlyerja dhe Ringjallja e Shpëtimtarit përbëjnë “shfaqjen më pasojëprurëse të dashurisë hyjnore të treguar ndonjëherë në historinë e kësaj bote” (faqe 104). Si mund të pasqyrojnë më mirë mendimet, fjalët dhe veprimet tuaja vlerësimin tuaj për atë që ka bërë Shpëtimtari?
- Presidenti Diter F. Uhtdorf, Këshilltar i Dytë në Presidencën e Parë, shpjegoi dhuratën e mrekullueshme të hirit dhe rëndësinë e bindjes dhe pendimit. “Përpjekja për ta kuptuar dhuratën e hirit të Perëndisë me gjithë zemrën dhe mendjen tonë, na jep edhe më shumë arsye për ta dashur Atin tonë Qiellor dhe për t'iu bindur Atij me zemërbutësi e mirënjohje”, tha ai (faqe 107). Merrni parasysh ta vazhdoni studimin tuaj për hirin duke lexuar Romakëve 3:23; 6:1–4; 2 Nefi 25:23, 26; Mosia 2:21; 5:2; 27:25; Alma 34:10, 15; Ethëri 12:27; dhe Moroni 10:32. ■

Njoftohen Tre Tempuj

Tempuj planifikohen për në Port-o-Prens, Haiti; Abixhan, Bregu i Fildishtë; dhe Bangkok, Tajlandë, njoftoi Presidenti Tomas S. Monson gjatë sesionit të paradites të së dielës të konferencës së përgjithshme. Në secilin rast, tempulli do të jetë i pari që do të ndërtohet në atë vend. Vendndodhjet e mirëfillta të tempujve do të njoftohen në një datë të mëvonshme.

“Ç’bekime të mrekullueshme janë ruajtur për anëtarët tanë besnikë në

këto zona dhe, me të vërtetë, kudo që tempujt vendosen anembanë botës”, tha Presidenti Monson.

Tempulli i Port-o-Prensit në Haiti

Haiti është vendi i më shumë se 20.000 shenjtorëve të ditëve të mëvonshme në një komb me gati 10 milionë banorë. Puna misionare filloi zyrtarisht në vitin 1980. Tempulli më i afërt është Tempulli i Santo-Domingos në Republikën Dominikane. Edhe pse të vendosur

në të njëjtin ishull, ai tempull është një udhëtim gati një ditë larg.

Tempulli i Abixhanit në Bregun e Fildishtë

Bregu i Fildishtë (Kot d’Ivuar) është vendi i më shumë se 27.000 anëtarëve të Kishës në një komb me gati 20 milionë banorë. Puna misionare filloi zyrtarisht në vitin 1988. Tempulli më i afërt është Tempulli i Akrës në Gana, i cili është 550 km larg.

Tempulli i Bangkokut në Tajlandë

Tajlanda është vendi me rreth 19.000 shenjtorë të ditëve të mëvonshme në një komb me afërsisht 67 milionë banorë. Kisha u organizua zyrtarisht në Tajlandë në vitin 1966. Tempulli i Bangkokut në Tajlandë do t’u shërbejë shenjtorëve të ditëve të mëvonshme në Tajlandë, si edhe shenjtorëve të gjithë Azisë Juglindore. Aktualisht, tempulli më i afërt për Tajlandën është Tempulli i Hong-Kongut në Kinë, më shumë se 1.610 km larg.

Lajme Shtesë për Tempujt

Janë njoftuar shtëpi të hapura, festime kulturore dhe datat e hapjes për pesë tempuj për vitin 2015 në Kordovë të Argjentinës; Pejsën të Jutas në SHBA; Truhijo në Peru; Indianapolis të Indianës në SHBA; dhe Tihuana në Meksikë. Tempulli i rimodeluar i Qytetit të Meksikës në Meksikë gjithashtu do të ripërkushtohet në vitin 2015.

Për dy vitet që kaluan, Kisha i ka përqendruar përpjekjet e saj të përfundimi i tempujve të njoftuar më parë. Përveç 3 tempujve të rinj, ka 144 tempuj në funksionim, 5 që po rinovohen, 13 në ndërtim e sipër dhe 13 tempuj që u njoftuan më parë, në faza të ndryshme të përgatitjes përpara se të fillojë ndërtimi. ■

Mbështeten Udhëheqës të Rinj

Pesë Autoritete të reja të Përgjithshme u mbështetën gjatë konferencës së përgjithshme, për të shërbyer në Kuorumin e Parë të Të Shtatëdhjetëve. Ata janë Plaku Kim B. Klark, Plaku Alen D. Hejni, Plaku Von G. Kiç, Plaku Hugo Montoia dhe Plaku Vern P. Stenfill.

Gjithashtu u mbështet një presidencë e re e përgjithshme e Të Rinjve. Stiven W. Ouen do të shërbejë si president; Daglas D. Holms, këshilltar i parë dhe M. Xhozef Brof, këshilltar i dytë.

Gjithashtu u mbështet një këshilltare e re në presidencën e përgjithshme të Fillores. Meri R. Durhami u thirr të shërbejë si këshilltare e dytë. Rozmari M. Uiksoni do të vazhdojë të shërbejë si presidente dhe Sheril A. Eplini, e cila më parë shërbente si këshilltare e dytë, tani do të shërbejë si këshilltare e parë.

Biografite e udhëheqësve të sapothirrur mund të gjenden në faqet 140–144. ■

Presidenti Ajring në Mbledhjen e Vatikanit

Presidenti Henri B. Ajring, Këshilltar i Parë në Presidencën e Parë, bëri thirrje për një “rilindje të martesave të lumtura”, gjatë një mbledhjeje ndërkombëtare dhe ndërfaqetare, të mbajtur në qytetin e Vatikanit nga Kisha Katolike më 18 nëntor 2014. Veprimtaria, e titulluar “Aftësia Plotësuese e Burrit dhe e Gruas”, solli së bashku udhëheqës fetarë nga 14 fe dhe 23 vende të ndryshme.

“Një burrë dhe një grua, të bashkuar në martesë, kanë një fuqi të jashtëzakonshme për të krijuar lumturi për veten e tyre, për familjen e tyre dhe për njerëzit përreth tyre”, tha Presidenti Ajring. ■

Libri i Mormonit në 110 Gjuhë

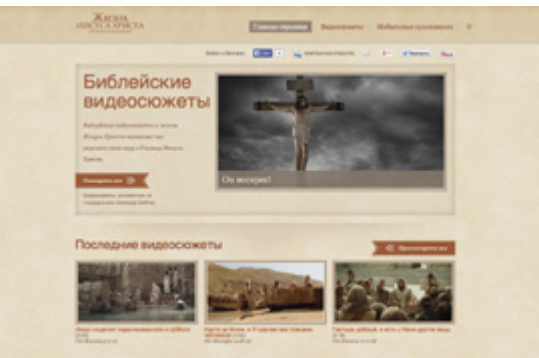
Me botimin e kohëve të fundit në gjuhën kosreane, Libri i Mormonit tashmë është përkthyer në 110 gjuhë. Kosrea është një ishull në Shtetet e Federuara të Mikronezisë.

Kopje të shtypura të Librit të Mormonit në gjuhën kosreane do të jenë në dispozicion në korrik të vitit 2015. Në mars, variante dixhitale u vunë në dispozicion te LDS.org, si dhe në aplikimet elektronike për celularët Gospel Library [Biblioteka e Ungjillit] dhe Book of Mormon [Libri i Mormonit]. Kisha tani po i nxjerr në përdorim variantet dixhitale të shkrimeve të shenjta në të njëjtën kohë që teksti i librave po dërgohet në shtypshkronjë. Kjo i vë shkrimet e shenjta të sapopërkthyer në dispozicion të anëtarëve shumë më herët.

Disa përkthime të reja të shkrimeve të shenjta do të shpallen gjatë dy viteve të ardhshme. Tri botime të reja të Librit të Mormonit dhe pesë botime shtesë të kombinimit tresh të shkrimeve të shenjta (Libri i Mormonit, Doktrina e Besëlidhje dhe Perla me Vlerë të Madhe, të botuara së bashku në një volum të vetëm) do të botohen

vetëm gjatë vitit 2015. Anëtarët që i flasin ato gjuhë, do të lajmërohen kur të botohen variantet dixhitale. ■

Forcimi i Besimit me Anë të Videove nga Bibla

Ju mund të ndihmoni për ta forcuar besimin te Jezu Krishti këtë vit - vetë besimin tuaj dhe atë të të tjerëve - duke parë dhe duke shpërndarë *The Life of Jesus Christ Bible Videos* [Videot nga Bibla për Jetën e Jezu Krishtit] te BibleVideos.org dhe në aplikacionin Bible Videos [Video nga Bibla].

Këto burime besimformuese iu ofrohen pa pagesë kishave të tjera në përpjekje për ta shpërndarë mesazhin e Shpëtimtarit sa më gjerësisht që të jetë e mundur, anembanë botës, për t'i ndihmuar shikuesit që ta ndiejnë dashurinë e Tij dhe për t'i frymëzuar ata që të dëshirojnë të jenë më shumë si Ai.

Nga 92 video nga Bibla që Kisha i ka prodhuar gjatë tri viteve të kaluara, më shumë se gjysma janë përkthyer nga anglishtja në gjuhët spanjolle, portugeze, italiane, franceze, ruse, gjermane, koreane, japoneze dhe kineze. ■

Pyetje & Përgjigje me Plakun dhe Motrën Bednar

Rinia anembanë botës ftohet të marrë pjesë në një sesion drejtpërsëdrejti ndërveprues, Ballë për Ballë, pyetjesh dhe përgjigjesh me Plakun Dejvid A. Bednar, të Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve, dhe bashkeshorten e tij, Suzanën.

Rinia mund të bashkohet në këtë bisedë ndërvepruese me video më 12 maj 2015 në orën 18:00 sipas orës në Zonën e Shtatë Orare, duke e parë transmetimin drejtpërsëdrejti te LDS.org, te faqja e Facebook-ut LDS Youth [Rinia SHDM], te faqja Youth Activities [Veprimtaritë e Rinisë] (lds.org/youth/activities) ose në faqen në YouTube të Mormon Channel [Kanalit Mormon]. Transmetimi do të përkthehet gjithashtu drejtpërsëdrejti në gjuhët spanjolle, portugeze, italiane, gjermane, franceze, ruse, koreane, japoneze dhe kineze.

Rinia nxitet që të dorëzojë pyetjet në

faqen Youth Activities, si përpara ashtu edhe gjatë veprimtarisë; ata gjithashtu mund ta ndjekin bashkëbisedimin me etiketimin #LDSface2face.

“Ne e nxitim rininë, teksa përgatiten për këtë veprimtari, që të kërkojnë udhërrëfimin e Shpirtit në përsiatjen e cilave pyetje mund të bëjnë”, tha Plaku Bednar. “Kur e kemi Shpirtin me vete, ne vërtet do të mësojmë të gjithë së bashku.” ■

Takim Shpirtëror për Të Rinjtë në Moshë Madhore

Plaku Lin G. Robins, i Presidencës së Të Shtatëdhjetëve, do të flasë gjatë një takimi shpirtëror mbarëbotëror për të rinjtë në moshë madhore, që do të transmetohet të dielën, më 3 maj 2015, në orën 18:00 sipas orës në Zonën e Shtatë Orare. Transmetimi është i dyti nga tri takime shpirtërore mbarëbotërore të planifikuara për vitin 2015.

Ftohen të marrin pjesë të gjithë

të rinjtë në moshë madhore (moshat 18–30 vjeç) dhe studentët që janë drejt përfundimit të shkollës së mesme ose të së barasvlershmes së saj. Transmetimi do të jetë i vlefshëm në sistemin satelitor të Kishës, internet dhe mjete të tjera informimi. Material shtesë bazuar në takimet shpirtërore gjithashtu është në dispozicion të devotionals.lds.org. ■

Shërbimet e Paraqitura në Faqet e Internetit

Cfarë po bëjnë shenjtorët e ditëve të mëvonshme për t'i bërë më të mira komunitetet në të cilat jetojnë? Mësojeni duke shkuar te MormonNewsroom.org. Ja tek janë disa shembuj nga artikujt e kohëve të fundit në faqet ndërkombëtare të internetit të Redaksisë.

Zelanda e Re dhe Vanuatu

Kur cikloni Pem e goditi kombin e vogël ishullor të Paqësorit në Vanuatu, shenjtorët e ditëve të mëvonshme në Okland të Zelandës së Re – me ndihmë nga Shërbimet Humanitare të Kishës – u mbledhën për të ndihmuar njerëzit e rrënuar nga stuhia. Ata paketuan 2.000 kuti me ushqime për të ndihmuar sa më shumë veta nga popullata e ndikuar, që të ishte e mundur. Secila enë u mbush me miell, oriz, fruta të konservuara, fasule, mish viçi, peshk, biskota, rrush të thatë, makarona, qumësht

pluhur me çokolatë dhe një hapëse konservash. Enët gjithashtu mund të përdoren për qëllime të tjera, si mbartja e ujit.

Republika Dominikane dhe Kanadaja

Në Republikën Dominikane dhe në Kanada, gratë shenjtoresh të ditëve të mëvonshme u bashkuan për të përkujtuar Ditën Ndërkombëtare të Grave, një veprimtari e sponsorizuar nga Kombet e Bashkuara. Më shumë se 1.200 gra u mbledhën në shtëpitë e mbledhjeve të Kishës në disa zona të Republikës Dominikane për t'i nderuar gratë për ndihmesat e tyre të shumta në botë. Udhëheqës fetarë, civilë dhe ushtarakë morën pjesë në veprimtarinë, e cila përfshiu një program muzikor

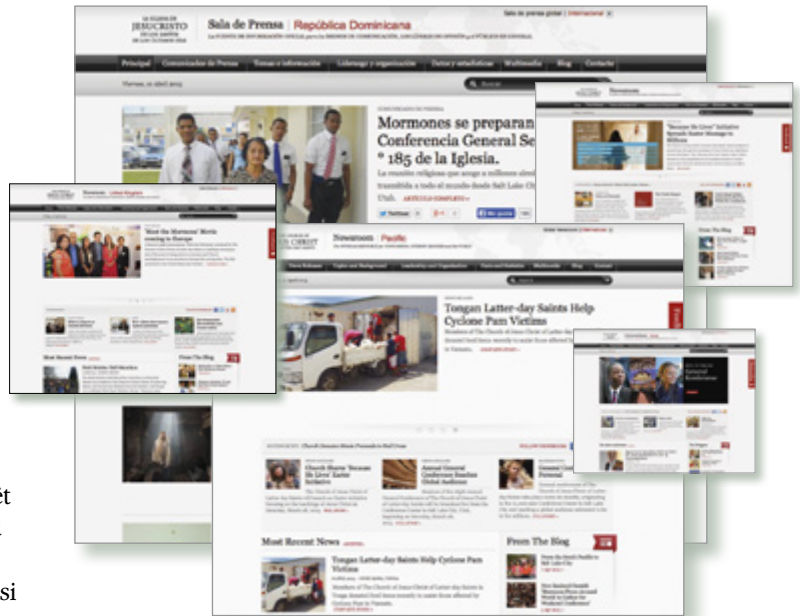
dhe fjalime. Në Kanada, gratë shenjtoresh të ditëve të mëvonshme gjithashtu e festuan ditën e shënuar duke dhënë informacion rreth Shoqatës së Ndihmës, duke vënë në dukje që ajo është një “mjet i jashtëzakonshëm për shërbim anembanë globit”.

Mbretëria e Bashkuar

Qëllimi i tyre fillestar ishte të qepnin 100 fustane për fëmijët nevojtarë në Afrikë, por kur mbaruan, gratë e Lagjes Kaventi në Angli kishin bërë më shumë se 230 fustane. Fustanet e thjeshta, të bëra me këllëfë jastëkësh, janë të kollajshme për t'u përfunduar. Një motër, e cila nuk kishte qepur më parë, ishte në gjendje të qepte 3 prej tyre.

Arkanzas, SHBA

Më shumë se 600 njerëz frekuentuan një takim shpirtëror ndërfaqetarak në komunitet rreth temës së lirisë fetare, i mbajtur nga Kunji i Litëll Rokut në Arkanzas, duke përfshirë përfaqësues nga komunitetet katolike, metodiste e islamike dhe një personalitet radioje evangjelist. Ngjarja ndërfaqetarakë gjithashtu përfshiu një mesazh të regjistruar në video nga zëvendësguvernatori i shtetit dhe një lutje të mbylljes nga një senator i shtetit, që të dy baptistë. Organizatorët thanë se veprimtaria ngriti “ura mirë-kuptimi”. ■

Një Faqe LDS.org më e Lehtë për t'u Përdorur

Faqja LDS.org do të marrë një strukturë të re të menues dhe një lundrim më të efektshëm në internet këtë maj, një nga përmirësimet më të fundit e të vazhdueshme të Kishës për ta bërë faqen e saj zyrtare më personale dhe më të lehtë për t'u përdorur.

Zhvilluesit dhe krijuesit ndërthurën vite të përshtypjeve të

përdoruesve me kërkimin shtesë për të krijuar një menu edhe më të kuptueshme. Testimi ka treguar se lundrimi i ri në internet e bën gjetjen e përmbajtjes dhe të burimeve shumë më të lehtë.

Gjithashtu sigurohet një shpjegim me video i faqes LDS.org, për t'i ndihmuar anëtarët që të mësohen me organizimin e ri. ■

Plaku Kim B. Klark

Kuorumi i Parë i Të Shtatëdhjetëve

Rrëfimet e Vegimit të Parë

Katër rrëfime të mirëfillta të Vegimit të Parë, të shkruara nga Jozef Smithi, janë tani në dispozicion në 10 gjuhë. Ato mund të gjenden te josephsmithpapers.org, ku një shikues në internet bën të mundur edhe përdorimin e dokumenteve dhe të ditareve origjinale. ■

Një jetë e tërë arsimimi – si student dhe si mësues – do t'i sjellë dobi Plakut Kim Brus Klark në detyrën e tij të re në Kuorumin e Parë të Të Shtatëdhjetëve. I mbështetur më 4 prill 2015, Plaku Klark do ta fillojë shërbimin e tij vetëm pak javë pasi të mbarojë detyrën e tij si president i Universitetit “Brigam Jang” – Ajdahoh. “Unë kam qenë në shkollë që kur isha pesë vjeç”, tha I Shtatëdhjeti i sapothirrur. “E dua të mësuarin dhe mësimdhënien.”

Ai u lind në Solt-Lejk-Siti të Jutas më 20 mars 1948, nga Merlin dhe Helen Mer Klarku, më i madhi nga tri fëmijët. E kaloi fëmijërinë e tij në Solt-Lejk-Siti deri në moshën 11-vjeçare, kur babai i tij pranoi një punë në Spokejn të shtetit të Uashingtonit.

Edhe pse kishte planifikuar të vazhdonte Universitetin “Brigam Jang” në Provo të Jutas, si nxënës në vitin e tretë të shkollës së mesme, ai ndjeu se kishte nevojë të shqyrtonte mundësi të tjera dhe vendosi të aplikonte në Universitetin Harvard në Masaçusets – një vend që më së fundi do të bëhej shtëpia e tij për më shumë se tri dekada.

Pas vitit të tij të parë të studimit në Harvard, Plaku Klark shërbeu në Misionin e Gjermanisë Jugore nga viti 1968 deri në vitin 1970. Pas kthimit, ai frekuentoi UBJ-në ku shpejt u takua me Su Lorejn Hantin në lagjen e tij. Ata u martuan pak muaj më vonë më 14 qershor 1971. Janë prindërit e shtatë fëmijëve.

Pikërisht pasi u martuan, çifti lëvizi në zonën e Bostonit të Masaçusetsit, ku Plaku Klark përsëri u regjistrua në Universitetin Harvard. Atje ai mori një diplomë universitare, një master dhe një doktoratë – që të gjitha si ekonomist. Plaku Klark u bë anëtar i trupit pedagogjik të Shkollës së Biznesit Harvard në vitin 1978 dhe më pas u emërua dekani i shkollës në vitin 1995. Në vitin 2005 ai u emërua presidenti i UBJ – Ajdahos, ku shërbeu për gati një dekadë.

Plaku Klark ka shërbyer si president i kuorunit të pleqve, sekretar ekzekutiv i lagjes, këshilltar i peshkopit, peshkop, këshilltar i lartë, këshilltar i presidentit të misionit të kunjit dhe I Shtatëdhjetë Zonal. ■

Mësime për Kohën Tonë

Nga maji i vitit 2015 deri në tetor të vitit 2015, mësime të Priftërisë Melkizedeke dhe të Shoqatës së Ndhmës për të dielën e katërt duhet të përgatiten nga një ose më shumë biseda të dhëna në konferencën e përgjithshme të prillit 2015. Në tetor të vitit 2015, bisedat mund të përzgjidhen ose nga konferenca e përgjithshme e prillit 2015 ose nga konferenca e përgjithshme e tetorit 2015. Presidentët e kunjeve dhe të distrikteve duhet të zgjedhin se cilat biseda do të përdoren në zonat e tyre, ose ata mund t’ua caktojnë këtë përgjegjësi peshkopëve dhe presidentëve të degëve.

Ata që marrin pjesë në mësime të dielave të katërta, nxiten t’i studiojnë që më parë bisedat e përzgjedhura. Bisedat janë në dispozicion në shumë gjuhë në faqen conference.lds.org. ■

Plaku Alen D. Hejni

Kuorumi i Parë i Të Shtatëdhjetëve

Plaku Alen Dekër Hejni u mbështet si anëtar i Kuorumi të Parë të Të Shtatëdhjetëve më 4 prill 2015.

Plaku Hejni u lind më 29 gusht 1958, nga Von Llojd dhe Sara Lulu Ljuis Hejni.

Ai u lind në Logan të Jutas, por e kaloi shumicën e rinisë së tij në qytete të tjera në Jutan veriore dhe në Silikon-Velli të Kalifornisë. Frekuentoi pesë shkolla të ndryshme fillore, dy shkolla tetëvjeçare dhe më së fundi frekuentoi një shkollë të mesme në Bauntifull të Jutas.

Kjo shumëllojshmëri në përvoja “më dha një mësim të madh rreth të mësuarit për ta vlerësuar çdo njeri”, tha ai, “sepse dukej se çdo vit po i ndryshoja vendndodhjet dhe më duhej të gjeja përsëri shokë tërësisht të rinj. Një nga gjërat që më pëlqen shumë lidhur me Kishën, është që ajo na jep mundësi për t’u shoqëruar me njerëz dhe për të gjetur vlerë në rrethanat, përvojat, talentet dhe aftësitë e tyre të ndryshme.”

Ai shërbeu në Misionin e Kordovës në Argentinë nga viti 1977 deri në 1979.

Me një diplomë universitare në shkencat politike nga Universiteti “Brigam Jang”, Plaku Hejni vijoi që të merrte një doktoratë në jurisprudencë nga Shkolla e Juridikut “J. Ruben Klark” e po atij universiteti në vitin 1985.

Ai kreu stazhin si nëpunës ligjor për një vit në Gjykatën e Nëntë të Apelit të SHBA-së në San-Diego të Kalifornisë, përpara se të bashkohej me firmën avokatore të Lejthëm e Uotkinsit, duke e ushtruar avokatinë në zyrën e San-Diegos. Rreth pesë vjet më parë, ai dhe vëllai i tij formuan firmën e tyre avokatore.

Plaku Hejni gjithashtu ka shërbyer si president i kuoromit të pleqve, president i Të Rinjve të lagjes, mësues seminari, këshilltar i lartë, peshkop, president kunji dhe I Shtatëdhjetë Zonal.

Ai u takua me Debora Ruth Hollin teksa frekuentonte UBJ-në dhe që të dy u martuan më 19 dhjetor 1983 në Tempullin e Solt-Lejkut. Janë prindërit e gjashtë fëmijëve.

Duke u emocionuar kur foli rreth dëshmisë së tij, Plaku Hejni tha se ai për herë të parë e lexoi dhe bëri shënime në Librin e Mormonit kur ishte 12 vjeç. “Nuk më kujtohet që nuk besoj; nuk më kujtohet që të mos lutesha.” ■

Plaku Von G. Kiç

Kuorumi i Parë i Të Shtatëdhjetëve

Një çast përcaktues në jetën e Plakut Von G. Kiç erdhi kur ai po përfundonte stazhin si nëpunës ligjor me Kryegjykatësin Uoren E. Bërgër dhe Gjykatësin Antonin Skalia në Gjykatën e Lartë të Shteteve të Bashkuara dhe po përgatitej të hynte në ushtrimin e tij kohëplotë si avokat.

Ai mund të kishte punuar në cilindo qytet në Shtetet e Bashkuara për një mori firmash të mëdha avokatore. Në vend të kësaj, ai dhe gruaja e tij, Bernis Pajm Kiçi, u lutën për frymëzim që të dinin se çfarë duhej të bënin. Pas një periudhe kërkimi, çifti u kthye në Solt-Lejk-Siti të Jutas, ku ai shkoi që të punonte për firmën avokatore të Kirtën Mek-Konkit.

Në atë kohë, Plaku Kiç mendoi se ai mund të ishte duke e sakrifikuar aftësinë e tij për të punuar në çështje ligjore më të përparuara, me qëllim që të ishte pranë familjes. Në vend të kësaj, si këshilltari kryesor ligjor i jashtëm për Kishën, Plaku Kiç debatoi çështje kushtetuese dhe raste që do të përdroreshin si shembuj lidhur me lirinë fetare. Ai ka përfaqësuar pothuajse çdo grup të rëndësishëm fetar në Shtetet e Bashkuara. “Më ka pëlqyer shumë që të punoj për një klient kaq të madhë-rishëm dhe që të jem në gjendje të punoj në çështje të tilla të mëdha”, tha ai.

I lindur më 17 mars 1960, në Provo të Jutas, nga Geri dhe Dien Kiçi, Plaku Kiç është i më i madhi nga katër fëmijët. Familja e tij jetoi në Orem të Jutas, përpara se të lëvizte në Plezënt-Grouv të Jutas – ku ai dhe gruaja e tij e ardhshme do të shërbenin së bashku në këshillin e seminarit për shkollën e tyre të mesme.

Plaku Kiç shërbeu në Misionin e Duseldorfit në Gjermani dhe mësoi t’i donte njerëzit gjermanë. Pasi u kthye nga fusha e misionit, ai u martua me Bernis Pajmin në Tempullin e Solt-Lejkut më 21 nëntor 1981; ata kanë gjashtë fëmijë. Plaku Kiç u diplomua nga Universiteti “Brigam Jang” në vitin 1984 me një diplomë universitare në shkencat politike dhe mori një diplomë ligjore nga ai universitet në vitin 1987.

Përgjatë viteve, Plaku Kiç, i cili u mbështet më 4 prill 2015 në Kuorumin e Parë të Të Shtatëdhjetëve, ka shërbyer si këshilltar i peshkopit në lagje të ndryshme, si këshilltar i lartë në kunje të ndryshme, si president kunji dhe si I Shtatëdhjetë Zonal. ■

Plaku Hugo Montoia

Kuorumi i Parë i Të Shtatëdhjetëve

Plaku Hugo Montoia në mënyrë të dukshme u emocionua shumë kur u thirr në Kuorumin e Parë të Të Shtatëdhjetëve. Ai gjeti ngushëllim në fjalët e dashura të Presidentit Tomas S. Monson gjatë një mbledhjeje trajnimit të Autoriteteve të reja të Përgjithshme: “Ju jeni këtu ngaqë ju e doni Shpëtimtarin”. Plaku Montoia u ndie i lartësuar shpirtërisht, duke e ditur se thirrja e tij e re e vendosi atë në punën e Zotit.

“Unë e dua Shpëtimtarin dhe do të shkoj kudo që më kërkohet të shkoj”, tha ai. “Do të bëj gjithçka që më kërkohet të bëj. Do të them gjithçka që më kërkohet të them.” Plaku Montoia u mbështet gjatë sesionit të pasdites të së shtunës të Konferencës së Përgjithshme Vjetore të 185-të të Kishës.

Plaku Montoia gjithashtu gjen forcë të trashëgimia e besimit të familjes së tij. Stërgjyshi i tij, Rafael Monroi është një figurë kryesore në historinë e Kishës në Meksikë. Në vitin 1915, Vëllai Monroi dhe një bashkëpunues, Vinsente Morales, u arrestuan nga një grup kryengritësish gjatë Revolucionit Meksikan. Që të dy burrave iu tha se do të liroheshin nëse, mes kërkesave të tjera, ata hiqnin dorë nga feja e tyre.

Që të dy nuk pranuan dhe u vranë nga një skuadër pushkatimi.

Plaku Montoia tha se shembulli i stërgjyshit të tij qëndron si një ndikim i fuqishëm në jetën e tij. “Kam mësuar që ndjenjat e frikës mund të kapërcehen nga ndjenjat e besimit dhe të dëshmisë kur e dini se po bëni atë që është e drejtë.”

Plaku Montoia u lind më 2 prill 1960, në Fresno të Kalifornisë, nga Abel Montoia dhe Meklovia Monroi. Ai e ka jetuar shumicën e jetës së tij në Meksikë.

Ai u martua me Maria del Karmen Balvastron në Hermosijo; ata u vulosën në Tempullin e Mesës në Arizona më 6 prill 1983. Kanë pesë fëmijë.

Pasi punoi si një misionar kohëplotë në Misionin Verior të Qytetit të Meksikës nga viti 1979 deri në vitin 1981, ai shërbeu si president i Të Rinjve të lagjes, këshilltar i lartë, peshkop, president kunji, kontrollor zonal dhe I Shtatëdhjetë Zonal.

Ai u diplomua nga Universiteti Shtetëror i Sonorës në vitin 1986 me një diplomë në inxhinierinë bujqësore dhe ka punuar në disa pozicione drejtimi me Kseroksin dhe si mësues instituti i Kishës. ■

Plaku Vern P. Stenfill

Kuorumi i Parë i Të Shtatëdhjetëve

Plaku Vern Peri Stenfill beson se nuk ka diçka të tillë si rastësia. Ai beson se ka ndërthurje në këtë jetë midis njerëzve për një qëllim dhe që Zoti mund t'i frymëzojë fëmijët e Tij që të jenë një bekim për të tjerët.

Plaku Stenfill gëzohet në shërbesën ndaj njerëzve të tjerë në ungjill, veçanërisht duke punuar me njerëzit mbi baza individuale.

I lindur më 8 gusht 1957, nga Xhed dhe Pegi Stenfill, Plaku Stenfill u rrit në një fermë gjedhësh pranë Taunsendit në Montana. Ai mësoi vlerën e punës së vështirë dhe kultivoi një dëshmi për Shpëtimtarin Jezu Krisht. Fëmija i tretë nga katër fëmijët, Plaku Stenfill ka dy vëllezër më të mëdhenj dhe një motër më të vogël, të cilët kanë shërbyer besnikërisht në Kishë.

“Dora e Zotit është e pranishme në jetën tonë pavarësisht nga dobësitë tona”, tha ai. “Bashkëshortja ime dhe unë nuk jemi njerëz të përsosur. Ne nuk kemi një familje të përsosur. Jemi thjesht njerëz të zakonshëm që jemi përpjekur ta jetojmë jetën tonë ditë pas dite dhe ta lejojmë Zotin të jetë pjesë e saj.”

Pasi shërbeu një mision kohëplotë në Tuluzë të Francës dhe pasi vazhdoi për një diplomë në ekonomi në bujqësore në Universitetin “Brigam Jang”, ai u takua dhe u martua me Alisia Koxsin. Ata u martuan më 17 dhjetor 1980 në Tempullin e Solt-Lejkut.

Pas diplomimit, çifti Stenfill u kthye në Montana që ai të mund të administronte fermën familjare, të kryente veprimtaritë që lidheshin me gjedhët, kashtën dhe drithin. Ai e shiti biznesin në vitin 1998 dhe filloi të administronte një numër pronash të patundshme dhe mjetesh financiare, si edhe strukturimin e çështjeve filantropike dhe të pronave të patundshme.

Plaku Stenfill është përfshirë në aviacion për qëllime si biznesi ashtu edhe argëtimi dhe ka licenca fluturimi për qëllime tregtare si për avionë dhe për helikopterë.

Përveç rritjes së katër vajzave të dashura së bashku me bashkëshorten e tij, Plaku Stenfill pati mundësi për të shërbyer në Kishë si një president i kuorumit të pleqve, peshkop, këshilltar i lartë, president kunji dhe I Shtatëdhjetë Zonal. Ai po shërbente në Kuorumin e Gjashtë të Të Shtatëdhjetëve në kohën e thirrjes së tij në Kuorumin e Parë. ■

Meri R. Durham

Këshilltare e Dytë në Presidencën e Përgjithshme të Fillores

Ndërkohë që baraspeshonte kërkesat e jetës familjare, të thirrjeve në Kishë, të karrierës dhe të përgjegjësive të tjera gjatë gjithë jetës së saj martesore, Meri Riçard Durhami ka vënë re që, kur ajo dhe bashkëshorti i saj e vendosin Zotin të parin, gjithçka zë vendin e duhur. “Është gjë e këndshme. Nëse mirëbesoni, Zoti ju bekon”, tha ajo.

Kjo është një temë që ajo e ka parë të përsëritet shumë herë. Ajo u thirr që të shërbente si presidente e Të Rejave të lagjes, ndërkohë që bashkëshorti i saj shërbente në presidencën e kunjit. Më vonë ata shërbyen së bashku teksa bashkëshorti i saj kryesonte në Misionin e Tokios në Japoni nga viti 2000 deri në vitin 2003. Tani ajo do të shërbejë si këshilltare e dytë në presidencën e përgjithshme të Fillores, ndërkohë që bashkëshorti i saj fillon shërbimin e tij si një I Shtatëdhjetë Zonal.

“Ndërkohë që lidhemi së bashku me njëri-tjetrin dhe me Zotin, çdo gjë shkon më lehtë”, tha ajo.

Meri Lusill Riçardsi u lind më 16 mars 1954 në Portsmouth të Virxhinias, nga L. Stiven Riçardsi i Riu dhe Anet Riçardsi. Ndërkohë që i ati vazhdonte diplomimin e tij mjekësor, familja lëvizti në Mineapolis të Minesotës, përpara se të vendoseshin në Solt-Lejk-Siti të Jutas.

E ushqyer shpirtërisht nga besimi dhe dashuria e prindërve të saj dhe nga një familje mjaft e madhe, ajo arriti të dinte se ungjilli është i vërtetë. “Ishte një përvojë e gëzuar që ta jetoja ungjillin. Nuk ishte e vështirë. Ishte kënaqësi”, tha Motra Durham.

Kur ishte e re, ishte mbresëlënëse për të rëndësia e gjetjes së një të riu të denjë për t’u martuar dhe ajo e bëri atë një çështje të lutjes së përditshme dhe të agjërimit të përjavshëm. Pas shkollës së mesme, ajo frekuentoi Universitetin “Brigam Jang” me një bursë vallëzimi dhe u takua me Mark Durhamin, i cili po frekuentonte Universitetin e Jutas. “E dallova menjëherë mirësinë e tij”, tha ajo.

Çifti u martua në qershor të vitit 1974 në Tempullin e Solt-Lejkut. Ata kanë shtatë fëmijë.

Motra Durham ka shërbyer si presidente e Shoqatës së Ndhmës së një kunj, këshilltare në presidencën e Shoqatës së Ndhmës së një lagjeje, mësuese e Doktrinės së Ungjillit, presidente e Të Rejave të lagjes dhe, në kohët më të fundit, si anëtare e bordit të përgjithshëm të Fillores. ■

Stiven W. Ouen

President i Përgjithshëm i Të Rinjve

Kur Stiven W. Oueni ishte 14 vjeç, fqinji i tij e pajtoi që të priste barin në oborrin e tij të madh dhe që të hiqte barërat e këqija në kopshtin e tij çdo javë. “M’u deshën tri ditë që ta prisja barin e atij oborri”, tha Vëllai Ouen duke buzëqeshur, i cili u mbështet më 4 prill 2015 si president i përgjithshëm i Të Rinjve.

Kur më së fundi i riu Stiven e përfundoi punën, pajtuesi i tij i urtë e pyeti nëse donte të shkonte me të për një shëtitje përmes kopshtit, me qëllim që t’i tregonte një ose dy barëra të këqija që ishin lënë pa u hequr.

“Më tha se unë duhej ta shkulja çdo bar të keq”, tha ai. “Ajo ishte puna ime e parë dhe më ndihmoi të kuptoja se çfarë do të thoshte të isha i përgjegjshëm për detyrën.”

Vëllai Ouen do të mësonte mësimet atë vit të cilat shkuan përtej përkujdesjes për oborrin dhe kopshtin. Fillimisht, ai zbuloi se kënaqësi gjendet në bërjen e gjërave të rënda siç duhet. Ai gjithashtu mësoi për rëndësinë e këshilluesve.

Fqinji priste që Stiveni të bënte gjithçka mundej. “Ishte sikur të më thoshte: ‘E di se kush mund të bëhesh dhe dua të të ndihmoj.’”

Çdo i ri në Kishë, shtoi ai, ka nevojë për këshillues të tillë që ta ndihmojnë atë të bëhet mbajtësi më i mirë i priftërisë që ai mund të jetë. “Kam shumë dashamirësi për rininë”, tha ai. “I dua ata dhe e di që kjo është një kohë thelbësore, e cila do të caktojë modelin për pjesën tjetër të jetës së tyre.”

Vëllai Ouen shërbeu në Misionin e San-Antonios në Teksas dhe më pas shërbeu si mjeshtër skautist, president i Të Rinjve të lagjes, peshkop, këshilltar i lartë dhe president kunj.

I linduri në Holladei të Jutas, gjithashtu kryesoi në Misionin e Arkadias në Kaliforni nga viti 2005 deri në vitin 2008, ku ai shërbeu me bashkëshortin e tij, Xhejn Stringam Ouenin. Ata u martuan më 28 dhjetor 1979, në Tempullin e Provos në Juta. Kanë pesë fëmijë.

Ai u lind më 22 mars 1958 në Solt-Lejk-Siti të Jutas, nga Gordon dhe Kerëllajn Oueni. U diplomua në Universitetin e Jutas me një diplomë në financë dhe është presidenti i kompanisë Grejt Harvest Bred në Provo të Jutas. ■

Daglas D. Holms

*Këshilltar i Parë në Presidencën
e Përgjithshme të Të Rinjve*

“Ky brez i rinisë ka një aftësi më të madhe për bindje se ndonjë brez i mëparshëm. Besoj se ajo është pjesë e kohës së duhur të Zotit dhe e përgatitjes së Tij për ditët në të cilat jetojmë”, tha Vëllai Daglas D. Holms, i cili u mbështet më 4 prill 2015 si këshilltar i parë në presidencën e përgjithshme të Të Rinjve.

Vëllai Holms u lind më 27 shkurt 1961 në Solt-Lejk-Siti të Jutas, nga Di W. dhe Melba Houell Holms dhe u rrit në Kotënuud-Hajts në Juta.

Pasi shërbeu në Misionin e Glasgout në Skoci nga viti 1980 deri në vitin 1982, Vëllai Holms mori diplomë universitare në shkencat familjare nga Universiteti “Brigam Jang” në vitin 1986 dhe vazhdoi që të merrte një diplomë masteri për administrim biznesi nga Shkolla Mariot e Administrimit nga po ai universitet.

Pas diplomimit, ai ishte një këshilltar administrimi për tre vjet dhe më pas ndërmori një karrierë të suksesshme në industrinë e telekomunikacionit, duke u bërë zëvendëspresidenti ekzekutiv i strategjisë dhe zhvillimit korporativ për grupin Media One. Nga viti 2000 deri në kohën e thirrjes së tij si president misioni në vitin 2010 dhe përsëri nga viti 2013, ai ka qenë i vetëpunësuar në investime dhe në zhvillimin e pasurive të patundshme.

Ai ua ka përkushtuar shumë prej kohës dhe talenteve të tij organizatave jofitimprurëse, duke shërbyer në bordet e “United Way” për kontenë Dejvis në Juta; Prindërit për Zgjedhje në Arsimim; Strehën për Gratë “Safe Harbor” në kontenë Dejvis; dhe në Akademinë e Ndërmarrjes Krijuese.

Ai ka shërbyer si udhëheqës misioni i lagjes, president i Të Rinjve të lagjes, peshkop dhe në kohën më të fundit si këshilltar në një presidencë kunji. Ai kryesoi në Misionin e Detroitit në Miçigan nga viti 2010 deri në 2013.

Ai u martua me Erin Su Tunin më 22 qershor 1985 në Tempullin e Solt-Lejkut. Janë prindërit e gjashtë fëmijëve.

“Ne e kemi parë fuqinë e fjalës në jetën tonë, qoftë ajo fjala e profetëve ose fjala e shkrimeve të shenjta apo pëshpëritjet e Frymës së Shenjtë”, tha Vëllai Holms. ■

M. Xhozef Brof

*Këshilltar i Dytë në Presidencën
e Përgjithshme të Të Rinjve*

Gjatë tri viteve që M. Xhozef Brofi shërbeu si president i Misionit Qendror të Qytetit të Guatemalës në Guatemala (nga viti 2011 deri në vitin 2014), ai i humbi si babanë e tij ashtu edhe vjehrrin e tij.

Edhe pse gruaja e tij mund të ishte kthyer në Shtetet e Bashkuara për ceremonitë e varrimit, çifti vendosi në të dy rastet që ajo duhej të qëndronte në Guatemala dhe të vazhdonte me punën e tyre misionare. “Ne e dinim se ishte më mirë të qëndronim dhe të punonim sa më mirë që mundeshim”, tha Vëllai Brof, i thirrur më 4 prill 2015 si këshilltar i dytë në presidencën e përgjithshme të Të Rinjve. “Ajo ishte pikërisht gjëja që babai i saj dhe babai im do të prisnin që ne të bënim.”

Vëllai Brof u lind në Solt-Lejk-Siti të Jutas më 11 dhjetor 1963, nga Monti J. dhe Ada B. Brof. Ai e kaloi rininë e tij në Farmington të Jutas dhe në Robertson të Uajomit. Familja lëvizi në Minesota kur babai i Xhozefit, i cili më vonë do të shërbente si anëtar i Të Shtatëdhjetëve, u thirr si president misioni. Xhozefi ishte një student në vitin e fundit të shkollës së mesme kur babai i tij e përmbushi shërbimin e tij si president misioni. Në vend që të kthehej në shkollën e mesme, Xhozefi e kaloi provimin e barasvlerësimit të shkollës së mesme dhe shkoi drejtpërsëdrejti në Universitetin Shtetëror Ueber në Ogden të Jutas.

Prindërit e tij, megjithatë, këmbëngulën që ai të diplomohej nga seminari me një certifikatë katërvjeçare. Ishte ndërkohë që frekuentonte seminarin në Shkollën e Mesme Dejvis, që ai takoi bashkëshorten e tij të ardhshme, Emili Xhejn Tomsonin. Ata u martuan më 25 prill 1985 në Tempullin e Solt-Lejkut; janë prindërit e katër fëmijëve.

Përpara se çifti të martohej, Vëllai Brof shërbeu si misionar në Misionin e Kesaltenangos në Guatemala. Presidenti i tij i misionit, Horhe H. Peres, u bë një “burrë shumë ndikues në jetën time”, tha ai.

Krijuesi dhe pronari i Rotational Molding të Jutas, ai mori një diplomë universitare në financë dhe një diplomë masteri në administrim biznesi nga Universiteti i Jutas. Në Kishë ai ka shërbyer si peshkop, president i Të Rinjve të lagjes dhe këshilltar i lartë. ■

Para Teje, Zot, nga Anet Everet

*“Para Teje, Zot, ul kokën
Dhe t’fal’nderoj për ç’është thën’.
Shpirti m’drih’ron; zemra m’këndon
Kur Shpirt’ Yt i ëmbël m’ndikon.
Sa e ëmbël fjala Jote që d’gjoja sot!
Qofsh Ti udh’heq’si im, O Zot.
Me durim le t’bëj detyrën time.
Le t’vuloset fjala n’zembrën time.”*
(Hymns, nr. 158)

“Na bekoftë Ati ynë Qiellor që të mund të kemi shpirtin e adhurimit në tempull, që të mund të jemi të bindur ndaj urdhërimeve të Tij dhe që të mund t’i ndjekim me kujdes hapat e Zotit dhe Shpëtimtarit tonë, Jezu Krishtit”, tha Presidenti Tomas S. Monson gjatë Konferencës së Përgjithshme Vjetore të 185-të të Kishës. “Unë dëshmoj se Ai është Shëlbuesi ynë. Ai është Biri i Perëndisë. Është Ai që u ngrit nga varri atë mëngjes të parë Pashke, duke sjellë me Vete dhuratën e jetës së amshuar për të gjithë fëmijët e Perëndisë.”

KISHA E
JEZU KRISHTIT
E SHENJTORËVE TË
DITËVE TË MËVONSHME